

ĐỂ HIỂU THẦU
HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM
GIẢNG KÝ

QUYỂN 5

DIỆU ÂM (MINH TRỊ)

——— ĐỂ HIỂU THẤU ———
HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM
——— GIẢNG KÝ ———

QUYỂN 5

NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 193)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 78. Câu 8(p): *Dặn dò con cháu kiêng cử sát sanh giết hại tất cả mọi sinh vật.*

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Không những là khi ta chết rồi mới không được sát sanh cúng tế, mà lúc còn sống này nên dặn con cái hãy kiêng cử việc sát sanh đi. Trên đời cũng có nhiều chuyện khá lạ lùng, có người thường tới chùa tu hành, ăn chay trường, nhưng cứ mỗi ngày rằm thì bắt 2 con gà làm thịt đem lên miếu Thánh-Thần cúng để cầu xin tiêu tai giải nạn. Nói ra giống như chuyện tiểu lâm, nhưng có thật!...

Xin thưa chư vị, đau bệnh mà giết sinh vật để cầu tiêu tai giải nạn, thì không những không hết nạn mà còn tạo

thêm nạn nữa đó. Nạn sát sanh nặng lắm, oán thân trái chủ sẽ hung hãn hơn. Đi chùa mà tâm sát không đoạn, thì hình thức là tu học Phật nhưng thực chất thì tu theo tà ma ngoại đạo rồi!... Người Phật Tử chân chánh nhất định không thể làm lẫn những điều quá căn bản này. Sát hại sinh vật để cúng tế và cầu cho mình được an tâm, an thân, hết bệnh là đại sai lầm, không đúng với nhân quả, nhất định không phải là chánh pháp đâu.

Câu 8(q): Không cứ sát hại các con vật lớn, còn các loài muỗi ruồi... thì không sao.

Đúng không? - [Sai]. Cũng sai luôn! Nhiều người cho rằng ruồi, muỗi, chuột, gián... toàn là những loài có hại, cần phải giết. Đừng có ý tưởng sát sanh hại vật mới đúng với lời Phật dạy. Trước đây có một vị Phật tử hỏi rằng, ở nước Úc này có loại nhện đen lưng có đốm đỏ rất độc, chúng ta có phải tìm giết chúng không? Thì có người trả lời liền:

- Giết một con vật độc hại để cứu hàng ngàn người, thì tại sao không giết?

Xin chư vị nghĩ thử câu trả lời này đúng hay sai? Thực ra, loài nhện đó nhỏ xíu, lớn cỡ hơn hạt bắp một chút. Loài nhện này có độc thật đấy, nhưng thực sự lại là một con vật rất hiền, chỉ cắn như một phản ứng để tự vệ khi bị đập phải, còn bình thường thì chúng không bao giờ tấn công ai. Bình thường khi bị đụng chạm đến, chúng sợ sệt co rút người

tròn lại khi không cách nào chạy trốn. Chúng thường ẩn mình trong những góc đá, hố sâu, những nơi rất khuất mà con người ít khi lui tới. Rõ ràng trên cả nước Úc này, hơn 200 năm qua chưa từng có một thông tin nào nói rằng có người bị loài nhện này cắn chết. Nhiều lắm, có vài người sơ ý bị nhện cắn, nhưng tai nạn này so ra cũng không nặng hơn sự sơ ý bị trượt té trầy tay. Thế mà lại nói rằng: “*Giết một con vật độc hại để cứu hàng ngàn người...*” thì thật oan ức cho chúng quá.

Phật ra giới cấm sát sanh. Người Phật Tử phải có lòng từ bi thương xót chúng sanh, phải giữ gìn giới sát. Chúng sanh dù lớn, nhỏ, hiền lành hay độc hại đều có nghiệp duyên riêng, chúng ta cũng không nên giết hại. Cả một đại lục rộng mênh mông như Úc Châu này, người ta đang tìm cách giết sạch loài kiến lửa độc hại. Hàng tỷ tỷ, vô lượng con kiến đã bị giết hại qua một thời gian rất lâu rồi nhưng loài kiến này vẫn không thể diệt hết. Chính phủ đã tốn phí hàng tỷ đô-la rồi nhưng cũng không diệt nổi. Ngược lại, hình như càng sát sanh càng tạo thêm cộng nghiệp chẳng lành. Thiên tai, họa hại, cháy rừng, v.v... xảy ra liên miên, có lẽ là quả báo của sự sát hại sinh vật này chăng?!

Câu 8(r): Dặn dò con cháu không dùng ngũ tân.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Có lần Ngài-Tịnh Không dạy rằng, đối với Pháp Hộ-Niệm người còn ăn thịt cá dù còn yếu kém, không tốt, nhưng so ra chướng nạn không

nặng bằng người dùng ngũ tân. Người còn dùng các thứ rau tanh này thì hộ niệm rất khó được thành tựu.

Người chưa ăn chay được, có thể dùng “Tam-Tịnh-Nhục”. “Tam-Tịnh-Nhục” là gì? Là thịt của con vật mà chính mình không thấy con vật lúc chết, không nghe tiếng con vật lúc chết kêu la, và không phải trực tiếp vì mình mà con vật đó chết. Như vậy, nếu chư vị ra ngoài tiệm chỉ một con cá rồi bảo người bán: “*Bà bắt con cá này làm cho tôi...*”, thì đây không phải là “Tam-Tịnh-Nhục” vì chư vị đã trực tiếp liên quan đến tội sát sanh. Nhưng ra ngoài chợ, ở các quầy hàng bán cá thịt, người ta đã làm sẵn bày bán từng dãy, có tươi, có khô... thì có thể coi đó là “Tam-Tịnh-Nhục”. Những món thịt này không kể mình có ăn chay hay không họ vẫn làm sẵn và bày bán la liệt hàng ngày. Tất cả những loại thịt này được gọi là “Tam-Tịnh-Nhục”. Còn nếu người ta đang giết con heo mà mình thấy thì không phải là “Tam-Tịnh-Nhục”. Có lúc mình không tận mắt thấy mà tai nghe văng vẳng tiếng nó kêu la, thì thịt đó cũng không phải là “Tam-Tịnh-Nhục”.

Chỉ ăn “Tam-Tịnh-Nhục” là một cách khai giới, dẫn dắt con người tiến dần đến chỗ trai chay. Vậy thì, tốt hơn hết là nên ăn chay, kiêng cử ăn thịt chúng sanh. Ăn chay một tháng 2 ngày, 4 ngày, 6 ngày, 8 ngày, 10 ngày... gọi là trai kỳ. Hoàn toàn không ăn thịt chúng sanh là ăn chay trường, hay gọi là “Trường Trai”.

Ngoài ra còn có một hạnh cao hơn nữa, đó là không những không ăn thịt chúng sanh mà còn chủ ý phóng sanh lợi vật, cứu mạng sống chúng sanh khỏi bị giết hại. Mong sao người niệm Phật tu hành, ai ai cũng giữ trường trai và phóng sanh lợi vật, đem công đức hồi hướng vãng sanh là tốt lắm vậy.

Xin chư vị hãy chú ý cho, người còn ăn mặn thì không thể gọi là tu hành tốt được, hộ niệm cho họ có thể gặp khó khăn, nhưng dù sao thì sự điều giải vẫn còn dễ hơn người còn dùng các chất ngũ-tân. Ngũ-tân là các loại rau tanh: tỏi, hành, hẹ, nén, kiệu và các loại thuộc giòng họ của chúng như: ba-rô, tỏi tây, v.v... Người dùng các chất này thì hộ niệm rất khó thành công vậy.

Chính vì điểm này mà bảng nội quy về hộ niệm có mục: “*Tuyệt đối không được dùng ngũ-tân*”. Phải quyết lòng kiêng cử các chất này thì hộ niệm mới có hy vọng thành tựu, còn người nào vẫn dùng ngũ-tân thì rất khó, rất khó được vãng sanh đấy. Đây là lời dạy của Hòa Thượng Tịnh-Không. Trong kinh Lăng-Nghiêm, Phật có dạy, muốn đạt được Lăng-Nghiêm Đại-Định thì phải kiêng cử chất ngũ-tân. Một người còn dùng chất ngũ-tân, thì dầu cho giảng giải lâu thông toàn bộ tam tạng kinh điển của Phật, thì chư Thiên-Nhân trên 10 phương pháp giới, chư Thiện-Thần Hộ-Pháp vẫn cho là người hôi thối, các Ngài không muốn tiếp cận. Vậy thì, xin chư vị đừng sơ ý dùng các chất ngũ-tân nữa nhé.

Có nhiều người nói rằng tôi có thể trị bá bệnh, có người dùng tôi ngâm rượu để uống hàng ngày. Thực tế trị được bá bệnh hay không chưa có sự kiểm chứng. Nhưng rõ ràng nhất, người dùng các chất này trong thân thể của họ thường tỏa một mùi hôi rất khó chịu! Thực sự cái mùi của các chất ngũ tân khá nặng và là mùi tối kỵ của chư Thiện-Thần Hộ-Pháp. Nếu ai còn dùng thì không được các Ngài giúp đỡ bảo vệ đâu. Người niệm Phật muốn vãng sanh rất cần sự bảo vệ gia trì của chư Long-Thần Hộ-Thần. Vậy thì, để được an toàn hơn là ta không dùng các chất ngũ-tân vậy.

Câu 8(s): Không ăn ngũ tân, nhưng có thể cất chứa trong nhà thì không sao.

Đúng hay sai? - [Sai]. Không dùng thì cất chứa làm chi? Người không ăn các chất ngũ-tân sẽ không chịu nổi mùi hôi của chúng. Những người tu học Phật nhưng vẫn còn dùng các chất này vì có lẽ họ không tha thiết lắm đến việc vãng sanh chăng? Thôi thì tùy duyên của mỗi người, nhưng chính ta tha thiết vãng sanh thì phải kiêng cử, không được phạm.

Trong kinh Địa-Tạng Bồ Đề Nguyên Vương, kinh Phạm-Võng... Phật cũng có căn dặn không được dùng các chất ngũ-tân. Cái loại rau như ba-rô, hay gọi là tỏi tây, cũng là cùng loại với ngũ-tân, xin chư vị cũng đừng dùng. Dùng các chất này, mùi hôi của chúng sẽ thấm vào từng sợi thịt trong cơ thể, tiêm nhiễm sâu vào khí huyết, muốn loại trừ

nó phải tốn nhiều tiền bạc và cần thời gian rất lâu, chứ không dễ dàng trừ khử hết mùi đâu. Người nào lỡ ghiền các chất này thì nên mạnh dạn khắc phục, nên thay thế bằng các loại như: sả, gừng, tiêu, ớt, ngò rí... Mùi vị còn thơm ngon hơn vậy.

Nói chung, dùng ngũ-tân không lợi lạc gì đâu, mà coi chừng bị trở ngại rất lớn cho việc vãng sanh của mình đấy, đừng sơ ý để một đời niệm Phật mà sau cùng chịu thất bại quá oan uổng. Cẩn thận hơn, đi shop, đi chợ mua những thức ăn đóng hộp, hãy đọc kỹ thành phần chứa bên trong. Nếu phát hiện có tỏi, có hành... thì cũng đừng nên mua về dùng. Kiêng cử đúng mức thì chúng ta mới dễ được chư vị Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ cho, và hưởng được nhiều thiện lợi lắm vậy.

Câu 8(t): Nên dùng trai chay thanh tịnh để tạo phước lành.

Đúng không chư vị? - [**Đúng**]. Nên ăn chay, không ăn ngũ-tân. Chữ “*Nên*” nhẹ nhàng hơn chữ “*Không*”. Hòa Thượng Tịnh-Không thường khuyên rằng, nên ăn chay để tạo phước, còn ngũ-tân thì tuyệt đối không được dùng. Có những người chưa ăn chay được, thì khuyên họ ăn tam-tịnh-nhục, dù là còn yếu kém nhưng vẫn có thể cố gắng hộ niệm cho người ta, còn người dùng chất ngũ tân thì rất khó, rất khó được vãng sanh. Cho nên, về quy luật hộ niệm, có những sơ suất có thể uyển chuyển, có những điều đại cấm

ky thì cần dặn dò người bệnh và gia đình phải tuyệt đối kiêng cử mới được hộ niệm.

Trong bảng quy định về hộ niệm chúng ta đều thấy giới cấm này: “*Gia đình phải kiêng cử sát sanh hại vật dù là những con vật nhỏ nhất như ruồi, muỗi, kiến, gián, v.v...*”. Nói chung sát sanh, dùng ngũ-tân là những luật cấm kỵ trong Pháp Hộ-Niệm. Gia đình phải thực hiện nghiêm túc những quy luật này ít ra cũng kể từ khi bắt đầu hộ niệm cho đến 49 ngày sau khi người bệnh ra đi.

Xin thưa với chư vị, thực ra nếu chỉ kiêng cử trong khoảng thời gian này thôi cũng là yếu lắm rồi. Phạm phu tội nặng mà không quyết chí gìn giữ giới luật thì vãng sanh không phải dễ dàng đâu nhé. Chính vì thế, người nào muốn được vãng sanh thì phải hạ quyết tâm kiêng cử sát sanh, tuyệt đối dùng ngũ-tân ngay từ bây giờ, để lúc ra đi có nhiều hy vọng được cứu vớt.

Điều khác: “*Nấu nướng cần gọn nhẹ, tránh mùi thức ăn xông tới chỗ đang hộ niệm*”. Những điều này gia đình thường mắc phải. Khuyến khích ăn chay, chứ không bắt buộc người ta ăn chay, nhưng trai chay thì tốt hơn, để điều giải ách nạn oán thân trái chủ cho họ hơn. Cần nhắc gia đình nấu nướng phải tránh mùi thức ăn nồng nặc bay lên tới phòng hộ niệm. Nếu sơ ý sẽ ảnh hưởng khá nặng về hộ niệm đấy.

“*Khuyến khích gia đình phóng sanh lợi vật, làm việc*

công đức, khuyến khích gia đình ăn chay...”, tất cả đều để tạo phước lành hồi hướng cho người bệnh vãng sanh.

Cho nên, người tu học Phật nên dùng trai chay thanh tịnh để tạo phước lành là đúng, nhất là các dịp giỗ kỵ, tang lễ, v.v... Có nhiều người còn áp dụng kiểu hàng hai, nửa chay nửa mặn, cúng chay đãi mặn... Nghe nói qua cũng cảm thấy khá hơn người không biết tiếng “Trai chay” là gì. Nhưng thực tế thì sao? Phẩm vật cúng lễ trên bàn thờ thì chỉ có vài đĩa đậu hũ, còn mâm cỗ thết đãi khách khứa thì rượu thịt tràn trề. Bò, lợn, gà, vịt... bị giết hại lung tung... vậy mà gọi là cúng chay! Người thế gian thường lợi dụng ngày giỗ kỵ ông bà, ngày chết của cha mẹ mà làm tiệc linh đình, ăn nhậu say sưa làm cho người chết đã bị nạn rồi lại còn chịu nạn nặng hơn, vậy mà gọi là thương kính, hiếu nghĩa! Nghĩ cho sâu sắc mới nhận ra điều tệ hại này. Quá phi lý! Quá thương tâm! Người hiểu đạo rồi thì quyết lòng đừng làm như vậy nhé.

Câu 8(u): Hậu sự nên đơn giản, không nên ồn ào.

Đúng hay sai? - [**Đúng**]. Tất cả chư Tổ đều dặn dò điều này. Thông thường các vị tổ sư, các vị đại lão hòa thượng, những vị có uy đức cao... khi tịch thì tang lễ thường được cử hành rất trọng thể, nhưng thực ra đó là do đại chúng tôn kính làm nên, chứ không phải là ý nguyện của các Ngài. Có nhiều vị Tôn Túc trong Phật môn sống cuộc đời rất đơn giản. Ví dụ như Hòa Thượng Thượng Hải Hạ Hiền

mới vãng sanh gần đây, Ngài là người niệm Phật và vãng sanh vô cùng tự tại. Một vị Hòa Thượng cả cuộc đời âm thầm lặng lẽ niệm Phật, trên 100 tuổi đời vẫn tự trèo lên cây hái quả, tự cuốc đất trồng khoai để sống. Khách khứa tới thăm thì thường ngồi bên vỉa hè, hoặc dưới bóng mát bụi tre uống bát nước trà giản dị để đàm đạo. Cuộc đời của Ngài là tấm gương về sự mộc mạc, lặng lẽ, không đình đám, không tiệc tùng. Thật là một vị chơn chánh tu hành, sau cùng Ngài tự tại vãng sanh bất khả tư nghị. Biết chừng đâu, Ngài là chư Phật Bồ-Tát thị hiện làm gương sáng cho đại chúng noi theo mà không ai hay biết. Cho nên việc hậu sự nên đơn giản, không ồn náo mới tốt vậy.

Câu 8(v): Làm theo tục lệ của thế gian như: giải trùng tang, thuê người khóc mướn, trống kèn, giết hại sinh vật đãi đằng...

Đúng không chư vị? - [Sai]. Người thế gian thực sự có làm như vậy đây. Có nhiều nơi dựng lên cái nạn “Trùng-Tang”, đại khái một người chết nhằm vào một giờ nào đó thì vong hồn sẽ về bắt con cháu trong gia đình chết theo. Muốn giải đại nạn này phải tốn khá nhiều tiền bạc. Vấn đề này chánh pháp của Phật không có nhắc đến. Người tu học Phật phải có chánh tri chánh kiến, nhất định không thể tin theo vậy.

Thuê người khóc mướn để làm chi đây? Khóc than làm cho vong hồn người chết quyến luyến mà đọa lạc, vậy mà

còn tìm nhiều người đến khóc than để đọa lạc sâu hơn lại tốt sao? Ngày nay còn có những đoàn hát mướn cho đám tang, người nhà yêu cầu họ có thể hát nhạc tình, nhạc vàng hoặc những bản nhạc cho đám ma...

Ôi!... Người thế gian sao mà bày ra nhiều trò lạ lùng quá! Thôi thì đệ tử Phật chúng mình cứ làm theo lời Phật dạy. Trong thời mạt pháp này, Phật dạy một lòng niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ, để hết báo thân này ta về Tây-Phương Cực-Lạc thành Phật là tốt nhất vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 194)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Hôm nay là ngày đầu năm, đầu tiên đại diện cho Niệm Phật Đường A-Di-Đà xin cầu chúc tất cả chư vị thân tâm an lạc, pháp hỷ sung mãn, vạn sự kiết tường, cái gì cũng ngon lành hết.

Một năm đã qua, chúng mình bước vào năm mới. Thường thường chúng ta nghe câu: “*Một ngày đã qua, mạng cũng giảm dần...*”, thì đến giờ này một năm đã qua, chắc chắn mạng sống của chúng ta đã giảm rất nhiều, chứ không phải giảm ít đâu. Diệu Âm này nghĩ đến vô thường nên rất sốt sắng nói về hộ niệm. Tại sao vậy? Vì cuộc đời này ngắn tạm, lại đầy khổ nạn “*như cá thiếu nước, có gì vui đâu?...*”. Nói những lời này để tự nhắc nhở với chính

mình rằng, đừng tưởng mình là ngon. Biết phận mình là phàm phu nên thực sự trong lòng đang hồi hộp, chưa chắc khi ra đi sẽ được ngon lành, thành ra liên tục mấy năm qua, cứ đến ngày Tết thì Diệu Âm lại len lén, lặng lẽ niệm Phật, không ra khỏi Niệm Phật Đường. Hôm nay có mấy người tới cùng tu, kể ra cũng vui vui. Ngày mai Diệu Âm cũng âm thầm len lén niệm Phật nữa, ba ngày Tết là ba ngày niệm Phật từ sáng đến chiều. Không biết ngày mai có ai tới niệm Phật với Diệu Âm không vậy?

Phải cố gắng lên chư vị ơi! Khi biết hộ niệm rồi mình mới thấy được người vãng sanh. Nhưng cũng ý thức được rằng, hộ niệm thành tựu cho một người vãng sanh không phải đơn giản lắm đâu, vì thực sự hàng phàm phu có quá nhiều vướng mắc, quá nhiều chướng nạn. Xét cho kỹ, chính mình là phàm phu mà niệm Phật chưa tới đâu, thì lúc lâm chung không thể ỷ lại rằng mình sẽ vãng sanh dễ dàng đâu nhé. Xin mỗi người phải tự cố gắng lên.

Trong thời nhà Đường bên Trung Quốc, có Ngài Thiện-Đạo Đại Sư, là Tổ thứ 2 của Tịnh-Độ Tông Trung-Hoa, Ngài sợ khi lâm chung có nhiều chướng ngại nên Ngài niệm Phật đến nỗi không dám nằm ngủ. Chuyện tích kể lại rằng, Ngài niệm Phật chỉ có ngồi hoặc đi kinh hành chứ không dám nằm, vô tình suốt luôn 25 năm trường Ngài quên mất chuyện ngủ nghỉ. Chư vị thấy đấy, một vị đại tổ sư mà cũng phải cố gắng như vậy, huống chi là phàm phu như chúng ta.

Ngài Ân-Quang Đại Sư ẩn thân trên tàng kinh lâu 30 năm để nghiên cứu kinh điển, sau cùng Ngài đại ngộ ra câu Phật hiệu A-Di-Đà Phật, và bắt đầu từ đó Ngài niệm Phật suốt ngày. Thời khóa của Tổ là mỗi ngày tụng một biến kinh A-Di-Đà rồi niệm Phật. Chỗ công phu của Ngài có treo một chữ “**TỬ**” thật lớn để tự nhắc nhở Ngài về cảnh vô thường huyền mộng, một ngày nào đó thân xác này phải xả bỏ. Xả bỏ báo thân mà không được vãng sanh thì phải đi đọa lạc, vạn kiếp chịu khổ đau.

Chư vị nhìn đó mà tự hiểu, chư tổ sư mà còn phải lo công phu niệm Phật tinh tấn như vậy, huống chi là phàm phu như mình. Chính vì lo lắng cho thân phận phàm phu hạ căn này, thành ra trong suốt mấy năm qua, vào các dịp Tết như thế này, mọi người thì đi thăm nom, chúc mừng năm mới, v.v... còn Diệu Âm thì cứ lén lén âm thầm niệm Phật vậy thôi.

Bây giờ chúng ta trở lại tiếp tục nói về hộ niệm. Hộ Niệm vô cùng quan trọng, nhưng mong chư vị cũng nên nhớ là không được ỷ lại, không thể cứ nằm đó chờ đến sau cùng rồi mới ban hộ niệm đến mà được đâu nhé. Nói rõ hơn là tự mình phải nỗ lực tu hành niệm Phật mới được. Hộ Niệm là một pháp tu, là một pháp tu thì phải nỗ lực tu sửa. Có nỗ lực tu sửa, bỏ đi sơ suất, làm đúng chánh pháp và được hộ niệm nữa thì cơ hội vãng sanh rất cao. Còn nếu sơ ý vọng tưởng cho mình niệm Phật đã đủ rồi, đã ngon rồi, thì coi chừng sau cùng vương nạn đấy nhé.

Đối với vấn đề giải thoát thì ai tu nấy đắc. Vợ tu vợ đắc, chồng tu chồng đắc. Chính mỗi người phải tự tu hành lấy chứ không phải cha tu Pháp Hộ-Niệm thật giỏi thì người con sẽ được vãng sanh, người con rất giỏi về hộ niệm thì người mẹ được vãng sanh... Không phải như vậy đâu. Tất cả đều do tự mỗi người quyết định tương lai của mình. Gặp được cơ duyên thù thắng này mà không tin tưởng, không làm đúng chánh pháp thì tự mình đánh mất cơ hội vãng sanh. Cho nên, dù Pháp Hộ-Niệm là một đại cứu tinh cho hàng phàm phu, nhưng chư vị cũng cần phải nắm vững vấn đề này để có sự tương tác tốt, cùng nhau hỗ trợ đường vãng sanh cho chính mình.

Chúng ta đang bàn thảo về nội dung của tờ di chúc. Thực ra nội dung phần này cũng chỉ nhắc nhở chung cho những người muốn làm di chúc hãy viết những gì đây. Nên nhớ rằng, di chúc của mỗi người mỗi khác, vì mỗi người có mỗi gia đình khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, duyên nghịch hay thuận khác nhau... nên không cần phải soạn ra một cái mẫu di chúc chung có tính cứng nhắc, mà chúng ta nên bàn về nội dung cần nên chú ý đến những điều gì có liên quan đến Pháp Hộ-Niệm để tự mỗi người uyển chuyển điều chỉnh thì hợp lý hơn vậy.

Có di chúc sẽ hỗ trợ rất tích cực khi được hộ niệm. Nhận ca hộ niệm cho một người bệnh đã có tờ di chúc xác minh rõ ràng với gia đình, có sự dặn dò trước mọi việc, thì tinh thần của ban hộ niệm sẽ vững vàng hơn, thoải mái

hơn. Xin đưa đây một ví dụ hết sức cụ thể, đó là cuộc hộ niệm cho huynh Quảng-Chương. Chính nhờ tờ di chúc mà Diệu Âm mới chủ động điều hành được cuộc hộ niệm và mạnh dạn hóa giải. Chắc chư vị vẫn còn nhớ, sư huynh này trước theo Phật giáo, nhưng sau lập gia đình đã trở thành tín đồ Thiên Chúa giáo. Sư huynh là người rất hiền lành, khi duyên lành đến đã trở về với Phật Pháp và thực sự quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh Tịnh-Độ. Anh đã bị ung thư đến giai đoạn cuối, nhưng một ngày trước khi xả bỏ báo thân lại gặp phải chướng nạn rất lớn, đó là bị té gãy tay, đưa vào bệnh viện thì hôn mê bất tỉnh nằm chờ giây phút tắt hơi. Thật là một chướng nạn rất lớn!

Xin thưa thực với chư vị, một người trước khi ra đi mà bị mê man bất tỉnh là một trở ngại rất lớn đối với sự vãng sanh. Anh lại bị té gãy tay thì nạn càng thêm nặng, cơ hội vãng sanh rất mong manh. Nhưng chính nhờ tờ di chúc của anh để lại mà làm cho Diệu Âm gìn giữ được tinh thần hộ niệm, không nỡ buông tay, quyết tâm tìm mọi cách hóa giải. Giả sử như lúc đó không có tờ di chúc ủy quyền, hoặc gia đình không làm theo tờ di chúc, không quyết lòng cộng tác với ban hộ niệm... thì Diệu Âm này cũng đành chào thua, chứ không biết làm gì hơn!...

Xin xem câu trả lời kế:

Câu 8(w): Nên tổ chức người niệm Phật suốt ngày đêm bên quan tài là điều tốt nhất.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Người thế gian thường làm theo tục lệ của thế gian, như tìm thầy giải trừng tang, thuê người khóc mướn, đánh trống thổi kèn, giết sinh vật để đãi cho vừa lòng thế gian, chứ không lo cứu người chết thoát nạn. Nghĩ cho thật kỹ, hiểu cho thật sâu, thì những điều này đâu có giúp ích được gì cho người chết?

Chúng ta học Phật thì cứ theo Phật pháp mà làm. Trong gia đình khi có người ra đi thì hãy niệm Phật, mọi người hãy thay phiên nhau niệm Phật suốt để cầu Phật tiếp độ Hương Linh vãng sanh là tốt nhất.

Chư Tổ đều dạy, cứ một lòng một dạ niệm Phật, hãy tổ chức niệm Phật hộ niệm, quyết lòng cầu cho người ra đi được vãng sanh. Trên đường tiễn đưa linh cửu ra mộ, đến nhà thiêu... cứ lòng thành niệm Phật tới cùng luôn thôi. Ngày người Cô thứ sáu của Diệu Âm ra đi, một câu A-Di-Đà Phật để hộ niệm. Hộ niệm xong, một câu A-Di-Đà Phật niệm mãi. Ngoài một vài nghi lễ thường lệ ra, gia đình xin mời chư vị ở các ban hộ niệm thay phiên nhau niệm Phật liên tục không gián đoạn. Tới khi đưa linh cửu, gia đình và đồng tu theo sau xe tang cứ tiếp tục niệm “A-Di-Đà Phật” cho đến khi mọi việc hoàn tất. Xin thưa với chư vị, thành tâm niệm một câu A-Di-Đà Phật thì đầy đủ lắm rồi, thật viên mãn rồi, còn thêm gì nữa.

Cho nên, “Tổ chức người niệm Phật suốt ngày đêm bên quan tài là điều tốt nhất”, là trọn vẹn nhất. Một câu A-Di-

Đà Phật là tất cả. Một câu A-Di-Đà Phật để cứu người. Một câu A-Di-Đà Phật để giải nạn. Một câu A-Di-Đà Phật để thành đạo vậy.

Câu 8(x): Nên dặn dò về việc hậu sự cho con cháu làm hợp với Phật Pháp.

Đúng không? - **[Đúng]**. Câu này cũng để trả lời cho câu ngày hôm qua. Chúng ta cần ý thức rằng, tục lệ của thế gian có nhiều điều mang tính dị đoan mê tín. Ví dụ, cạy miệng người chết bỏ vào một ít vàng bạc để tiêu dùng, bỏ ít gạo nếp cho khỏi đói, dùng bùa ngải trấn yểm trên mặt người chết, v.v... Xin hãy sáng suốt, chớ thấy người đời làm sao mình làm vậy nhé. Ngay như chiếc mền Quang-Minh, ngài Tịnh-Không nói rằng nếu có thì tốt, không có cũng hộ niệm được như thường. Nói chung, niệm Phật là chính, hướng dẫn trợ duyên cho người đó quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh thì người đó sẽ vãng sanh, còn có mền Quang Minh thì có sự hỗ trợ, chứ không phải là bắt buộc. Tụng Kinh, niệm Chú đều có sự hỗ trợ, nhưng nên làm khi việc hộ niệm đã hoàn tất, hoặc sau khi hậu sự xong lại càng hay. Pháp Hộ-Niệm không đòi hỏi phải tụng Kinh, niệm Chú. Niệm Phật hộ niệm, trực tiếp hướng dẫn thần thức giác ngộ, Tín-Nguyện-Hạnh kịp thời để vãng sanh thẳng về nước Cực-Lạc vẫn là điểm chính yếu.

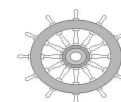
Câu 8(y): Tất cả mọi nghi lễ khác chỉ nên làm sau khi sự hộ niệm đã hoàn tất.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Sự thành tựu của trường hợp bên trên chứng minh rằng, hộ niệm hóa giải chướng nạn và sự thành tựu tốt đẹp không bắt buộc phải có nghi lễ gì cả, không phải tụng Kinh tụng Chú gì khác ngoài câu A-Di-Đà Phật Thánh Hiệu. Hãy quyết lòng tin tưởng, làm đúng quy luật của Pháp Hộ-Niệm, thành tâm khuyến giải, vỗ về, an ủi, khuyến tấn tới cùng, rồi niệm Phật hồi hướng công đức... Đây chính là nghi lễ của Pháp Hộ-Niệm, một nghi lễ đơn giản nhưng có thể đưa người vãng sanh một cách viên mãn. Người đó sau khi ra đi, thân tướng bắt đầu chuyển biến, từ một người với sắc mặt bệnh hoạn khổ sở đã biến thành một sắc tướng trang nghiêm đẹp để bất khả tư nghi.

Pháp Hộ-Niệm quá vi diệu, thật sự quan trọng, vô cùng tuyệt vời. Hãy tin tưởng vững vàng làm đúng theo quy luật hộ niệm. Những nghi lễ khác đều có thể làm tăng thêm phần trang nghiêm để tiễn đưa người ra đi, nhưng nên dừng sau khi hộ niệm hoàn tất thì tốt lắm vậy.

Hiểu thấu và hành đúng Pháp Hộ-Niệm thì cơ hội cho chúng ta được giải thoát, cũng là cơ hội giúp cho người hữu duyên thoát nạn. Mong tất cả sớm chú ý nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm, để chúng ta cùng nhau vãng sanh thành đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 195)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 78. Hôm nay chúng ta nói đến vấn đề thứ 9:

Để cho gia đình nắm vững quy luật về hộ niệm, ban hộ niệm cần phải làm gì?

Mấy ngày trước chúng ta nói về tờ di chúc, đây là việc chính người bệnh phải làm. Người bệnh dặn dò gia đình những gì để hợp thuận với Pháp Hộ-Niệm thì mới được hộ niệm. Hôm nay chúng ta nói qua phần việc của người hộ niệm cần phải làm gì để cho gia đình người ta yên tâm, hiểu rõ rằng quy luật về hộ niệm nhằm mục đích giúp cho cuộc hộ niệm thành công, nghĩa là người thân yêu của họ dễ có được cơ hội vãng sanh. Xin đọc qua những đáp án sau đây:

Câu 9(a): Ngày đầu tiên, cần tụ họp mọi người trong gia đình để ban hộ niệm giải thích rõ ràng từng điểm của bản: “Những quy định dành cho gia đình bệnh nhân”.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Điều này rất quan trọng đấy. Thường những ban hộ niệm mới thành lập, chưa có kinh nghiệm lắm hay lơ là chuyện này, vì nghĩ rằng nếu đặt ra quy luật gắt gao thì có thể gia đình sẽ không thực hiện được, người bệnh sẽ mất cơ hội được hộ niệm vãng sanh, và mọi người sẽ nghĩ là ban hộ niệm yếu kém lòng từ bi. Chính vì nghĩ như vậy, nên hễ gia đình nào tới mời thì liền nhận lời. Không ngờ, sau một thời gian hộ niệm, chính sự sốt sắng này đã làm cho nhiều người xuống tinh thần, Pháp Hộ-Niệm không được sự tin tưởng của đại chúng nữa, và nhiều ban hộ niệm đành phải giải tán. Vì sao vậy? Vì hầu hết những ca hộ niệm đều bị thất bại.

Hộ niệm thì quá cực khổ, mà không thấy được một sự thành tựu nào khả quan để an ủi gia đình, an ủi người hộ niệm. Tinh thần hộ niệm ban đầu thì cao như núi, nhưng sau cùng thì tan tành theo mây khói. Trước đây có những thông tin từ các ban hộ niệm báo rằng, từ ngày đó... tháng đó... năm đó... trở về trước, chúng tôi hộ niệm luôn mấy năm trường, với mấy chục ca mà không thấy một hiện tượng gì gọi là vãng sanh cả. Thành viên ban hộ niệm bắt đầu chán nản, mất niềm tin, có người không thèm nghĩ tới hộ niệm nữa, và nhất là gặp phải nhiều sự dị nghị, bài báng của đại chúng.

Thực sự làm đạo khó lắm đấy, không phải nghĩ sao làm vậy mà được đâu.

Khi nghe được những thông tin này, Diệu Âm khuyên những người hộ niệm đó hãy bình tĩnh cố gắng nghiên cứu thật kỹ Pháp Hộ-Niệm, nắm cho thật vững quy luật Pháp Hộ-Niệm và áp dụng đúng mức mới tốt. Cụ thể hãy đến học tập với những ban hộ niệm đã có uy tín để rút thêm kinh nghiệm. Diệu Âm giới thiệu cho họ những ban hộ niệm có thành quả tốt, và nhờ vậy mà họ đã phát hiện ra những sơ suất. Sau đó họ đi hộ niệm lại, và điện thoại báo lại rằng: *“Từ đó về sau chúng tôi hộ niệm liên tục 4-5 chục ca, không có ca nào thất bại hết...”*. Một lời báo cáo khá bất ngờ! Thật bất khả tư nghĩ!

Chư vị thấy đó, tác dụng của quy luật vô cùng quan trọng. Quy luật mạnh, hộ niệm vững. Quy luật vững, hộ niệm mạnh. Hộ niệm có vững mạnh mới có sự thành tựu, mới giúp cho người bệnh an tâm, mới khiến cho gia đình tin tưởng, quyết lòng làm đúng quy luật hộ niệm, nhờ thế mới giúp cho người bệnh vượt qua ách nạn của nghiệp chướng, vắng sanh Tịnh-Độ.

Ngược lại, nếu ban hộ niệm sử dụng lòng từ bi không hợp lý, trường hợp nào cũng nhận, không cần điều kiện nào cả, thì dễ đưa đến tệ trạng *“từ bi đa họa hại!...”*, biến Pháp Hộ-Niệm thành một việc làm ngớ ngẩn, mọi người đánh giá sai lầm, làm cho một đại pháp cứu tinh không

ai thêm chú ý đến, đại chúng tiếp tục mịt mịt mù mù con đường giải thoát, lập lại tình trạng tu hành cứ nằm chờ chết rồi hy vọng một điều thần kỳ!... Hàng phàm phu nghiệp chướng quá nặng, nếu không được hộ niệm thì làm sao tìm ra được một người thoát nạn đây?

Chính vì thế, *“Ngày đầu tiên, cần tụ họp mọi người trong gia đình để giải thích rõ ràng từng điểm về “những quy định dành cho gia đình bệnh nhân”*. Ban hộ niệm cần giải thích cặn kẽ từng điều một. Đề nghị gia đình phải làm đúng theo những điều quy định đó mới có thể hộ niệm được. Được vậy, người phàm phu mới có nhiều hy vọng được vắng sanh.

Ở Việt Nam, có nhiều ban hộ niệm đã yêu cầu tất cả thành viên trong gia đình phải ký tên đồng thuận vào bản quy định mới được hộ niệm. Tất cả trên dưới đều đồng lòng, trong ngoài đều hợp sức nhau, làm cho người bệnh được sự hỗ trợ tốt mà an tâm niệm Phật vắng sanh. Nói chung, gìn giữ quy luật vững vàng, hộ niệm sẽ có xác suất thành công rất cao vậy.

Câu 9(b): Gia đình phải tôn trọng và thực hiện đúng bản quy định mới được hộ niệm.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Nếu ngày đầu tiên làm việc về bản quy định, mà thấy gia đình ồm ờ, nửa muốn hộ niệm, nửa e ngại về quy luật, thì ban hộ niệm nên dành thêm cho gia đình vài ba ngày nữa để hội ý, rồi sau đó hẹn

gặp lại để quyết định chính thức. Tất cả quy luật này đều nhằm mục đích giúp cho người thân của họ có cơ hội vãng sanh, chứ không có điều gì quá khó khăn cả. Có khó khăn chỉ vì gia đình thực sự chưa tin, chưa hiểu hoặc chưa muốn vãng sanh đó thôi. Tuy nhiên, dù sao cũng nên khuyến khích gia đình cân nhắc cẩn thận và thẳng thắn nêu lên những điều nào mà gia đình cảm thấy khó khăn không thể thực hiện được, để ban hộ niệm giải thích thêm.

Hãy giảng giải, phân tích từng điểm từng điểm rõ ràng cho gia đình biết. Mọi gút mắc cần nên được giải tỏa trước khi chính thức hộ niệm mới tốt, đừng nên quá mập mờ mà đưa đến nửa chừng gây đổ không hay. Hộ niệm cho một người phạm phu vượt qua ách nạn của nghiệp chướng, thoát cảnh đọa lạc, vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo không phải là điều đơn giản. Trải qua hàng ngàn năm, có hàng triệu người tu hành mà tìm ra được một người thoát vòng sanh tử khổ nạn không phải dễ lắm đâu.

Ban hộ niệm cần nhắc nhở gia đình nên ý thức rằng, hộ niệm cho một thành viên trong gia đình của họ thoát khỏi ách nạn, được vãng sanh thành một vị Bồ-Tát bất thoái thành Phật không phải là một việc tầm thường. Gia đình cần phải tin tưởng, chí thành chí kính, phải coi đây là một việc vô cùng trọng đại, mà cần tích cực cộng tác với ban hộ niệm để trợ duyên cho người thân được vãng sanh. Nhất nhân thành đạo, cửu huyền thăng. Một người trong giòng tộc siêu sanh, thân bằng quyến thuộc nhiều đời thoát được

tam đồ ác đạo, công đức vãng sanh lớn lắm, xin chớ xem thường. Sự thành tựu cho người thân rất cần lòng tin và sự hỗ trợ của gia đình. Nhắc nhở họ, sự hỗ trợ không phải lợi cho ban hộ niệm, mà để nuôi dưỡng chí nguyện vãng sanh của người thân. Việc này chỉ có gia đình mới làm được, còn ban hộ niệm chỉ đến hướng dẫn cho gia đình và người bệnh tự làm lấy mà thôi.

Cho nên, tôn trọng quy luật để người thân được vãng sanh là gia đình có lòng từ bi với chính người trong gia đình của họ, chứ không phải từ bi đối với ban hộ niệm, không phải làm việc theo cảm tình mà được thành tựu đâu. Phải nói rõ vấn đề cho gia đình ý thức đứng đắn vậy.

Câu 9(c): Nếu có điều gì khó thực hiện được, hoặc bị trở ngại do hoàn cảnh tạo ra... thì gia đình cần nói rõ trước để ban hộ niệm xét lại, uyển chuyển mà giải quyết.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Cần nên trắc nghiệm để nắm vững tinh thần của người trong gia đình. Việc làm này liên quan nhiều đến vấn đề tâm lý để gạt lọc dần những điều tiêu cực còn đọng lại trong tinh thần người gia đình. Hãy nói những lời đầy tin tưởng để khuyến tấn tinh thần của họ mạnh lên. Càng có sự gạt lọc chừng nào, thì xác suất thành tựu càng lớn. Quy luật càng vững vàng chừng nào, thì sự thành công càng cao. Ban hộ niệm đừng quá lo lắng về vấn đề cảm tình, đừng lo ngại rằng quy luật sẽ tạo

khó khăn làm mất duyên hộ niệm. Sự thành tựu tùy thuộc vào sự thuận duyên chứ không nhờ đến nghịch duyên vậy.

Xin thưa với chư vị, việc thiện không phải ở chỗ gây được cảm tình mà chính là tạo được lợi ích thiết thực cho chúng sanh. Tất cả những việc làm của ban hộ niệm đều vì lợi ích chúng sanh. Nên nhớ rõ điều này, ban hộ niệm không vì một quyền lợi nào khác ngoài việc muốn giúp cho người có duyên được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Xin nhắc lại, cứu một người phạm phu từ cảnh đọa lạc mà được vãng sanh bất thoái thành Phật không phải là chuyện dễ dàng, đơn giản đâu.

Trong Tứ-Nhiếp-Pháp, Phật dạy: Bồ-Thí, Ái-Ngũ, Lợi-Hành, Đồng-Sự. Pháp Hộ-Niệm bao dung cả 4 điều thâm nhiếp này, trong đó “Ái-Ngũ” không có nghĩa là những lời nói ngọt ngào để vừa lòng nhau, mà những lời nói nào thực sự làm cho người đó được lợi ích. Ví dụ, gặp một người bệnh đang bị ách nạn, rơi vào những cảnh giới xấu, thần sắc hoang mang, tâm hồn hỗn loạn... thì những lời nói nhẹ nhàng, êm như ru không phải là “Ái-Ngũ” vì không giúp ích được gì, và người đó vẫn tiếp tục chìm sâu vào trong cảnh giới khổ đau. Nếu ra đi trong trạng thái này thì chắc chắn bị đọa lạc, vạn đời vạn kiếp chịu nạn, không hay ho gì đâu. Vậy thì “Ái-Ngũ” lúc này chính là lời nói mạnh, lời nói vững. Nhờ một tiếng nói lớn, nói mạnh mà giúp cho người bệnh tỉnh lại, nhờ đó mà ta mới có thể an ủi, khuyên nhắc họ niệm Phật để có cơ hội vãng sanh.

Trong việc giải thích quy luật hộ niệm với gia đình, ban hộ niệm cần có tinh thần vững vàng, lời nói vững vàng để giúp cho gia đình hiểu ra những vấn đề này rất quan trọng mà quyết lòng cộng tác chặt chẽ với ban hộ niệm để cứu lấy người thân của họ. Như vậy, cứu giúp được người bệnh vãng sanh mới chính là điều thiện, chứ không phải chỉ xử sự theo cảm tình làm cho cuộc hộ niệm bị thất bại là thiện đâu nhé.

Câu 9(d): Chỉ cần gửi bản “Những quy định dành cho gia đình bệnh nhân” để thân nhân biết qua mà tự thực hành lấy là được.

Được không? - [Sai]. Gửi bản quy định thì ban hộ niệm nên gửi trước và dặn gia đình hãy đọc kỹ trước đi. Nhưng trên thực tế có rất nhiều trường hợp gia đình không đọc đến. Nhất là những người thiếu lòng tin, có người còn tìm lời chống báng lại nữa là khác.

- Ô! Sao khó khăn quá vậy! Trước nay đâu có quy luật gì đâu? Khi ông nội mình chết, có ai đòi hỏi những điều kiện này? Rồi tới bà nội mình chết, có ai ra quy định nọ, quy định kia mới được làm lễ đâu? Tại sao nay cha mình đang bị bệnh, họ không chịu sốt sắng cứu giúp, mà đòi hỏi quá nhiều điều kiện, làm cho gia đình phải chịu khó khăn? Tu hành tại sao không có lòng từ bi vậy? V.v...

Chư vị ơi! Sự phê phán này mới nghe qua có phần đúng đấy chứ, nhưng chỉ đúng với cái nhìn của thế gian, còn

quá sai với con đường muốn thoát nạn sanh tử luân hồi vãng sanh thành đạo rồi. Tu hành không chú trọng vào sự thành đạo thì chỉ cần làm vừa lòng nhau là đủ rồi, tương lai mạnh ai nấy lo, đọa lạc tự ai nấy chịu. Còn người hộ niệm quyết lòng cứu giúp cho người vãng sanh thì quy luật phải nghiêm minh mới hoàn thành tâm bồ-đề cao cả. “Thuốc đắng mới đã tật”. Thuốc tốt thì đắng nhiều, còn uống nước ngọt cho thích thì làm sao được hết bệnh?

Hộ Niệm là pháp có thể xoay chuyển cảnh giới, giúp một phàm phu thay vì xuống tam ác đạo chịu nạn, nay được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành Phật, mà chúng ta lại làm theo cảm tình của người đời, xử sự cho vừa lòng mọi người thì làm sao giữ được chánh pháp? Giáo pháp của Phật nhằm cứu độ tất cả chúng sanh, nhưng nếu sơ ý thì cứu được ai đây? Chư Phật muốn cứu chúng sanh, các Ngài cũng đắng mồm đắng miệng khuyên nhắc, cũng đòi hỏi chúng sanh phải giữ đúng giới luật mới cứu độ được. Ta là phàm phu muốn giúp ích nhau mà không chú ý đến quy luật thì làm sao cứu được một người. Cho nên, phải giảng giải quy luật rõ ràng cho gia đình và người bệnh hiểu rõ vậy.

Thực sự Pháp Hộ-Niệm đã cho chúng ta thấy sự vi diệu rất cụ thể. Hiện tượng vãng sanh lưu lại tướng lành, vẫy tay chào vãng sanh, biết được ngày giờ vãng sanh, ngồi vãng sanh, đứng vãng sanh... đã hiển hiện quá nhiều rồi, không

còn tính đếm được nữa. Sự thành tựu này thực sự vô cùng quý báu phải không?

Vậy thì, còn đứng đây để nghi ngờ nữa sao? Còn nỡ nào lạnh nhạt mà đánh mất cái duyên lành này sao? Phàm phu tâm trí mê mờ, tội chướng sâu nặng, đang chờ đại nạn. May mắn nhờ gặp pháp cứu tinh này mới thấy sự cứu nạn rõ ràng trước mắt mà không bám chặt để thoát nạn, lại khởi tâm nghi ngờ để chịu mất duyên lành. Duyên lành mất thì duyên ác khởi ra chìm mình vào tam ác đạo. Khi nhận lấy đại nạn rồi thì giải thoát bằng cách nào đây?

Xin hãy mau mau đóng duyên ác lại, mở duyên lành ra. Duyên lành chính là Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sach. Hộ niệm đầy đủ quy luật là duyên đại lành, lan tỏa tới đâu cứu người tới đó.

Chư vị ơi!... Hãy mau mau cứu lấy chính mình, cứu những người có duyên cùng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc nhé.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 196)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Khi mới bắt đầu giảng nói về tập sách này, nhìn qua tiết mục của nó nhiều quá cũng cảm thấy ngán ngẫm, nhưng giờ đây nhìn lại thì thấy chúng mình đã đi qua gần nửa đoạn đường rồi. Thôi thì, từng bước từng bước kiên trì đi tới, chắc chắn có ngày cũng phải xong phải không chư vị?

Hôm nay bắt đầu nói tới câu số 10 ở trang 79.

Nếu gia đình không chấp nhận hoặc cố tình làm sai lệch quy định về hộ niệm thì: (Thì làm sao đây)?

Để giúp được một người có cơ hội vãng sanh, khởi đầu mình dặn dò người bệnh làm di chúc, rồi nói đến ban hộ niệm nên làm sao để giữ cái tâm nguyện của gia đình vững vàng... Bây giờ mình bàn đến vấn đề: *Nếu gia đình không*

vững mà còn cố tình vi phạm quy định hộ niệm nữa thì chúng ta làm sao đây?

Tập sách này nêu ra từng bước từng bước vững vàng đi, từng điểm từng điểm thiết thực để làm. Chúng ta hãy hướng dẫn nhau để giải quyết từng điều cụ thể, rõ ràng, không nên úp mở, không nên mập mờ...

Câu 10(a): Ban hộ niệm nên từ chối việc hộ niệm nếu chưa nhận ca. Nếu đang hộ niệm thì đình chỉ.

Đúng không? - **[Đúng]**. Đúng rồi! Vì gia đình không chấp nhận hộ niệm thì làm sao có thể hộ niệm được? Có luật lệ nào cho phép một người tự động vào nhà người khác mà không được sự đồng ý của gia chủ? Có hợp đồng nào mà một bên bác bỏ lại có thể thực hiện được? Hộ niệm là mình hướng dẫn mà người ta không làm theo, thì làm sao có thể hộ niệm được? Cũng có nhiều trường hợp, đầu tiên thì người ta đồng thuận, nhưng sau đó thì bãi bỏ, cố tình làm sai lệch với quy định của Pháp Hộ-Niệm, thì dù đang hộ niệm cũng đành đình chỉ mà thôi. Đúng không chư vị? - Đúng. Tất cả đều phải đủ duyên, vô duyên không giúp nhau được.

Một phần quý trọng nhau một phần lợi ích. Một phần khinh thị nhau một phần thiệt hại. Khi vô duyên, không quý trọng Pháp Hộ-Niệm, thì dù có hộ niệm cũng chỉ là điều miễn cưỡng, người được hộ niệm cũng không hưởng được sự lợi ích gì đâu.

Sẵn đây Diệu Âm xin kể ra cuộc hộ niệm cho một người theo Thiên-Chúa giáo tại Úc này, gia đình hoàn toàn là tín đồ Thiên-Chúa giáo thuần thành. Vị đó bị ung thư tới thời kỳ cuối cùng, tâm trạng khá bối rối, có liên lạc cầu cứu với nhà Thờ và cả đến nhà Chùa. Nơi nào cũng nhận lời giúp đỡ, nhưng phải chờ chết xong mới được rửa tội hoặc cầu siêu độ... Vị đó có quen biết với một ban hộ niệm và được ban hộ niệm hướng dẫn khuyên tấn theo Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh. Vị đó nghe qua khá thích thú rồi phát tâm tin tưởng. Dịp đó, Diệu Âm từ Brisbane được mời tới đó nói chia sẻ về hộ niệm. Ban hộ niệm mời cả gia đình tới tham dự ba ngày tọa đàm hầu hiểu sâu thêm về đạo lý vãng sanh.

Một gia đình có trình độ học thức khá tốt, con cái đều thành đạt cao, có địa vị tốt trong xã hội. Trước căn bệnh của người thân không còn cách nào cứu chữa được nữa, nay gặp được Pháp Hộ-Niệm tối thắng nên gia đình đều hoan hỷ chấp nhận mời hộ niệm và cùng hứa sẽ tích cực hỗ trợ cho người thân vãng sanh... Người bệnh đó đã phát khởi tín tâm rất mạnh mẽ và còn có tâm nguyện được Diệu Âm trực tiếp hộ niệm khi ra đi. Thấy được sự phát tâm quý báu của một người Thiên-Chúa giáo, gia đình lại đồng thuận, nên Diệu Âm cũng vui vẻ nhận lời.

Đến những ngày sức khỏe người bệnh khá yếu, ban hộ niệm liên lạc cho hay. Diệu Âm giữ đúng theo lời hứa nên bay liền qua đó, nhưng vì nhằm vào thời điểm đang

xây dựng Niệm Phật Đường, công việc quá bận bịu, nên chỉ sắp xếp ở đó được 3 ngày thôi. Đến nơi thấy tinh thần của người bệnh khá vững vàng, gia đình hỗ trợ quá tốt, vị đó phát tâm niệm Phật rất mạnh mẽ... Diệu Âm vô cùng phấn khởi và nói rằng: *“Nếu chư vị thực sự phát tâm vững vàng như vậy, thì xác suất thành tựu vãng sanh có thể lên đến 95%”*.

Đối với một người tín đồ Thiên-Chúa giáo, mới biết niệm Phật được mấy tháng thôi mà Diệu Âm dám mạnh dạn lên tiếng nói với mọi người rằng, sự thành tựu có thể đến 95% và sự vãng sanh sẽ xảy ra trước mặt mọi người để cùng thấy sự vi diệu của Phật Pháp. Sự phán đoán này có lẽ quá vội vã chăng?!...

Khi bay qua đó, Diệu Âm liền bắt đầu thẳng vào việc hộ niệm. Mỗi ngày đến giảng giải, khai thị, niệm Phật vài ba tiếng đồng hồ rồi trở về một Niệm Phật Đường nơi đó nghỉ. Ngày đầu tiên vô cùng phấn khởi, nhưng đến ngày hôm sau thấy có điều trở ngại, Diệu Âm liền mời cả gia đình họp và thông báo lại, đại ý như vậy:

- Thừa chư vị! Ngày hôm qua tôi dám mạnh dạn nói rằng xác suất vãng sanh lên đến 95%. Nhưng hôm nay tôi xin rút lại lời nói đó và báo cáo rằng, nhiều lắm cũng chỉ chừng 30% thành công là cùng, còn bị thất bại thì trên 70% rồi!

Mọi người khá ngạc nhiên, hỏi tại sao?

- *Tại vì hôm nay tôi thấy rất nhiều bạn bè, thân hữu, bà con đã tụ tập chung quanh người bệnh để nói chuyện, tâm tình rất lâu. Như vậy có thể trong những ngày qua cũng có trường hợp tương tự. Trước khi nhận hộ niệm, Diệu Âm đã trình bày, giảng giải về quy luật hộ niệm rất kỹ. Chị và gia đình cũng đã nhất mực đồng ý làm theo. Trong quy luật của Pháp Hộ-Niệm có nói rõ ràng, muốn được hộ niệm, thì gia đình không được để bà con, thân bằng, bạn hữu, những người không hiểu Pháp Hộ-Niệm trực tiếp đến tâm sự, nói chuyện với người bệnh. Quy luật này nhằm bảo vệ chánh niệm của Chị, không để Chị bị thoái tâm, bị đánh lạc mất cơ hội vãng sanh. Một đời này không tu học Phật, chỉ vì duyên lành trong đời quá khứ giúp Chị nghe được Pháp Niệm Phật mà liền phát tâm tin tưởng, chúng tôi rất mừng vui và quyết lòng giúp cho Chị đi vãng sanh, thoát cảnh chết. Nhưng nên nhớ rằng, chướng nạn của Chị không phải dễ dàng vượt qua đâu, nếu quy luật không được bảo vệ thì làm sao có thể hộ niệm thành công được? Cho nên, nếu gia đình và Chị giữ đúng quy luật mới hộ niệm được, còn làm sai lệch với nguyên tắc, thì tôi đành xin rút lui, chứ không biết cách nào khác hơn...*

Diệu Âm đã thẳng thắn nói, không úp mở trước mặt gia đình và những người khách vẫn còn đang ở đó.

Thưa chư vị, người bệnh trước đây là giáo sư về văn chương, vợ chồng đều có tiếng tăm trong xã hội. Bạn bè thân hữu hầu hết đều là bác sĩ, kỹ sư, luật sư, nhà văn...

Diệu Âm cũng thành khẩn xin lỗi mọi người, chỉ vì quy luật của Pháp Hộ-Niệm như vậy cần phải được gìn giữ để cứu người bệnh, chứ không phải Diệu Âm eo hẹp gì đâu. Diệu Âm và ban hộ niệm thực sự hết lòng muốn giúp cho vị này được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Hiện tượng vãng sanh đã xảy ra hàng ngày, có bằng chứng rõ rệt, cụ thể, điều này chư vị có thể kiểm chứng dễ dàng bằng những clip video có đầy trên mạng Internet. Rất nhiều người đã vãng sanh lưu lại tướng lành bất khả tư nghì, số lượng đến nay nhiều đến nỗi khó có thể tính đếm được. Tất cả đều nhờ Pháp Hộ-Niệm này.

Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh vi diệu bất khả tư nghì, có lẽ chư vị chưa từng biết qua, nhưng đây là sự thật có thể chư vị sẽ chứng kiến tận mắt nếu cùng nhau gìn giữ quy luật, cố gắng hỗ trợ hộ niệm. Hơn nữa, Diệu Âm qua đây chỉ có 3 ngày, mỗi ngày đến gặp nói chuyện khuyên nhắc một vài tiếng đồng hồ, còn hầu hết thời gian đều thuộc về chư vị. Nếu Chị thường xuyên tiếp xúc với những lời khuyên khác, thì nhất định tâm nguyện sẽ bị lung lay, tâm đạo sẽ bị tiêu tan. Vậy thì, dù có hộ niệm đi nữa cũng khó được kết quả gì đâu. Mong gia đình và mọi người hãy thông cảm và cùng nhận ra vấn đề sơ suất này...

Diệu Âm đã tha thiết mong cầu tất cả mọi người hãy tin tưởng để hỗ trợ vào công việc cứu giúp người bệnh được vãng sanh. Về thực tế thì người bệnh đã bị ung thư tới giai đoạn cuối cùng, bệnh viện đã chào thua, thời điểm xả bỏ

thân mạng đang đếm từng ngày, không còn một hy vọng nào để chữa nữa. Nếu thực sự chư vị thương xót vị này, thì nên tôn trọng cái ý nguyện cuối cùng của một người trước khi từ giã cuộc đời. Xin hãy đồng tình, yểm trợ vào cuộc hộ niệm theo đúng ý nguyện của Chị, giúp cho Chị vui vẻ hân hoan trong những ngày giờ cuối cùng này mới thực sự đúng là sự quan hoài, yêu thương sâu xa và cao quý nhất.

Diệu Âm đã thẳng thắn phân trần tất cả lý do. Mọi người có phần thông cảm và không có ý kiến gì cả, riêng Chị đó, đang nằm trên giường không ngồi dậy nổi, nhưng đã mạnh mẽ nói lên lời này:

- Tôi quyết định niệm Phật vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Xin tất cả bạn bè, thân hữu nếu có thương tôi thì đến đây niệm Phật hộ niệm cho tôi. Từ giờ phút này đến lúc ra đi, tôi không chấp nhận một lời khuyên giải nào khác cả...

Thưa chư vị, quy luật quan trọng vô cùng, làm đúng quy luật có thể cứu huệ mạng của một người vượt khỏi ách nạn của nghiệp chương vãng sanh Tịnh-Độ. Nếu hộ niệm mà lơ là quy luật là một sơ suất rất lớn, nhất định sẽ gặp nhiều trở ngại vậy.

Diệu Âm ở đó 3 ngày, sáng chiều hộ niệm. Chị đó vẫn còn tỉnh táo và niệm Phật rất tốt nhưng chưa ra đi, nên Diệu Âm đành phải giao lại cho ban hộ niệm và bay trở về Brisbane. Hẳn nhiên, trước khi ra về, Diệu Âm đã dặn dò

gia đình cùng ban hộ niệm rất kỹ, hãy cứ theo đó mà làm, không được thêm bớt gì cả. Khi chia tay, Diệu Âm nhắc lại xác suất vãng sanh và còn tăng lên thành 97% thành công.

Mấy ngày sau người bệnh ra đi, sau 8 tiếng đồng hồ, thân xác tái xanh, không có một dấu hiệu gì gọi là tốt lành cả. Ban hộ niệm điện thoại báo cho biết sự việc làm cho Diệu Âm giựt mình, ngỡ ngàng! Không ngờ một vị mình tin tưởng có xác suất thành công vãng sanh lên tới 97%, thì tại sao bây giờ lại xảy ra tình trạng ngược lại như vậy?!

Diệu Âm liền khẩn thiết truy tìm nguyên nhân và phát hiện ra một điều sơ suất rất lớn do chính những người liên quan đến gia đình tạo nên. Vụ việc còn nhức đầu hơn nữa, vì có vài người trong ban hộ niệm liên quan đến.

Đó là, một ngày trước khi người bệnh tắt hơi, một vài người anh chị em từ xa về muốn chia phần gia tài, nên nài ép người bệnh thay đổi tờ di chúc. Họ đã tự động sửa chữa lời văn, làm cho tờ di chúc không còn có giá trị về pháp lý, nên luật sư đã đòi hỏi người bệnh phải làm lại gấp! Xin hỏi, một người sắp chết làm sao có khả năng viết lại tờ di chúc? Vô hình chung, người bệnh bị ép buộc ký tên, còn nội dung thì người khác viết.

Ôi!... Một sự cố quá bất ngờ không ai đoán được! Sự cố làm cho người bệnh phiền não tới cùng! Một điều đáng tiếc nữa, là có người trong ban hộ niệm đã sơ ý đứng ra làm người chứng, ký tên cho tờ di chúc mới.

Thật là một thông tin bất ngờ như sét đánh ngang tai! Diệu Âm liền điện thoại trách cứ một cách thẳng thắn đến từng người có liên hệ vào sự việc:

- Chư vị ơi!... Chư vị đã làm một việc quá sức sai lầm, đưa người ra đi tới chỗ đọa lạc. Đây là một vấn đề cảm kị, vi phạm nặng nề đến quy tắc hộ niệm mà chư vị đã tự động làm, không hỏi qua một lời. Xin hãy nhận rõ điều sai lầm của mình, mau mau đến trước Hương Linh nói lời sám hối liền. Phải chân thật, phải thành tâm sám hối thì may ra mới còn chút ít hy vọng để kịp thời cứu nạn...

Rồi Diệu Âm cũng dùng điện thoại đó mà phân trần hơn thiệt với Hương Linh, đến giờ phút đó đã xả bỏ báo thân hơn 8 tiếng đồng hồ rồi. Diệu Âm nói rất mạnh. Diệu Âm muốn làm cho tâm thức của Hương Linh phải giật mình, phải giác ngộ, phải buông ra để đi vãng sanh. Và đề nghị ban hộ niệm cùng gia đình hãy niệm Phật hộ niệm thêm vài giờ nữa, rồi cho biết kết quả... Không ngờ, sau vài tiếng đồng hồ thân tướng liền chuyển đổi rất tốt đẹp, rất viên mãn. Ôi Pháp Hộ-Niệm vi diệu bất khả tư nghĩ!

Cho nên, hộ niệm cần phải giữ gìn đúng quy luật mới tốt, không thể quá vị nể hay cảm tình. Gặp trường hợp quy luật bị vi phạm quá đáng, thì nên rút lui. Nếu thương mến nhau, cũng chỉ niệm Phật hồi hướng công đức cầu tăng phước giảm nghiệp thôi chứ không biết làm gì hơn vậy.

Câu 10(b): Thay vì hộ niệm vãng sanh, ban hộ niệm

nên uyển chuyển đến niệm Phật, tụng kinh, cầu an cho người bệnh thì tốt hơn.

Đúng hay sai? - [Sai]. Không thể uyển chuyển mà lệch ra khỏi con đường hộ niệm vãng sanh được. Thuận duyên mình cố gắng hết sức hộ niệm cho người vãng sanh giải thoát. Không thuận duyên, thì dù có xót thương cũng chỉ còn cách trở về Niệm Phật Đường niệm Phật hồi hướng công đức cho họ, chứ không thể uyển chuyển làm sai Pháp Hộ-Niệm được. Tụng kinh, cầu an, là hồi hướng công đức cầu tăng phước, giảm tội cho họ được chút nào hay chút đó. Còn đường vãng sanh thì tự mỗi người phải lo làm lấy chứ không có ai tu thể được.

Mong chư vị cần hiểu thấu được đạo lý “Vạn Pháp Duy Tâm Sở Hiện”, cảnh giới tương lai do chính mỗi người thực hiện lấy. Mình tới Niệm Phật Đường để niệm Phật quyết lòng vãng sanh. Đến ngày nằm xuống tự mình phải giữ lấy niềm tin vững vàng, tự mình phải có sức nguyện tha thiết, tự mình phải niệm A-Di-Đà Phật chí thành, chứ Pháp Hộ-Niệm không dạy chúng ta nằm đó chờ người khác tới cầu an mà mình thoát nạn, cầu siêu mà mình được siêu thoát.

Hộ Niệm là một pháp tu. Tu thì phải biết điều gì sai để sửa, điều đúng phải giữ. Người hộ niệm đến là để trợ duyên, hướng dẫn, chỉ điểm những gì cần làm, còn mỗi người phải tự thực hiện lấy. Xin được nhắc đi nhắc lại lời này để chư vị nắm cho vững, đừng nên sơ suất cứ nghĩ

rằng, có ban hộ niệm tới niệm Phật cho mình thì mình được vãng sanh.

Ý lại là điều hoàn toàn không đúng vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 197)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 79. Chúng ta bàn về vấn đề: **“Gia đình không chấp nhận hoặc cố tình làm sai quy định về hộ niệm”...** thì ban hộ niệm sẽ làm gì?

Câu 10(c): Thường xuyên tới lui thăm viếng, kiên trì nhẫn nại giải thích cho họ hiểu sự vi diệu của Pháp Hộ Niệm.

Đúng không? - [Sai]. Sai chứ không đúng. Chúng ta không có đủ thời gian phải đi tới từng nhà để viếng thăm và năn nỉ đại chúng cho mình được hộ niệm, giống như cách mời gọi vì một quyền lợi nào đó của mình. Không phải như vậy được. Thuận duyên mới tốt, phan duyên chỉ thêm phiền não.

Nhưng khi phát tâm hộ niệm giúp người vãng sanh, người hộ niệm cũng nên có sự kiên trì, nhẫn nại mới tốt. Ví dụ, chúng ta nói về hộ niệm suốt 20 năm trường qua, và nếu còn duyên còn tiếp tục nói, đây chính là một sự kiên trì nhẫn nại của chúng ta. Chúng ta đang tìm cách xiềng dương Pháp Hộ-Niệm này vì lợi ích chúng sanh, mong cho người người biết đến, mong cho đại chúng tiếp nhận để có duyên phan vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Trong thời gian vừa qua, nhiều vị ở khắp nơi trên thế giới, nhất là Hoa Kỳ, Canada, Âu Châu... đã phát tâm thành lập một nhóm gọi là “*Thế Giới Hộ Niệm*”, cùng nhau tổ chức những cuộc “*Hội-Thảo và Thực-Tập Hộ-Niệm*” cho nhiều nơi trên thế giới, việc làm này đem lại lợi ích rất lớn cho đại chúng. Làm được công trình này khó khăn lắm, không phải đơn giản. Phát tâm làm đạo, không kiên trì không thực hiện được, không nhẫn nại không thành tựu được. Ngay tại Niệm Phật Đường của chúng ta, chư vị nhìn qua bên kia thấy có một TV thật lớn, với một hệ thống computer khá tốt... Công trình này do quý đồng tu và các vị ở khắp nơi cùng đường cho chúng ta để tham gia “*Hội-Thảo và Thực-Tập Hộ-Niệm*” đây.

Nếu ở nhà có computer, có điện thoại thông minh, chư vị có thể tham gia “*Thế Giới Hộ Niệm*” tại nhà, còn hay hơn nữa hãy tới đây chúng mình hội họp lại, cùng nhau học tập về hộ niệm, tốt lắm đấy. Qua đường zoom, mình ở một chỗ mà có thể nghe thấy, nói chuyện, trao đổi ý kiến được

với nhiều người khắp nơi. Hiện giờ ở Canada, Mỹ, Tiệp-Khắc, Đức, Âu châu, Úc châu, Việt-Nam, v.v... rất nhiều người Việt Nam ở nhiều nước trên thế giới cùng tham gia để học hỏi, rút tĩa kinh nghiệm về hộ niệm, hầu hiểu thấu và hành đúng pháp đại cứu tinh này. Thực sự không có cơ hội nào dễ dàng và thuận lợi hơn. Hay hơn nữa, mình không cần bỏn ba đi đây đi đó, nhưng tự nhiên kết được một nhóm bạn bè thiện hữu tri thức ở nhiều nơi trên thế giới để cùng nhau làm đạo. Đây chính là sự kiên trì, nhẫn nại để xiềng dương, giao duyên Pháp Hộ-Niệm rộng khắp, chứ không phải phan duyên tới từng nhà mà tạo ra nhiều sự dị nghị không hay.

Cách đây cũng khá lâu rồi, có một ban hộ niệm kia lập ra được mấy năm trường, phát tâm mạnh mẽ đi hộ niệm, nhưng hộ niệm luôn 26 ca không thành công được một ca nào hết. Phát tâm thì quá tốt, nhưng vì quy luật chưa vững, hộ niệm không đúng pháp, nên sự thành tựu không như ý muốn. Biết được tin, Diệu Âm khuyên rằng, hãy đến học hỏi với một ban hộ niệm đã có thành tựu, hãy đi hộ niệm chung với họ một thời gian để rút tĩa kinh nghiệm trước. Hộ niệm cần nên kiên trì, nhẫn nại mới thành công. Vị đó quyết tâm đi học hỏi cẩn thận về quy luật, khai thị, hướng dẫn, điều giải, v.v... luôn mấy tháng trường rồi trở về trụ xứ hộ niệm lại. Khi hộ niệm thêm được trên 20 ca đều có sự thành tựu tốt, và ban hộ niệm đó có điện thoại báo rằng:

- Chú Diệu Âm ơi!... Chúng con hộ niệm thành công rồi...

- Thành công được bao nhiêu?

- Hai mươi mấy ca đều thành tựu cả...

Một kết quả khá bất ngờ! Hôm trước chúng ta có nói đến một ban hộ niệm thất bại luôn trên 40 ca, sau đó cũng đi tìm nơi học hỏi nắm vững quy luật rồi hộ niệm lại và kết quả thành công luôn trên 40 trường hợp đều có hiện tượng ra đi lưu lại thoai tướng tốt đẹp vô cùng. Chư vị thấy đó, quy luật hộ niệm có ảnh hưởng rất lớn đến sự thành tựu của việc hộ niệm.

Cho nên kiên trì là kiên trì học hỏi, rút tỉa kinh nghiệm để hộ niệm như lý như pháp, chứ không phải kiên trì thuận theo thế gian. Phát tâm bồ-đề mà cứu được người vãng sanh, thì tâm bồ-đề của mình thành tựu viên mãn. Phát tâm bồ-đề cứu người vãng sanh mà khó cứu được ai, thì tâm bồ-đề sẽ bị thoái chuyển, và uy tín của Pháp Hộ-Niệm cũng mất đi. Xin chư vị chú ý điều này.

Câu 10(d): Tìm cách uyển chuyển mà hộ niệm để tránh sự trách móc của gia đình.

Đúng không chư vị? - [Sai]. Không thể nào uyển chuyển làm sai lệch đường tu hành được. Đường chúng ta tu hành là đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Hộ niệm cũng chỉ để giúp người thân của chư vị vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Đồng ý theo mục đích này thì mới nhờ đến hộ niệm, uyển chuyển theo đường khác thì nên nhờ phương pháp khác. Muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì

phải gìn giữ quy luật hộ niệm, cẩn thận bảo vệ tâm đạo của người bệnh vững vàng, đừng dễ mất. Nếu sơ ý, dù có cố gắng hộ niệm thì cũng khó được thành công. Vì vậy, mục tiêu hộ niệm là để cứu người vãng sanh thành đạo, chứ không phải để tránh sự trách móc của thế gian.

Câu 10(e): Nếu cố gắng hộ niệm thì cũng không thành công, và ban hộ niệm rất dễ gặp phiền não.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Phan duyên rất dễ bị phiền não. Khi về Việt Nam, nếu chư vị có dịp gặp được những ban hộ niệm đã hộ niệm qua hàng ngàn ca và đạt được thành tích rất cao, thì hãy cố gắng lắng nghe những kinh nghiệm quý báu của họ. Thông thường khi mới phát tâm hộ niệm, vì tâm đạo quá cao, quá sốt sắng nên gặp bất cứ trường hợp nào cũng nhận hết. Hộ niệm theo cách này thì hầu hết đều bị thất bại, 10 ca may ra có 1 ca gọi là tạm được!

Sau khi nghiên cứu kỹ, ổn định lại phương pháp Hộ Niệm, thì có sự thành tựu khả quan xảy ra trước mắt. Rõ ràng, quy luật hộ niệm càng vững chững nào, xác suất thành công càng cao chừng đó. Đến nay có nhiều ban hộ niệm cho biết rằng, họ hộ niệm đã thành công lên đến 80-90%. Tuyệt vời! Phải tán thán là quá tuyệt vời! Công đức vô lượng. Còn hộ niệm theo cảm tính, theo vị nể thì đa phần bị trở ngại, khó cứu được ai, mà nhiều khi hộ niệm biến thành những mối phiền não, nhức đầu lắm vậy.

Câu 10(f): Phan duyên hộ niệm có thể bị rắc rối về vấn đề luật pháp và tạo cơ hội cho người đòi đàm tiếu có thể dẫn tới tội phỉ báng Phật Pháp.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Điểm thứ nhất là “*rắc rối về vấn đề luật pháp*”. Chư vị nên nhớ cho, mình đang làm chánh pháp, nhưng trước vấn đề chết sống của một người không phải là chuyện đơn giản đâu. Ví dụ, mình nói với gia đình nên để người bệnh tại nhà để hộ niệm. Ban đầu người ta nghe theo, nhưng khi người thân họ chết, có người cho rằng, nếu đưa vào bệnh viện thì cứu được rồi, chỉ vì ban hộ niệm bắt họ phải giữ người bệnh ở nhà làm cho người bệnh bị chết. Vô hình chung, ban hộ niệm bị rắc rối về vấn đề luật pháp.

Cho nên, bệnh nào còn có thể chữa trị thì cứ để họ chữa trị. Còn khi đến giai đoạn bệnh viện đã chịu thua, bác sĩ đã báo rằng không còn cách nào chữa trị được nữa, thì khuyên họ nên ở tại nhà để hộ niệm vì ở bệnh viện cũng chết, ở nhà cũng chết, nhưng ở tại nhà để hộ niệm mới có thể hướng dẫn, khai thị, điều giải hữu hiệu hơn, người ra đi dễ thoát ách nạn hơn, xác suất vãng sanh sẽ cao hơn rất nhiều. Còn ở trong bệnh viện thì ban hộ niệm không thể chủ động được. Phải nói trước về quy luật này một cách rõ ràng với gia đình.

Chư vị nên nhớ một sự thật là phàm phu như chúng ta, 100 người khi xả bỏ báo thân có 99.9 người bị vương nạn

rồi đây. Không vương điều này thì cũng vương điều nọ. Nếu chết trong bệnh viện, ban hộ niệm không thể hóa giải dễ dàng được đâu.

“*Tạo cơ hội cho người đòi đàm tiếu*”. Người đòi đàm tiếu thì mình có thể mất uy tín. Mất uy tín thì hết duyên hộ niệm cứu người này, nhưng còn có duyên cứu giúp người khác và cứu lấy chính mình vãng sanh. Nhưng phan duyên hộ niệm coi chừng dễ dàng dẫn tới tội phỉ báng Phật Pháp. Thực sự tội này không phải nhỏ đâu!

Cho nên, đối với một người không tin tưởng Phật Pháp, chúng ta không dám hộ niệm là vì e sợ họ buông lời phỉ báng Phật Pháp, kết thành đại nạn cho họ. Chư vị nhớ cho, đại nguyện thứ 18 của Pháp-Tạng Tỳ Kheo là đầu cho một người tội chướng sâu nặng, nhưng biết thành tâm sám hối, niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ, niệm đến 10 niệm mà không được vãng sanh, Ngài sẽ không giữ ngôi Chánh-Giác. Nhưng lời nguyện này không bao gồm người tạo tội ngũ nghịch và phỉ báng chánh pháp đâu nhé.

Ngũ nghịch là: Giết cha, hại mẹ, làm thân Phật ra máu, phá hòa hợp Tăng, giết A-La-Hán. Hòa Thượng Tịnh-Không dạy, tội ngũ nghịch có quả báo địa ngục A-Tỳ, nhưng có thể cứu được nếu người đó biết thành tâm sám hối. Hộ niệm có thể giúp cho người sám hối tội chướng quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh mà được vãng sanh. Nhưng có tội ngũ nghịch rồi mà kèm theo tội phỉ báng chánh pháp nữa

thì chịu thua, chắc chắn phải đọa địa ngục Vô-Gián, không còn cứu được nữa. Cho nên, phỉ báng chánh pháp tội nặng lắm, quả báo kinh khủng lắm!

Tội ngũ nghịch có thể do tâm trí đang bị mê loạn mà tạo nên, nếu biết tỉnh ngộ, thành tâm sám hối, niệm Phật cầu vãng sanh có thể cứu được. Còn tội phỉ báng Phật Pháp do tại không có niềm tin. Niềm tin không có vì căn lành không có. Căn lành không có thì rất khó cho họ tin tưởng sự vãng sanh. Không tin tưởng, thì dễ dàng phỉ báng chánh pháp. Phỉ báng chánh pháp là tội cực trọng, quả báo của họ quá kinh hoàng!

Thế gian có câu “*Từ bi đa họa hại...*”. Từ bi mà thiếu trí huệ thường gây nên họa hại. Tai họa này rất nặng cho chính những người không tin Phật pháp, chứ không phải chỉ vì một vài lời đàm tiếu hay mất chút ít uy tín cá nhân đâu. Xin chư vị phải hết sức cẩn thận.

Câu 10(g): Phan duyên hộ niệm thì không gieo được duyên lành, ngược lại có thể làm giảm uy tín Phật Pháp, và Pháp Hộ-Niệm dễ bị chướng ngại.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Cầu siêu có thể gieo được duyên lành. Cầu an có thể gieo được duyên lành. Nhưng phan duyên hộ niệm có thể không gieo được duyên lành. Tại sao? Tại vì cầu an và cầu siêu, không kể là thành công hay thất bại, vẫn được vừa lòng người. Còn hộ niệm không phải để làm vui lòng người, mà chủ tâm cứu người

bệnh vãng sanh. Muốn cứu được người thoát vòng sanh tử thì phải có quy luật nghiêm minh. Hộ Niệm là một pháp tu nên phải có sự tu sửa. Người hộ niệm chỉ hướng dẫn con đường siêu thoát và tự người bệnh phải làm lấy. Nếu người bệnh phạm nhiều sơ suất, không tôn trọng giới luật, không làm theo đúng sự hướng dẫn của ban hộ niệm thì không thể hộ niệm được. Nếu phan duyên có thể đưa đến chống đối, phỉ báng. Đây không phải là duyên lành.

Tin tưởng được vào Pháp Niệm-Phật Vãng-Sanh cần phải có căn lành. Người không có căn lành thì không tin tưởng, mà thường sợ chết, sợ bệnh... Khi bệnh khổ hiện tiền, cảnh sanh tử gần kề thì tâm trạng rối búng, cuống cuống chạy tìm cách giải nạn, cầu thoát chết... Ban hộ niệm đến khuyên niệm Phật vãng sanh, động ngay đến niềm sợ hãi của họ, nên không dễ có mấy ai chấp nhận đâu. Không muốn vãng sanh, thì khi mạng số hết họ đành phải chết đi đọa lạc. Vì lòng từ bi mình hộ niệm, nhưng người đó vẫn chết, vẫn bị đọa lạc, kết quả không có gì khác với hàng vạn hàng triệu người đã chết. Đến lúc đó chúng ta mới nghe thấy những lời thị phi xuất hiện, phiền não xảy ra. Tâm Bồ-Tát dễ biến thành tâm La-Sát vậy.

“*Phan duyên hộ niệm có thể làm giảm uy tín Phật Pháp, và Pháp Hộ-Niệm dễ bị chướng ngại*”. Pháp Hộ-Niệm là đại cứu tinh cho hàng phàm phu trong thời mạt pháp này, đúng ra nó phải lưu truyền vĩnh cửu, hay ít ra cũng trụ thế vài trăm năm để cứu chúng sanh, giờ này vì bị mất uy tín,

bị chương ngại, chỉ lưu truyền vài năm ngắn ngủi rồi biến mất, gọi là sớm nở tối tàn. Một hệ quả thật đáng buồn! Xin cẩn trọng suy xét.

Mong chư vị hiểu thấu vấn đề để làm đạo, tất cả đều phải thuận duyên. Bây giờ xin hỏi, làm sao được thuận duyên đây? Câu trả lời là, sự phát tâm hộ niệm của chư vị là đúng lắm đấy, nhưng không được ép buộc người nào, không nài nỉ ai, mà hãy sẵn sàng giao lưu Pháp Hộ-Niệm rộng rãi là cách tốt nhất. Ai cần USB, chúng ta biếu USB. Ai cần máy tọa đàm, chúng ta biếu máy tọa đàm. Ai muốn được hướng dẫn, chúng ta sẵn sàng chỉ điểm... Hãy mở tâm bố thí cúng dường rộng rãi và bình đẳng, cầu mong cho nhiều người được lợi lạc. Còn phan duyên hộ niệm thì rất khó thành tựu, lại dễ bị phiền não, pháp Phật từ đó dễ bị dị nghị, Pháp Hộ-Niệm dễ bị chương ngại.

Cho nên, làm đạo cần gìn giữ nề nếp mới tốt. Chính giới luật là chất keo kết trăm mối hoang mang thành một mối chánh pháp, làm cho tinh thần người người lên cao, niềm tin được củng cố.

Hy vọng chúng ta tạo được công đức vô lượng vô biên.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 198)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu(2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 80, hôm nay chúng ta nói đến vấn đề 11:

Tại sao hộ niệm cần phải có quy định nghiêm chỉnh.

Câu 11(a): Hàng phàm phu nghiệp nặng chướng sâu, phải nhờ quy luật cụ thể để ổn định hoàn cảnh, mới có thể hộ niệm tốt được.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Rõ ràng mình là hàng phàm phu nên cần nhờ đến quy luật để hỗ trợ. Chư Bồ-Tát thì không cần đến hộ niệm. Những vị cao Tăng chân chánh tu hành, niệm Phật đã được “Nhất Tâm Bất Loạn” các Ngài cũng không cần đến hộ niệm. Ngay như hàng phàm phu chúng ta đây, nếu tinh tấn niệm Phật đến chỗ thuần thực,

niệm Phật thành phiền thì chỉ cần một vài người ở bên cạnh giúp đỡ cũng có thể an lòng. Nhưng khổ nổi, nếu là hạng người nghiệp nặng, chướng sâu, thì sẽ có nhiều chướng nạn bất ngờ xảy ra lắm, không đơn giản đâu. Nhiều người không nhận rõ căn cơ hạ liệt của mình, cứ để tâm ý vọng động, thích những điều cảm ứng lạ thường, thích thần thông, mong cầu chứng đắc... Nói chung là vọng tưởng quá đáng nên thường rước lấy thảm hại đáng thương!

Có nhiều người khi mới phát tâm tu hành, tâm đạo mạnh mẽ, nhưng lý đạo chưa thông cũng dễ sơ ý vương phải những điều cảm ứng hão huyền. Ví dụ như trước đây, Diệu Âm có một đứa em, khi mới bắt đầu niệm Phật đã phát tâm quá mạnh, nên liền có cảm ứng đủ điều, nào là thấy được hào quang, thấy Quán-Thế-Âm Bồ-Tát hiện thân, v.v... Diệu Âm nghe được liền thẳng thắn cảnh cáo rằng, đó chỉ là những điều hão huyền không thực. Biết tu hành thì đáng khen, nhưng phải biết khiêm cung, kiên trì, từ tốn mới được. Đừng quá gấp gáp, quá vội vã mà bị mệt mỏi, chóng mặt, hoa mắt... mà thấy những chuyện hư huyền bất thường, chứ chưa chắc gì những sự cảm ứng đó là tốt đâu. Sự việc này chẳng khác gì như người nằm ngủ mơ thấy đủ điều, chuyện trong mộng mà giống như thực vậy thôi. Nên nhớ rằng, khi mới bắt đầu tu hành, sơ phát tâm thường mạnh lắm nên dễ có những cảm ứng bất thường, đừng tham chấp vào đó mà dễ bị hại. Hãy bình

tĩnh lại, đừng mơ tưởng nhiều nữa thì mọi chuyện sẽ trở lại bình thường thôi.

Công phu tu hành nếu sơ ý có thể dẫn đến những trạng thái một là trạo-cử, hai là hôn-trầm, ba là vô-ký. Thông thường hôn trầm còn dễ thấy, chứ tiến đến trạng thái vô-ký thì hơi khó đấy. Vô ký là gì? Mập mờ, ngơ ngác, tinh thần không còn sáng suốt, thường lơ lơ lảo lảo không biết mình đang ở đâu. Những mơ tưởng trong tiềm thức ứng hiện ra, hư hư thực thực, vì không sáng suốt nên biến thành hoang tưởng cho là được chứng đắc. Nhiều người tu hành mà sơ ý rất dễ bị vương nạn là như vậy.

Phàm phu nghiệp nặng, chướng sâu, trí cạn, tâm mê không thể phát hiện ra những chướng ngại của chính mình, chính vì thế rất cần đến hộ niệm. Người phàm phu hạ căn nên tu chung với đại chúng mới an toàn. Chính bạn đồng tu là người hộ niệm gỡ nạn cho mình đấy. Thấy mình hôn trầm, ngủ gà ngủ gật họ liền nhắc nhở hãy thường xuyên mở mắt, niệm Phật ra tiếng, đứng lên lạy Phật, véo vành tai, xoa mặt, bóp nắn chân tay... cho tỉnh lại. Thấy mình trạo cử, mắt lảo liên liếc dọc nhìn ngang, miệng nói lảm nhảm... họ nhắc mình định tâm lại niệm Phật, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Nếu mình rơi vào vô-ký, ngồi niệm Phật mà đầu lắc lư như kiêu lên đồng, thì người hộ niệm đánh thức dậy, cảnh cáo mau mau trở về với thực tại...

Thực sự người hộ niệm có thể hóa giải rất nhiều chướng

ngại cho mình, quý hóa lắm đấy. Vậy thì mình có nên trân quý sự hộ niệm không? Có lắng nghe ban hộ niệm không? Nếu cứ mơ tưởng những điều hảo huyền, khinh thường bạn đồng tu khuyên giải, thì tự mình âm thầm chạy theo tà kiến sai lầm, đành chịu nạn vậy thôi!

Câu 11(b): Giữ quy tắc hộ niệm nghiêm chỉnh để giảm thiểu sơ suất, tránh nghịch duyên, nhờ thế cuộc hộ niệm mới có thể thành công.

Đúng không? - **[Đúng]**. “Giữ quy tắc hộ niệm nghiêm chỉnh để giảm thiểu sơ suất”. Xin nói rằng, giảm thiểu sơ suất chứ không dám nói hết sơ suất. Giảm càng nhiều sơ suất thì cuộc hộ niệm càng dễ thành công và xác suất vãng sanh càng cao. Nếu sơ suất nhiều quá dù có được hộ niệm cũng khó thành tựu. Ban hộ niệm chỉ giữ phần hướng dẫn, người bệnh bị vướng chỗ nào họ khuyên bỏ đi, nếu người bệnh không bỏ thì đành chịu thua. Chư tổ sư, chư Cao Tăng luôn luôn khuyên mình buông xả, mình phải buông xả những sai lầm ra, buông xả những tình chấp xuống thì mới tránh khỏi vướng mắc.

Hôm qua Diệu Âm có coi bài viết của một vị đồng tu bên Âu Châu, bác ấy đem những tài liệu hộ niệm ra kết tập lại thành những bài gọi là “*Thực Tập Hộ Niệm*” khá hay. Bác ấy nói: “*Mình ghét ai bây giờ phải bỏ lần đi. Mình chấp cái gì phải bỏ lần đi...*”. Những lời này đơn giản mà hay. Diệu Âm xin tán thán tất cả những sự xiển dương

Pháp Hộ-Niệm dưới mọi hình thức. Người được hộ niệm muốn được thành tựu, phải biết buông xả. Nếu không tập buông tình chấp xuống, thì đến lúc sau cùng tự mình bị kẹt vào đó, không thoát ra được đâu.

Tập khí khó chịu lắm đấy. Nhiều người thà chịu chết chứ không chịu buông. Tập khí trở thành khối kim cương trong tâm rồi thôi đành chịu thua! Tập khí đó là gì? Ví dụ, tham tiền tiếc của không buông, thôi chịu thua! Thương con nhớ cháu không nỡ lìa, thôi chịu thua! Bám lấy cái nhà không muốn đi vãng sanh, thôi đành chịu thua!

“Giữ quy tắc hộ niệm nghiêm chỉnh để giảm thiểu sơ suất”. Tu hành nhiều, nghe pháp nhiều, biết hộ niệm nữa... mà chúng ta cũng chỉ dám nói là để giảm thiểu sơ suất, chứ không dám nói hết vì sơ suất vẫn còn tràn trề! Hàng phàm phu như chúng ta sơ suất nhiều lắm, nhất định không dễ gì hết đâu. Vậy thì, mong chư vị cần tinh tấn tu hành, giữ hạnh khiêm cung, biết lắng nghe lời chỉ điểm để sự sơ suất giảm dần giảm dần mới tốt vậy.

“*Tránh nghịch duyên*”. Nghịch duyên từ đâu? Thường thường con cái trong nhà không tin tưởng gây phiền não. Thường thường bạn bè thân hữu tới thăm hỏi nói chuyện đời, phá chuyện đạo. Những người nổi tiếng, khách khứa khắp nơi đổ về bàn chuyện danh văn lợi dưỡng, chê bai việc tu hành, v.v... Đến lúc nằm xuống rồi chúng ta mới

thấy thế nào là nghịch duyên. Có nhiều nghịch duyên cản trở con đường vắng sanh lắm.

Chính vì thế, trong Pháp Hộ-Niệm có quy luật không được để người ngoài trực tiếp thăm nom chuyện trò với người bệnh. Vậy khi chúng ta tiến tới giai đoạn cuối rồi, thì tốt nhất là nên cắt giảm tối đa những chuyện nhân nghĩa, tình cảm, liên hệ xã giao với những người không hiểu đạo. Đừng nên để thân nhân, bạn hữu... không biết về hộ niệm trực tiếp thăm viếng, tâm sự, khuyên giải thì mới giữ được tâm chí vắng sanh. Cần khuyến cáo người nhà về những nghịch duyên từ người thế gian. Gia đình cần nghiêm túc bảo vệ quy luật này, để cuộc hộ niệm tránh khỏi chướng ngại. Tốt nhất, nên viết một thông báo dán trước cửa vào phòng người bệnh:

Người bệnh đang được hộ niệm, cần sự yên tĩnh niệm Phật.

Theo ước nguyện của người bệnh, xin cùng niệm Phật cầu cho người vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Xin miễn thăm hỏi. Chân thành cảm ơn!

Muốn người bệnh được vắng sanh thì gia đình phải chú ý vấn đề này, nếu không thì tâm đạo người bệnh sẽ bị tiêu tan. Lời khuyến tấn của người hộ niệm chưa chắc thích thú bằng những lời “Ta-Bà” của thế gian đâu nhé.

Xin thưa với chư vị, nếu thực sự quyết lòng vắng sanh thoát vòng sanh tử, khi đã đối diện với căn bệnh mà bác sĩ đã cảnh cáo không còn cách nào chữa trị được nữa thì phải lo: *Niệm-Phật và Niệm-Phật...* không thể chờ, không thể đợi, không thể lơ là được. Chư vị tổ sư mà còn niệm Phật nhiều khi quên ăn bỏ ngủ, chúng ta là phàm phu sao lại dám lơ là? Hãy cố gắng tinh tấn niệm Phật. Vô thường tấn tốc, sáng còn tối mất, xin đừng sơ suất nữa. Nhờ giảm nghịch duyên, nhờ giảm sơ suất mà cuộc hộ niệm mới thành công. Hãy xác định mình là phàm phu, nghiệp chướng nặng nề lắm đấy, vắng sanh không đơn giản đâu! Xin đừng buông lung nữa.

Câu 11(c): Rất nhiều ca hộ niệm vì không chú ý đến những quy tắc căn bản đã đưa đến sự đổ vỡ giữa chừng. Hộ niệm bị thất bại và gây ra khá nhiều phiền toái.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Rõ ràng. Ở trên chúng ta nói: “*Giữ quy tắc hộ niệm nghiêm chỉnh để giảm thiểu sơ suất*”. Ở đây chúng ta nói: “*Vì không chú ý đến những quy tắc căn bản đã đưa đến sự đổ vỡ giữa chừng...*”. Đổ vỡ nhiều lắm đấy. Chúng ta cố tình lập lại vấn đề này để nêu lên tầm quan trọng của quy luật. Vì không nói rõ và không giảng giải kỹ về quy luật hộ niệm, nên gia đình thường làm lẫn và trách cứ, *tại sao trước giờ đối với người bệnh, người chết không ai nêu điều kiện gì cả, mà giờ này lại áp đặt nhiều quy luật, làm khó khăn cho gia đình vậy?* Chính

vì không làm việc rõ ràng, thành ra gia đình cảm thấy bàng hoàng, ngỡ ngàng mà đưa đến nửa chừng đổ vỡ.

Cho nên, mong chư vị cần nhớ điều này, phải nói rõ ràng về quy luật đề gia đình nắm vững. Hộ Niệm không phải là cầu siêu hay cầu an, mà Hộ Niệm là một pháp tu giúp người bệnh nương theo đó mà làm, làm được thì được vãng sanh thoát vòng sanh tử luân hồi. Đây là cơ duyên quý lắm đấy, không tầm thường đâu, không mơ hồ đường thoát nạn, khác rất xa với sự giúp đỡ bình thường. Hộ niệm khác với những sự cầu xin hão huyền, mờ mịt trước tử sanh, rồi hi vọng tới ngày giỗ kỵ xin con cháu đem thịt cá lên bàn thờ cúng là xong. Nhiều người nghĩ rằng, mẹ ta thường ngày ăn gà thì ta giết gà để cúng, cha ta ăn heo thì ta giết lợn dâng lên. Không ăn được đâu, mà đại nạn đấy! Người đời không hiểu đạo nên có những suy nghĩ quá sai lầm! Phật dạy về nhân duyên quả báo, người tham ăn thịt mà giết hại chúng sanh tạo ác nghiệp thì bị đọa vào hàng ngạ-quỷ, địa-ngục chịu nạn, chứ có gì lại được quyền tiếp tục ăn thịt nữa đây mà cúng tế như vậy?!

Tu hành theo Phật thì phải nghe lời Phật dạy, tâm phải có chủ định thực hiện sự giải thoát, chứ không phải chỉ là sự cầu may mơ hồ. Hôm qua chúng ta có nói về một người tín đồ Thiên-Chúa giáo, vậy mà khi gặp được Pháp Niệm-Phật họ quyết tâm niệm Phật cầu vãng sanh, khi ra đi lưu lại thân tướng đẹp vô cùng. Cũng có nhiều người tu theo Phật giáo, niệm Phật nhiều năm tưởng vậy là ngon, tưởng

mình đã giỏi, nhưng sau cùng ra đi lưu lại thân tướng quá xấu. Tại sao vậy? Có lẽ bị nhiều sơ suất rồi, ví dụ như nhiều vọng tưởng, thiếu sự hộ niệm, không được sự khuyên giải đúng mức... nên đường giải thoát mịt mù. Vì vướng quá nhiều sơ suất mà thất bại chua cay! Nghiệp nhân quả báo tơ hào không sai, không tha thứ cho bất cứ một ai đâu nhé. Xin chư vị cẩn thận, đừng nên sơ suất.

Câu 11(d): Tôn trọng quy luật là thể hiện sự quyết tâm giúp người thân vãng sanh. Có chí thành chí kính thì mới được Phật lực gia trì.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Người bệnh phải chí thành chí kính niệm Phật cầu vãng sanh mới được vãng sanh. Gia đình cũng phải chí thành chí kính niệm Phật cầu Phật gia trì tiếp độ người thân là điều rất cần thiết. Có chí thành chí kính mới được cảm thông. Có chí thành chí kính thì tu hành mới hưởng được sự lợi lạc. Thiếu tâm thành kính thì thường đưa đến chỗ vọng tưởng, nhất là khi đối diện với sự chết rồi thì tâm lực chao đảo, thể lực yếu đuối, nghiệp chướng bức bách, oán thân trái chủ báo hại... làm cho tâm trí rối bời, không còn tỉnh táo để thực hiện được gì cao siêu đâu.

Phàm phu nghiệp đã nặng, trí lại mê, thường sống theo vọng tưởng nhiều lắm. Nhờ có chút ít căn lành nào đó trong đời quá khứ, đời này có cơ duyên gặp được Phật pháp nên phát tâm tu hành thì cũng tốt đấy. Nhưng mới

vừa tu tập liền cho mình đã chứng đắc, đủ sức để vượt qua sanh tử luân hồi, vừa làm chút thiện phước tưởng rằng là có công đức vô lượng vô biên... Thượng mạn, thiếu tính khiêm hạ là nguyên nhân rất phổ thông tạo nên vọng tưởng sai lầm, làm cho đường tu hành bị sai lệch, tự đưa mình vào ngõ cụt.

Vì vấn đề sanh tử mà niệm Phật. Vậy thì khi gặp bệnh hoạn phải càng phát tâm dũng mãnh niệm Phật mạnh hơn chứ đâu thể giải đãi được. Phật dạy, lấy bệnh hoạn làm thuốc thần là vậy đó. Mình đã bị chết đi sống lại qua nhiều đời nhiều kiếp, đọa lạc đau khổ quá nhiều rồi, xin đừng sợ nữa. Đời này gặp được cơ hội vãng sanh, thoát vòng sanh tử, thành tựu đạo quả, thì hãy phát tâm mạnh mẽ lên, kiên định lên, phải có nghị lực mới vượt qua ách nạn, vãng sanh thành đạo nhé chư vị.

Sự quyết tâm của người bệnh là chính yếu. Sự hỗ trợ của gia đình rất quan trọng. Sự quyết tâm hỗ trợ của người thân thuộc thể hiện qua sự tôn trọng quy luật của Pháp Hộ-Niệm. Những điều này không gì là khó khăn cả, nhưng chỉ vì niềm tin không đủ nên thường gây chướng ngại cho người thân một cách oan uổng đó thôi.

Nên nhớ cho, chỉ có Pháp Niệm-Phật Vãng-Sanh mới có quyền vượt ngang qua nghiệp chướng để về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo, gọi là “Đới Nghiệp Vãng Sanh”. Ngoài pháp này ra, không có một pháp nào khác

nói đến người còn nghiệp chướng mà có thể siêu thoát khỏi sáu đường luân hồi. Mình biết mình nghiệp chướng sâu nặng thì xin chư vị hãy lấy lòng chí thành chí kính mà niệm Phật cầu vãng sanh nhé. Con đường 10 niệm tắt sanh giúp cho chư vị tràn trề hy vọng, đầy đủ cơ duyên, một đời này vãng sanh viên thành đạo quả vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 199)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu(2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Hôm nay chúng ta nói đến một vấn đề rất cụ thể, vấn đề 12, trang 80:

Phòng Hộ Niệm nên treo hình Phật như thế nào?

Biết hộ niệm rồi thì vấn đề này đơn giản, còn không biết hộ niệm thì rất dễ bị sai lệch. Ngay như vừa mới hôm qua đây có cuộc hộ niệm, ở đó người ta điện thoại nhờ Diệu Âm khai thị. Khi yêu cầu họ chiếu chung quanh để xem khung cảnh hộ niệm như thế nào, thì vừa xem qua đã thấy ngay có quá nhiều sơ suất. Tắm hình Phật để hộ niệm nhỏ tí tẹo cỡ bằng tranh bìa một tập sách để trên bàn, phía sau có thêm một tấm hình gì khác, cùng với nhiều hình lạ ở

hai bên. Trên tường trong phòng hộ niệm thì có nhiều hình bông hoa, hình cảnh treo khắp nơi.

Chư vị thấy đó, trưng bày tôn ảnh Phật là một chuyện đơn giản, nhưng chỉ đơn giản đối những người biết vững về hộ niệm. Còn người chưa biết hộ niệm thì một tấm hình Phật thôi cũng không biết để sao cho đúng pháp.

Cho nên, thông thường các ban hộ niệm phải lo chuyện này, đừng giao cho người nhà tự lo lấy, họ không vững về hộ niệm nên làm không đúng pháp đâu.

Câu 12(a): Có thể treo hình tượng Phật A-Di-Đà và hình “Phật Phóng Quang Tiếp Dẫn”.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Có thể treo hình “Phật Phóng Quang Tiếp Dẫn” để nhắc nhở người bệnh khi ra đi phải theo A-Di-Đà Phật cùng chư Thánh Chúng tiếp dẫn mình về Tây-Phương Cực-Lạc, không sai Pháp Hộ-Niệm. Còn tôn ảnh Phật thì chỉ nên treo một loại hình A-Di-Đà Phật thống nhất trong phòng hộ niệm là điểm chính yếu, không thể thiếu.

Đức Từ Phụ A-Di-Đà Phật cầm trên tay một hoa sen tượng trưng cho công đức của người vãng sanh. Hoa sen của chư vị có màu gì, biết không? - Không biết hã! Vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc rồi sẽ biết liền. Hoa sen của mình ở ao Liên Trì trên cõi Tây-Phương Cực-Lạc có thể biến đổi đó. Khi mình tu hành niệm Phật tinh tấn, ngày ngày không quên hồi hướng công đức trang nghiêm Tịnh-

Độ, thì hoa sen càng lúc càng phát quang rực rỡ, mình về đó ngự trên chính hoa sen này. Mỗi khi trong 10 phương pháp giới có chúng sanh nào muốn niệm Phật trở về Tây-Phương Cực-Lạc, thì tự nhiên ở Liên-Trì Hải-Hội trên cõi Tây-Phương Cực-Lạc sinh thêm một đóa hoa sen.

Ở đây chư vị đã niệm Phật, ngày ngày hồi hướng về Tây-Phương Cực-Lạc tức là chư vị đều có hoa sen ở trên đó rồi, nhỏ hay lớn tùy theo công phu niệm Phật của chư vị. Vị nào niệm Phật tốt thì hoa sen lớn, niệm Phật yếu thì hoa sen nhỏ. Người nào bỏ niệm Phật, không muốn vãng sanh nữa thì hoa sen đó sẽ héo tàn đi và không còn nữa. Ở trên cõi Tây-Phương Cực-Lạc chỉ có một vật có thể bị sinh diệt đó là hoa sen. Người nào tiếp tục gởi công đức về đó hoa sen càng ngày càng lớn, ánh sáng càng rực rỡ. Khi Đức Phật A-Di-Đà cầm hoa sen xuống tiếp độ, ta reo mừng lên: “Ồ!... Hoa sen sao mà đẹp quá, lớn quá...”, tưởng rằng Phật đặc biệt thương mình, nhưng thực ra đó chính là công đức của mình. Chúng ta cũng cần nên hiểu cái biểu tượng này trên tay tượng Phật A-Di-Đà vậy.

Câu 12(b): Có thể dùng hình Phật A-Di-Đà mà thường ngày người bệnh thờ thì rất tốt.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Nếu người bệnh có hình Phật riêng, ngày nào cũng nhìn hình đó niệm Phật, nếu tám hình không quá nhỏ thì có thể dùng ngay tám hình Phật đó để hộ niệm cho họ rất tốt. Nhưng cũng nên nhớ

rằng, tám hình Phật càng lớn càng tốt hơn, cảm ứng mạnh hơn, quang minh mạnh hơn. Nguyên do người bệnh đến thời kỳ sắp xả bỏ báo thân thì thể chất bị suy kiệt, các căn yếu đi, khó có thể thấy được hình ảnh một cách rõ ràng như bình thường. Vì thế, hộ niệm với tám hình Phật càng lớn càng tốt.

Như vậy, bình thường công phu hàng ngày chúng ta nên dùng hình tượng Phật lớn một chút sẽ có sự lợi lạc hơn những hình Phật quá nhỏ. Nếu muốn được hộ niệm với một hình Phật riêng đó nhưng gia đình không có hình lớn, thì có thể nêu lên ý nguyện này với ban hộ niệm. Nếu ban hộ niệm có sẵn những hình Phật cùng loại mẫu thì tốt. Nếu không, khuyên người bệnh hãy hoan hỷ với mẫu hình Phật lớn do ban hộ niệm cung cấp là được rồi.

Câu 12(c): Có thể treo nhiều hình tượng Phật và Bồ-Tát khác nhau càng tốt.

Đúng hay sai? - [Sai]. Tu theo Pháp Niệm Phật mà treo quá nhiều hình Phật Bồ-Tát khác nhau, nhìn vào thì thấy có vẻ trang nghiêm, nhưng lại yếu về phần chuyên nhất, khó nhiếp tâm. Còn đối với người bệnh nếu thấy nhiều hình Phật khác nhau thì rất dễ bị phân tâm, nhất là ở giai đoạn cuối cùng không còn đủ tỉnh táo để phân định. Cho nên, trong phòng hộ niệm phải trang trí tôn ảnh Đức A-Di-Đà Phật, nhưng hình nào chỉ một mẫu thống nhất, không nên treo nhiều mẫu hình khác nhau.

Người niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc tại nhà, thì ở nhà chúng ta cũng nên chọn một mẫu hình Phật thống nhất mới tốt, đừng nên bên này treo hình đỏ, bên kia hình xanh, rồi hình vàng, hình trắng. Nghĩa là, không nên treo nhiều mẫu hình Phật khác nhau. Nhìn thì đẹp, nhưng lại yếu phần “*Nhất Tâm*”, sau cùng dễ bị phân tâm. Bị phân tâm thì dễ bị oán thân trái chủ cái bấy lữa gạt vạy.

Cho nên, hễ chuyên nhất thì cái gì cũng nhất. Pháp Niệm Phật là “*Pháp Nhất Tâm*”, “*Nhất Tâm*” thì cái gì cũng phải “*Nhất*”. Kinh cũng “*Nhất*”, một kinh thông tất cả kinh sẽ thông. Niệm cũng “*Nhất*”, một câu A-Di-Đà Phật niệm tới cùng cầu vãng sanh Tịnh-Độ. Vãng sanh xong thì thành Phật, tất cả lý đạo trong pháp giới đều có sẵn trong Chơn-Tâm này. Hiểu được vậy, mới thấy rằng cái “*Nhất*” của Pháp Niệm Phật có đạo lý cao siêu, có giá trị thiết thực cụ thể giúp cho ta vững đường vãng sanh thành tựu đạo quả, chứ không phải là sự phân biệt đầu.

Câu 12(d): Chỉ nên treo một loại hình Phật A-Di-Đà duy nhất, không nên treo chỗ này hình Phật vàng, chỗ kia hình Phật xanh...

Đúng hay sai? - [**Đúng**]. Treo hình tượng A-Di-Đà Phật một loại duy nhất thì tâm mới dễ được định, tránh sự phân tâm. Trang trí hình tượng Phật tại nhà cũng vậy, nên chọn

một mẫu hình duy nhất mới tốt. Người tu theo Pháp Niệm Phật mà trưng bày nhiều hình tượng Phật khác nhau thì có điều sơ suất, chắc chắn bị các vị Tôn Sư Tịnh-Độ Tông khuyến cáo.

Nếu thấy hình Phật nào cũng đem về treo hết, bây giờ thấy đẹp nhưng khi lâm chung thì dễ bị chao đảo: “*Mình theo Phật vàng hay Phật xanh đây nhỉ? Theo Phật trắng thì bỏ Phật đỏ à?...* Chỉ cần chập chờn thì tâm bị loạn! Tâm loạn thì liền bị lạc đường.

Cho nên, xin nhắc lại rằng, trang trí hình Phật cần phải duy nhất. Hơn nữa, thờ hình tượng Phật trong Pháp Niệm Phật thường nên dùng hình tượng toàn thân và tượng đứng là tốt nhất. Đây là biểu tượng nói lên ý nghĩa Phật đang mong chờ để tiếp độ chúng sanh quay về với Phật. Phật thấy chúng sanh trên khắp 10 phương pháp giới hàng ngày, hàng giờ, hàng phút, hàng giây, hàng sát-na bị đọa lạc vào tam ác đạo chịu khổ đau mà Phật thương xót không đành lòng an nghỉ. Phật đứng là biểu tượng cho lòng đại từ đại bi sẵn sàng tiếp dẫn cứu độ tất cả chúng sanh thoát cảnh đọa lạc, về với Ngài để hưởng an vui cực lạc, vĩnh viễn thoát vòng tử sanh khổ nạn. Ý nghĩa là như vậy.

Tóm lại, hộ niệm bằng hình Phật đứng và toàn thân, không nên dùng hình bán thân, không nên dùng ảnh chân dung chỉ họa khuôn mặt làm biểu tượng Phật, và chỉ treo một mẫu hình Phật thống nhất, nghĩa là xanh thì xanh hết,

vàng thì vàng hết. Đừng nên treo nhiều hình khác nhau để tránh trở ngại.

Câu 12(e): Bắt buộc phải treo trên đầu người bệnh mới được.

Đúng không chư vị? - [Sai]. Mới hôm qua đây Diệu Âm vừa khai thị cho một cuộc hộ niệm, người ra đi thân tướng không đẹp. Sau khi khai thị xong, Diệu Âm đề nghị tiếp tục niệm Phật thêm vài tiếng đồng hồ nữa, rồi coi kết quả như thế nào. Diệu Âm thường có duyên khai thị các nơi, đây chẳng qua là do người ta tin tưởng nên mới cố gắng lợi dụng chút tâm lý mà giúp sức vậy thôi. Khởi đầu sự khai thị, Diệu Âm nhìn trong hình không thấy một tôn ảnh Phật nào treo lên cả, mà chỉ thấy một hình Phật nhỏ xíu cỡ chừng nửa tập sách. Ban hộ niệm đó lại coi ngày giờ tốt mới đến hộ niệm. Khi người đó tắt hơi xong liền đắp mền quang minh trùm kín qua mặt, v.v... Nói chung, cuộc hộ niệm có khá nhiều điều lệch lạc.

Mong chư vị hãy nghiên cứu hộ niệm cẩn thận, đừng nghĩ sao làm vậy mà coi chừng bị sơ suất nhiều lắm đấy. Những sơ suất đơn giản bên ngoài nhờ cái máy quay phim quay lại mình mới thấy ra, chứ còn những sơ suất khác bên trong làm sao phát hiện được?

Một tôn ảnh Phật nhỏ xíu để trên đầu của người bệnh, rồi mọi người đứng niệm Phật, nhìn qua hơi giống như một lễ cầu siêu. Điều này không đúng với Pháp Hộ-Niệm.

Theo Pháp Hộ-Niệm, tôn ảnh A-Di-Đà Phật cần nên lớn để người bệnh dễ nhận ra, dễ cảm ứng và treo ở vị trí nào vừa sáng sủa, vừa dễ dàng cho người bệnh nhìn thấy, chứ không phải treo trên đầu giường. Nếu có 4 tôn ảnh Phật, thì có thể một tấm treo trên đầu, 3 tấm nữa treo bên trái, bên phải và phía trước. Nên treo cao một chút đừng quá thấp mà mất sự trang nghiêm. Đừng treo chỗ tối tăm, hoặc nơi mà khi mở cửa thì hình Phật bị che khuất 2/3 rồi. Đây là những điều đơn giản, nhưng cũng cần nên chú ý.

Câu 12(f): Có thể treo tôn ảnh A-Di-Đà Phật trên đầu. Nhưng chủ yếu là treo cao ở phía trước theo tầm mắt cho người bệnh dễ thấy.

Đúng không? - [Đúng]. Có thể treo trên đầu. Nhưng tôn ảnh chủ yếu vẫn là ở phía trước nơi người bệnh dễ thấy nhất. Điều này đã rõ ràng rồi, không cần bàn thêm nữa.

Câu 12(g): Có thể treo thêm bên trái, bên phải và thêm một vài hình ở nơi sáng sủa.

Đúng không? - [Đúng]. Có thể treo bên trái, treo bên phải, treo phía trước, treo trên đầu, bốn bên đều có hình Phật thì rất tốt. Nhưng phải nhớ là một loại tôn ảnh Phật duy nhất, đồng loạt, không được treo nhiều mẫu hình Phật khác nhau. Chung quanh, mỗi hướng đều có một tôn ảnh A-Di-Đà Phật là đủ, không cần phải treo nhiều quá.

Trong phòng hộ niệm không được treo hình bông hoa, cảnh trí gì khác. Không nên treo những hình ảnh đoàn tụ

gia đình, sinh nhật, cưới hỏi... Không nên để những hình ảnh ghi lại những kỷ niệm vàng son của thời còn trẻ trung... Không nên đặt một TV trong phòng hộ niệm, để ngoài giờ hộ niệm con cháu tụ họp lại xem phim, giải trí... Nếu sợ ý treo những hình ảnh khác rất dễ làm cho người bệnh phân tâm, nhất là thời điểm lâm chung các căn đều bị yếu.

Cho nên, trong phòng hộ niệm chỉ được treo tôn ảnh A-Di-Đà Phật là tốt nhất. Nếu muốn thêm thì có thể treo thêm một hình ảnh Đức Từ-Phụ cùng Thánh Chúng phóng quang tiếp dẫn là đủ rồi. Ngoài ra, cũng nên có một tôn ảnh A-Di-Đà Phật cùng loại, nhỏ gọn để cầm tay đưa gần cho người bệnh thấy rõ khi cần. Bấy nhiêu đó là quá đầy đủ rồi, không nên trưng bày thêm những hình tượng Phật và Bồ-Tát khác. Xin chư vị nắm vững quy luật này, đừng sơ ý làm sai nguyên tắc mà gây trở ngại sự vãng sanh của người bệnh.

Tóm lại, vì cần cho người bệnh nhiếp tâm vào tôn ảnh Đức A-Di-Đà Phật, nên chỉ treo tôn ảnh đức Từ Phụ A-Di-Đà Phật, đây là chúng ta thực hiện đạo lý “*Nhất Tâm*”, và người hộ niệm khai thị luôn luôn nhắc nhở người bệnh đi theo A-Di-Đà Phật để vãng sanh, chứ không thể khuyên “Theo Phật” một cách chung chung. Ví dụ:

- *Bác Sáu ơi!... Chỉ đi theo A-Di-Đà Phật nhé. Bác hãy nhìn cho thật kỹ tôn ảnh A-Di-Đà Phật đây, chờ Phật hiện thân đi theo Ngài vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Tất*

cả mọi cảnh giới khác đang hiện ra trước mắt chỉ huyền hóa, không được chú ý đến, không được theo bất cứ ai khác nhé...

Khai thị cần phải rõ ràng, giúp tâm người bệnh vững vàng. Thực hiện đúng chánh pháp thì sẽ được chư Hộ-Pháp bảo vệ, đường vãng sanh không thể bị lạc vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 200)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu(2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 81. Hôm nay chúng ta bàn vấn đề thứ 13, rất cụ thể:

Sự thiết trí trong phòng hộ niệm cần như thế nào mới tốt?

Vấn đề này có gì cao siêu không? Thừa không! Không có gì cao siêu cả, mà chỉ là việc cụ thể, thiết thực, cần biết để làm là được. Trang trí như thế nào đây?

Câu 13(a): Treo những hình ảnh kỷ niệm gia đình như: hình đoàn tụ gia đình, sinh nhật, cưới hỏi...

Đúng hay sai? - [Sai]. Sai quá chừng luôn! Sai vì không biết Pháp Hộ-Niệm. Treo những hình đoàn tụ gia đình, sinh

nhật, cưới hỏi... thật sự không tốt cho việc hộ niệm. Tại sao vậy? Vì thời điểm chia ly đã sắp đến rồi, người bệnh nhìn đến cảnh đoàn tụ gia đình, nhìn thấy hình ảnh con cháu đang vui vẻ sum vầy còn mình lại lặng lẽ bỏ ra đi, gọi lên trong lòng nỗi buồn ứa lệ! Tâm trạng luyến ái này nhất định không tốt cho người muốn vắng sanh.

Cho nên, ngày đầu tiên khi đến nhà người bệnh, ban hộ niệm nên đặc biệt chú ý đến cách trang trí trong phòng hộ niệm, hãy đảo mắt nhìn quanh một vòng để có hướng điều chỉnh.Ồ! Cái bức tranh treo đây không hợp, hình ảnh suối nước chảy róc rách cũng không hay, cái TV cần chuyển qua phòng khác, cái tủ ấm chén đĩa bát nên dọn đi, quần áo không được treo trong phòng hộ niệm, v.v... Bây giờ chúng ta còn tỉnh táo thì còn có thể nhận biết đâu là tranh cảnh, đâu là ảnh tượng Phật, chứ khi nằm xuống rồi không dễ gì sáng suốt để nhận định nữa đâu. Căn phòng rộng rãi thoáng mát thì có thêm không gian, có nhiều thanh khí mới ảnh hưởng tốt cho cả người bệnh và người hộ niệm.

Câu 13(b): Cẩn những hình ảnh trang trí vui tươi như tranh cảnh, bông hoa, v.v...

Đúng hay sai? - [Sai]. Cũng sai luôn. Những hình ảnh trang trí vui tươi như tranh cảnh, bông hoa... không tốt cho việc hộ niệm. Có nhiều người nghĩ rằng, mẹ tôi rất thích những cảnh này, suốt đời đam mê nó nên treo để cụ được vui. Nhưng xin nhớ cho, nếu người mẹ tiếp tục đam mê

những cảnh đó, thì không vãng sanh được đâu. Những điều căn bản này người hộ niệm cần nên nắm vững.

Xin đưa ra đây một trường hợp cụ thể như cuộc hộ niệm hôm qua mà Diệu-Âm đã thừa qua với chư vị, sẵn đây cũng báo cáo lại luôn, là kết quả vô cùng tuyệt vời, tuyệt vời vô cùng!

Diệu-Âm được mời khai thị để hóa giải chướng nạn. Trước khi bắt đầu khai thị, Diệu-Âm yêu cầu cho xem qua cảnh trí chung quanh. Nhìn đến thì thấy có vài hình ảnh bông hoa, tranh cảnh, một tôn ảnh A-Di-Đà Phật nhỏ xíu để trên bàn, chung quanh tường còn có nhiều tranh ảnh khác. Nói chung sự trang trí trong phòng hộ niệm không đúng lắm theo Pháp Hộ-Niệm nên liền khuyên sửa lại.

Ông cụ bị chết vì tai nạn lưu thông. Gia đình biết niệm Phật nên đem cụ về nhà để hộ niệm. Lúc liên lạc với Diệu Âm thì gia đình đã tự hộ niệm cho ông cụ được mười mấy tiếng đồng hồ, thân tướng vẫn còn xấu.

Khi nghe đến tình cảnh quá khó khăn, vượt ra ngoài sự giúp đỡ nên Diệu Âm ưu tư lưỡng lự vô cùng. Nhưng người giới thiệu khá thành khẩn và cho biết rằng, ông cụ thật sự rất hiền từ rất quý mến Diệu Âm. Mỗi lần có dịp về các miền ngoài bắc, cụ cùng gia đình đều tới tham gia học hỏi về hộ niệm. Có một lần ông cụ và gia đình có đến trực tiếp gặp gỡ... Nghe được điều này, Diệu Âm mừng thầm vì ít ra cũng còn một tia hy vọng nhỏ. Chính yếu tố này là cái duyên đã có với nhau rồi vậy.

Tất cả đều do duyên, không có duyên không giúp nhau được. Khi hướng dẫn cho một người nào, dù đã ra đi rồi hay chưa, thương thương Diệu Âm hay nói lời này:

- Cụ ơi!... Một đời mình thương mến nhau, thì giờ này với tình cảm yêu thương tha thiết nhất, Diệu Âm mong muốn cụ định tâm lại niệm A-Di-Đà Phật theo A-Di-Đà Phật vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc nhé.

Xin thưa với chư vị, những lời này thuộc về “*Duyên Khởi*” đây. Tất cả đều phải có duyên, nhờ cái duyên này mà khởi ra tác dụng, nên gọi là “*Duyên Khởi*”. Trong thời Đức Thế-Tôn còn tại thế, có người gặp Phật được Phật khai thị một lời thì liền ngộ đạo, có người đắc Thánh quả A-La-Hán, đó là do có duyên. Cũng còn vô lượng vô biên người khác vẫn tiếp tục làm phàm phu, Phật khai thị không được chỉ vì không có duyên. Tất cả đều do duyên, không có duyên Phật cứu không được là như vậy.

Một người anh em, một người đồng tu, một người bạn bè ở sát bên cạnh, nhưng chí hướng không đồng, thiếu niềm kính mến, không ưa thích nhau... thì không có duyên với nhau, thôi cũng đành chịu thua, không thể hướng dẫn nhau được.

Chính vì vậy mà trong Pháp Hộ-Niệm có điều luật: “*Nếu một thành viên nào trong ban hộ niệm có nghịch duyên với người bệnh thì không nên tham gia hộ niệm cho người bệnh đó*”. Nói rõ hơn, nếu giữa thành viên và người

bệnh có tình cảm không tốt, thường chống đối nhau... thì người thành viên này không nên tham gia ca hộ niệm. Giả như đến lúc đó người thành viên không còn nghĩ tới chuyện xưa, nhưng cũng ngừa rằng người bệnh chưa hoàn toàn hoan hỷ, thì tốt nhất nên ở nhà niệm Phật hồi hướng công đức thì hay hơn. Không có thuận duyên thì gặp nhau thường sinh ra chướng ngại.

Cho nên, khi muốn khai thị cho một người nào, chúng ta cần chú ý đến chữ “*Duyên*”, hay gọi “*Duyên Khởi*”. Tất cả đều phải có duyên với nhau mới thành tựu được. Ví dụ, khi nghe người đồng tu nói, ông cụ này rất kính mến Diệu-Âm, mỗi lần Diệu-Âm ra miền bắc thì gia đình đều tới tham dự, không bỏ sót một dịp nào. Đây chính là có duyên với nhau. Nhờ cái duyên này mà mình có thể nói:

- *Cụ ơi!... Diệu-Âm đây. Diệu-Âm đang nói chuyện với cụ đây... Một đời cảm mến nhau, thì bây giờ hãy nghe lời nhau nhé, hãy quyết lòng niệm Phật theo A-Di-Đà Phật vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc cụ nhé.*

Rõ ràng đây chính là lời nói có tính “*Duyên Khởi*”. Nếu ông cụ này không quen biết trước, không có sự cảm mến nhau, thì cái “*Duyên Khởi*” này rất yếu hoặc không có. Không có duyên thì khởi duyên không được.

Một ví dụ cụ thể khác, như Hòa Thượng Tịnh-Không được rất nhiều người quý trọng, có nhiều người nghe pháp của Ngài qua video thôi mà quỳ xuống để lắng nghe. Những

người này nếu gặp được Ngài, chỉ cần Ngài nói: “*Con niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc nhé...*”, là cả một lời khai thị tuyệt vời và viên mãn rồi, đâu cần nói thêm gì nữa. Tất cả đều do duyên là vậy.

Cho nên, tu hành cần nên tạo duyên thuận hợp với nhau mới tốt. Đừng nên chống phá, ghét bỏ nhau mà tạo thành nghịch duyên. Nhờ có duyên thuận hợp này mà khi chính mình gặp chướng nạn dễ có nhiều cơ hội được hóa giải. Ví dụ, như ông cụ này bị tai nạn mà chết là một chướng nạn rất lớn không dễ gì hóa giải được. Nhưng nhờ trong lúc còn sống, cụ ăn ở hiền lành, tạo được nhiều thuận duyên với nhiều người mà cụ được nhiều đồng tu thương mến, tận tình hộ niệm, nhờ vậy từ thân tướng xấu đã chuyển qua tướng lành tốt đẹp. Hộ niệm mà được tướng lành, thì tẻ gì đi nữa cũng được thoát nạn tam đồ, sinh về một cảnh lành. Trong cơ duyên này, nhờ khai thị hộ niệm nếu cụ tỉnh ngộ, định tâm lại sau sự cố bất tường, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh, thì có lẽ cụ thật sự đã được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc rồi chẳng.

Pháp Hộ-Niệm quả thật vi diệu bất khả tư nghĩ! Tại Việt Nam chúng ta nhờ được hộ niệm mà hàng ngày đều có người ra đi lưu lại tướng lành vô cùng tốt đẹp. Nhất định phần lớn trong số người này đã được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Thật sự vô cùng quý hóa...

Cần phát khởi niềm tin sâu sắc nhé chư vị. Niềm tin

quan trọng vô cùng, thiếu niềm tin không thể vãng sanh. “*Tín năng siêu xuất chúng ma lộ*”. Có niềm tin mới khởi phát tâm thành kính. Có thành kính mới có lợi ích. Nghịch chống, đổ kỵ nhau là nguồn gốc của họa hại. Rõ ràng, hại hoặc lợi đều do chính mình tạo ra, chứ không do ai khác cả. Ví dụ, ông cụ nhờ tâm thành kính mà đã chuyển hóa tai họa thành an lành, sau cùng lưu lại thoai tướng tốt đẹp bất khả tư nghị, vô cùng viên mãn.

Câu 13(c): Có thể treo nhiều hình Phật, Bồ-Tát khác nhau cho thêm phần trang nghiêm trong phòng hộ niệm.

Đúng hay sai? - [Sai]. Chúng ta vẫn thường nói qua điều này, nhưng nay vẫn còn nhắc nhở thêm. Chư vị ở đây nghe nói qua vấn đề này rất thường, nhưng các nơi có nhiều người tu theo Pháp Niệm-Phật cầu vãng sanh mà vẫn còn sơ suất, trong nhà treo quá nhiều tôn ảnh Phật khác nhau, đỏ cũng treo, xanh cũng treo, vàng cũng treo, tím cũng treo... Mới nhìn qua thì thấy đẹp thật đấy, nhưng lại mất phần chuyên nhất rồi!

Thực ra, treo nhiều hình khác không phải là tội lỗi gì cả, nhưng dễ làm cho tâm hồn mất chủ định, không tốt cho sự nhiếp tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ. Người đang còn khỏe mạnh, tinh thần còn sáng suốt, mà trưng bày quá nhiều hình ảnh khác nhau cũng khó định tâm được, hướng chỉ là người sắp sửa xả bỏ báo thân với thân thể suy kiệt, với tinh thần mê mết.

Cho nên, treo nhiều hình Phật dễ tạo sự phân vân trong giây phút cuối cùng. “*Ồ!... Phật Xanh là tốt, hay Phật đỏ mới linh? Nếu theo Phật trắng thì bỏ Phật vàng đi sao?*”. Do tâm ý mê mết, tình chấp khó buông mà sinh ra dự dự, dễ dẫn tới sự thất bại.

Mong chư vị cần nhớ cho, Pháp Hộ-Niệm dạy người niệm Phật phải nhất hướng mà đi. Cái gì cũng phải nhất. Nhất mới mạnh, chuyên mới vững. Không nhất không chuyên thì không mạnh không vững, từ đó đường tu dễ bị mờ lung. Hòa thượng Tịnh-Không khuyên các đệ tử rằng, giảng kinh thuyết đạo hãy tự chọn kinh nào một kinh mà giảng suốt đời. Ví dụ, giảng kinh A-Di-Đà thì giảng mãi một bộ kinh A-Di-Đà, giảng tới thuộc lòng luôn, giảng không cần nhìn vào kinh sách, giảng đến lúc lời kinh đó thâm nhập vào tâm thì tự nhiên khai mở trí huệ, lý đạo sẽ mở rộng bao trùm hư không pháp giới.

Chuyên mới mạnh, chuyên mới vững, chuyên mới sâu... Còn muốn giảng rộng thì phải nghiên cứu, phải tham khảo, phải học thuật ngữ... làm cho tâm hồn dễ bị loạn. Rộng thì có rộng, nhưng thiếu chiều sâu, yếu chủ định. Diệu Âm là phàm phu trí cận, khi gặp được Pháp Hộ-Niệm đơn giản, thực tế, hợp căn, lại nghe được lời khai thị của Ngài giống như kẻ nghèo gặp của báu, như kẻ chết đuối gặp được chiếc phao... Thôi thì, quyết lòng y giáo phụng hành, cứ một Pháp Hộ-Niệm nói mãi, nói mãi. Nói mãi thành quen, nói mãi một Pháp Hộ-Niệm để giúp người có

duyên được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, một đời thành tựu đạo quả là đủ rồi vậy.

Chư vị ơi!... Chuyên mới vững, chuyên mới sâu. Một cây có gốc sâu thì gặp gió bão không bị tróc gốc. Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh rất cần chuyên nhất. Chính vì thế, muốn ứng dụng đúng pháp này trong lúc hộ niệm thì không nên treo nhiều hình Phật Bồ-Tát khác nhau. Không nên quá chú trọng về hình thức mà mất phần định tâm, kém phần vững mạnh. Pháp Niệm-Phật là pháp “Nhất-Tâm Bất-Loạn”. Một lòng chuyên niệm A-Di-Đà Phật, một hướng cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, một niềm tin sắc son không loạn mới tốt. Nhất định không thể chao đảo, không nên phân vân.

Khi thiết trí hình Phật để hộ niệm, ngoài một tôn ảnh A-Di-Đà Phật thống nhất, nếu treo thêm một hình gì khác cũng có thể bị chao đảo, treo thêm một phong cảnh cũng có thể bị chao đảo, treo 2 tôn ảnh Phật khác nhau cũng có thể bị chao đảo như thường.

Hiểu được cả Lý lẫn Sự về “Pháp Nhất Tâm”, xin chư vị tự mình kiểm soát lấy, nếu có điều gì không chuyên thì lo sớm sửa chữa, để sự hành đạo của mình đem lại được nhiều sự lợi lạc thiết thực vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 201)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu(2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 81.

Câu 13(d): Chỉ được treo một mẫu hình Phật A-Di-Đà thống nhất. Có thể dán văn phát nguyện, văn hồi hướng, cáo thị cần thiết về hộ niệm.

Đúng không chư vị? - (Làm thỉnh!... Có người nói “Đúng”, có người nói “Sai”!). Mỗi người có một lời phát nguyện riêng. Ví dụ, bà bác này thường nguyện: “*Nam Mô A-Di-Đà Phật, con nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc*”, thì nên viết lời này dán lên tường, để ban hộ niệm biết mà thường xuyên nhắc nhở cho hợp với bà bác. Mỗi lần muốn người bệnh phát nguyện vãng sanh, hãy nhắc đúng lời nguyện của họ để họ hoan hỷ. Còn văn phát

nguyện vãng sanh chúng ta thường dùng trong các buổi cộng tu chỉ thích hợp để tán tụng trong các buổi công phu niệm Phật, chứ không thích hợp lắm đối với người bệnh đang yếu đuối, nhất là đến thời kỳ chờ giây phút ra đi.

Thứ đến là tên và pháp danh của người bệnh thường khi dễ bị quên hoặc bị nhầm trong các buổi hộ niệm, nên cũng cần viết rõ dán lên tường để hồi hướng và nguyện cầu cho bà cụ. Cho nên những chi tiết này có thể dán lên. Còn tôn ảnh A-Di-Đà Phật thì chỉ nên treo một mẫu duy nhất, nếu đúng hợp theo ý nguyện của người bệnh thì rất tốt, còn không thì ban hộ niệm đem đến 1 mẫu hình Phật, (xin nhắc lại là 1 mẫu hình Phật chứ không phải chỉ có 1 hình Phật), 1 mẫu đó nhưng có nhiều hình treo chung quanh thì rất tốt. Không nên treo nhiều mẫu hình Phật Bồ-Tát khác nhau vì không hợp với Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh. Xin chư vị nhớ điều này.

Cũng xin nhắc thêm một điều mà hôm qua chúng ta đã nói qua. Hiện giờ có rất nhiều mẫu họa tôn ảnh Phật khác nhau, hình nào cũng có nét đẹp và trang nghiêm riêng. Nhiều người cứ thấy hình Phật nào cũng thu thập về treo lên hết. Thì đối với Pháp Môn Tịnh-Độ chư Tổ đều nhắc nhở rằng, đừng nên treo nhiều hình Phật khác nhau mà không hợp với tính chuyên nhất của Pháp Môn Niệm Phật. Vậy thì, tốt nhất tôn ảnh Phật nào mình thích nhất thì treo một hình thống nhất thôi, còn những hình khác nên cúng dường cho người khác để tạo duyên cho họ niệm Phật, chứ

không nên treo nhiều quá mà phạm đến điều kỵ là xen tạp, làm tâm mình dễ bị phân vân do dự, nhất là vào thời điểm cuối đời.

Những cáo thị cần thiết cũng cần phải treo để nhắc nhở lẫn nhau làm đúng Pháp Hộ-Niệm. Ví dụ, tại cửa vào phòng hộ niệm, chúng ta có thể dán bảng cáo thị:

***Kính xin đại chúng thành tâm Niệm Phật
cầu cho người bệnh được vãng sanh.
Xin miễn thăm hỏi. Chân thành cảm ơn.***

Bảng cáo thị này rất cần thiết, để tránh tình trạng bạn bè, người thân không biết hộ niệm đến nói chuyện, thăm hỏi về nóng lạnh, bệnh tình... Nếu sơ ý để người bệnh thường xuyên tiếp xúc với người ngoài thì rất dễ bị lạc tâm mà mất phần vãng sanh vậy.

Câu 13(e): Hãy giữ nguyên cách trang trí sẵn có mới tốt, vì người bệnh đã quen thuộc rồi.

Đúng hay sai? - [Sai]. Có nhiều người nghĩ rằng phòng của người bệnh đã được trang trí sẵn, họ đã quen như vậy rồi, cứ để nguyên cho họ vui. Thực ra, vui chuyện thế gian thì lạc đường giải thoát. Thích chuyện Ta-Bà thì mất đường vãng sanh. Mong rằng ban hộ niệm cần hướng dẫn trang trí đúng quy luật Pháp Hộ-Niệm.

Trong phòng hộ niệm chỉ treo một mẫu hình A-Di-Đà

Phật là tốt nhất. Tất cả những hình ảnh khác như: hình ảnh gia đình đoàn tụ, cưới hỏi, sinh nhật vui vẻ, tranh cảnh v.v... nên chuyển qua nơi khác. TV giải trí nên chuyển ra ngoài. Có nhiều nơi, ở bệnh viện, viện dưỡng lão trước mỗi giường đều có một TV để giải trí, có thêm một video để xem phim chương cho vui... Xin thưa với chư vị, vui theo cảnh này để chờ chết đi đọa lạc. Một người bệnh đã đối diện với sự sống chết rồi mà còn tham luyến vào đó thì đành chịu thua, đâu có hộ niệm cũng khó có hy vọng được vãng sanh.

Câu 13(f): Phòng cần gọn gàng, sạch sẽ. Nếu có điều kiện thì phòng nên rộng rãi đủ để lạy Phật, sắp xếp ghế ngồi, tiện việc chăm sóc.

Đúng không? - **[Đúng]**. Đúng đây. Phòng hộ niệm nên rộng rãi, nhất là cần phải thoáng. Phòng hộ niệm càng thoáng chừng nào càng tốt chừng đó. Nếu lạnh quá đành phải đóng cửa, còn bình thường, nhất là khi không khí nóng nực cần mở cửa thật thoáng, tránh tình trạng thiếu thanh khí, bị ngộp thở. Có nhiều trường hợp khó khăn, gia đình chăm sóc bệnh nhân không được kỹ, hoặc gặp phải những căn bệnh có thể truyền nhiễm qua không khí... thì cần phòng hộ niệm rất cần sự thoáng mát.

Sẵn đây cũng xin nhắc nhở một vài quy định về những thành viên tạm thời miễn tham gia hộ niệm: một là những người đang bị cảm cúm dễ truyền nhiễm cho người khác,

hai là người có tình cảm không thuận hợp với người bệnh. Xin thẳng thắn khai báo rõ điều này, không nên miễn cưỡng tham gia không tốt.

Người tu hành chúng ta không nên gây méch lòng, kinh chống, ganh ghét, đổ ky với bất cứ người nào, để khi mình nằm xuống khỏi vương phải cái ách nạn nghịch duyên gây khó khăn cho chính mình. Được nhiều người đến hỗ trợ, hộ niệm vãng sanh là một đại phước báu vậy.

Câu 13(g): Phòng hộ niệm cần thoáng mát để đủ không khí trong lành cho cả người bệnh và người hộ niệm.

Đúng không? - **[Đúng]**. Rất đúng, vấn đề này đã nói bên trên rồi, không cần phải giải thích thêm. Cũng xin nhắc nhở thêm là không nên đóng cửa, không để quá nhiều đồ vật trong phòng làm cho không gian bị thu nhỏ lại, thiếu thanh khí. Cũng là một phòng đó thôi, nếu mở thoáng ra thì không gian mở rộng, tràn đầy ánh sáng và thanh khí. Nếu chứa đồ vật nhiều thì trở thành chật hẹp, luộm thuộm, ngột ngạt thiếu dưỡng khí để thở.

Câu 13(h): Cần rộng rãi vì thường xuyên phải tiếp đón khách khứa viếng thăm.

Đúng hay sai? - **[Sai]**. Mục đích phòng thoáng rộng là hầu tăng thêm thanh khí để thở, chứ không phải nhằm đón tiếp khách khứa vãng lai, thăm viếng. Người bệnh mà thường xuyên tiếp đón khách khứa, thân hữu tới thăm hỏi thì kẹt lắm đấy. Trong quy luật hộ niệm có nêu điều cấm

này. Cụ thể là, không nên để người bệnh trực tiếp tiếp xúc với người thân, bạn hữu. Nói chung, phải giảm chế tối đa những người chưa biết hộ niệm đến trực tiếp thăm người bệnh, hỏi han về nóng lạnh, cầu phúc, chúc lành... Nếu gia đình lơ là điều này, thì tâm đạo của người bệnh rất dễ bị lạc, và cuộc hộ niệm rất khó thành công.

Xin chư vị ý thức rõ ràng rằng, cứu giúp một phàm phu nghiệp chướng nặng nề thoát nạn để vãng sanh thành đạo không đơn giản đâu. Phải áp dụng quy luật nghiêm chỉnh mới tốt, nhờ vậy mới hộ niệm cho một người ra đi lưu lại tướng lành tốt đẹp. Còn quá dễ dãi, lơ là quy luật, lại lầm tưởng rằng vì lòng từ bi nên không cần đến điều kiện gì cả, thì coi chừng hộ niệm bị thất bại, thất bại rồi thất bại. Hộ niệm bị thất bại nhiều quá, khó cứu được ai thì ý nghĩa từ bi nằm ở đâu?

Cho nên, quy luật vững vàng để cứu người thoát vòng sanh tử, vãng sanh thành tựu đạo quả mới thực hiện được lòng từ bi cao quý vậy.

Câu 13(i): Cần có TV trước mặt để bệnh nhân nghe pháp hoặc giải trí.

Đúng hay sai? - [Sai]. Trong nhiều bệnh viện thường có một TV cho mỗi giường để người bệnh xem giải trí. Đây là cái hay của người thế gian, còn người niệm Phật muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì coi chừng chiếc TV

trở thành một thứ ma chướng kéo mình vào tam ác đạo đấy. Mê vào đây đành chịu chết vậy thôi.

Còn chuyện nghe pháp, xin thưa thực với chư vị, lúc đã đối diện với vấn đề sanh tử rồi, thì vạn pháp phải buông xuống để ngày đêm lo niệm Phật cầu vãng sanh. Phật dạy: *“Pháp thượng ưng xả, hà huống phi pháp”*. Nghĩa là, cuối cùng pháp Phật cũng phải buông xuống để niệm Phật vãng sanh, hướng chỉ là những thứ không phải pháp Phật.

Cho nên, trước một người bệnh sắp bỏ báo thân, người hộ niệm phải khéo léo nhắc nhở người bệnh phải buông xuống tất cả, niệm Phật cho nhiều, niệm Phật cho thành, niệm Phật với lòng tin sâu sắc, tha thiết cầu vãng sanh, chứ không phải nghe pháp nhiều, không phải cố công tìm hiểu về lý đạo. Một người phàm phu, bệnh hoạn đã đến giai đoạn không còn cứu chữa được nữa, nếu thực sự muốn nương theo cơ hội này thoát khỏi cảnh phàm phu, chấm dứt khổ nạn, vãng sanh thành đạo thì phải lo niệm Phật, ngày đêm niệm Phật cầu vãng sanh. Phải niệm “A-Di-Đà Phật... A-Di-Đà Phật...” cho câu Phật hiệu nhập tâm. Phải tranh thủ từng hơi thở để niệm Phật, chứ không phải tranh thủ thời gian nghe pháp.

Nói chung, ngoài câu “A-Di-Đà Phật” ra, nghe pháp, tụng niệm Kinh-Chú... tất cả không còn hữu hiệu để kịp thời đưa người phàm phu này vượt qua sanh tử khổ nạn, vãng sanh thành tựu đạo quả. Xin chư vị hiểu thật vững lý

đạo này. Phải tranh thủ niệm câu A-Di-Đà Phật tới hơi thở cuối cùng để cầu nguyện vãng sanh mới được vãng sanh.

Đối với những người kém thiện căn, không vững lòng tin với Pháp Niệm-Phật... thôi thì đành phải tùy duyên mà khuyên tấn họ hãy nghe pháp về Tịnh-Độ cho nhiều, hy vọng khi nghe pháp họ chợt thấy ra con đường giải thoát dễ hành, dễ chứng, dễ thực hiện này mà phát khởi tín tâm niệm Phật cầu vãng sanh. Nhờ cái cơ duyên này mà hy vọng họ được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, một đời thành tựu giải thoát vậy.

Người phàm phu, trí cận, đường tu hành có nhiều sơ suất mà chính ta không hay. Cho nên cần phải biết nương tựa nhau, lắng nghe nhau, sẵn sàng sửa chữa, chớ nên tự ái. Đừng đóng cửa tự tu theo sở thích của mình. Phàm phu mà đóng cửa tự tu dễ bị sơ suất lắm đấy.

Câu 13(j): Có thể thiết lập một bàn thờ đơn giản, nhưng không phải bắt buộc.

Đúng không? - **[Đúng]**. Đúng đấy. Có thể thiết lập một bàn thờ Phật đơn giản, chứ không cần phải thật trang nghiêm theo kiểu như một lễ đàn. Còn muốn lập một bàn thờ trang nghiêm thì nên thiết lập ở một phòng khác, hoặc có thể dùng ngay chánh điện cho gia đình cùng đại chúng kinh hành, lạy Phật, niệm Phật.

Lập một bàn thờ quá trang nghiêm trong phòng hộ niệm không được đúng pháp lắm. Vì sao vậy? Người bệnh

nằm trước một bàn thờ quá trang nghiêm sẽ mất tự nhiên, không an tâm, không thể thoải mái được. Nên nhớ cho, người bệnh sức khỏe suy kiệt, nhiều khi không thể kiểm soát việc đại tiểu tiện, nhiều trường hợp không mặc được áo quần, đi lại rất khó khăn, v.v... Vì thế nằm trước một bàn thờ Phật trang nghiêm, tinh thần sẽ rất căng thẳng, họ khó có được cảm giác thư giãn hoặc tự nhiên, không thể thoải mái để an tịnh niệm Phật.

Hơn nữa, trước một chánh điện trang nghiêm, người hộ niệm khi khai thị, hướng dẫn, động viên người bệnh cũng không được phép tự nhiên vui cười, vỗ tay, lớn tiếng, v.v... Nhưng đây lại là phương tiện thiện xảo vô cùng hiệu quả để khai thị cho người bệnh, giúp người bệnh giải tỏa những căng thẳng trong tâm, hóa giải những nỗi lo âu phiền muộn, không còn sợ sệt, vui vẻ niệm Phật cầu vãng sanh. Lập một bàn thờ trang nghiêm trong phòng hộ niệm vô tình đã hạn chế tính hiệu quả của Pháp Hộ-Niệm vậy.

Cho nên, nếu cần thì một bàn thờ đơn giản mới tốt, nhưng đây cũng không phải là điều bắt buộc. Điều bắt buộc phải có là một tôn ảnh A-Di-Đà Phật treo nơi nào mà người bệnh dễ dàng nhìn thấy. Nếu có nhiều hình Phật thì phải giống nhau để tránh người bệnh bị phân tâm.

Lại có người cho rằng ngoài bàn thờ trang nghiêm, trước khi khởi sự hộ niệm còn phải khai lễ long trọng, cần xướng lên những lời phục nguyện để khai đàn v.v... những

điều này trong các tài liệu về hộ niệm chư Tổ hoàn toàn không có nói qua. Chúng ta nên y giáo phụng hành, không nên thêm bớt mà làm cho Pháp Hộ-Niệm trở nên phức tạp, không tốt vậy.

Xin nhớ cho, Hộ Niệm là phương pháp hướng dẫn, chỉ điểm, nhắc nhở, vỗ vai, nắm tay, tâm sự, động viên tinh thần người bệnh, giúp người bệnh buông xả tất cả, quyết tâm thực hiện Tín-Nguyện-Hạnh để khi mãn báo thân họ được vãng sanh, chứ hoàn toàn không phải là một buổi công phu tu hành, không phải là một lễ đàn, không phải là một buổi cáo tế gì đâu. Hiểu được như vậy, mong các ban hộ niệm thực hành đúng pháp. Công đức vô lượng.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 202)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Trong phần trang trí phòng hộ niệm hôm qua chúng ta có gặp câu: “*Không treo nhiều hình tượng Phật, Bồ-Tát*”, thì hôm nay chúng ta giải quyết vấn đề này. Xin mở trang 82, câu 14:

Tại sao không nên treo hình Phật, Bồ-Tát khác trong phòng hộ niệm.

Câu 14(a): Tại vì ban hộ niệm có tâm phân biệt chấp trước mà ngăn cấm, chứ thực sự ra không có quy định này.

Đúng hay sai? - [Sai]. Trong Pháp Hộ-Niệm chư Tổ đều dạy rõ ràng rằng trong phòng hộ niệm không nên treo nhiều hình tượng Phật, Bồ-Tát khác nhau. Như vậy, treo nhiều hình tượng Phật, Bồ-Tát khác nhau không đúng với

Pháp Hộ-Niệm, chứ không phải ban hộ niệm chấp trước hay những người hộ niệm tự ý ngăn cấm. Quy định này chắc chắn phải có lý do.

Ví dụ, như hôm qua chúng ta có nói, bên cạnh tôn ảnh Phật mà treo một tranh cảnh, một hình bông hoa, một hình vẽ gì khác đều sai với Pháp Hộ-Niệm. Treo bất cứ một hình ảnh gì khác bên cạnh tôn ảnh A-Di-Đà Phật, thì hình ảnh đó có thể lấn át hình tượng Phật, khiến cho người bệnh có thể nhận lầm. Vị trí treo hình tượng Phật cũng phải cẩn thận treo nơi sáng sủa, không nên treo nơi tăm tối, thiếu ánh sáng. Không nên treo khuất sau cánh cửa. Không treo quá thấp mà bị che chắn.

Ban hộ niệm cần phải cẩn thận, nhạy bén để tránh điều sơ suất. Ở đây chúng ta chỉ nói về cách trang trí, một vấn đề khá cụ thể đơn giản, nhưng nếu ỷ lại hoặc bất cẩn có thể thiếu sự thành kính, vừa vướng phải những sơ suất càn cợt đáng trách gây trở ngại cho cuộc hộ niệm. Nói rộng hơn, có thể ảnh hưởng đến chánh pháp không tốt!

Thành tất linh. Những Ban hộ niệm có lòng thành kính thường hộ niệm có xác suất thành công cao. Đây là những ban hộ niệm tuyệt vời, tạo được công đức vô lượng. Những người thiếu thành kính thường có tâm khinh mạn, dễ vướng nhiều sơ suất, thường làm sai lệch quy tắc hộ niệm, đưa đến kết quả không mấy tốt đẹp và thường sự phát tâm cũng không được bền, rất dễ thoái chuyển.

Tất cả đều có giới luật. Pháp Hộ-Niệm được chư Tổ đưa ra quy tắc đều dựa vào chánh pháp. Chúng ta phát tâm đi hộ niệm phải theo đúng quy tắc mà làm mới tốt. Y giáo phụng hành là sự chứng tỏ đứng đắn nhất về tâm thành kính. Một phần chí thành một phần lợi ích, hai phần chí thành hai phần lợi ích. Người thực sự có tâm chí thành chí kính tạo được công đức vô lượng, lợi ích cho chúng sanh vô biên. Xin chư vị chú ý gìn giữ cho được cái tâm thành kính để làm đạo. Cụ thể ở đây chúng ta hộ niệm, mong sao cho sự phát tâm của chúng ta có sự thành công tốt đẹp, tiến đưa nhiều người hữu duyên vãng sanh bất thoái thành Phật. Có công đức nào lớn hơn?

Câu 14(b): Vì có nhiều hình tượng khác nhau dễ làm cho người bệnh phân tâm, mất chánh niệm, không nhiếp tâm vào câu Phật hiệu được.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Rõ ràng đây, nhiều hình tượng khác nhau dễ làm cho người bệnh phân tâm, mất chánh niệm. Có nhiều người không hiểu pháp tu chuyên nhất của Pháp Niệm Phật Vãng Sanh, nên thấy hình tượng Phật nào cũng thỉnh về thờ vì hình tượng nào cũng có vẻ đẹp riêng. Hẳn nhiên thờ hình tượng Phật thì tốt, kết được duyên lành với Phật pháp. Nhưng người niệm Phật quyết lòng trong một đời này được vãng sanh thì duyên nào nên chọn một duyên, đường nào đi một đường, hình tượng Phật để thờ cũng nên chọn một hình thôi là tốt nhất để tương ưng với đạo lý “Nhất-Tâm” trong Pháp Niệm-Phật. Hãy

chọn lấy một tôn ảnh nào mình thích nhất, có cảm ứng mạnh nhất, treo chung quanh, trước sau... để đi hướng nào cũng nhìn thấy một mẫu hình Phật đó thôi. Hãy nhìn hình tượng đó mà niệm Phật, dần dần hình tượng đó sẽ nhập vào trong tâm mình. Đây là cách cụ thể để thực hiện pháp “*Quán Tượng Niệm Phật*”. Cuối đời nếu dùng ngay hình tượng Phật này để hộ niệm cho ta thì tuyệt vời vô cùng.

Nếu sơ ý, treo quá nhiều mẫu hình Phật, phía trước thì hình Phật màu vàng, bên trái thì hình Phật màu đỏ, bên phải thì xanh, phía sau thì trắng, nghĩa là rất nhiều mẫu hình Phật... Mới nhìn vào thì khá đẹp, nhưng chính sự không chuyên nhất này dễ làm cho hàng phàm phu như chúng ta bị hoang mang, nhất là trong những thời điểm cuối cùng sắp lìa bỏ báo thân này. “*Ừa!... Mình đi theo vị Phật nào đây? Theo Phật đỏ thì bỏ Phật vàng sao? Theo Phật vàng thì sợ bị tội với Phật xanh?...*”.

Nên nhớ, hàng phàm phu tội chướng sâu nặng, cuối đời thường thường bị nghiệp chướng ứng lên không cho phép người phàm phu tinh táo, sáng suốt, thoải mái, mà thường rơi vào trạng thái hỗn loạn. Chỉ cần một tâm ý lơ mơ một chút là có thể bị lạc hướng chúng ta liền... Phàm phu lại có nhiều chấp trước sai lầm, tinh thần biến chuyển vô thường, không có chủ định vững vàng, tâm chao đảo nhất định bị oán thân trái chủ trá hình cái bẫy hãm hại. Còn chư vị thượng căn thượng trí, tâm đã khai mở thì khỏi lo đến vấn

đề này, các Ngài không thể vướng mắc những chuyện thô thiển này đâu.

Hiếu được như vậy thì không nên treo nhiều mẫu hình tượng Phật Bồ-Tát khác nhau trong nhà, để ứng dụng triệt để đạo lý “Nhất-Tâm Bất-Loạn” của Pháp Niệm-Phật. “Nhất Tâm” thì cái gì cũng cần chuyên nhất, tâm hướng về một điểm mà đi, cứ một đường mà thẳng tiến thì mới “Bất-Loạn”. Pháp Niệm-Phật vãng sanh được gọi là Pháp “*Hoành Siêu Tam Giới*”, hay còn gọi là “*Hoành Triệt Lục Thú*”. “*Hoành Triệt*” khác với “*Thụ Xuất*”. “*Thụ Xuất*” là đi theo hàng dọc, dành cho người tu tự lực từng cấp tiến lên. “*Hoành Triệt*” dành cho người tu nhị lực, nhờ Phật lực gia trì tiếp độ mà hành giả “*Đới Nghiệp Vãng Sang*” thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc.

Như vậy, người tu theo pháp Nhị-Lực là từ bất cứ cảnh giới nào đều có thể được Phật tiếp dẫn thẳng về nước Cực-Lạc một đời thành bậc “*Bất Thoái Chuyển*” thành tựu đạo quả. Cho nên người tu Tịnh-Độ cần chuyên nhất, cứ một đường niệm Phật cầu vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc là đúng với tông chỉ của pháp môn. Một vị Tiên niệm Phật cầu vãng sanh, vị tiên vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Một vị Thiên Nhân niệm Phật cầu vãng sanh, vị Thiên Nhân vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Một người nghèo nàn niệm Phật cầu vãng sanh, người nghèo nàn vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Một con chó, một con mèo nếu biết niệm Phật cầu vãng sanh,

con chó con mèo từ cảnh giới súc sanh cũng có thể vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. “*Hoành Siêu Tam Giới*”, hoặc “*Hoành Triệt Lục Thú*” là pháp vượt qua lục đạo luân hồi, tiến thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, một đời thành đạo. Xin chư vị nhớ điểm đặc biệt này.

Đối với người niệm Phật, sự thờ phụng cần nên chuyên nhất. Khi tâm của mình định vào đó, chấp nhận đó là tôn ảnh của Ngài rồi thì không có một chúng sanh nào trong pháp giới có quyền xen vào trá hình gạt chúng ta được. Còn thờ thiếu chuyên nhất thì tâm dễ phân vân, chao đảo, mất chánh niệm ở giờ phút cuối cùng, tạo cơ hội cho oán thân trái chủ trá hình lừa gạt. Có lần Ngài Tịnh-Không giảng nói, đức Bồ-nhĩ Thích-Ca Mâu-Ni Phật tới tiếp dẫn cũng không được theo, đức Dược-Sư Lưu-Ly-Quang Phật đến tiếp dẫn cũng không được theo, nhất định chỉ chờ A-Di-Đà Phật hiện thân mới theo Ngài vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Vững như vậy mới khỏi bị lạc đường.

Chư vị nên nhớ cho, chư Phật trên mười phương luôn luôn hộ trì cho nhau, không bao giờ tranh giành tiếp độ chúng sanh đâu. Bồ-nhĩ Thích-Ca Mâu-Ni Phật đại diện cho mười phương ba đời chư Phật tuyên dương đại nguyện của Đức Phật A-Di-Đà, dẫn dò chúng ta niệm A-Di-Đà Phật, theo A-Di-Đà Phật vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Trong kinh A-Di-Đà, Phật dạy người niệm Phật khi xả bỏ báo thân A-Di-Đà Phật và chư Thánh Chúng hiện ra trước mặt tiếp độ người đó vãng sanh. Chư Phật luôn luôn

giữ đúng quy luật pháp giới độ sanh chứ không bao giờ làm sai lệch để chúng sanh bị hoang mang đâu. Chư Phật đều trụ ở cảnh Thường-Tịch-Quang Tịnh-Độ. Về Tây-Phương Cực-Lạc chúng ta sẽ gặp chư Phật trên 10 phương pháp giới vậy.

Câu 14(c): Tránh cho người bệnh khỏi bị những cạm bẫy tế vi của oán thân trái chủ giả dạng.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Rõ ràng từng điểm từng điểm được nêu ra cho chúng ta cùng học hỏi. Tất cả đều là những lời dạy bảo của chư Tổ Tịnh-Độ Tông, dựa theo các tài liệu về Pháp Hộ-Niệm, xin chư vị vững tâm ứng dụng.

Phải treo một mẫu hình Phật duy nhất chứ không nên treo nhiều hình Phật, Bồ-Tát khác nhau trong phòng. Quy luật này có mục đích: một là để giữ được chánh niệm cho người bệnh, hai là tránh cho người bệnh khỏi bị những cạm bẫy tế vi của oán thân trái chủ.

Xin hỏi, cạm bẫy gì đây? Đối với những người không biết tu hành, oán thân trái chủ chỉ cần ứng hiện ra những người thân thuộc đã chết trong giòng tộc đến chăm sóc, mời gọi thì người bệnh liền vui vẻ theo liền. Lúc còn sống thương yêu nhau, lúc chết rồi nghĩ nhớ đến nhau... Những ngày giỗ kỵ con cháu thường cầu xin Ông-Bà Tổ-Tiên về gia hộ, giúp đỡ. Và thường nguyện rằng sống thì làm người, chết thì về với Tổ-Tiên. Xin thưa với chư vị, người thế gian thường cầu xin như vậy. Nhưng không ngờ, đây

chính là tạo cơ hội thuận lợi cho oán thân trái chủ trá hình đến báo thù đòi nợ, là cơ duyên tốt cho chư vị ác thần lợi dụng cài bẫy kéo ta vào tam ác đạo để hãm hại.

Người biết tu hành theo chánh pháp hãy nhớ cho rõ, khi chết không có ông bà nào về tiếp dẫn mình đâu, không có thân bằng quyến thuộc nào có năng lực về cứu mình cả. Thành kính tưởng nhớ Tổ-Tiên là điều tốt, nhưng thiếu trí huệ, cầu xin sai lầm thì tự mình dẫn độ mình vào chốn khổ nạn, nguy hiểm lắm vậy!

Mộng ước theo Ông-Bà, Tổ-Tiên thực sự nguy hiểm, vì vô tình tự nguyện theo oán thân trái chủ đi vào những chốn hiểm nạn. Hiểu được chỗ này mới thấy Pháp Hộ-Niệm quá quan trọng. Chính Pháp Hộ-Niệm đã cứu chúng ta thoát nạn, đã vạch ra những cạm bẫy hiểm nghèo để tránh, đã chỉ rõ con đường về Tây-Phương Cực-Lạc để vãng sanh thành đạo. Nếu không có người hộ niệm trực tiếp nhắc nhở, thì hàng phàm phu như chúng ta liệu có mấy ai được thoát nạn đây?

Phật dạy, thời mạt pháp ức triệu người tu hành khó tìm ra được một người thành tựu, chỉ có những người nương theo Pháp Niệm-Phật thì mới có thể thoát ly sanh tử luân hồi. Nhưng nương theo Pháp Niệm-Phật rồi vẫn chưa hẳn dễ được vãng sanh. Tại sao vậy? Vì phàm phu mê muội, thường vướng quá nhiều sơ suất mà không hay. Nhờ Pháp Hộ-Niệm vạch ra điều nào sai, điều nào đúng một cách cụ

thể để thực hiện, ta mới chính mắt nhìn thấy được nhiều người vãng sanh, mới thực hiện hiệu quả pháp môn “*Vạn nhân tu vạn nhân khứ, muôn người niệm Phật muôn người vãng sanh*”.

Sự vi diệu của Pháp Hộ-Niệm ở tại chỗ nào? Chính Pháp Hộ-Niệm đã hướng dẫn, nhắc nhở, hỗ trợ cho người trước lúc xả bỏ báo thân này, thực hiện trọn vẹn được tông chỉ của Pháp Niệm-Phật. Có nhiều người một đời mình niệm Phật, nhưng đến sau cùng vì không được hộ niệm mà mê mê hồ hồ, không biết đường nào để đi, hoặc mê man bất tỉnh, hoặc bị oán thân trái chủ chặn đường lấp ngõ, làm cho nẻo về Tịnh-Độ bị bít lối, cửa vào tam ác đạo vẫn mở rộng thênh thang!...

Chính vì thế, có người hộ niệm ở bên cạnh dẫn dắt, giúp đỡ, khai giải cho mình vô cùng cần thiết. Nếu mình đi lạc đường họ kéo mình lại. Nếu mình hoang mang họ nhắc nhở mình giữ chánh niệm. Nếu mình bị vướng nạn họ điều giải gỡ nạn cho mình... Sự điều giải của Pháp Hộ-Niệm còn giúp cho chư vị oán thân trái chủ ngộ ra con đường giải thoát, cùng niệm Phật hộ niệm cho nhau, cùng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, cùng thành Phật đạo.

Chí thành cảm thông. Lòng chí thành chí kính của ban hộ niệm, của gia đình, của người bệnh cảm ứng đến đại nguyện của Phật, được 25 vị Bồ-Tát phóng quang gia trì, được Thiên-Long Hộ-Pháp ẩn thân bảo vệ... nhờ thế mà

người phàm phu bệnh hoạn này mới vượt thoát ách nạn, đón nhận được quang minh tiếp độ của A-Di-Đà Phật vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Rõ ràng nhờ hộ niệm mà hàng phàm phu mới được vãng sanh một đời thành tựu đạo quả. Pháp Hộ-Niệm quả thật quý báu, vi diệu bất khả tư nghì, đúng là đại cứu tinh. Đây là cơ hội duy nhất cho hàng phàm phu như chúng ta trong thời mạt pháp này được siêu thoát vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 203)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 82, vấn đề 15:

Nếu không treo hình Phật khác, chỉ dùng hình A-Di-Đà Phật thì có tội phân biệt hay không?

Xin thưa với chư vị, tất cả pháp mà chúng ta đang tu tập đây đều do Đức Thế-Tôn truyền lại, thì chắc chắn không có pháp nào lại phạm tội phân biệt chấp trước hay phỉ báng các pháp môn khác của Phật đâu. Thực sự vô lượng pháp môn của Phật truyền dạy, pháp nào cũng vi diệu cả. Tuy nhiên, trong vô lượng pháp môn đó, Phật cũng khuyên chúng sanh phải biết tuyển chọn một pháp môn khế hợp với căn cơ của chính mình mà chuyên tâm tu tập để có cơ hội thành tựu ngay trong một đời. Trong “Thất Bồ-Đề

Phân” Phật dạy, *tuyển trạch một pháp môn xứng hợp với căn cơ để tu tập*, là điều quan trọng hàng đầu đối với hàng phàm phu như chúng ta.

Cụ thể hơn nữa, Phật khuyên chúng sanh trong thời mạt pháp nên chọn Pháp Môn Niệm-Phật cầu sanh Tịnh-Độ thì đời này mới có cơ duyên thoát vòng sanh tử luân hồi, vãng sanh bất thoái thành Phật. Với Pháp Môn Niệm-Phật rất cần chuyên nhất, một hướng niệm A-Di-Đà Phật, một đường đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, thì cơ hội thành tựu dễ dàng. Còn kiêm tu nhiều pháp môn khác, cũng là pháp của Phật, nhưng Phật dạy: “*Úc triệu người tu hành khó tìm ra một người giải thoát*” đây.

Tại sao vậy? Thừa với chư vị, mỗi pháp của Phật truyền ra đều có mỗi căn cơ để đối trị. Có pháp Phật giảng cho đại Bồ-Tát, có pháp Phật giảng cho hàng A-La-Hán, có Pháp Phật giảng cho hàng thượng căn thượng trí, có pháp Phật giảng cho hàng phàm phu chúng ta. Riêng Pháp Niệm-Phật thì thượng căn hạ trí đều có thể tu tập được, Thánh Phàm đều có thể thành tựu với pháp môn này. Cho nên pháp này được gọi là “*Môn Dư Đại Đạo*”, “*Phổ Độ Chúng Sanh*”. Nghĩa là một pháp môn đặc biệt tối thắng, rộng độ khắp chúng sanh.

Tông chỉ của Pháp Niệm-Phật cần phải chuyên nhất, cầm ky tu xen tạp. Chuyên nhất thì cái gì cũng chuyên nhất: Kinh điển cần chuyên nhất, thờ phụng cần chuyên

nhất, đường đi cần chuyên nhất... Xin thưa chư vị, hãy an lòng chuyên nhất niệm Phật, không nên do dự phân tâm.

Câu 15(a): Không phải phân biệt mà là làm đúng theo lời Phật dạy trong kinh.

Đúng không chư vị? - [**Đúng**]. Trong kinh A-Di-Đà Phật dạy, khi vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, chúng ta hàng ngày đều được nghe diễm xướng ngũ căn, ngũ lực, thất Bồ-Đề phần, bát Thánh-Đạo phần, v.v... nói chung là 37 phẩm trợ đạo căn bản nhất của Phật giáo giúp cho người học đạo giác ngộ.

Xin thưa với chư vị, trong 37 phẩm trợ đạo có “*Thất Bồ-Đề Phần*” là bảy điều cần giác ngộ cho người học Phật, thì điều đầu tiên Phật dạy phải tuyển chọn pháp môn tu học. Hãy tìm một pháp môn nào thực sự hợp với căn cơ của mình, thực sự có thể giúp mình thành tựu thì giữ chặt pháp đó tu hành, tinh tấn công phu, chuyên tâm hành trì, thì một đời này mới có khả năng thành tựu đạo quả.

Đức Phật dạy thời mạt Pháp nên tuyển chọn Pháp Môn Niệm-Phật, chỉ có Pháp Môn Niệm-Phật mới rộng độ chúng sanh, thượng căn, hạ trí đều có phần thành tựu. Chính vì vậy mà khi chúng ta treo một hình Phật A-Di-Đà để hộ niệm, không phải là phân biệt chấp trước, mà đạo lý chính là giúp cho người sắp sửa xả bỏ báo thân đó chuyên nhất một đường đi để dễ được vãng sanh.

Nghĩ thì nghĩ đến A-Di-Đà Phật, niệm thì niệm A-Di-

Đà Phật, cầu thì cầu vãng sanh về thế giới của A-Di-Đà Phật... tất cả đều dồn về cảnh giới Tây-Phương Cực-Lạc của A-Di-Đà Phật, thì người đó sẽ chuyên nhất một đường đi thẳng về cõi Tây-Phương Tịnh-Độ. Người nào làm đúng như vậy là thực sự giác ngộ đúng nghĩa của “Thất Bồ-Đề Phần”. Giác ngộ kịp thời ngay trong lúc xả bỏ báo thân là định hình được cảnh giới tương lai vậy.

Nếu lúc lâm chung mà tâm ý mê mê hồ hồ, không vững đường đi, thì sau khi tắt hơi phải theo nghiệp thọ nạn. Theo nghiệp thọ nạn thì phàm phu không thoát khỏi ba đường ác. Tất cả công phu tu hành đời này sẽ thành một thứ phước báu nào đó trong A-lại-da thức, còn trước mắt phải chịu nạn tai. Oan uổng lắm thay!

Nói chung, xin thưa với chư vị, vấn đề đọa lạc này lớn lắm, tệ hại lắm! Làm người không sướng đâu, cảnh đọa lạc đang chờ phía trước. Sanh lên một cảnh giới trời cũng không phải viên mãn đâu, dù trước mắt có phước báu lớn nhưng khi phước hết rồi thì đọa lạc càng sâu. Chỉ khi nào được sanh về một cảnh giới mà không còn tử sanh, không còn đọa lạc, một đời thành tựu đạo quả thì mới gọi là viên mãn. Cảnh giới này chính là Tây-Phương Cực-Lạc. Xin hãy niệm Phật cầu vãng sanh, Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ một đời này hoàn thành tâm nguyện thành Phật.

Câu 15(b): Đây là pháp nhiếp tâm, giúp người bệnh một lòng niệm danh hiệu A-Di-Đà Phật để vãng sanh Tịnh-Độ.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Chắc chắn đúng rồi. Nhất tâm là một lòng một dạ niệm danh hiệu A-Di-Đà Phật cầu sanh Tịnh-Độ. Xin thưa thực với chư vị, nếu đến lúc xả bỏ báo thân mà niệm nhiều danh hiệu Phật thì không thể gọi là nhất tâm được. Không nhất tâm được thì tâm dễ bị loạn. Tâm loạn thì đường về Tây-Phương Tịnh-Độ hình như bị bít lối rồi. Trong kinh Vô-Lượng-Thọ, Đức Thế-Tôn dạy: *“Nhất hướng chuyên niệm A-Di-Đà Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc”*, đây là tông chỉ của Pháp Niệm-Phật vãng sanh. Người tu Pháp Niệm-Phật mà không chuyên nhất niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh, thì tông chỉ Tịnh-Độ không vững, đưa đến kết quả đường vãng sanh cũng không vững, dễ dàng vướng lại ở lại cõi Ta-Bà này.

Thế giới Ta-Bà này là quốc độ của Đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật đang độ sanh, nhưng Thế-Tôn dạy rằng, ở cõi Ta-Bà này còn bị sanh tử luân hồi trôi buộc, là cảnh khổ nạn, là thế giới năm trước ác hiểm, không phải là cảnh cực lạc. Ngài khuyên chúng ta đừng nên lưu luyến cõi Ta-Bà này, hãy tìm đường vãng sanh về cõi Tây-Phương Tịnh-Độ là quốc độ của Đức A-Di-Đà, vì nơi đó không có sanh tử luân hồi, là thế giới cực lạc, sanh về đó thì một đời viên mãn thành Phật. Cho nên, muốn được thành tựu đạo quả trong một đời này thì phải chuyên lòng niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc là đúng chánh pháp của Phật vậy.

Có người lại cho rằng niệm Phật cầu vãng sanh là tự

lập riêng một cái đạo, gọi là “Đạo A-Di-Đà” và mạnh dạn phê phán rằng đây là tà đạo! Lời phê phán quá đáng tiếc! Sống trong thế giới ô trược này, tình người quá hỗn loạn, tâm người quá chấp trước, nên khó tìm được một cảnh an bình đúng nghĩa, phải không chư vị? Trong kinh Vô-Lượng-Thọ Phật dạy ở thế giới Ta-Bà này “*Chúng sanh cộng tranh bất cấp chi vụ*”. Nghĩa là bất cứ một việc gì, dù thiện hay ác, người đời cũng đấu tranh với nhau cả.

Chư vị ơi! Phật để lại rất nhiều pháp môn tu tập, mỗi pháp môn đều có cách hành trì riêng. Chúng ta niệm Phật thì hành đúng theo tông chỉ của Pháp Niệm-Phật, phải quyết lòng niệm Phật, nhất định không được phỉ báng những pháp môn khác của Phật nhé.

Đấu tranh, nói lời sai lầm làm tiêu tan niềm tin của đại chúng, làm cho Phật Pháp suy tàn, liên quan tới tội phỉ báng Phật Pháp vô cùng nguy hiểm! Kinh Phật cũng như chư Tổ đều nhắc nhở rằng, tội phỉ báng Phật Pháp nặng hơn cả tội ngũ nghịch thập ác. Người học Phật phải nhớ rõ điều này, nhất định không được phạm đến. Người tạo tội ngũ nghịch thập ác có thể vì trong cơn mê muội, bức xúc nhất thời không kiềm chế được mà gây nên. Nhưng khi biết tội tình, họ kiệt thành ăn năn sám hối, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh cũng có thể được vãng sanh. Còn người không có gì gọi là bị bức xúc, còn tỉnh táo... có chi lại buông lời bừa bãi đánh mất niềm tin của đại chúng, mà mang phải tội phỉ báng pháp Phật vậy?

Cho nên, học Phật chúng ta phải theo đúng lời Phật dạy: “*Y Pháp Bất Y Nhân*”. Mong chư vị nhớ cho, thế gian người ta nói sao thì nói, mình cứ đúng theo chánh pháp tu hành, tâm phải vững vàng thì mới có cơ hội giải thoát. Người nào tâm không vững, phân vân bất định, nghe người này nói vào người kia nói ra mà chao đảo, thì dễ dàng lạc vào tà tri tà kiến, đến lúc nằm xuống rồi mới thấy thế nào là nguy hiểm khi bị cạm bẫy bao vây, ách nạn trùng trùng.

Phàm phu tâm mê, chướng nặng, sự tu hành cần hết sức cẩn thận, phải y giáo lời chư Tổ dạy mà phụng hành, phải chọn phương pháp an toàn trong an toàn mà thực hiện mới mong có được sự thành tựu. Nếu sơ ý, dễ dàng bị lạc đường tà mà tự dẫn độ mình vào cảnh khổ nạn. Phật dạy, trong thời mạt pháp này, *ức triệu người tu hành khó tìm ra một người được giải thoát* chính vì tình trạng này đây.

Mong chư vị phải vững niềm tin, phải hiểu cho thấu và hành cho đúng Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh, phải bám chặt vào đại pháp cứu tinh này để có cơ duyên vãng sanh thành tựu đạo nghiệp nhé.

Câu 15(c): Tôn ảnh A-Di-Đà Phật cũng phải giống hệt một mẫu, không nên khác nhau để tránh sự phân tâm mới đúng Pháp Hộ-Niệm.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Đây là lời nhấn nhủ rõ ràng cho chư vị đồng tu. Người nào quyết lòng tu tập theo Pháp Niệm-Phật để một đời này vãng sanh Tây-Phương Cực-

Lạc, thì cần nên xem xét lại cách tôn trí hình Phật trong nhà của mình. Treo nhiều hình Phật khác nhau mới nhìn vào thì thấy trang nghiêm đẹp mắt lắm đấy, nhưng coi chừng bị sơ suất. Chư Tổ trong Tịnh-Độ Tông luôn nhắc nhở sự chuyên nhất để tránh sự phân vân do dự, tránh bị lạc tâm, nhất là trong những giây phút cuối cùng.

Cho nên, hãy chọn một mẫu hình Phật là tốt nhất, đừng nên treo góc phải hình đỏ, góc trái hình xanh, góc trước hình vàng... Có nhiều người còn có thú vui về sưu tập hình Phật, thích treo rất nhiều hình ảnh Phật khác nhau khắp nhà để hàng ngày nhìn ngắm. Thú vui này cũng khá hay, nhưng đối với tông chỉ chuyên nhất của Pháp Niệm-Phật Vãng Sanh thì bị sơ suất. Thật không tốt lắm vậy.

Mong chư vị hãy ứng dụng triệt để quy tắc Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh, tạo duyên thuận lợi và vững vàng nhất để có cơ duyên đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc trong một báo thân này.

Trong Thiên Tông có câu: “*Trực chỉ Chơn-Tâm, minh Tâm kiến Tánh, kiến Tánh thành Phật*”. Để thực hiện đạo lý này, người tu Pháp Môn Tịnh-Độ, niệm câu A-Di-Đà Phật là đi thẳng về Chơn-Tâm. Một đời này vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, nhất định Chơn-Tâm Tự-Tánh sẽ hiển hiện, một đời thành đạo Vô-Thượng vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 204)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 82, vấn đề 16:

Trong thời gian hộ niệm, những điều cấm kỵ mà gia đình cần chú ý:

Những điều cấm kỵ này nếu gia đình của người bệnh cố gắng gìn giữ đầy đủ sẽ tạo cơ duyên rất tốt cho người bệnh vãng sanh. Những gì nên làm và không nên làm trong một buổi hộ niệm?

Xin đưa ra một ví dụ, cụ Hoàng Văn Nguyên bị tai nạn chết, đây là một chương ngại rất lớn đối với một cuộc hộ niệm vãng sanh. Gia đình dù rất thành tâm, cụ là người có niệm Phật, nhưng gặp phải một tai nạn mà chết thì không phải là chuyện đơn giản! Chúng ta tu hành như vậy, nhưng

gặp một đại nạn tương tự, chưa chắc gì có thể giữ được tâm bình tĩnh để an tịnh ra đi. Chính vì chương nạn quá lớn này mà ban hộ niệm tới hộ niệm đã qua 15 tiếng đồng hồ rồi mà chưa hóa giải được, thân tướng không tốt. Đến lúc đó ban hộ niệm đã gọi tới Diệu Âm nhờ tiếp sức khai thị. Nhưng thành thực mà nói rằng, khi nghe qua sự cố, Diệu Âm giựt mình và nói thẳng rằng, khai thị thì Diệu Âm xin cố gắng hết sức, nhưng trường hợp này thì quá khó khăn, ngoài sức giúp ích của Diệu Âm rồi!

Nhưng kết quả thì thật khá bất ngờ, nghĩa là sau cùng thân tướng ông cụ đã chuyển thành tốt đẹp một cách lạ lùng, rất tuyệt vời.

Hôm trước, trên đường zoom, gia đình đã nói lời tri ơn làm cho mọi người đều cảm động đến rơi nước mắt. Sự thành tựu bất ngờ này có lẽ do chính nhờ lòng thành kính của gia đình. Thật sự là một gia đình mà mọi người đều có lòng vô cùng thành kính. Dù chỉ khai thị qua điện thoại, nhưng Diệu Âm cũng thấy rõ được trong gia đình cỡ mười mấy người đang đứng chấp tay rất trang nghiêm, rất thành khẩn, rất tha thiết!

Xin thưa với chư vị, cũng chính do lòng thành kính này mà Diệu Âm mới dám nói một vài lời với ông cụ. Giả sử như lúc đó gia đình không có lòng thành khẩn, không tin tưởng, không tha thiết về chuyện niệm Phật hộ niệm cho cụ, thì Diệu Âm sẽ không dám nhận lời khai thị. Nếu có

miễn cưỡng khai thị thì cũng không còn tinh thần để nói cho trọn lời! Xin thành thực nói rằng, khi nhận thông tin kể qua tai nạn chết người, Diệu Âm chân chừ dự dự, thì các vị có nói rằng, mỗi lần Diệu Âm ra miền bắc để chia sẻ về hộ niệm, thì cụ cùng gia đình đều tham gia đầy đủ, không vắng một kỳ. Có một lần gia đình đó nhờ vị thầy dẫn tới để trực tiếp gặp Diệu Âm...

Mỗi lần có pháp hội vì quá đông người, nên Diệu Âm không nhớ nổi từng người, nhưng khi nghe được điều này làm cho Diệu Âm có lòng mừng, vì đây chính là một cái duyên rất tốt. Nếu như chư vị có nghe qua lời khai thị đó, thì chắc chắn còn nhớ đến những lời đại ý như vậy: *“Cụ ơi!... Cụ rất mến thương Diệu Âm, cụ thường nghe Diệu Âm nói chuyện... thì giờ này Diệu Âm cũng nương theo lòng thương mến của cụ mà tha thiết nói với cụ đây: Hãy mau mau buông xả tất cả để niệm Phật vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc nhé cụ...”*.

Khuyến nhắc đủ điều rồi, thỉnh thoảng cũng trở lại lời này: *“Cụ ơi!... Hàng ngày thường nghe Diệu Âm chia sẻ, thì giờ này cụ đã xả bỏ báo thân rồi, hãy nghe thêm một lần nữa đi nhé, lần này chính Diệu Âm đang nói thẳng với cụ đây. Hãy cấp kỳ niệm A-Di-Đà Phật, cầu A-Di-Đà Phật lai nghinh, theo A-Di-Đà Phật vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc cụ nhé...”*.

Rõ ràng có duyên mới khuyến nhau được, không duyên

đành phải chịu thua. Ví dụ, giả như ông cụ đó không có duyên, không quý mến, hoặc hoàn toàn xa lạ... thì những lời này không có tác dụng, mà tệ hại hơn đôi khi còn bị phản tác dụng. Cho nên, chính lòng thành kính của cụ và của gia đình đã giúp cho cụ thoát nạn trong đường tơ kẽ tóc.

Sau khi Diệu Âm nói chuyện xong thì dặn người gia đình hãy tiếp tục niệm Phật thêm 4 tiếng đồng hồ nữa để xem kết quả như thế nào? Không ngờ, chưa tới một tiếng đồng hồ thì thân tướng ông cụ đã bắt đầu chuyển biến tốt. Gia đình cùng với một vị Thầy từ Huế ra thăm thấy vậy tiếp tục niệm Phật luôn tới 27 tiếng đồng hồ mới rời. Phải chăng được sự chuyển biến tốt này là nhờ lòng chí thành chí kính của gia đình vậy.

Cho nên, tâm thành kính rất quan trọng. Người bệnh có tâm thành kính rất lợi lạc cho chính họ. Người hộ niệm có tâm thành kính thì hộ niệm có xác suất thành tựu rất cao. Ngược lại, người hộ niệm mà có tâm tự mãn, thượng mạn thì xác suất hộ niệm sẽ thành tựu rất yếu.

Dùng tâm chí thành chí kính hành đạo sẽ lợi mình lợi người. Tâm tâm tương ứng với nhau, đây là vấn đề vô cùng tế nhị cần phải nhớ của người hộ niệm, chứ sự thành tựu không phải nhờ lý luận hay ho, diễn thuyết cho thật văn vẻ mà được đâu nhé!

Câu 16(a): Không được để cho bà con, bạn hữu trực

tiếp gặp người bệnh để chia buồn, nói lời bi quan, cầu chúc lành bệnh.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Trời ơi!... Bạn bè quen thân từ bao nhiêu năm rồi, bây giờ bị bệnh mà không cho tới thăm viếng? Tại sao lại tạo ra những quy luật cay nghiệt để trở thành người bạc tình bạc nghĩa vậy! Nhiều người vừa nghe đến quy luật này thì phê phán như vậy.

Ôi phát tâm bồ-đề làm đạo khó quá phải không chư vị? Xin hay tập làm quen với nhiều thử thách khác và kiên nhẫn giải thích cho đại chúng cùng hiểu, để cùng hỗ trợ nhau trong việc cứu người. Thực tế, nếu quy định này không được bảo vệ, thì xác suất hộ niệm thành công sẽ xuống rất thấp, niềm hy vọng được vãng sanh của người bệnh sẽ rất mong manh.

Cho nên, ban hộ niệm cần đem bản nội quy hộ niệm ra giải thích cặn kẽ cho mọi người hiểu thấu mới tốt. Quy định này không phải tạo nên sự bạc tình bạc nghĩa đâu, mà kêu gọi sự đồng lòng thương xót người bệnh, tìm mọi cách hóa giải ách nạn của người bệnh, tận sức giúp đỡ người bệnh được vãng sanh. Hãy kiên nhẫn giảng giải thật chi tiết cho mọi người hiểu rằng vấn đề bà con, thân thuộc, bạn hữu thăm viếng chia buồn, an ủi người bệnh là chuyện thường tình của người thế gian, nhưng đối với việc hộ niệm vãng sanh thì cấm kỵ. Phật dạy: “*Bất cát ái bất ly ta-bà*”. Lúc lâm chung mà vướng vào tình cảm, thì nhất định phải xa

lìa đường giải thoát. “Ái” là duyên ái, quyến luyến bà con, thân nhân, bạn hữu, thì không thể vãng sanh.

Một người trước khi xả bỏ báo thân mà thương nhớ đứa con, còn quyến luyến không rời đứa cháu... thì không cách nào có thể vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc được. Một người trước khi lâm chung mà nghe lời bàn ra tán vào của bạn bè, còn muốn bàn chuyện ơn nghĩa của thế gian, còn muốn lo tròn tình cảm với người đời... thì mất cơ duyên vãng sanh. Người hộ niệm cần giảng giải cho người nhà biết rằng nếu để bạn bè trực tiếp tiếp xúc thường xuyên với người bệnh, thì nhất định tâm đạo của người bệnh sẽ tan biến, dù ban đầu có cao đến đâu nhưng coi chừng một sớm một chiều bị rơi xuống như điều đứt dây. Đã rơi thì rơi tới đáy, không cách nào có thể cứu vãn được nữa.

Hiểu được vấn nạn này, mong chư vị cần nhớ, muốn vãng sanh thì chuyện tình cảm thế nhân phải đậm bạc. Nếu có bạn bè đến thăm, ngoài việc người hộ niệm nhắc nhở, người bệnh cũng phải nói rõ tâm nguyện của mình để bạn bè thông biểu và hỗ trợ ý nguyện vãng sanh của mình: *“Các Bạn ơi!... Có sanh thì có tử, xác thịt này không ai giữ mãi được đâu. Tôi biết thân mạng của tôi đã sắp hết rồi, tôi tha thiết muốn sau khi xả bỏ thân xác này được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Các bạn thương tôi thì hãy đến đây Niệm Phật cầu nguyện cho tôi được thành tựu đại nguyện. Đừng quyến luyến, đừng nói lời bi quan, đừng xử*

sự theo thường tình nữa mà làm trở ngại con đường giải thoát của tôi, tội nghiệp cho tôi lắm!”.

Hộ Niệm là pháp hỗ trợ cho người phàm phu niệm Phật thoát khỏi những chướng ngại, được cơ duyên vãng sanh Tịnh-Độ. Có hai điều người muốn vãng sanh cần phải nhớ: một là “*Hân*”, hai là “*Yếm*”. “*Hân*” là hân hoan, vui vẻ, chờ đón từng ngày từng giờ mình được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc gặp Đức Phật A-Di-Đà để thành tựu đạo quả. “*Yếm*” là yếm chán, là chán chê, là muốn khi xả bỏ báo thân này không bị kẹt lại ở thế giới ngũ trược ác hiểm này nữa. Mong bạn hữu, thân bằng quyến thuộc... cùng hỗ trợ cho đường giải thoát và chính người bệnh không được quyến luyến đến tình cảm thế gian nữa thì mới được vãng sanh. Mong mọi người cùng hiểu đạo, cùng hoán chuyển tất cả tình cảm thế tục thành sự ân cần giúp đỡ nhau thoát ly cảnh sanh tử luân hồi, vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Đây mới đúng là sự thương yêu chân thật và cao quý vậy.

Lời Phật lời Tổ đã dạy rõ ràng, chúng ta phải thành kính y giáo phụng hành. Hãy hộ niệm giúp nhau vãng sanh viên mãn đạo quả nhé.

Câu 16(b): Không cho thú vật như chó, mèo... lảng vảng bên cạnh.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Thực sự đây là điều mà rất nhiều người cảm thấy khó hiểu. Có người nuôi cả hàng chục con chó trong nhà. Sở thích thương yêu súc vật, chăm

sóc chó mèo... là chuyện bình thường, nhưng với người niệm Phật muốn được vãng sanh thì đây là điều sơ suất đáng để tâm. Coi chừng chó mèo đôi khi có thể gây trở ngại cho đường vãng sanh đấy.

Những con vật nuôi trong nhà như chó, mèo... đôi lúc có những phản ứng rất bất thường khi có người lâm chung. Một con chó phản ứng cũng khó cho mình ngăn cản, hướng chỉ là vài ba con cùng phản ứng một lúc. Một ví dụ đơn giản, như ban hộ niệm đang niệm Phật trong phòng, ngoài cửa có một con chó cứ hướng vào phòng sửa mũi thì cũng khó khăn ngăn cản nổi, nếu có ngăn cản được thì hoàn cảnh cũng bị rối loạn rồi, đừng nói chi chúng có những phản ứng dữ tợn, bất tuân!...

Cho nên, với Pháp Hộ-Niệm chư Tổ dạy rằng, đừng để thú vật nuôi trong nhà lảng vảng bên cạnh. Khi đang hộ niệm, nếu thấy có con mèo đang nấp trên đầu tủ nhìn xuống, hãy mau mau đuổi nó đi. Những nhà có nuôi chó, mèo... trong lúc hộ niệm thì tốt nhất là nhốt chúng lại hoặc cách ly chúng ra. Có người thường ngày vuốt ve cưng chiều con chó, thì xin cẩn thận nhé. Chó là loài vật trung thành với chủ, khi mình sắp chết, nó thường nằm sát bên cạnh và sẵn sàng xả thân bảo vệ cho mình đấy. Chính vì cái tâm trung thành tuyệt đối này mà nhiều lúc chúng phản ứng vô cùng cứng rắn. Nên nhớ điều này, có những cảnh giới mình không thấy mà loài chó mèo lại thấy được, nên nhiều khi bất ngờ chúng có những hành động khá dữ tợn không

cách nào ngăn cản nổi. Xin chư vị hết sức cẩn thận, đừng nên sơ ý.

Câu 16(c): Không được tự động áp dụng những cách hộ niệm khác hoặc thay đổi quy luật hộ niệm.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Có nhiều người khi thấy Pháp Hộ-Niệm đơn giản thì nghĩ rằng có lẽ chư Tổ truyền pháp còn thiếu sót, nên tự ý thêm vào bớt ra. Đây là việc làm vô cùng bất cẩn, có ảnh hưởng rất tệ hại! Sở dĩ Phật giáo đến nay đã rơi vào tình trạng mạt pháp cũng chỉ vì những người hành đạo đã tự ý thêm vào bớt ra, thấy điều gì hay thì thêm vào, thấy điều gì không thích thì bỏ ra, làm cho người đời sau không còn biết đâu là chánh pháp, đâu là tà pháp. Mạt pháp chính vì nguyên nhân này đây.

Tại sao lời Phật, lời Tổ căn dặn người học Phật phải quyết lòng y giáo phụng hành, không được thêm bớt? Vì thêm vào bớt ra thì đưa đến tình trạng “Tam sao thất bản”, nghĩa là không còn đúng pháp nữa. Mình thấy điều này hay thêm vào, nhưng chưa chắc gì thực sự là hay. Thêm một lần thì sẽ có lần thứ hai. Người này thêm được thì người kia cũng thêm được. Tự do thêm bớt thì Pháp Hộ-Niệm này sẽ là pháp của người bất cẩn, cạn kiệt bày ra, chứ đâu phải là chánh pháp.

Chính vì vậy, Ngài Ấn-Quang luôn luôn nghiêm khắc cấm việc thêm bớt. Khi thực hành một ca hộ niệm, tùy theo điều kiện khách quan nào đó, người hộ niệm có thể uyển

chuyên để tạm giải quyết một khó khăn nào đó. Nhưng nếu có sự uyển chuyển, người hộ niệm phải giải thích rõ ràng đây chỉ là sự đặc biệt uyển chuyển chứ không phải là quy luật, nhất là ở thời đại này khoa học kỹ thuật cao, video, MP3, cassette... phổ biến quá thuận lợi và dễ dàng. Xin đừng sơ ý mà truyền bá sai lầm, gây tác hại đến chánh pháp nhé chư vị.

Ví dụ, một người bệnh tha thiết muốn được nghe tụng Chú Đại-Bi để giải nghiệp. Ban hộ niệm có thể uyển chuyển mời người tụng cho họ một số biến, vì Chú Đại-Bi cũng là chánh pháp của Phật. Nhưng sau đó phải khuyên người bệnh mau mau chuyển qua nhiếp tâm một lòng niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh thì mới được vãng sanh. Nếu video có ghi lại đoạn này, thì phải giải thích rõ ràng rằng, đây chỉ là sự đặc biệt uyển chuyển để người bệnh không còn lo lắng nữa hầu an lòng nhiếp tâm niệm Phật, chứ không phải là điều phải có trong Pháp Hộ-Niệm.

Mỗi ngày hiểu thêm một chút, mong chư vị càng vững thêm quy luật Pháp Hộ-Niệm, để việc truyền bá không bị sai lệch, giúp cho nhiều người hiểu thấu hành đúng pháp đại cứu tinh này mà cứu giúp nhau cùng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 205)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 83, câu 16(d): *Không được sát sanh ngay cả ruồi, muỗi, kiến, gián...*

Đúng không? - **[Đúng]**. Đây là điều cụ thể, không có gì xa lạ cả, nhưng khi hộ niệm cũng nên nhắc nhở gia đình không được vi phạm. Có nhiều người tu hành nhưng lại có quyết định hơi lạ lùng, họ nói rằng con gà con vịt thì không giết, nhưng các loài ruồi, muỗi, kiến, gián... thì phải giết hết, vì chúng là con vật có hại! Thật ra, nếu nói về lợi thì không có lợi cho con người, nhưng nói về độc hại thì chúng không độc hại bằng loài người đâu.

Vạn loài sanh linh đều có linh tánh. Linh tánh của chúng sanh thì với vật không thấp với người không cao,

với phàm không giảm với Thánh không tăng. Tánh Linh chính là Chơn-Tâm Tự-Tánh. Phật dạy, trở về được với Chơn-Tâm Tự-Tánh là trở về với Tánh Đức Như-Lai đạo đồng bình đẳng, không thể phân biệt. Vì thế, sát hại sinh vật là giới cấm của nhà Phật.

Một người như chúng ta đây tự hào là có đầy đủ thông minh trí huệ, nhưng khi chết thì có thể mê mờ đầu thai làm súc sanh. Hàng súc sanh có vô lượng vô biên chủng loại. Bây giờ ta làm người, nhưng biết chừng đâu đời sau ta làm loài kiến, loài gián, loài ruồi, loài muỗi... Thực sự chỉ có Phật giáo mới hiểu thấu cái chân tướng của vũ trụ nhân sinh, hiểu thấu sự thật của lục đạo luân hồi mà khuyên cáo chúng ta phải tìm cách thoát ly. Vấn đề này, với trí óc của người thế gian không biết được đâu!

Cho nên, con người chết đi không phải là hết, mà chết cái thân xác này để rồi sanh lại vào cái thân xác khác. Phật dạy, sanh lại làm người quá khó khăn, nhưng sanh thành con gà, con bò, con heo, con chuột... thì dễ dàng hơn nhiều. Không học Phật, làm sao hiểu được điều vô cùng mĩa mai, vô cùng đau xót này?

Con người thường vì mê muội, không biết đường giải thoát, tham chấp đủ điều nên sau khi chết bị rơi vào chốn đọa lạc nhiều lắm. Ví dụ như tham chấp cái nhà, tham chấp mảnh vườn... khi chết không nỡ bỏ đi, không nỡ lìa xa, tiếc nuối không muốn mất gia tài... nên linh hồn cứ lảng vảng

chung quanh. Do tham chấp cứ dính mãi vào những thứ đó mà bị nạn. Thương con nhớ cháu, chết xong cứ quyến luyến mãi cháu con mà tự tạo lấy ách nạn cho mình.

Hiện tượng vì thương con nhớ cháu, quyến luyến người thân không muốn rời, cứ muốn được gần gũi để chăm sóc con cháu, nên quyết bám lấy cái thân để kéo lại sự sống. Khi thấy không bám lấy được cái thân nữa rồi, thì cố bám theo những đứa con, muốn gần gũi những đứa cháu mà thành loài nga quỷ đêm đêm cứ hiện về thăm con cháu làm chúng sợ hãi đến phát điên luôn!

Thưa chư vị, khi chết mà tâm cứ tham chấp tài sản, luyến lưu con cháu không nỡ rời, thì Phật dạy đây là những ý niệm mê mờ, dễ dàng đọa vào không nga quỷ thì cũng thành súc vật đấy. Chư vị hãy nghĩ xem, chết rồi làm sao có thể trở lại vào cái nhà đó đây? Làm một người trong căn nhà đó được không? Không được! Vì sao? Vì trong khoảng thời gian này con dâu và con gái của mình không có thai!... Vậy thì cơ hội nào để trở lại thành một người trong căn nhà đó? Vì mê muội tham chấp sai lầm khiến cho linh hồn cứ lảng vảng lảng vảng chung quanh. Trong khoảng thời gian đó, nhiều loại bàng sanh súc vật như: ruồi, muỗi, kiến, gián, trâu, bò, heo, gà... không loài này thì loài khác mang thai. Đang lạnh lẽo, thấy một chỗ ấm áp vội chui vào nấp mà vô tình đầu thai thành súc sanh!

Như vậy, những loài súc sinh đó coi chừng chính là

ông bà người thân của mình trong nhiều đời nhiều kiếp mà không hay. Ở vùng quê thường có những chuyện lạ lùng từng xảy ra, có những con chó cứ mỗi lần đi ngang qua cái nhà đó thì nó cứ muồn vào, nếu ngăn cản thì nó đứng bên ngoài nhìn vào và rống lên thảm thiết. Có những con chó cứ muồn chạy vào nhà hàng xóm, đuổi nó cũng không chịu ra, không cho ăn nó vẫn quanh quẩn trong nhà. Chư vị ơi! Có thể trước đây nó là người thân trong gia đình đây.

Hòa Thượng Tịnh-Không có kể lại một câu chuyện có thực xảy ra bên Trung Quốc. Một bà cụ đó có một đứa con chết. Vì quá thương nhớ đứa con, nên đêm đêm nằm ngủ bà thường mơ thấy đứa con mình đang ở trong một ngôi chùa nọ. Bà quyết định tháp tùng theo đoàn người hành hương tới thăm ngôi chùa đó. Khi tới nơi, bà thấy có một con chó trong chùa chạy ra vẫy đuôi mừng đón bà. Con chó và bà hoàn toàn xa lạ, nhưng vừa thấy thì thương nhau vô cùng. Bà bồng con chó đến gặp vị Sư Phụ, hỏi tên nó là gì? Vị Sư Phụ trả lời, ta đặt tên nó là Tiểu Hổ. Bà cụ nghe đến đó thì sững sờ, vì Tiểu Hổ chính là tên đứa con trai đã chết của bà. Người và chó ôm nhau, một cảm xúc buồn thương dâng tràn, cảm động đến rơi nước mắt!... Bà cảm nhận được rằng, đây chính là con trai của mình! Tiểu-Hổ, đứa con trai ngỗ nghịch của Bà bị chết sớm, đã đầu thai thành con chó giữ chùa!...

Cho nên thực sự con người chết đi xoay vần luân hồi trong sáu đường, trong đó rơi vào ba đường ác quá dễ

dàng. Địa ngục thì bị hành tội khổ đau còn lời nào diễn tả nổi! Ngạ quỷ thì đói khát thê lương! Súc sanh thì ngu si mê muội! Thế giới của loài súc sinh dễ thấy, chúng ăn nuốt lẫn nhau, bị con người sát hại hàng tỷ-tỷ từng ngày làm sao sướng được! Chư vị cứ nghĩ xem, dưới đại dương, trong rừng sâu, khắp cùng quả đất này súc vật vẫn nhiều vô lượng vô biên không đếm hết. Con người vì mê muội chết rồi chui vào đó nhiều lắm. Chúng sinh muôn loài tử-sanh sanh-tử xoay vần bất tận. Trong nhiều cảnh giới khác, hành tinh khác, chúng sanh vô lượng vô biên vì ngu si, mê muội, tạo nghiệp tội, chết bị luân hồi chui và tam ác đạo. Đúng là cõi ngũ trược ác thế này quá khổ!

Biết được cảnh khổ này, chúng ta không được sát sanh hại vật. Ngay cả những con vật nhỏ nhít cũng nên tha thứ cho chúng. Giờ này chúng mang thân phận xấu xa thấp hèn, nhưng biết chừng đâu đời trước lại là ông bà, cha mẹ, người thân của ta. Phật dạy giết hại chúng sanh chẳng khác gì giết chính người thân của mình. Đừng nên biến người thân thành oán thân trái chủ. Khi đi hộ niệm, chúng ta thường gặp những hiện tượng này. Chính Diệu Âm cũng đã gặp qua, một người kia bị chính người mẹ nhập vào thân cứ cầm dũa, muổng, dao, búa tự đâm lầy mình, rồi gầm hét lên: *“Tại sao tao yêu thương mày, tao lo lắng cho mày mà mày lại giết hại tao? Mày banh thân mổ ruột tao? Mày không có tình nghĩa gì cả!”*.

Những cảnh oán thân trái chủ nhập thân báo thù hãm

hại rất nhiều rất nhiều, ở khắp nơi. Vậy thì, xin hãy gìn giữ giới cấm sát sanh, quyết không sát hại sanh vật.

Câu 16(e): Tuyệt đối không được sát hại sinh vật cúng tế quỷ thần.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Nhiều người có tu hành chút ít, mà lại hành động lạ lùng quá. Ngày mùng một ngày rằm thì ăn chay, cũng thường tới chùa tu tập, nhưng tới những ngày vía, ngày lễ gì đó thì bắt vài con vịt, mấy con gà đem lên đền miếu làm vật tế Thần để cầu xin được hộ trì, mua may bán đắt, thân thể tráng kiện... Lạ lùng quá chư vị ơi! Sai lầm quá chư vị ạ!

Nếu là một người học Phật chân chánh không bao giờ làm điều tội lỗi này đâu. Cho nên, học đạo chúng ta cần phải học cho chánh, phải dựa vào chánh pháp của Phật mà hành sự. Xin đừng sơ ý mà kệt lăm đấy.

Sát sanh hại vật là đại ác, quả báo là thọ mạng của mình giảm đi, phước báu của mình tiêu hao, tội chướng của mình tăng lên. Nghiệp chướng càng ngày càng nặng thì làm sao thoát nạn? Có vị Thiện-Thần nào lại nhận sự dâng cúng dường bằng sinh mạng của chúng sanh?

Câu 16(f): Không được dùng cũng như cất giữ ngũ tân trong nhà.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Nếu chư vị thực sự muốn vãng sanh, thì đây là điều tự mình phải kiêng cử,

chứ không thể đi hỏi hàng xóm, hoặc hỏi bạn bè để xin ý kiến được. Không những không dùng, mà không được cất giữ chất ngũ tân trong nhà. Không dùng đến các loại rau này thì cất giữ chúng trong nhà để làm gì?

Chư vị nên biết rằng, khi hộ niệm mà người bệnh được an nhiên tự tại vãng sanh, không bị kinh hoảng, không bị oán thân trái chủ đánh phá bằng những đòn thù hiểm nghèo là do được sự bảo vệ của chư vị Long-Thần Hộ-Pháp, chứ không phải là do tài năng của ban hộ niệm đâu. Ban hộ niệm chỉ hướng dẫn nhắc nhở cho người bệnh tu sửa. Người nào có tâm chí thành chí kính, làm đúng theo sự hướng dẫn, thực hành chính xác thì được tương ưng và cảm ứng với đại nguyện của A-Di-Đà Phật. Một khi được cảm ứng với đại nguyện độ sanh của A-Di-Đà Phật thì được chư Bồ-Tát gia trì, chư Thiên-Thần Hộ-Pháp bảo vệ. Nhờ oai thần của các Ngài mà những người bệnh đó mới tránh được cái ách nạn của oán thân trái chủ đấy.

Về sự điều giải của ban hộ niệm cũng chỉ là sự thành tâm khẩn nguyện, năn nỉ, giải hòa chứ họ không có năng lực gì khác đâu. Với lòng thành tâm kính cẩn của người hộ niệm sẽ giúp khá lớn cho sự điều giải, hy vọng tạo được mối thông cảm, thương tình đến chư vị trong pháp giới, nhờ đó mà ách nạn của người bệnh may ra được hóa giải, chứ không phải điều giải thì chắc chắn được thành công.

Một người hộ niệm có tâm chí thành chí kính thường

được chư Thiên-Thần Hộ-Pháp bảo vệ, nhờ thế mà sự điều giải oán thân trái chủ thường có được kết quả tốt. Chính vì thế, người hộ niệm cũng cần phải giữ hạnh khiêm cung, kính cẩn mới tốt, đừng sơ ý khởi tâm thượng mạn, tự cho mình là hay mà bị chư Hộ-Pháp xa lìa. Mất sự bảo vệ của chư Hộ-Pháp coi chừng chính mình bị trở ngại.

Trong kinh Thập-Vãng-Sanh Phật dạy, người nào thành tâm niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì có 25 vị Bồ-Tát gia trì, chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ, chư Thiên ẩn thân giúp đỡ. Trong kinh A-Di-Đà Phật dạy, chư Phật mười phương hộ niệm cho những người niệm Phật cầu vãng sanh. Chính nhờ lực gia trì này mà người phạm phu nghiệp nặng niệm Phật mới được vãng sanh đấy. Cho nên, lòng chí thành chí kính khiêm hạ là điều vô cùng quan trọng mà người niệm Phật chúng ta cần phải nhớ.

Người hộ niệm và người bệnh rất cần những vị Hộ-Pháp gia trì bảo vệ. Cần đến các Ngài, thì những gì các Ngài cấm kỵ chúng ta phải bỏ. Những gì các Ngài không chấp nhận thì mình quyết không dùng tới. Đã không cần tới loại ngũ tân, thì chất chứa các loại rau tanh này trong nhà để làm chi? Nếu không được sự giúp đỡ của các Ngài, liệu chúng ta có thể đem một chút công đức niệm Phật vài giờ trong ngày, có người một tuần mới đến niệm Phật vài tiếng rồi về, mà đủ để đền đáp được món nợ sinh mạng mà mình đã giết hại chúng sanh chăng? Xin thẳng thắn nói rằng, dù tu hành đến vô lượng kiếp cũng không bù đắp đủ

tội chướng mình đã gây ra cho chúng sanh đâu nhé.

Vậy thì, phải hiểu rằng, lòng chí thành chí kính chính là cái sở trường của người niệm Phật để được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc đấy, và mới thấy điều luật cấm kỵ ngũ tân cần phải gìn giữ. Nếu vi phạm điều này, thì đường vãng sanh sẽ khó lắm! Nhất định khó lắm!

Câu 16(g): Tuyệt đối không được chích morphine giảm đau.

Đúng hay sai? - [Sai]. Nếu nói rằng tuyệt đối không cho chích thuốc morphine thì sai. Tại sao? Vì nếu cấm tuyệt đối thì hàng phàm phu nhiều khi nghiệp chướng quá lớn, bệnh khổ quá nặng, đau nhức quá sức chịu đựng làm cho người bệnh điên đảo, hoảng loạn thì cũng đành chịu thua, không còn cách nào niệm Phật được nữa. Còn tự do chích morphine thì có thể giảm đau đớn, nhưng bị mê man bất tỉnh thì đường vãng sanh khó có hy vọng.

Cho nên, chất morphine giảm đau này nếu bỏ được thì rất tốt, nhưng có những trường hợp người bệnh chịu không nổi thì có thể dùng, nhưng cần giảm thiểu lại. Có thể hỏi ý kiến bác sĩ để dùng một liều tối thiểu nào đó vừa đủ giảm đau, vừa giúp cho người bệnh tỉnh táo niệm Phật thì rất tốt. Riêng người bệnh, nếu thực sự muốn vãng sanh thì hãy cố gắng kiên cường, lập hạnh kiên nhẫn, tập chịu đựng cao lên, đừng thấy đau đau một chút thì rên la ới ới, làm cho mọi người rối loạn lên. Nếu nghị lực yếu quá, thôi đành

phải bị chích morphine để nằm im thêm thiếp, mê man bất tỉnh mà chờ đi thọ nạn vậy.

Có nhiều người tu hành thường nguyện cầu rằng: “*Xin Phật cho con khi chết ra đi được êm ái, an lành...*”. Thực ra nếu muốn ra đi được êm ái an lành thì dễ lắm, không cần cầu xin với Phật làm chi, hãy cầu xin với bác sĩ là được rồi: “*Bác sĩ ơi! Nếu thấy tôi bị đau, mau mau chích cho một mũi morphine nhé*”. Chích xong thì nằm im thêm thiếp, rồi ra đi không đau đớn, không rên la, an lành lắm!

Cho nên biết được Phật pháp, nhất là biết qua Pháp Hộ-Niệm rồi, chúng ta cần nên cân nhắc cẩn thận lời cầu nguyện của mình. Cụ thể cầu xin được chết an lành không đúng với chánh pháp đâu. Cầu được an lành trước mắt nhưng có thể bị ách nạn vạ kiếp về sau đó. Rõ ràng giữa Phật pháp và thế gian pháp có nhiều điểm không tương đồng.

Vậy thì nếu đau đớn quá cần nhờ đến chất morphine, thì xin phải giảm đến mức tối thiểu, cho phép người bệnh được tỉnh táo niệm Phật mới tốt.

Mong chư vị ai ai cũng vững lòng vững dạ để được vãng sanh Tịnh-Độ.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 206)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 83. **Những điều cấm kỵ mà gia đình cần chú ý:**

Câu 16(h): Giảm thiểu dùng chất morphine để tránh cho người bệnh bị hôn mê không niệm Phật được mà mất phần vãng sanh.

Đúng không? - **[Đúng]**. Người dùng chất morphine sẽ bị hôn mê. Người bệnh ung thư thường bị đau đớn, chích chất morphine có thể cắt đứt cơn đau, nhưng rồi bị mê man không còn tỉnh táo nữa. Có nhiều gia đình lo sợ về sự đau đớn của người bệnh nên không vui vẻ khi nghe đến điều này. Thực ra, xin thưa với chư vị, muốn vãng sanh mà dùng chất morphine bừa bãi thì phần thua thiệt quá lớn, dẫn cho

được hộ niệm cũng khó có thể hóa giải ách nạn, người bệnh cũng khó có hy vọng được vãng sanh. Nhưng người phạm phu nghiệp chướng sâu nặng, ý chí lại yếu đuối, lúc ra đi chịu nhiều bệnh khổ, nhất là những người bị ung thư hành hạ quá đau đớn, nhiều khi họ chịu không nổi, nên không thể cầm ky tuyệt đối, nhưng cố gắng giảm thiểu chất morphine là điều rất cần thiết!

Nhận thức về sự chướng ngại này, xin nhắc nhở đến những người thực sự tha thiết muốn được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc khi mãn báo thân, hãy kiên cường lên, rèn luyện tâm lực mạnh mẽ, cố gắng tập chịu đựng những cơn đau, đừng nên rên la trước bệnh khổ, v.v... Đây là vấn đề tâm lý lành mạnh, giúp cho mình có thêm khả năng khắc phục được những cơn đau đớn. Những người tâm lực yếu đuối thì thường lo sợ, gặp một cơn bệnh thì liền than thở, đau một chút thì vội rên la... thì đến thời điểm sắp sửa lâm chung khó có thể chịu đựng nổi bởi những sự thử thách của bệnh khổ.

Cho nên, hễ tâm lực yếu thì thiếu khả năng đề kháng. Tâm lực yếu thì nghiệp chướng hoàn toàn làm chủ, rất khó vượt qua những chướng nạn đang chờ trong thời điểm cuối cùng của cuộc đời vậy.

Một điểm nữa mà người tu học Phật chúng ta cần đặc biệt chú ý, đó là Phật lực gia trì. Người chí thành niệm Phật, quyết lòng vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc được

Phật lực gia trì. Người niệm Phật không thành tâm, không tha thiết vãng sanh không nhận được sự gia trì này. Kinh nghiệm về hộ niệm giúp cho chúng ta vững tin tưởng về điều này. Có nhiều trường hợp người bệnh đang đau đớn, người hộ niệm đến khuyến tấn, ủng hộ tinh thần, họ phát tâm dũng mãnh niệm Phật, quyết lòng cầu vãng sanh, khoảng vài tiếng đồng hồ thì tự nhiên người bệnh không cảm thấy đau đớn nữa, không còn rên la nữa, sắc mặt tươi hồng ra, họ thực sự cảm thấy an lành niệm Phật chờ thời điểm xả bỏ thân xác theo Phật đi vãng sanh.

Nếu người bệnh thực sự thành tâm, gia đình thực sự chí thành, sự cảm ứng đôi lúc ứng hiện rất nhanh và rõ rệt. Người học Phật chúng ta phải tin mới hưởng được sự lợi lạc này. Người không có tín tâm nhất định không được sự gia trì, lúc đó tự mình đối diện với nghiệp báo hiện hành phải tự lo quét dọn lấy sự khổ đau. Còn chất morphine chỉ giải quyết tạm thời cơn đau đớn, nếu không giảm thiểu thì sẽ làm người bệnh bị lâm vào tình trạng hôn mê. Đây là điều vô cùng nguy hiểm cho con đường vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc vậy.

Câu 16(i): Tuyệt đối không cho người bệnh uống thuốc khi bắt đầu hộ niệm.

Đúng không? - [Sai]. Quá cực đoan! Diệu Âm có nghe qua một vài thông tin nói rằng có ban hộ niệm đưa ra quy luật buộc người bệnh không được uống thuốc nữa mới được

hộ niệm. Đây là sự cực đoan, không đúng pháp. Vì không nghiên cứu cẩn thận, có một số ít ban hộ niệm tự phát đã đưa ra những quy luật sai lầm, làm ảnh hưởng không tốt đến chánh pháp. Pháp Hộ-Niệm không có quy luật bắt buộc người bệnh không dùng thuốc để trị bệnh.

Chư Tổ đều dạy, người bệnh phải uống thuốc, nhưng không quên niệm Phật, không quên cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì người hộ niệm phải khuyên người bệnh nên dùng thuốc thang đúng mức mới đúng. Trong bốn điều cúng dường, có cúng dường thuốc thang cho những vị tu hành khi bị bệnh. Như vậy, khi bệnh cần phải uống thuốc chữa trị là đúng với tự nhiên.

Có người nói rằng uống thuốc thì giết vi trùng, còn giết vi trùng là còn sát sanh, còn sát sanh thì làm sao giữ được giới sát! Ôi! Nói vậy thì đúng có 1 mà sai tới 10! Thật là sống tại thế giới ngũ trược ác thế này khó quá! Phật dạy, khởi tâm động niệm không gì là không tạo nghiệp. Đau bệnh mà không dùng thuốc thì chẳng khác gì tự tử. Phật cấm tự tử. Thế gian cũng không có ai chấp nhận được một đạo giáo khuyến khích con người tự tử.

Xin thưa chư vị, Nho Giáo dạy: Đạo có “*Trung*” có “*Thứ*”. “*Trung*” là gần, “*Thứ*” là xa. “*Trung*” là chính mình, “*Thứ*” là hoàn cảnh chung quanh. Phật dạy có “*Chánh-Báo*” và “*Y-Báo*”. “*Chánh-Báo Y-Báo*” có ý nghĩa tương tự như “*Trung-Thứ*” của Nho Gia. Chính

mình phải thành tựu cho chính mình trước mới có thể cứu độ chúng sanh. Nếu cứ chấp vào từ ngữ mà giảng nghĩa thì coi chừng hành sai chánh pháp, làm oan cho chư Phật vậy.

Ví dụ, chư vị nuôi dưỡng con cháu, thì phải thương yêu bảo vệ con cháu. Nếu bác sĩ phát hiện trong bụng đứa cháu có nhiều sán lải, thì phải trị sán lải để cứu đứa cháu. Người học Phật có tâm từ bi thương xót thân phận của loài sán lải, thì trước khi dùng thuốc xổ lải hãy tụng kinh niệm Phật làm việc công đức một tuần, hồi hướng cho chúng, cầu nguyện cho chúng trong đại nạn này thoát khỏi cảnh súc sanh, vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Làm như vậy thì hợp với đạo lý “*Trung Thứ*” của Nho Gia, hợp với đạo “*Y Chánh*” của Phật giáo, chứ không thể áp dụng giới cấm một cách cực đoan để nhìn đứa cháu bị chết mà gọi là chánh pháp hay từ bi được.

Tuy nhiên, có những trường hợp đặc biệt chúng ta cũng có thể chấp nhận được. Ví dụ một người bị bệnh nan y, họ chịu đựng sự đau khổ quá lâu, bệnh tình đến nay không còn cách nào cứu chữa được nữa. Với trường hợp này, đã có người tự nguyện không cần đến chữa trị nữa. Đây là sự phát tâm riêng của người bệnh. Họ không còn sợ chết nữa, họ đã tự tại trước cảnh tử sanh. Gặp những người có tâm lực mạnh mẽ này, chúng ta hãy tận sức giúp đỡ, hộ niệm cho họ để khi xả bỏ báo thân họ được vãng sanh Tịnh-Độ, viên mãn tâm nguyện giải thoát.

Ngoài ra, người hộ niệm không được xúi giục người bệnh làm những điều sai với tự nhiên. Mọi ý niệm cực đoan đều là sai lầm, không đúng chánh pháp.

Câu 16(j): Khuyên người niệm Phật mạnh mẽ, phát tâm ngừng ăn uống để được vãng sanh sớm.

Đúng hay sai? - [Sai]. Người hộ niệm mà khuyên người bệnh dừng ăn uống để chết sớm là sai với Pháp Hộ-Niệm, đây là ý niệm sai với cả đạo lẫn đời, không ai chấp nhận được. Người bệnh cần nên ăn uống đầy đủ, thức ăn phù hợp với nhu cầu của cơ thể để giúp cho tinh thần được tỉnh táo hơn, thể lực được khỏe mạnh hơn, có vậy niệm Phật mới tốt được. Người ra đi trong tỉnh thức luôn luôn phải tốt hơn người ra đi trong tình trạng thân tàn sức kiệt. Nhịn ăn nhịn uống để ra đi trong cảnh đói khát, đây là cảnh chết vì ách nạn chứ không thể vãng sanh. Mong chư vị phải nhớ đạo lý này, không được làm điều gì trái với luật tự nhiên.

Cho nên, người bệnh còn ăn được phải được cho ăn. Người bệnh khát nước phải được tiếp nước. Có ăn mới khỏe, có uống mới tỉnh. Khuyên người bệnh ngừng ăn uống chẳng khác gì xúi giục họ tự tử. Tự tử thì bị bạo tử, hay chết “*Bất Đắc Kỳ Tử*”, linh hồn khó được đầu thai chuyển thế, thường lang thang trong cảnh giới “*Thân-Trung-Ám*”, “*Vong Linh*”... mà người thế gian mĩa mai gọi là “*Ma Quỷ*”, còn trong nhà Phật gọi chung cảnh giới này bằng từ “*Nga Quỷ*”. Thật sự đau thương lắm đấy!

Câu 16(k): Tuyệt đối không than khóc, ồn ào, níu kéo... khi người bệnh ra đi.

Đúng không? - [**Đúng**]. Nếu đi hộ niệm mà người trong gia đình phản kháng rằng: “*Mẹ tôi chết mà không cho tôi khóc thì tôi không đồng ý*”, thì cuộc hộ niệm đành phải chấm dứt, chứ không còn cách nào khác hơn. Mong sao những quy tắc này được loan rộng ra ngoài để người thế gian hiểu rõ, giữ mình tỉnh ngộ mà chấm dứt những hành động vô ý gây đau lạc thảm thương cho chính người thân của mình. Than khóc, ôm nắm, níu kéo, đụng chạm đến thân xác người mới chết là tạo một đại họa cho người ra đi. Mong mọi người hiểu thấu vấn nạn này để cứu giúp nhau.

Than khóc làm cho người chết quyến luyến tình thân, thương con nhớ cháu, không nỡ lìa xa khiến cho một đời dù có tu hành, nhưng sau cùng cũng theo cái tâm luyến ái này mà chui vào hàng súc sanh hay lang thang trong hàng vong linh đói rét thê lương.

Đụng chạm thân xác của người mới chết không tốt, chư Tổ nói sự việc này giống như sơ ý tra tấn người chết, khiến họ bị thống khổ kinh hoàng. Tất cả những hành động này góp phần rất lớn làm cho thân tướng bị cứng đờ, sắc mặt hãnh kinh, nói chung là nhận lấy tướng ác, hiện tượng báo cho biết người chết bị nạn tam đồ ác đạo.

Nghe lời này mới thấy đau thương cho chúng sanh. Một triệu người ra đi mà không biết đạo tìm đâu ra được một

người thoát khỏi ba đường ác hiểm. Phật dạy nhân thân nan đắc. Có người nói rằng, tôi đã làm người rồi đây, có gì đâu gọi là khó? Xin thưa với chư vị, lời Phật dạy còn bao gồm ý nghĩa khi chết rồi, đời sau lấy lại thân người không được. Trước giờ chúng ta nghe lời này nhưng vẫn mơ hồ, khi biết hộ niệm rồi mới hiểu thấu lời Phật dạy là chính xác. Hàng triệu người sau khi chết tìm không ra một người lưu lại tướng lành, nghĩa là đều bị vướng nạn tam đồ rồi, đời sau khó được trở lại làm người. Đau xót thay!

Có người lại cho rằng, thân xác người chết mềm là do sự phân hủy. Không phải đâu, sự phân hủy và tướng lành hoàn toàn khác nhau. Hãy đến thăm những nơi chuyên làm việc chôn cất thiêu xác người chết, chúng ta có thể phát hiện ra nhiều ác tướng khác, vô cùng đau lòng... Ách nạn! Ách nạn vô cùng thảm thương, không thể chối từ được. Hãy nhận thức cho chính xác nhé.

Cho nên, biết được Pháp Hộ-Niệm là cơ duyên quý giá vô cùng, xin chư vị hãy trân quý. Hôm qua, trên đường zoom Hộ Niệm Thế Giới, gia đình cụ Hoàng Văn Nguyên muốn nói một lời cảm ơn mà nói không nên lời. Họ sung sướng và cảm động đến nghẹn lời, làm cho hàng ngàn người phải tuôn trào nước mắt. Pháp Hộ-Niệm hay quá, tuyệt vời, vi diệu vô cùng. Hàng ngày ở khắp nơi trên đất nước Việt Nam đều có người được hộ niệm vãng sanh. Thực là một duyên lành to lớn cho người Việt Nam, một

hiện tượng đặc biệt quý báu chứng minh cho Phật Pháp nhiệm mầu.

Phật dạy, thời mạt pháp ức triệu người tu hành, khó tìm ra được một người đắc đạo, chỉ có người nương theo Pháp Niệm-Phật mới thoát vòng sinh tử luân hồi. Thế mà vẫn có nhiều người niệm Phật cũng không được vãng sanh. Tại sao vậy? Tại vì người niệm Phật bị sơ suất quá nhiều mà không hay, đến khi gặp Pháp Hộ-Niệm rồi mới cố gắng chỉnh sửa, tích cực hỗ trợ nhau mà thấy được nhiều người vãng sanh. Với Pháp Niệm-Phật, vạn người tu vạn người vãng sanh, nhờ Pháp Hộ-Niệm mà chúng ta mới sáng tỏ lời chư Tổ dạy là đúng, không còn gì nghi ngờ nữa.

Chúng ta đang niệm Phật đây là thực tập để đến lúc lâm chung chúng ta niệm được câu Phật hiệu cầu vãng sanh. Nhưng hàng phàm phu dễ gì có thể tự thực hiện được Tín-Nguyện-Hạnh trong tình huống trăm mối rối, vạn cảnh khổ, oán thân trái chủ chập chùng báo hại. Vậy thì ai giúp cho chúng ta làm được điều này? Xin thưa, những người biết hộ niệm hướng dẫn, giúp cho chúng ta thực hiện được tông chỉ Pháp Niệm-Phật để đi vãng sanh đó.

Hãy kết duyên hộ niệm cho nhau, giúp nhau vãng sanh Tịnh-Độ. Người hộ niệm đến khuyên người bệnh: *“Cụ ơi!... Cụ yêu mến chúng con, chúng con yêu mến cụ, thì giờ này hãy nghe chúng con dặn nhé. Mau mau định tâm lại niệm A-Di-Đà Phật, cầu Phật lai nghinh tiếp dẫn, nhất*

định theo A-Di-Đà Phật vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc nhé cụ...”. Nói được lời này là nhờ cái duyên lành thương mến nhau. Lời nói này bao gồm đạo lý “*Chuyển Thức thành Trí*” đó chư vị. Trong bốn pháp căn y cứ, Phật dạy “*Y Trí bất y Thức*” chính là đây. “*Thức*” là tình cảm, “*Trí*” là lý trí. “*Thức*” là cảm nhiễm, “*Trí*” là giác ngộ. Người đời thường chỉ nhắm đến phần luyện ái mà thiếu phần giác ngộ. Giờ này, người hộ niệm giúp người bệnh chuyển sự luyện ái thành giác ngộ. Rõ ràng Pháp Hộ-Niệm ứng dụng đúng chánh pháp của Phật dạy, đó là “*Chuyển Thức Thành Trí*” để thành tựu đạo quả.

Mỗi lần nói chuyện với nhau, chúng ta giải bày ra một chút về lý đạo để cùng ngộ ra rằng, Pháp Hộ-Niệm thực sự ứng dụng chánh Pháp của Phật một cách cụ thể, thiết thực để kịp thời giúp người ra đi vãng sanh thành đạo. Vừa gần gũi dễ hành đến nỗi một bà cụ già cũng có thể thực hiện được để vãng sanh Tịnh-Độ. Vừa cao siêu tối diệu đến nỗi một phạm phu tội chướng sâu nặng cũng có thể được giải thoát. Đúng là một cơ duyên quý báu, hy hữu trong vô lượng kiếp để trở về với Chơn-Tâm Tự-Tánh.

Mong chư vị tín tâm càng ngày càng vững, đường tu tập càng ngày càng vững, một đời này cùng nhau vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc viên mãn đạo quả.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 207)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 83. Câu 16(1): *Tuyệt đối không được đụng chạm vào thân xác người ra đi ít nhất trong vòng 8 giờ đồng hồ.*

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Câu này đơn giản, vậy mà vẫn có nhiều người hiểu lầm. “*Tuyệt đối không được đụng chạm vào thân xác người ra đi ít nhất trong vòng 8 giờ đồng hồ*”, nghĩa là khi một người đã tắt hơi rồi, thì trong vòng 8 tiếng đồng hồ không được đụng chạm vào thân xác của họ. Nhiều người nghe thoáng qua, bắt cần chuyển thành: “*Bắt đầu từ lúc hộ niệm, không được đụng vào thân xác của người bệnh*”, dẫn đến tệ nạn khi hộ niệm không dám đụng chạm vào người bệnh, vô tình biến người

bệnh thành một thứ gì cần phải xa lánh thay vì cần được chăm sóc cẩn thận, cần giúp thay đổi thể nằm, cần rửa ráy thay áo quần thường xuyên... Sự sai lầm này khá ngớ ngẩn mà thực tế đã từng xảy ra! Đây là điều quá sơ ý đã biến Pháp Hộ-Niệm thành một thứ nạn khổ cho người bệnh!

Xin chư vị chú ý thêm nữa, là không phải chỉ không được đụng chạm vào thân xác của người đó khi họ đã tắt hơi rồi, mà ngay trong cơn hấp hối, tức là thời điểm họ sắp sửa ra đi cũng phải rất cẩn thận, đừng nên đụng chạm mạnh, không được ôm nắm, hay xoa bóp vào cơ thể của họ nữa vì có thể làm cho họ bị đau đớn mà không giữ được chánh niệm. Chính vì thế, khi người bệnh đã yếu quá, có thể ra đi bất cứ lúc nào, nếu thấy họ đang nằm sát bên mé giường thì nên nhẹ nhàng chuyển họ vào giữa giường, để ngừa bất ngờ bị rơi xuống đất, vì đôi khi có trường hợp họ ưỡn người lúc tắt hơi.

Hòa Thượng Tịnh-Không khuyên rằng không nên động chạm vào thân xác tới 12 tiếng đồng hồ mới an toàn hơn, vì sợ rằng trong khoảng thời gian này thần thức chưa ra khỏi thân xác. Nếu còn bị kẹt trong giai đoạn đó, thần thức đang trần trở, hoang mang, kinh hoàng, đau khổ... Tốt nhất lúc đó đại chúng nên niệm Phật chậm, mạnh để hỗ trợ tinh thần người ra đi, và giúp cho họ nghe rõ tiếng niệm Phật của đại chúng để niệm theo.

Thông thường, khi thấy người bệnh thực sự đã tắt hơi rồi thì người giữ phần khai thị trong ban hộ niệm nên lớn

tiếng báo cho người ra đi biết, ví dụ: “*Bác Tám ơi!... Hiện bác đã xả bỏ báo thân rồi, không còn nương náu vào xác thân này nữa. Mau mau nhiếp tâm niệm A-Di-Đà Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Nhất định chờ A-Di-Đà Phật đến tiếp dẫn, đi theo A-Di-Đà Phật vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc nhé... Đừng để ý đến những cảnh giới nào khác. Phải định tâm lại, vui vẻ niệm Phật, nhất định cơ duyên này phải vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc nhé.*”

Nếu tâm thức của người đó nghe tiếng khai thị này mà giật mình tỉnh ngộ, họ niệm Phật với Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ ngay trong lúc đó, thì họ đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Ôi nhân duyên thù thắng, đại may mắn, đại phước đức. Còn chúng ta tu hành đây mà mê mờ tham chấp đủ thứ, lúc đó bị vướng nạn quá nhiều thì cũng không dễ gì được vãng sanh đâu nhé. Người hộ niệm trong những lúc này cần nhắc nhở người vừa ra đi phải nhận thức rằng, tất cả mọi cảnh giới nào khác ứng hiện ra trong lúc đó chỉ là giả huyễn, vô thường, hiểm nạn... Khuyên cáo họ mau mau niệm Phật cầu Phật lai nghinh tiếp độ vãng sanh. Nếu họ định tâm lại niệm Phật cầu vãng sanh, thì họ tự chủ đi về Tây-Phương Cực-Lạc. Nếu lúc đó mà tâm hoang mang, mê muội, thì nghiệp chướng sẽ làm chủ dẫn về đường khổ nạn. Mong chư vị hiểu rõ đạo lý này để vững vàng tự chủ giữ lấy đường thành đạo của mình vậy.

Câu 16(m): Tuyệt đối không được tụng Kinh, tụng Chú khi hộ niệm.

Đúng hay sai? - [Sai]. Câu này sai. Hộ niệm cho người được vãng sanh không cần phải tụng Kinh tụng Chú thì đúng, còn nói rằng *“tuyệt đối không được tụng Kinh Chú”* thì sai. Cho nên câu trả lời này là một cái bẫy để trắc nghiệm đó. Ví dụ, có nhiều trường hợp người bệnh trong thời khóa tu hành họ thường xuyên tụng kinh Địa-Tạng Bồ-Đa-Niên đã quen rồi. Khi có cơ duyên gặp Pháp Hộ-Niệm, họ muốn vãng sanh những vẫn tha thiết được tụng vài biến kinh Địa-Tạng. Yêu cầu này nên uyển chuyển giải quyết cho họ vui lòng. Chúng ta có thể để họ mời chư Tăng-Ni hoặc Đạo Tràn đến tụng vài biến kinh Địa-Tạng cho họ an tâm mãn nguyện, rồi sau đó khuyên họ lo chuyên tâm niệm câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh. Hãy giải thích cho họ hiểu rằng, tụng Kinh không bằng tụng Chú, tụng Chú không bằng niệm Phật. Trong giờ phút cuối cuộc đời này Niệm-Phật là pháp dễ nhất, mạnh nhất, đường đi thẳng tắt về Tây-Phương Cực-Lạc để thành tựu đạo quả. Hãy giải thích cho họ hiểu đạo lý này mà nhiếp tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ.

Như vậy tụng Kinh, tụng Chú là vấn đề có thể uyển chuyển làm vừa lòng người bệnh, chứ không phải tuyệt đối cấm. Nhưng có điều cũng cần nêu ra ở đây là nếu người bệnh cứ tiếp tục muốn tụng Kinh-Chú mãi để cầu giải nghiệp, thì tự họ đã chọn lấy đường tu phá trừ nghiệp chướng, chứ không tha thiết với đường “Đối Nghiệp Vãng Sanh” nữa. Cách tu phá trừ nghiệp chướng tốt, nhưng với

người phạm phu không đủ sức tiêu nghiệp chướng đắc, lại không đúng với tông chỉ của Pháp Niệm Phật Đối Nghiệp Vãng Sanh Tây-Phương Cực-Lạc, nên rất khó được vãng sanh. Ban hộ niệm nên giao lại phần hỗ trợ cho gia đình để tự tiếp tục tụng Kinh Chú hồi hướng công đức cầu giải nạn cho người bệnh, chứ không còn cách nào khác hơn.

Nên nhớ, điều kiện tối thiểu của Pháp Niệm-Phật Vãng Sanh là niệm 10 câu A-Di-Đà Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc trước giờ phút xả bỏ báo thân mới được vãng sanh. Một người quyết lòng lo giải nghiệp, không tha thiết vãng sanh thì đã đi ra ngoài giới hạn của Pháp Hộ-Niệm rồi, chúng ta chỉ biết cầu nguyện cho họ được viên mãn ý nguyện, chứ không có cách nào khác hơn. Mong chư vị nào muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc trong đời này cần hiểu thấu nguyên tắc này.

Câu 16(n): Thành tâm niệm Phật cầu Đức Từ Phụ tiếp độ là tốt nhất, đúng nhất.

Đúng hay sai? - [**Đúng**]. Rất đúng. Nhiếp tâm lại trong câu A-Di-Đà Phật, nhìn tôn ảnh A-Di-Đà Phật cho thật kỹ và thành tâm niệm A-Di-Đà Phật, gọi là *“Quán-Tượng Niệm Phật”* cầu Phật lai nghinh tiếp dẫn, đây là con đường thẳng tắt đi về Tây-Phương Cực-Lạc. Còn tụng Kinh-Chú trong lúc này không phải là đường thẳng tắt để vãng sanh.

Chư Tổ dạy, trong lúc xả bỏ báo thân, bao nhiêu Kinh Chú Sám không còn hiệu quả để giúp cho người đó siêu

thoát luân hồi, chỉ còn niệm câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh, nhờ nương theo đại nguyện của Phật mới được vãng sanh thoát qua sáu nẻo, trở về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo. Chư Tổ đều dạy rõ ràng điều này. Người nào lúc lâm chung niệm được câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh họ đều có cơ duyên vãng sanh. Còn người nào không tin tưởng vào Pháp Niệm-Phật, tu hành không thẳng, thiếu định hướng thì cơ hội vãng sanh bị bít lối. Ban hộ niệm dù có uyển chuyển gì đi nữa thì sau đó cũng phải mạnh tiếng khuyên cáo, nếu muốn được vãng sanh thì phải mau mau buông vạn duyên xuống, chí thành niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh Tịnh-Độ, thì cơ duyên này mới có thể vượt qua ách nạn của nghiệp chướng mà được vãng sanh chứng bậc bất thoái chuyển. Còn như người đi theo đường bất định thì nên tùy duyên của họ. Tự lực phá nghiệp để chứng đắc vẫn tốt, nhưng thực sự rất khó cho hàng phàm phu đầy. Mong chư vị cần chú ý điều này.

Câu 16(o): Bắt buộc mọi người phải lay Phật hàng ngày.

Đúng hay sai? - [Sai]. Bắt buộc thì sai. Khuyên người trong gia đình cố gắng lay Phật thì đúng. Nhiều gia đình có hoàn cảnh khó khăn, lại bận nhiều công việc, cuộc sống gặp nhiều khó khăn, v.v... mà bắt buộc họ phải lay Phật hàng ngày thì sợ rằng họ làm không nổi. Chúng ta không thể ép buộc họ phải bỏ làm ăn để lay Phật. Lòng thành mới tốt, chứ không phải gượng ép trên hình thức.

Vì thế, chúng ta không bắt buộc mà nên khuyên họ hãy cố gắng lay Phật cầu Phật gia trì. Tương tự như vấn đề ăn chay, chúng ta cũng chỉ khuyên gia đình nên ăn chay, vì nhiều người chưa biết tu hành, họ ăn thịt đã quen rồi giờ đây mà bắt họ phải chuyển liên qua ăn chay thực sự là một vấn đề khó khăn. Vậy thì hãy uyển chuyển khuyên họ nên dùng ba thứ “Tịnh-Nhục” thì dễ hơn. Còn vấn đề dùng ngũ tân thì cứng rắn ngăn cấm, vì dùng các thứ tỏi, hành, kiệu, hẹ, nén... sẽ trở ngại rất lớn cho sự vãng sanh của họ.

Cho nên có những điều có thể uyển chuyển, có những điều cần phải cứng rắn ngăn cấm. Người muốn được hộ niệm mà không tôn trọng các giới cấm của Pháp Hộ-Niệm thì coi như không có duyên vậy.

Khuyên gia đình cẩn thận việc nấu nướng, đừng để mùi cá thịt xông lên tới phòng hộ niệm. Gia đình phải cố gắng gìn giữ thì mới có thể hy vọng cứu được người thân của họ. Xin đừng quá sơ suất mà bị thất bại.

Câu 16(p): Khuyến khích gia đình phát tâm niệm Phật, lay Phật hàng ngày cầu Phật gia trì tiếp độ người bệnh vãng sanh.

Đúng hay sai? - [Đúng]. Câu này đúng rồi. “Khuyên gia đình phát tâm niệm Phật, lay Phật hàng ngày cầu Phật gia trì tiếp độ người bệnh vãng sanh”. Khuyên họ, chứ không có quyền bắt buộc họ. Những gia đình thành tâm, tin tưởng, không cần khuyên người ta cũng lo niệm Phật,

lay Phật. Những gia đình chưa tin tưởng lắm, mình cần khéo léo khuyên họ phát khởi tín tâm, thành kính lay Phật cầu gia trì. Nhiều lúc họ không biết lay như thế nào, người hộ niệm chúng ta cũng nên làm gương lay trước làm mẫu cho họ. Phải có lòng thành mới được cảm ứng. Không có tâm thành không được cảm ứng. Gia đình nào lay Phật nhiều, tâm chí thành chí kính thì được Phật lực gia trì bất khả tư nghì. Như trường hợp của cụ Hoàng Văn Nguyên vừa rồi là một ví dụ cụ thể. Gia đình của cụ thành tâm vô cùng, nhìn qua điện thoại thôi mình cũng cảm nhận sự thành tâm của họ, mọi người đều đứng chấp tay cúi đầu thành khẩn. Nhìn thấy lòng thành của họ mà người khai thị tự nhiên cũng lên tinh thần, tận lòng nhắc nhở. Tâm-Tâm cảm ứng, dễ hưởng được nhiều điều thiện lợi.

Chư Tổ dạy, một phần thành kính một phần lợi ích, hai phần thành kính hai phần lợi ích, mười phần thành kính mười phần lợi ích là như vậy. Người có lòng thành kính thì hưởng được lợi ích vô biên. Cũng trong trường hợp tương tự, nhưng người không có lòng thành kính thì không hưởng được lợi ích gì lớn lao. Mong chư vị hiểu cho, sự thành kính vô cùng quan trọng, lợi ích cho chính người bệnh, lợi ích cho gia đình.

Vậy thì, muốn người thân được vãng sanh, gia đình không thể ỷ lại, không thể bất cần, không thể cứ đợi đến lúc sắp chết mới lo bề hộ niệm. Xin thưa rằng, ban hộ niệm hoàn toàn không có một năng lực gì để cứu độ người thân

của mình vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc đâu. Tất cả đều phải do chính người bệnh thực hiện cho đúng mới được vãng sanh, ban hộ niệm chỉ giữ phần hướng dẫn, nhắc nhở, chỉ điểm, trợ duyên... Gia đình cần phải lắng nghe và tích cực hỗ trợ, tạo duyên thuận lợi cho người bệnh niệm Phật, nhất là người bệnh phải làm đúng theo sự hướng dẫn của ban hộ niệm, để thực hiện chính xác tông chỉ của Pháp Niệm-Phật mới được vãng sanh, chứ không phải cứ mời ban hộ niệm tới là được vãng sanh đâu nhé.

Câu 16(q): Phát tâm niệm Phật lay Phật hàng ngày cầu xin người bệnh được bình phục, cầu xin được hết bệnh.

Đúng hay sai? - [Sai]. Gia đình lay Phật cầu xin cho người bệnh bình phục, là một điều kỵ khi đang hộ niệm. Người nhà cầu xin hết bệnh thì họ không khuyên người bệnh cầu vãng sanh. Khi xả bỏ báo thân mà không cầu vãng sanh thì làm sao được vãng sanh? Người nào tha thiết cầu xin vãng sanh mới được vãng sanh. Nếu người bệnh cầu hết bệnh, cầu tiêu tai giải nạn, cầu cho được sống lâu... thì làm sao được vãng sanh?

Vì thế, khi bác sĩ cho biết rằng, bệnh của chị không cách nào cứu chữa được nữa mà chị thắm nguyện: “*Nam Mô A-Di-Đà Phật, xin Phật Bồ-Tát gia trì cho con hết bệnh, con sẵn sàng đem hết tài sản có được bố thí hết cho Phật, cho chùa, miễn sao con được sống thêm...*”. Xin thưa với chư vị, đây là ý niệm tham sống sợ chết, chứ không

phải vì tâm đạo đâu. Thành ra, dù có bỏ ra hàng tỷ đồng để cúng dường cũng không thể vãng sanh.

Nói tóm lại, muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì một là niềm tin phải sâu sắc, hai là cầu vãng sanh tha thiết, nhất là những giờ phút xả bỏ báo thân nhất định phải tha thiết nguyện vãng sanh. Chỉ cần hai điểm này thật vững thì mới được cảm ứng. Còn nếu tin yếu, nguyện yếu, thì niệm Phật cũng chỉ là niệm dối. Niệm dối không được vãng sanh đâu. Mong chư vị hiểu thấu để giữ vững tâm lực mạnh mẽ đi thẳng đường thành đạo vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 208)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 84, vấn đề 17:

Tại sao cần hạn chế người thân, bạn bè trực tiếp thăm hỏi người bệnh?

Đây là một điều trong quy luật hộ niệm dành cho gia đình người bệnh. Khi đi hộ niệm, đầu tiên cần phải thông báo những quy luật về hộ niệm, và đến phần hạn chế tiếp xúc này xin chư vị phải giải thích thật rõ ràng cho gia đình hiểu. Có người cho rằng ban hộ niệm cố chấp, cực đoan vì nghĩ rằng một người sắp lìa bỏ cõi đời mà không cho bạn bè thân hữu tới thăm là không hợp với đạo lý tự nhiên, không hợp với lương tâm làm người, không có tâm từ bi, v.v... Vậy thì để tránh sự hiểu lầm, xin các vị hộ niệm cần phải giải thích cặn kẽ tại sao lại có quy định này.

Trong những cuộc hộ niệm nên cáo thị, nội dung tổng thể báo rằng, người bệnh đang trong cơn rất yếu, được ban hộ niệm theo dõi hướng dẫn niệm Phật, trong thời gian này người bệnh rất cần yên tĩnh để niệm Phật, không thể tiếp chuyện với ai. Xin đại chúng cảm thông làm đúng theo ước muốn của người bệnh, chỉ đến cùng nhau thành tâm niệm Phật cầu nguyện cho người bệnh được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, không nên trực tiếp chuyện trò với người bệnh. Và cẩn thận hơn, trước cửa phòng của người bệnh nên dán thông báo này:

***Người bệnh rất yếu, đang trong thời gian hộ niệm, rất cần sự yên tĩnh niệm Phật.
Hãy thành tâm niệm Phật, xin miễn thăm hỏi.
Chân thành cảm ơn.***

Gia đình nên cử một người lo việc tiếp khách. Khi có người đến thăm hỏi hãy tiếp họ ở phòng ngoài và giải thích rõ ràng, người bệnh cần thanh tịnh niệm Phật, không nên trực tiếp thăm hỏi. Giả như có người đặc biệt, quá thân trong gia đình nài nỉ, xin phải dặn dò trước, đây là ý nguyện của người bệnh, chỉ nên vào niệm Phật chung với đại chúng rồi về, không được tự ý tiếp xúc hỏi thăm bệnh tình nóng lạnh, không khuyên nhủ gì về chuyện thể gian... để giữ an tịnh cho người bệnh nhiếp tâm niệm Phật.

Điều này rất quan trọng! Vô cùng quan trọng!

Có nhiều ban hộ niệm sơ ý không nhắc nhở vấn đề này, người nhà tưởng đây chỉ là việc bình thường, nên khi ban hộ niệm ra về thì họ liền mời gọi bà con, thân nhân, bạn bè tới thăm viếng, làm cho cuộc hộ niệm trở ngại vô cùng, sau cùng thường bị thất bại.

Chư vị nên nhớ cho, hầu hết người bệnh chưa chắc gì có được ý chí vững vàng, nếu sơ ý vi phạm quy định này thì tâm đạo của người bệnh sẽ tan hoang, không còn cơ hội để cứu vãn. Xin nêu ra những nguyên nhân sau đây:

Câu 17(a): Vì người không hiểu về hộ niệm thường bàn chuyện thế gian, làm lạc tâm vãng sanh của người bệnh.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Một người chưa biết niệm Phật, chưa biết tu hành thì họ không hiểu được thế nào là vãng sanh, hoặc có thể hiểu lầm cho rằng vãng sanh là chết. Người thế gian thường nói chết thì theo ông bà hoặc chết là hết... vậy thì cố gắng sống được ngày nào hay ngày đó, chứ lo nghĩ chuyện chết làm chi? Vì không hiểu biết về vãng sanh, nên người ta thường nói những điều ngược lại với Pháp Hộ-Niệm. Nhiều khi chỉ cần sau một cuộc tâm tình với người không hiểu đạo, tâm hồn của người bệnh có thể bị chao đảo, không giữ được bình tĩnh, không còn giữ được an tịnh để niệm Phật nữa. Chính vì thế, nếu gia đình không gìn giữ quy luật này thì tâm đạo của người bệnh dễ tiêu tan, chí nguyện sẽ mất hết.

Cho nên, ban hộ niệm cần dặn dò gia đình cẩn thận gìn giữ quy luật này. Phải khuyến cáo nếu muốn người thân trong cơ duyên này được vãng sanh, thì phải quyết lòng bảo vệ người bệnh, tránh những sự tiếp xúc trực tiếp với bạn bè thân hữu bên ngoài. Nếu sơ ý quá vị nể, thì cuộc hộ niệm sẽ rất dễ bị thất bại.

Đi hộ niệm, gặp được người bệnh phát tâm tin tưởng, dũng mãnh niệm Phật tha thiết cầu vãng sanh chúng ta mừng vô cùng, có thể dự đoán sự thành tựu vãng sanh lên đến 90%. Nhưng nếu lơ là quy luật hộ niệm, để người bệnh thường xuyên tiếp xúc với bạn bè thân hữu đến thăm hỏi một cách tự nhiên, thì xác suất thành tựu từ 90% sẽ rơi xuống chỉ còn 20-30% là cùng, nghĩa là sự thất bại tăng lên tới 70-80%. Thật khá nguy hiểm! Chính vì thế, ban hộ niệm cần khuyến cáo gia đình cùng người bệnh phải đặc biệt chú ý vấn đề nhạy cảm này. Nếu sơ ý, dù có hộ niệm tốt đi nữa thì sự vãng sanh cũng quá mong manh.

Xin nhắc lại điều này, được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc tất cả đều do chính người bệnh phải tin tưởng thành tâm niệm Phật, do chính người bệnh phải tha thiết cầu nguyện vãng sanh mới được. Một người tu hành 7-8 chục năm, nhưng không muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì Phật cũng không thể bắt họ đưa về Tây-Phương Cực-Lạc được đâu. Tu hành tốt thì có nghiệp lành, nếu thuận duyên đời sau hưởng quả lành. Tu hành có chứng đắc, thì chứng đắc được tới đâu hưởng cảnh giới tương

ứng tới đó, còn một đời này muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc để viên mãn đạo quả thì phải đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh lúc lâm chung. Tất cả đều do chính cái tâm người bệnh thực hiện. Muốn cho tâm của người bệnh vững vàng, chúng ta phải lập hàng rào vững chắc bảo vệ người bệnh, công việc này chính yếu là phần vụ của gia đình và người bệnh phải tự thực hiện lấy.

Xin chư vị đừng nên nghĩ lầm rằng ban hộ niệm có một năng lực đặc biệt gì đó có thể cứu người bệnh vãng sanh. Không đâu. Ban hộ niệm chỉ đến hướng dẫn những điều cụ thể chính xác để người bệnh tự thực hiện lấy đường vãng sanh của họ. Chư vị cứ suy nghĩ xem, tại sao Phật dạy người tu hành thì có hàng triệu, mà tìm ra một người thoát vòng sanh tử thì quá hiếm hoi? Tại vì hàng phàm phu đến giờ phút cuối cùng của cuộc đời nghiệp chướng ứng hiện, bệnh khổ hành hạ, oán thân trái chủ báo hại, v.v... làm cho thể xác bị suy kiệt đau đớn, tâm trí bị tán loạn đảo điên, không thể tự chủ được nên đành nhắm mắt theo nghiệp thọ nạn. Nếu may mắn theo được nghiệp lành thì được sinh về ba đường thiện. Nhưng hầu hết đều bị nghiệp ác lôi kéo về các cõi ác thọ lấy ách nạn nặng nề. Tu hành một đời tạo phước báu, phước báu đó vẫn còn nguyên trong A-lại-da thức, nhưng phải chờ đến lúc thoát nạn tam đồ ác đạo rồi mới có duyên hưởng phước. Thật không đơn giản vậy!

Ngày nay đôi lúc chúng ta cũng thấy được những clip video ghi lại cảnh một con chim mà biết vào chánh điện

lạy Phật. Hay quá nhỉ! Nhưng có lẽ chỉ vì đời trước nó là một người có tu đây! Một video khác quay lại cảnh một con heo đang bị truy giết, nó chạy thẳng vào sân chùa, vừa thấy một vị Sư thì liền quỳ sụp xuống như cầu xin vị Sư cứu độ? Vị Sư cứu được không? Không được! Vì sao? Vì những người đuổi theo đã nhanh chóng tóm cẳng nó lôi đi, trên tay của họ đang cầm một con dao nhọn hoắt...

Con heo kia đang bị người ta chuẩn bị giết thịt, nó vùng vẫy thoát được mà chạy trốn. Nhưng tại sao nó lại chạy thẳng vào chùa? Vừa gặp vị Sư thì nó liền quỳ mọp xuống? Có lẽ con heo này đời trước có đến chùa tu chẳng. Có tu nhưng không biết đường giải thoát, lại mê mờ trong lúc cuối đời nên chết rồi đầu thai làm con heo. Một con heo đến lúc gặp nạn quá nguy cấp khiến cho những chủng tử tu hành trong tiềm thức sống dậy, nên một mạch chạy thẳng vào chùa để xin cứu mạng. Vị Sư từ bi muốn cứu mạng, nhưng làm sao cứu đây?!

Phật dạy ở thế giới ngũ trược ác thế này, nghiệp ác quá lớn, nhân quả vô cùng cay nghiệt! Làm sao cứu được đây! Hòa Thượng Tịnh-Không dạy: *“Tu phước thì có phước, nhưng ngu si thì biến thành súc sanh. Nhân nào quả đó”*. Lời khai thị này thấm thía quá phải không?

Vậy thì còn ở đây còn bị nạn. Tu hành phải biết tu đường giải thoát trong một đời, phải hiểu thấu đạo lý vãng sanh, phải biết chọn pháp dễ hành dễ thành tựu, phải tu cho

thẳng, phải đi cho vững mới mong cứu được mình, cứu được người có duyên vậy.

Câu 17(b): Vì chưa biết đạo lý vãng sanh nên dễ vô ý xúi giục người bệnh làm sai Pháp Hộ-Niệm.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Thực sự đây. Có người nói rằng hành tội trị được bá bệnh, nên khuyên người bệnh cứ dùng hành tội trị bệnh. Nói cho vui chơi thì được chứ hành tội nào lại trị bá bệnh? Nếu trị được bá bệnh thì những tiệm thuốc trên thế giới này phải đóng cửa rồi sao? Trị được bá bệnh hay không chưa có gì để chứng minh cụ thể, nhưng trước mắt đã làm người bệnh mất phần vãng sanh rồi!

Trong Pháp Hộ-Niệm chư Tổ đều căn dặn cấm cử dùng chất ngũ tân, nếu phạm đến điều cấm kỵ này thì chư Thiện-Thần Hộ-Pháp xa lìa ra, không bảo vệ. Một khi Hộ-Pháp lìa xa không bảo vệ người bệnh nữa, thì liệu ban hộ niệm có khả năng giải quyết được những ách nạn từ oán thân trái chủ hay không? Ban hộ niệm có năng lực gì mà hóa giải được ách nạn do những vị ác thần, những chúng sanh có mối oán hận sâu nặng đang trùng trùng bao vây quyết hãm hại người bệnh để trả thù? Rõ ràng, chỉ vì sơ ý một chút này thôi mà mình đành chịu ách nạn.

Nhiều người vì thiếu duyên học Phật, chưa hiểu rõ đạo lý này nên thường vô tình nói điều sai lầm, khiến cho người ra đi chịu nhiều ách nạn. Ách nạn nhiều lắm, chỉ vì

không biết nên không sợ đó thôi. Vì không biết pháp giải nạn, nên con người cứ mặc nhiên làm rất nhiều chuyện sai lầm, nói điều sai lầm, dẫn dắt đường sai lầm. Vậy thì, nếu thực lòng muốn vãng sanh Tịnh-Độ, gia đình phải cẩn thận bảo vệ người bệnh, đừng để người bệnh tiếp xúc một cách vô tư với người đời trong khi đang hộ niệm. Nếu sơ ý thì đành chịu thua cuộc vậy thôi.

Quy luật hộ niệm phải được nghiêm chỉnh tôn trọng mới cứu được một người đang bị nghiệp báo hiện hành, đang đối diện với nạn tam đồ ác đạo. Cứu một người thoát cảnh địa-ngục, ngạ-quỉ, súc-sanh để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc một đời thành đạo không phải là một việc nhỏ đâu chư vị ơi! Đây là một đại sự nhân duyên, nếu lơ là quy luật thì làm sao có thể cứu giúp được một người phạm phu nghiệp nặng thoát vòng khổ nạn đây?

Câu 17(c): Vì nói lời bi quan khiến người bệnh xuống tinh thần mà mất phần vãng sanh.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Những người không biết đạo, chưa hiểu về hộ niệm thì khó có lời khuyên thuận đạo, không tích cực yểm trợ tinh thần người bệnh, không giúp cho họ vui vẻ đi vãng sanh. Ngược lại, thường nói những lời bi quan yếm thế, đánh lạc mất hướng giải thoát. Chính những lời nói vô ý dễ phá tan tâm lực của người bệnh. Một người muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì tâm lực phải mạnh, bây giờ mạnh “1” lúc ra đi phải mạnh đến

“100” mới vãng sanh được. Ngược lại, bây giờ nói mạnh đến “100”, mà lúc đó suy sụp xuống chỉ còn có “1” thì nhất định không thoát khỏi ách nạn đâu.

Mỗi người chúng ta luôn luôn bị chi phối song song bởi hai cái lực: Một là “*Tâm-Lực*”, hai là “*Nghiệp-Lực*”. “*Nghiệp-Lực*” thì lôi kéo mình đi về cảnh đọa lạc. “*Tâm-Lực*” có thể tự chủ đi về cảnh giới mình muốn. Nếu chư vị thực sự muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, thì phải có “*Tâm-Lực*” mạnh mẽ, quyết chí cầu vãng sanh khi xả bỏ báo thân này. “*Tâm-Lực*” mạnh mẽ sẽ thắng “*Nghiệp-Lực*”, còn “*Tâm-Lực*” yếu đuối thì nhất định “*Nghiệp-Lực*” sẽ làm chủ. Nghiệp nào mạnh sẽ dẫn ta đi. Nghiệp tam đồ ác đạo của hàng phàm phu quá mạnh, nhất định chúng sẽ lôi người bệnh vào tam đồ khổ. Cho nên, phàm phu nghiệp nặng chướng sâu mà tu hành mong lung thiếu định hướng, cuối đời lại không được hộ niệm giúp tâm giải thoát mạnh lên để kịp thời vượt thắng nghiệp lực “*đời nghiệp vãng sanh*”, thì làm sao được thoát nạn đây?

Vậy thì khi bệnh xuống, chư vị không được cầu hết bệnh nhé, không được cầu hết phiền não nhé, không cần cầu chứng đắc gì nữa nhé, không được cầu trí huệ quang minh gì cả nhé... Chỉ tha thiết cầu nguyện vãng sanh, cầu Đức Di-Đà lai nghinh tiếp dẫn, quyết lòng chờ Ngài hiện thân theo Ngài về Tây-Phương Cực-Lạc. Chỉ chú tâm vào một lời cầu nguyện này thôi thì tâm lực sẽ vững vàng, chư

vị sẽ theo nguyện ước của mình, hợp với nguyện độ sanh của Đức Di-Đà mà vãng sanh Tịnh-Độ.

Xin chư vị nhớ cho, nghiệp lực của mỗi người chúng ta mạnh kinh khủng lắm, dễ sợ vô cùng, nhưng nó cũng có điểm yếu. Đó là gì? Có duyên nó khởi, không duyên nó nằm im. Chính nhờ điểm yếu này mà hàng phàm phu như chúng ta có thể thắng nó đây. Thắng bằng cách nào? Bằng cách đừng sợ nó, đừng lo tới nó, đừng nghĩ tới nó, đừng chủ tâm đánh phá nó, mà quyết lòng chí thành niệm Phật cầu vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, tức là chủ động đi con đường “đời nghiệp vãng sanh”. Nếu tu đường tự chứng đắc để giải thoát, đoạn sạch nghiệp chướng để thoát luân hồi thì cách tu này thuộc về tự lực, chứng theo chiều dọc, quá khó đối với phàm phu sơ cơ, thời gian phải trải qua vô lượng kiếp nữa chưa chắc gì sẽ được thành tựu.

Tâm lực vô cùng quan trọng, tuy yếu về vật chất, nhưng mạnh về tinh thần. Tâm lực có chủ định. Chính nhờ tính chủ định này mà mình tự chủ đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Cho nên, Pháp Niệm-Phật được gọi là pháp hoành triệt lực đạo luân hồi, nghiệp chướng tự nó bế tắt. Nghiệp chướng có thể ví như một quả bom. Quả bom này do chính mình tạo ra, nếu nó nổ thì chính mình sẽ bị tan xương nát thịt. Nhưng nếu mình không cài thuốc nổ vào, không bấm nút thì nó là quả bom điếc, nằm im như cục sắt, ta được quyền bước lên nó mà đi.

“Đời Nghiệp Vãng Sanh” là như vậy đây. Không được tạo duyên cho nghiệp chướng ứng hiện, mà an lành đi trên núi nghiệp về nước Cực-Lạc để thành đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 209)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 84. Vấn đề 18:

Những điều thân nhân nên làm để việc hộ niệm được thuận lợi.

Trong tập sách nhỏ này, từng điểm, từng điểm được xác định rõ ràng, nếu cố gắng đọc kỹ chúng ta có thể thấy được khá chi tiết về Pháp Hộ-Niệm, không cần phải giảng giải thêm.

Câu 18(a): Thành tâm niệm Phật hộ niệm, thay cho người bệnh lay Phật sám hối.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Gia đình cần thành tâm niệm Phật hộ niệm, thay người bệnh lay Phật sám hối.

Những cuộc hộ niệm mà người thân trong gia đình phát tâm lay Phật, thành tâm vì người bệnh sám hối thì thường thường những cuộc hộ niệm đó có xác suất thành công rất cao. Ngược lại, những cuộc hộ niệm mà trong gia đình không có người nào chịu khó lay Phật cầu Phật gia trì, không chịu làm chút việc thiện lành để tỏ lòng thay cho người bệnh sám hối, thì sự thành công khó vô cùng.

Rõ ràng, được vãng sanh hay không đều do lòng chí thành chí kính, một là của người bệnh, hai là của người trong gia đình. Sự hỗ trợ của gia đình đóng vai trò rất lớn. Có nhiều gia đình không tin có sự vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc nhưng họ vẫn mời ban hộ niệm tới hộ niệm, thì cũng chẳng khác gì như tình trạng của những người không chịu tu hành, nhưng mỗi khi gặp điều khó khăn thì xin nhà chùa cầu an, có người chết thì xin được cầu siêu. Xin thưa thật với chư vị, những ý niệm tiêu cực này rất phổ thông trong nhân gian.

Vậy thì, những điều này cần nên cẩn thận dặn dò cho người gia đình biết. Hễ gia đình nào thành tâm tin tưởng, thể hiện sự tôn trọng quy luật hộ niệm, thì cuộc hộ niệm thường thành công, lưu lại thân tướng tốt đẹp. Còn những gia đình ưỡm ưỡm ờ ờ, thì rất khó thành công! Nên nhớ rằng, sự thành tâm của gia đình đóng góp rất lớn cho việc thành tựu, còn người hộ niệm chỉ đóng vai trò hướng dẫn, nhắc nhở, chỉ điểm mà thôi. Người bệnh phải nghe lời ban

hộ niệm hướng dẫn và làm đúng mới có thể vãng sanh, chứ không phải được hộ niệm thì được vãng sanh.

Câu 18(b): Nên ăn chay, tuyệt đối không được sát sanh. Tích cực phóng sanh, làm chuyện công đức hồi hướng cho người bệnh.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Đáp án này nêu ra mấy vấn đề:

Một là: *Nên ăn chay*. Mình khó có thể bắt buộc gia đình phải ăn chay, nhưng khuyến tấn họ ăn chay. Những gia đình nào biết ăn chay tạo phước, hồi hướng cho người thân của họ thì rất tốt.

Hai là: *Tuyệt đối không được sát sanh*. Phải cứng rắn ngăn cấm vấn đề này. Cần nhắc nhở thật kỹ cho gia đình biết, bắt đầu từ nay cho đến khi xong cuộc hộ niệm, không được giết hại sinh vật kể cả những loài nhỏ nhít như kiến, gián, ruồi, muỗi... Chấp nhận thì được hộ niệm. Không chấp nhận thì chúng ta đành phải từ chối và xin rút lui.

Nhiều người thường nghĩ rằng, con gà, con heo, các con vật lớn thì không giết. Còn các loài chuột, gián, ruồi, muỗi... thì có thể giết. Thậm chí nhiều người tu học Phật lâu năm mà mạnh dạn phát biểu rằng: “*Các loài ruồi muỗi kiến gián... có hại, chúng ta phải giết chúng!*”. Xin thưa với chư vị, khi còn có cái tâm quyết lòng sát sanh hại vật, thì oán thân trái chủ cũng quyết lòng trả thù đòi nợ. Con muỗi con kiến dù có hại đến đâu cũng chưa chắc hại chết

được một người, còn anh đã giết vô lượng vô biên chúng sanh mà chưa chịu ngừng tay, thì chư vị quý thần cũng quyết không tha thứ anh đâu. Nợ sanh mạng họ quyết đòi bằng sanh mạng. Anh gây hận thù, kết oán với chúng sanh quá nặng, người hộ niệm có thần lực gì để điều giải hay ngăn cản được đây?

Vậy thì, người gia đình phải có lòng thành, người bệnh phải có lòng thành cùng nhau ăn năn sám hối, tuyệt đối không được sát hại sinh vật nữa. Nhờ lòng kiết thành sám hối này mà được chư Phật Bồ-Tát gia trì, chư Long-Thần Hộ-Pháp bảo vệ, ban hộ niệm nương theo đó mới có thể giúp họ điều giải được oán nạn.

Cho nên, đã tu hành theo Phật Đạo thì phải kiêng cử sát sanh. Trong nhà mình có những loài kiến, gián, ruồi, muỗi... đi vào, ta nên nhẹ nhàng tìm cách đuổi ra. Có thể dùng mùi của một trong các thứ vỏ trái cây như: cam, chanh, quýt, bưởi hoặc lá sả, bạc hà... đem đốt để xông cũng khiến cho chúng rời đi. Hầu hết các loài côn trùng đều tránh xa những mùi này, mà trong nhà mình lại có mùi thơm dịu dàng, dễ chịu.

Ba là: *Tích cực phóng sanh, làm chuyện công đức hồi hướng cho người bệnh*. Điều này vô cùng cần thiết, vô cùng quan trọng. Nên coi trọng sự phóng sanh. Phóng sanh để hóa giải nạn oán thân trái chủ rất tốt, mạnh hơn là những việc làm thiện khác. Tất cả ách nạn về oán thân trái chủ

đều liên quan đến tội sát sanh hại vật. Bây giờ gia đình kiệt thành sám hối, dùng tâm từ bi phóng sanh cứu vật để tỏ chút lòng thành ăn năn sám nghiệp, đem công đức hồi hướng cho oán thân trái chủ cầu hóa giải ách nạn cho người bệnh rất hợp, rất tốt.

Cho nên, khi trong nhà có người bệnh sắp mãn phần, gia đình thành khẩn phát tâm phóng sanh để hồi hướng công đức sẽ có hiệu ứng rất mạnh. Vì sự vượt thoát sanh tử luân hồi, vãng sanh thành đạo là một đại sự nhân duyên vô cùng quý báu và hy hữu trong vô lượng kiếp, mong chư vị hãy phát tâm cứu người thân yêu của mình.

Câu 18(c): Chí thành niệm Phật, lay Phật, cầu Phật gia trì cho người bệnh sớm bình phục.

Đúng không chư vị? - (Sai). Chúng ta vẫn thường xuyên nhắc nhở điều này, niệm Phật để cầu hết bệnh thì không được vãng sanh. Người trong gia đình phát tâm niệm Phật cầu cho người bệnh hết bệnh không hẳn làm người bệnh mất phần vãng sanh, nhưng sẽ ảnh hưởng tiêu cực và dễ đánh mất tâm cầu vãng sanh của người bệnh. Người muốn vãng sanh phải hiểu rõ tông chỉ của Pháp Niệm-Phật, hãy thành tâm niệm Phật cầu Phật tiếp dẫn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì sẽ tương ứng với đại nguyện của Phật mà được cảm ứng, được Phật lực gia trì, Chư Bồ-Tát gia hộ, chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ giúp

cho hành giả dễ vượt qua căn bệnh mà an nhiên niệm Phật chờ ngày vãng sanh.

Niệm Phật cầu hết bệnh thì bệnh không hết mà vãng sanh cũng mất phần luôn. Rước lấy thất bại này vì sự tu hành đã bị sai lệch với tông chỉ của Pháp Niệm-Phật, chứ không phải là sự cực đoan của ban hộ niệm đâu nhé.

Xin thưa với chư vị, học Phật phải theo đúng lời Phật dạy mà hành, đừng chao đảo tinh thần làm sai quy tắc pháp môn mà bị thất thất bại.

Nhờ Pháp Hộ-Niệm, ở Việt Nam chúng ta đã có hàng ngàn, hàng vạn người khi xả bỏ báo thân có hiện tượng vãng sanh, thoát tướng vô cùng tốt đẹp. Đây là một sự chứng minh rất rõ ràng sự nhiệm mầu của pháp Phật. Pháp Hộ-Niệm là chánh pháp, là đại cứu tinh giúp chúng ta thành tựu đạo quả. Phải có niềm tin vững vàng mới được.

Trong kinh Vô-Lượng-Thọ Phật dạy, những người trong đời quá khứ chưa tu đủ thiện căn thì không tin được Pháp Niệm-Phật vãng sanh. Tệ hơn nữa, nhiều người còn lấy kiến thức thế gian ra mà bài bác pháp niệm Phật, thật tội nghiệp thay! Phật dạy, phàm phu trong thời mạt pháp này tu hành có hàng triệu nhưng khó tìm ra một người chứng đắc, chỉ người nào nương theo Pháp Niệm-Phật mới có cơ duyên thoát khỏi sanh tử luân hồi. Vậy thì mong chư vị vững tâm tin tưởng, đừng chao đảo tinh thần nhé.

Câu 18(d): Thường đem lễ vật dâng cúng ở nơi đền miếu cầu xin quý thần gia hộ cho người bệnh.

Đúng hay sai? - (Sai). Người thế gian thường làm chuyện này lắm, chúng ta là người học Phật đừng nên sợ ý làm những điều Phật không dạy. Những lễ vật dâng cúng nơi đền miếu thường là gì? Sanh mạng chúng sanh. Giết gà, giết vịt, giết lợn... đem thịt chúng sanh tới đền miếu dâng cúng quý thần. Sát hại sanh vật là phạm tội sát sanh, một giới cấm hàng đầu của Phật giáo. Người đệ tử Phật phải kiêng cử sát sanh, không được phá giới tạo nghiệp.

Trước đây tại làng của Diệu Âm có một cái miếu cách nhà cỡ chừng vài trăm thước. Làng nào cũng có một vài cái miếu như vậy. Mỗi năm, tới ngày tết, những ngày lễ hội gì đó, người ta đem thịt sống tới dâng cúng Quý Thần... Đây là sự thực hành của các đạo Quý Thần, chứ trong chánh pháp của Phật không cho phép làm vậy. Người chân chánh học Phật phải y kinh y giáo của Phật tu hành, không được làm sai lệch chánh pháp.

Hòa Thượng Tịnh Không có lần giảng rằng, người chân chính niệm Phật đến các đền miếu mà lạy chư Quý Thần, thì các Ngài đó phải né tránh ra xa. Nghĩa là, họ không dám đón nhận sự đánh lễ của người niệm Phật. Vậy thì, người thế gian đem lễ vật đến đền miếu dâng cúng Quý Thần để cầu xin hỗ trợ, ban phước, giải nạn gì đó là phần của người thế gian, còn chúng ta là người học Phật luôn luôn

phải nghe lời Phật dạy, coi tất cả chúng sanh đều là Phật. Đứng trước các đền miếu, hoặc đối diện những với những chuyện oán thân trái chủ trả thù đòi nợ, chúng ta phải cung kính họ, không nên phỉ báng họ, mà luôn luôn cung kính chấp tay khuyến giải họ nên giác ngộ đường giải thoát, phát tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ để một đời này thoát vòng sanh tử luân hồi, hưởng an vui cực lạc, thành tựu đạo quả. Chúng ta đem tất cả lòng cung kính và từ bi cầu mong họ giác ngộ, sớm được giải thoát, không được phỉ báng họ là được.

Câu 18(e): Cầu thầy bùa đến lập đàn, hầu đồng, cúng sao, giải hạn.

Đúng hay sai? - (Sai). Có nhiều chuyện sai lầm quá! Nhiều người tu học Phật mà cũng lập đàn cúng sao giải hạn. Xin thưa với chư vị, những lễ cúng này chỉ có trong những đạo thờ cúng Quý Thần, của những tục lệ nhân gian nào đó, chứ hoàn toàn không có trong pháp Phật. Chúng ta là người học Phật, y theo giáo pháp của Phật, niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc là đúng chánh pháp. Vô lượng vô biên người niệm Phật đã được vãng sanh bất khả tư nghì, chứng minh lời Phật dạy là đúng chánh pháp, có chân lý, rất nhiệm mầu. Vận mệnh của mình phải do chính mình tu đúng chánh pháp để hưởng được lợi lạc. Tất cả đều do tâm mình tạo dựng, chứ không phải Thần Tiên có năng lực ban phước hay giáng họa cho mình. Mong chư vị chăm lo làm thiện, tránh ác, quyết lòng niệm Phật cầu sanh

Tịnh-Độ, để một đời này vãng sanh thành Phật mới viên mãn vậy.

Câu 18(f): Không được cất giữ hay ăn ngũ tân, nấu nướng phải gọn nhẹ, tránh mùi thức ăn bay đến chỗ hộ niệm.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Thường thường những gia đình nấu nướng mà có chất hành tỏi, thì mùi tanh nồng xông lên rất khó chịu! Trước đây chúng ta chưa biết, có ăn hành tỏi quen rồi nên không ngửi thấy mùi gì cả, nhưng khi đã bỏ dùng ngũ tân một thời gian, vừa bước chân vào nhà một người dùng hành tỏi thì ngửi thấy mùi tanh hôi liền, một loại mùi quá nồng nặc mà người trong nhà không hề hay biết. Rõ ràng đây là loại trược khí, không thanh sạch, nhiều khi chính ta chịu không nổi thì chư Bồ-Tát, chư Thiên-Long Hộ-Pháp làm sao chấp nhận được.

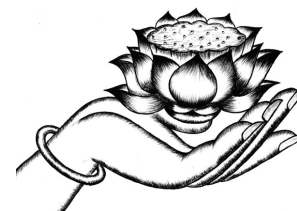
Cho nên, xin nhắc đi nhắc lại rằng, nếu chư vị thực sự muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì điều cấm kỵ này không được vi phạm nhé.

Trong kinh Phật đã cấm, chư tổ sư cũng cấm, thì chúng ta phải kiêng cử. Trong Kinh Lăng Nghiêm, Phật dạy, người muốn đạt được Lăng-Nghiêm Đại Định thì không được dùng chất ngũ tân. Người còn dùng các chất ngũ tân, dầu cho có giảng giải thông suốt tam tạng kinh điển, thì chư Thiên-Thần Hộ-Pháp cũng né xa và cho người đó là đồ tanh hôi, các Ngài không chấp nhận tiếp cận. Những người

ăn các chất hành tỏi đó thường xuyên tiếp cận với các loài ma xó, quỷ đói. Đêm đêm khi ngủ, thì chúng đến liếm môi, liếm mép, hít lấy hơi thở để hưởng cái mùi hôi đó... Chính vì thế, người còn dùng chất ngũ tân thì vô tình thường bị các loài quỷ đói, loài ma xó tiếp cận nên bị nhiễm âm khí khá nặng mà không hay, phước báu từ đó bị tổn hao rất nhiều. Thật không tốt vậy. Đây là lời Phật dạy, xin chư vị nhớ cho.

Người niệm Phật cầu vãng sanh rất cần sự gia trì của chư Bồ-Tát và sự bảo vệ của chư Thiên-Long Hộ-Pháp, thì phải tuyệt đối kiêng cử chất ngũ tân, quyết không dùng đến. Đây là lời Phật dạy, chư Tổ dạy, xin nhắc nhở ra đây mong cho chư vị chú ý đừng phạm đến. Nếu sơ ý coi chường uổng đi một đời Niệm Phật mà sau cùng gặp nhiều chướng ngại đánh mất cơ hội vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc trong đời này đó.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 210)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 85, chúng ta tiếp tục nói về:

Những điều gì thân nhân nên làm để việc hộ niệm được thuận lợi.

Câu 18(g): Nếu biết không còn cách nào cứu chữa được nữa, hãy mau mau xin xuất viện, đưa bệnh nhân về nhà sớm lo hộ niệm.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Ở đây chúng ta cần chú ý điều này: *Nếu biết bệnh tình không còn cứu chữa được nữa.* Đến tình trạng này thì ở trong bệnh viện hay ở nhà cũng chỉ chờ ngày ra đi thôi. Còn đối với những bệnh thông thường, có thể chữa trị được thì phải lo chữa trị, cần nhờ bác sĩ khám cho thuốc uống, hoặc đưa vào bệnh viện điều

trị, đây là điều bình thường hợp với tự nhiên, chứ hộ niệm không bắt bệnh nhân phải ở nhà, không được đi bệnh viện, không cần thuốc thang gì cả. Người hộ niệm không được sơ ý biến Pháp Hộ-Niệm thành một pháp cực đoan, sai với sự sinh hoạt tự nhiên.

Nhưng dù sao cũng cần nên nhắc nhở một khi bệnh trạng đã đến chỗ nguy kịch, bác sĩ chào thua và cảnh báo rằng không còn cách nào cứu chữa được nữa, nghĩa là người bệnh đã đến giai đoạn sắp mãn phần thì mau mau xuất viện về nhà để sớm lo việc hộ niệm. Là người niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, khi đến giai đoạn này, xin chư vị phải giữ tinh thần vững mạnh, hân hoan, vui vẻ đón chờ giây phút xả bỏ báo thân, chấm dứt cảnh sống phàm phu khổ nạn, đi theo A-Di-Đà Phật sanh về miền Tây-Phương Tịnh-Độ.

Chính tâm ý của người bệnh quyết định cảnh giới cho đời kiếp tương lai của họ. Nếu đã đến giai đoạn không còn cứu chữa được nữa, mà người bệnh còn sợ mất cái thân này, tìm mọi cách để cứu chữa, thì đây là người không muốn vãng sanh, không biết đường giải thoát. Vì tâm ý chỉ muốn bám lấy cõi khổ nạn này nên không thể được vãng sanh. Tu Pháp Môn Niệm Phật Vãng Sanh cần nhớ hai chữ: “*Hân*” và “*Yếm*”. “*Hân*” là hân hoan, tha thiết muốn vãng sanh; “*Yếm*” là chán chê, không muốn lưu lại cái thế giới ô trược này. Phải biết chán chê cái thế giới khổ nạn sanh tử luân hồi, chuẩn bị đọa lạc vào ba đường ác này thì

mới được vãng sanh. Nghĩa là, nếu lúc lâm chung người bệnh hân hoan, vui vẻ, quyết lòng niệm Phật cầu nguyện vãng sanh thì mới được vãng sanh. Nếu lúc đó tinh thần chao đảo, muốn được hết bệnh, muốn được sống thêm thì nhất định không thể vãng sanh.

Xin chư vị hiểu cho rằng, phận sự của ban hộ niệm là nhắc nhở người bệnh về Tín-Nguyện-Hạnh, hỗ trợ tâm đạo của người bệnh trong giai đoạn này phải vững vàng lên:

- *“Bác Chín ơi!.. Phải kiên nghị nhé. Một đời mình niệm Phật là để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, thì đây chính là cơ hội cho mình thực hiện được mộng ước vãng sanh bất thối thành Phật đây. Cơ duyên này quý báu vô cùng, trong vô lượng kiếp qua mình chưa gặp qua đây. Mau mau nhiếp tâm niệm A-Di-Đà Phật chờ A-Di-Đà Phật đến theo Phật vãng sanh nhé...”*

Đây là nội dung quen thuộc của những lời khai thị cho người bệnh. Nhắc đi nhắc lại cũng chỉ chung quanh những điểm này để giúp cho tâm lực của người bệnh vững lên, tha thiết muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Chính vì sự tha thiết này, nên những người bị ung thư đang chờ từng ngày xả bỏ báo thân mà khuôn mặt họ tự nhiên trở nên hồng hào, tươi nhuận ra, ánh mắt sáng lên tựa như phát quang. Có được hiện tượng này một là nhờ Phật lực gia trì, hai là chính tâm lực của người đó mạnh mẽ đã giúp cho họ vượt qua những cảnh khổ vậy.

Cho nên, người thực sự muốn vãng sanh thành tựu đạo quả, thoát khổ được vui, thì phải nhớ nếu bệnh tình không còn cứu chữa được nữa, hãy mau mau xin xuất viện trở về nhà lo việc hộ niệm. Người nào chần chừ do dự, còn mong chờ bệnh viện chữa trị theo kiểu cầu may, thì không thể gọi là người tha thiết muốn vãng sanh, hoặc là tinh thần đã bị suy sụp, ý nguyện đã xuống dốc, chí hướng đã bị lung lay rồi. Nếu bị vậy thì khó khăn vô cùng, dù được hộ niệm cũng khó được thành công. Tất cả đều do chính người bệnh quyết định lấy tương lai của họ.

Hiểu được đạo lý này, chúng ta là người niệm Phật cầu vãng sanh phải nhận thức rõ rệt đường nào sai, đường nào đúng, đường nào vững, đường nào yếu... Chính chúng ta phải chuẩn bị trước. Tự mỗi người phải giữ lấy cái tâm lực của mình vững vàng để đi vãng sanh. Nếu lơ là coi chừng bị thua cuộc đó.

Câu 18(h): Sớm mời một ban hộ niệm đến để lo hộ niệm. Gia đình cần làm đúng theo sự hướng dẫn của ban hộ niệm.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Sớm mời một ban hộ niệm, chứ đừng sớm mời năm ban hộ niệm, đừng sớm mời nhiều ban hộ niệm. Có nhiều người sơ ý, mời 3-4 ban hộ niệm mà không có ban hộ niệm nào chính thức điều hành sự hộ niệm. Đây là một sơ ý dễ đưa đến tình trạng không một ban hộ niệm nào dám chủ động sắp xếp, điều hành mọi

việc, có thể dẫn đến tình trạng không đồng lòng đồng sức, không hợp ý nhau. Nên nhớ cho, thế gian này có rất nhiều cách hộ niệm khác nhau, chứ không phải ban hộ niệm nào cũng hướng dẫn con đường vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc đâu nhé. Nếu mời nhiều ban hộ niệm, mà người này khuyên niệm Phật vãng sanh, người kia khuyên trở về cõi trời hưởng phước, người nọ khuyên cúng quỷ thần giải nạn, v.v... thì nhất định người bệnh gặp phải khó khăn rồi. Một ban hộ niệm chánh pháp mà đứng trước hoàn cảnh này cũng đành chịu thua vậy.

Vậy thì, xin hãy nghiên cứu thật cẩn thận về Pháp Hộ-Niệm vãng sanh. Hãy mời ban hộ niệm hướng dẫn niệm Phật vãng sanh Tịnh-Độ. Hãy chọn một ban hộ niệm nào mà mình tin tưởng nhất rồi giao trọn trọng trách điều hành cho họ. Gia đình và người bệnh phải làm đúng theo sự hướng dẫn của ban hộ niệm mới tốt. Ngay đến việc cần thêm các ban hộ niệm khác yểm trợ, cũng nên dành phần quyết định cho ban hộ niệm chính lo liệu, có như vậy mới thống nhất nhau, trên dưới đồng lòng, cùng đi đúng một đường thì cơ duyên vãng sanh mới vững hơn.

Nói tóm lại, phải nhờ một ban hộ niệm chính để điều hành, chịu trách nhiệm sắp xếp chương trình, để hướng dẫn cụ thể đối với từng người bệnh, chứ không nên mời nhiều ban hộ niệm và cứ thay phiên nhau tới niệm Phật rồi về mà không có một sự nhất quán nào cả. Lập một tổ chức chỉ có ba người, vẫn phải có một người làm tổ trưởng thì

mới sinh hoạt tốt. Hộ niệm cũng phải có ban hộ niệm chính giữ phần chủ động hộ niệm, hoạch định chương trình cụ thể để theo dõi, khai thị, hướng dẫn người bệnh đi đúng đường, hóa giải chính xác từng vướng mắc của người bệnh, chứ không phải hộ niệm chung chung mà tốt đâu.

Câu 18(i): Mời ban hộ niệm càng sớm càng tốt. Đừng chờ đến lúc bệnh quá nặng, mê man bất tỉnh hay sắp lâm chung mới thỉnh mời ban hộ niệm. Quá trễ rồi!

Đúng hay sai chư vị? - **[Đúng]**. Điều này vô cùng quan trọng. Xin chư vị chú ý, cần phải lo vấn đề hộ niệm càng sớm càng tốt. Đừng bao giờ chờ cha mẹ mình đến lúc mê man bất tỉnh, hay lâm chung sắp chết rồi mới mời ban hộ niệm. Ban hộ niệm dù có nhiệt thành tới trợ duyên, nhưng trễ quá nhiều khi cũng chịu thua. Hộ niệm quá trễ không dễ gì có thể cứu vãn được tình thế đâu.

Mời sớm từ lúc nào đây? Xin thưa với chư vị, hộ niệm là một pháp tu. Nếu là một pháp tu thì phải lo tu ngay từ bây giờ. Phải lo kết hợp với đại chúng ngay từ bây giờ. Phải nhắc nhở và lắng nghe nhau ngay từ bây giờ. Cha mẹ mình đã già rồi, xin con cái hãy khuyên cha mẹ niệm Phật, cố gắng củng cố tâm đạo của cha mẹ mình. Con cái nên lo liên lạc với một ban hộ niệm liền, sớm tìm một nơi cho cha mẹ tu hành, đây mới là người con hiếu nghĩa. Có ban hộ niệm hỗ trợ, đồng tu nhắc nhở thì mới tránh bớt sơ suất, tu hành mới an ổn, đường tu mới thẳng về Tây-Phương Cực-

Lạc được. Nhiều ban hộ niệm phải theo dõi người bệnh cả 6-7 tháng. Nhiều cuộc hộ niệm người ta đã thực hiện trước cả 2-3 năm trường là điều rất bình thường vậy.

Hộ Niệm là một pháp tu thì không thể nào chờ đến lúc mê man bất tỉnh, hay sắp chết rồi mới tu được. Thân phụ của Diệu Âm ra đi có tướng lành tốt đẹp vì Diệu Âm này đã bắt đầu khuyên cha mẹ tu hành từ khi vừa biết Pháp Hộ-Niệm. Tập thư *“Khuyên Người Niệm Phật”* là Diệu Âm chuẩn bị hộ niệm cho cha mẹ đấy, không phải chỉ hộ niệm trước một vài năm, mà thực sự bắt đầu lo liệu đến 7 năm trước mới cứu được người cha. Còn người mẹ lúc đó đang sống thì bao giờ mới lo đây? Phải tiếp tục lo liền. Phải lấy lòng thành tận sức khuyên nhau mới được.

Chư vị ơi! Phải chuẩn bị như vậy thì may ra mới cứu được một người chứ đâu phải dễ dàng. Cha mẹ mình đều là phàm phu, cha mình nóng nảy, mẹ mình cố chấp, bà con thân thuộc của mình hầu hết chưa hiểu đạo, không kệt điều này cũng vương điều kia... Nếu chỉ nói những lý đạo chung chung thì dễ gì cứu giúp được nhau!

Cho nên, hãy cố gắng tìm mọi cách gỡ ra những sơ suất cụ thể của từng người để họ làm chính xác và trọn vẹn Tín-Nguyện-Hạnh sớm mới được vãng sanh. Hộ niệm là vậy đó, chứ đâu phải chờ đến lúc sắp chết rồi mới ban hộ niệm tới là xong. Ban hộ niệm có năng lực gì mà lại vô tư ký thác trách nhiệm cho họ? Tất cả đều do chính mỗi người

tự làm lấy. Chư Phật cũng chỉ hướng dẫn chứ đâu tu giùm cho chúng sanh được, thì ban hộ niệm cũng chỉ hướng dẫn cho người bệnh biết buông xả tình chấp, tự niệm Phật cầu vãng sanh mới có thể được vãng sanh vậy.

Lý-Đạo thì coi như đã biết rồi đó, nhưng về Sự-Đạo liệu rằng người bệnh có buông được không? Nếu còn quuyến luyến con cháu thì thua rồi. Còn tham tiếc gia tài sự nghiệp thì thất bại. Còn ganh người này ghét người nọ thì chịu nạn. Còn sợ chết sợ bệnh thì mất vãng sanh. Lý-Đạo thì quá diệu huyền, còn Sự-Đạo thì đa tạp nhiều kẻ không hết. Tất cả đều phải tự người bệnh giải quyết lấy. Nhưng khổ nỗi, người bệnh không biết đường nào giải quyết thì làm sao? Phải nhờ người hộ niệm giúp đỡ, theo dõi để tìm ra những sai lầm mà nhắc nhở. Nhắc hoài, nhắc mãi, nhắc lên, nhắc xuống... Hôm nay nhắc điều này, ngày mai nhắc điều nọ. Nhắc bỏ điều sai, nhắc giữ điều đúng. Tìm mọi cách để nhắc nhở. Nhưng tất cả sau cùng đều phải do chính người bệnh thực hiện lấy mới được vãng sanh.

Vì thế, không bao giờ chờ đến mê man bất tỉnh hay sắp chết rồi mới mời ban hộ niệm, mà phải lo chuẩn bị ngay từ bây giờ. Chúng ta đang sống đây là đã lún sâu vào thời mạt pháp của Đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật rồi, chánh pháp càng ngày càng yếu. Thời mạt pháp này con người chạy theo vật chất mạnh lắm, tâm ý mê mờ, tâm linh mù mịt, thì không dễ gì gặp được nhiều người đồng thuận với con đường giải

thoát đau, thành ra cứu được một người vãng sanh thoát vòng sanh tử vô cùng khó khăn đây.

Chính vì thế, hôm nay chúng ta đã gặp được cơ duyên giải thoát này, xin đại chúng cần cố gắng nhiều hơn. Xin những ai đã có duyên làm con cháu, vợ chồng, anh chị em với nhau trong một gia đình hãy cố gắng khuyên nhau sớm lo tu hành, hãy lo hộ niệm càng sớm càng tốt. Vô thường tấn tốc, xin chư vị đừng chần chừ, đừng y lại nhé.

Phật dạy: *“Nhơn thân nan đắc, Phật pháp nan văn, trung quốc nan sinh, thiện trí thức nan ngộ”*. Nay đã được thân người, đã gặp Phật pháp, lại được thiện trí thức nhắc nhở mà khinh thường đáng tiếc lắm đây!... Phật hốt một nắm đất lên rồi liệng xuống và hỏi đệ tử rằng, bụi dính trên móng tay của ta nhiều, hay đất ở dưới đại địa nhiều? Phật khuyên cáo rằng, con người sau khi chết bị đọa vào ba đường ác nhiều như đất dưới đại địa, còn được sanh lại làm người thì quá ít như bụi dính trên móng tay. Vậy nay gặp được cơ hội vãng sanh rồi mà không chịu trân quý à?

Phải giác ngộ nhé chư vị, đừng nghe vài lời chê bai vô trách nhiệm về Pháp Hộ-Niệm mà chao đảo nhé. Chỉ cần yếu đuối, chao đảo tinh thần thì liền bị rớt đài, nhất định mình đành gia nhập vào số chúng sanh chịu nạn nhiều như đất trong đại địa, khó lấy lại được thân người đó.

Hiểu được điều này, mong chư vị đừng bao giờ chờ đến mê man bất tỉnh hay sắp lâm chung rồi mới mời ban

hộ niệm. Xin nhắc lại rằng ban hộ niệm không có năng lực gì cứu huệ mạng của mình đâu. Và, cũng xin thưa thực rằng, nếu không lo tu hành, cứ nằm đó chờ chết, thì dù cho chư Phật với thần thông đạo lực vạn năng cũng không cứu được huống chi là ban hộ niệm. Phật dạy, tất cả đều do tâm tạo, chính mỗi người phải tự thực hiện lấy tương lai của chính mình, đây mới đúng theo định luật nhân-quả vậy.

Chúng ta đều là phàm phu, nghiệp chướng tràn trề, thì phải kính cẩn, một lòng một dạ tin lời Phật dạy, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh để được đơi nghiệp vãng sanh thành đạo. Đừng dùng lòng nghi ngờ mà học Phật, đừng lấy tâm thô thiển mà phán xét lời Phật. Nhất định sự đúng hay sai của thế gian không phải lúc nào cũng chính xác đâu. Nên nhớ cho, tâm mình chưa mở, trí mình chưa khai. Tâm trí còn đang mê mờ mù mịt thì làm sao dám tin vào sự suy tưởng của chính mình?

Cho nên, mong chư vị phải lấy lòng tin sâu sắc vào lời Phật dạy mà tu hành. Đừng nghe đại chúng nói ra mình chạy ra, nói vào mình chạy vào. Lòng tin không vững, chao đảo hoang mang thì tự mình đưa mình tới chỗ đọa lạc, dù có niệm Phật cũng mất phần vãng sanh, đời này không thể giải thoát. Thật quá oan uổng vậy!

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 211)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 85, chúng ta tiếp tục nói vấn đề 18:

Những điều gì thân nhân nên làm để cho việc hộ niệm được thuận lợi?

Hôm nay chúng ta vẫn nói về vấn đề gia đình ảnh hưởng rất mạnh đến người bệnh. Nếu gia đình sắp xếp lo liệu trước về hộ niệm thì xác suất được vãng sanh rất cao. Nếu gia đình lơ là thì dẫu cho một ban hộ niệm tốt, có nhiều kinh nghiệm cũng khó có thể giúp được người bệnh thoát khỏi những chương nạn từ nghiệp chương, bệnh khổ, oán thân trái chủ... để có hy vọng giải thoát.

Hộ niệm cần phải lo liệu trước mới tốt. Rất nhiều người không để ý chuyện này, thường cứ chờ đến lúc cuối cùng

rồi thì chạy quỳnh quáng lên. Có nhiều người đã nghiên cứu về Pháp Hộ-Niệm, nhưng tự mình âm thầm tìm hiểu lấy, không phổ biến rộng ra, không chia sẻ với gia đình, vì có lẽ thấy Pháp Hộ-Niệm đơn giản quá! Nhưng không ngờ, thấy thì đơn giản, nhưng khi chính mình đối diện với thực tế thì rối như tơ vò, không biết đường nào giải quyết! Đây là sự thực. Có lẽ chư vị cũng có ít nhiều trải qua kinh nghiệm này.

Trong mấy ngày qua có hai ca hộ niệm đã liên lạc nhờ Diệu Âm khai thị. Điều này Diệu Âm cũng khá thường xuyên làm qua, nhưng xin thành thực thừa với chư vị rằng, Diệu Âm này không có cái năng lực gì đặc biệt để hể khai thị thì người bệnh không còn vướng mắc nữa và sẽ được vãng sanh đâu. Hoàn toàn không phải như vậy. Khai thị có ảnh hưởng tốt hay không đều do duyên, xin tạm gọi là “*Duyên Khởi*”. Tùy duyên mà mình cố gắng khuyến nhắc nhau vậy thôi.

Xin đưa ra một ví dụ cụ thể mới đây nhất như cụ Hoàng Văn Nguyên. Nói chung, giữa Diệu Âm với cụ Hoàng Văn Nguyên và gia đình đã tạo được cái duyên rất tốt với nhau. Chính nhờ sự mến mộ, kính mến nhau mà một lời khuyến khích của mình có tác dụng khá tốt. Giả sử như trước đó đôi bên hoàn toàn xa lạ, thì chưa chắc gì sẽ tốt. Ngược lại, nếu tạo duyên chẳng lành với nhau thì những lời khai thị này sẽ có ảnh hưởng không tốt, mà nhiều khi còn bị tệ hại hơn.

Chính vì thế, xin thưa với chư vị, đừng thấy Pháp Hộ-Niệm quá đơn giản mà nghĩ rằng sẽ hộ niệm cho người mẹ, người cha thành tựu dễ dàng. Không đơn giản như vậy đâu. Muốn một cuộc hộ niệm thành tựu cần nên cố gắng tạo duyên lành trước. Hãy giới thiệu Pháp Hộ-Niệm cho người thân của mình trước. Hãy khuyên cha mẹ mình niệm Phật và nhận thức tầm quan trọng của sự hộ niệm trước. Muốn một ban hộ niệm nào đó tới trợ duyên cho cha mẹ của mình được hiệu quả, thì nên cố gắng tạo cái duyên lành giữa cha mẹ với ban hộ niệm đó. Có sự mến mộ kính thương nhau thì một lời nói của ban hộ niệm sẽ có giá trị cao, một lời khai thị sẽ có hiệu quả tốt. Nếu thiếu cái duyên này thì cuộc hộ niệm rất dễ bị thất bại.

Cho nên, tình cảm tốt đẹp với nhau, dù không phải là một quy luật, nhưng sẽ rất có lợi cho người được hộ niệm. Trong pháp Phật gọi sự liên hệ tốt đẹp này là “*Duyên Khởi*”. Tất cả đều do cái duyên mà khởi ra tác dụng. Một người ở thật xa mà có lòng mến mộ kính thương mình, thì dù chỉ là một lời nói bình thường qua điện thoại vẫn có tác dụng tốt. Một người ở sát bên cạnh, nhưng tình cảm không thuận hòa, không ưa thích nhau thì có nói lời hay ý đẹp cũng khó có ảnh hưởng tốt đẹp, ngược lại đôi khi còn gây tác hại xấu hơn. Vạn pháp nhân duyên sanh, nên tạo duyên lành với nhau mới tốt vậy.

Hôm nay chúng ta nói tới câu 18(j): *Gia đình nên nhớ, đợi đến lúc mê man bất tỉnh, đang hấp hối, hay sắp lâm*

chung, nhiều ban hộ niệm không đủ khả năng đảm nhận hộ niệm.

Đúng không chư vị? - [**Đúng**]. Thực sự đúng đấy! Xin hiểu rằng, khả năng ban hộ niệm có giới hạn, họ chỉ làm việc trong phạm vi giới hạn cho phép mà thôi. Có nhiều người trách rằng, đã lập ban hộ niệm tại sao thấy người chết mà không cứu? Thì bây giờ xin nêu rõ lý do ra đây để chúng ta cùng thông cảm.

Thực sự là người hộ niệm không có một thần lực gì có thể cứu người chết vắng sanh, không có khả năng giúp cho một người mê man được tỉnh lại. Hộ niệm là khai thị, hướng dẫn, chỉ điểm cho người bệnh tự thực hiện để vắng sanh. Một người trước giờ không biết niệm Phật, không biết vắng sanh là gì cả, rồi bị bệnh đến mê man bất tỉnh hoặc đã chết rồi mới mời ban hộ niệm, thì làm sao ban hộ niệm có thể hướng dẫn được? Nếu vị nể có đến khai thị thì cũng chỉ là việc làm trên hình thức, làm vừa lòng người sống, chứ đâu thể cứu được người đang nằm đó thoát khỏi ách nạn. Vậy thì, xin đại chúng đừng bao giờ để đến lúc mê man bất tỉnh, hoặc chết rồi mới mời ban hộ niệm.

Có những trường hợp đặc biệt, như liên hữu đồng tu hằng ngày cộng tu với nhau, thường xuyên học hỏi nghiên cứu về Pháp Hộ-Niệm, nếu bất ngờ gặp tai nạn chết hoặc bị mê man bất tỉnh thì ban hộ niệm nên đến hộ niệm trợ duyên cho họ, vì trong chính tâm thức của họ đã có nhân

chúng hộ niệm, đã biết đường vãng sanh rồi, thì ban hộ niệm mới có thể giúp cho thần thức tỉnh giác mà định tâm niệm Phật cầu vãng sanh. Còn những người hồi giờ chưa biết gì về hộ niệm cả, nếu bất ngờ xả bỏ báo thân thì nên lập đàn cầu siêu cho họ mới hợp hơn, tạo thêm chút phước lành, để hồi hướng công đức hóa giải ách nạn được phần nào hay phần đó, chứ không biết cách nào khác hơn vậy.

Cho nên một người khi chết rồi, được khai thị mà sắc tướng chuyển thành tốt đẹp, thì cũng có thể được vãng sanh. Chúng ta chỉ nói “*Có Thể*” chứ không dám nói “*Chắc Chắn*”, vì tất cả đều tùy thuộc vào người ra đi. Nếu có sự thành tựu, là nhờ họ đã từng niệm Phật, đã biết qua Pháp Hộ-Niệm, nhân chúng cầu vãng sanh đã có sẵn trong tâm. Khi được nhắc nhở thì những nhân chúng đó sống dậy: “*À! Ta là người niệm Phật quyết lòng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, có chi giờ này đã xả bỏ thân xác khổ nạn rồi mà còn ở đây?*”. Ô! Chỉ vì tai nạn bất ngờ bị đau đớn, khủng hoảng... mà chợt quên đi tất cả, giờ được nhắc nhở giúp họ giật mình nhớ lại, định tâm niệm Phật cầu vãng sanh mà được vãng sanh đó thôi.

Rõ ràng, chính người đó đã tự cứu lấy họ, còn người hộ niệm chỉ hướng dẫn, nhắc nhở... chứ không phải ban hộ niệm có năng lực cứu người đó vãng sanh.

Hướng dẫn, nhắc nhở thì chỉ có thể dành cho người còn tỉnh táo, chứ làm sao ứng dụng được cho người đã mê man

bất tỉnh? Làm sao khuyên giải được một người đang bị vùi dập điên đảo trong đau khổ? Làm sao hướng dẫn một người lâm chung với nhiều cảnh giới hãi hùng bao vây, sức lực kiệt tận, tâm thần kinh hoàng đến cùng cực?

Mong chư vị hãy nghiên cứu thật cẩn thận Pháp Hộ-Niệm đi. Đừng thấy Pháp Hộ-Niệm quá đơn giản mà lơ là, để sau cùng khi chính mình nằm xuống bị rối như tơ vò. Đừng bao giờ nghiên cứu hộ niệm rồi âm thầm hiểu lấy một mình. Xin hỏi rằng, nếu gia đình và người chung quanh không hiểu gì về hộ niệm, thì ai sẽ cứu mình và mình sẽ cứu được ai đây? Có những người tu hành niệm Phật mấy chục năm mà sau cùng làm đường lạc lối, không biết đâu là chánh đâu là tà, đâu là thực đâu là hư. Chỉ vì một chút sơ ý, quên rằng lúc lâm chung mình không còn tự chủ được nữa, nếu không có người hộ niệm trợ duyên thì nghiệp chướng hoàn toàn làm chủ bắt mình nhận lấy ách nạn thương đau!

Chư vị ơi! Chúng ta ai mà không có cha mẹ, anh chị em... Xin hãy cố gắng khuyên nhắc tu hành niệm Phật trước, đừng đợi đến lúc mê man bất tỉnh, hay sắp lâm chung rồi mới mời ban hộ niệm nhé. Nên nhớ cho, để trễ quá nhiều ban hộ niệm không dám nhận đó nhé. Trước đây có nhiều ban hộ niệm vì cảm tình mà nhận ca vô điều kiện, gặp người bệnh không muốn vãng sanh cũng hộ niệm, gặp gia đình khinh thường sự hộ niệm cũng hộ niệm. Làm vậy tưởng rằng thể hiện lòng từ bi cao cả, nhưng không ngờ,

không những không có lợi mà còn gây ảnh hưởng tệ hại đến Pháp Hộ-Niệm. Vì sao vậy? Vì tạo duyên cho những người không tin, không thích hộ niệm có dịp buông lời phỉ báng, kết thành tội chướng cực trọng cho họ. Từ bi mà thiếu trí huệ gây nên họa hại là lý do này đây.

Chính vì thế, muốn cứu được người cần phải hội đủ duyên lành. Muốn có duyên lành, chúng ta phải kiên trì phổ biến Pháp Hộ-Niệm rộng ra. Điều này khó lắm đó, không đơn giản đâu. Thương hại cho những ai không tin, vì không tin thì không có duyên. Đành chịu thua! Cũng thương cho người có niềm tin, nhưng thực hành không đúng, cứ để đến phút cuối cùng mới tính chuyện hộ niệm, thôi cũng đành chịu thua luôn vậy!

Câu 18(k): Phải có người đại diện thường xuyên liên lạc với ban hộ niệm, tất cả mọi biến chuyển của người bệnh đều phải thông báo thẳng cho trưởng ban hộ niệm biết liền.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Những điều gì gọi là quan trọng cần phải thông báo đây? Những biến chuyển gì của người bệnh cần phải chú ý đây? Phải hết sức cẩn thận vì té vi lắm đấy chư vị ạ. Có những điều ảnh hưởng rất nặng đến việc hộ niệm, nhưng người nhà không biết lại cho rằng không quan hệ gì nên không thông báo. Ngược lại, cũng có những điều không nên làm mà họ lại làm. Ví dụ như, có cuộc hộ niệm kia người bệnh hứa sẽ quyết lòng vãng sanh,

nhưng với bệnh ung thư đã đến giai đoạn cuối, bác sĩ thông báo không còn cách nào có thể chữa trị được nữa, nhưng họ vẫn đòi đi bệnh viện chữa trị. Bị bệnh đi bệnh viện chữa trị là chuyện bình thường, nhưng một người đã niệm Phật cầu vãng sanh, bị ung thư đến giai đoạn cuối mà vẫn âm thầm tìm mọi cách chạy chữa theo kiểu còn nước còn tát, thì tâm sợ chết quá nặng, tạo nên chướng ngại rất lớn cho đường vãng sanh mà gia đình không hiểu, nên không thông báo việc này.

Tương tự như vậy, ở một cuộc hộ niệm khác, người bệnh cũng bị ung thư đến giai đoạn cuối, không còn chữa được nữa. Ban hộ niệm đến khai thị, khuyến tấn và người bệnh hứa sẽ buông xả hết và thường nói rằng: “*Tôi quyết tâm niệm Phật cầu vãng sanh...*”. Đại chúng và gia đình rất hoan hỷ, nhưng khi ra đi lại bị chướng ngại làm cho mọi người khá ngỡ ngàng! Ban hộ niệm dò hỏi để tìm hiểu điều gì còn vướng mắc chưa được khai báo để hóa giải, thì vợ con trong nhà cứ bảo rằng hoàn toàn không còn gì nữa cả. Nhưng tình cờ ban hộ niệm đã phát hiện ra người bệnh còn giữ gìn một tập vở ghi chép lại rất kỹ chi tiết từng người bác sĩ, từng số điện thoại, từng vị thuốc. Người bệnh còn đồ đậm từng giờ hẹn tái khám bệnh và thường nhắc nhở vợ con trước các cuộc hẹn này...

Tại sao người bệnh lại coi trọng cái tập ghi chép và chú ý từng chi tiết chữa trị này vậy? Rõ ràng trong tâm âm thầm sợ chết! Bên ngoài thì tỏ ra hiểu đạo, bên trong

thì dầu kín nổi niềm u uẩn, quuyền luyện thể gian làm cho cả gia đình và ban hộ niệm bị lầm! Sự việc khá nghiêm trọng như vậy mà gia đình lại không để ý đến và cho rằng không liên quan gì đến việc hộ niệm nên không cho ban hộ niệm biết.

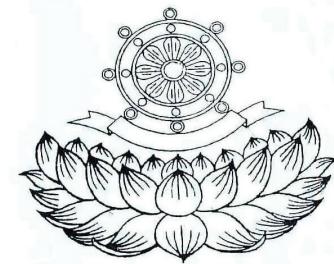
Cho nên, đi hộ niệm không phải chỉ nghe theo lời nói, mà hãy cố gắng tìm hiểu thấu tâm ý bên trong. Có lẽ còn rất nhiều những uẩn khúc khác âm thầm dầu kín trong tâm mà chúng ta chưa phát hiện thấy. Tâm trạng mỗi người mỗi khác, xin ban hộ niệm cần vận dụng tâm lý, nhạy bén để hiểu thấu vấn đề mới hộ niệm được tốt hơn vậy.

Mỗi lần nói về hộ niệm chúng ta chia sẻ thêm một điều mới, vậy thì xin các ban hộ niệm cố gắng nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm cẩn thận hơn, càng nghiên cứu càng thấy thêm những điều cần phải học hỏi, kinh nghiệm hộ niệm càng giàu hơn. Tất cả những kinh nghiệm này là để tự cứu lấy mình và cứu người có duyên đó. Người bệnh cũng cần học hỏi trước về hộ niệm, chính nhờ cái vốn học tập được mà họ có sự chuẩn bị trước tốt hơn, nhờ đó khi đến thời điểm ra đi, nếu có sự cố chướng ngại, ban hộ niệm nhắc nhở qua cũng có thể giúp họ gạt mình tỉnh ngộ dễ dàng hơn, dù tắt hơi rồi, vẫn có nhiều hy vọng hơn để định tâm lại niệm Phật đi vãng sanh. Còn một người bệnh tỏ ra khinh thường Pháp Hộ-Niệm, không để ý tới sự hướng dẫn của ban hộ niệm, sau cùng chính những điều mà họ cho là tầm thường

thấp kém lại trở thành chướng ngại rất lớn trôi họ lại trong cảnh lục đạo sanh tử luân hồi khổ nạn mà họ không hay.

Hiểu được như vậy chúng ta mới thấy rằng, Pháp Hộ-Niệm tuy đơn giản nhưng là một pháp đại cứu tinh vi diệu vô cùng, cứu cả những người phạm phu chuẩn bị đi vào tam ác đạo mà về được tới Tây-Phương Cực-Lạc một đời thành đạo. Quá nhiệm mầu, quá vi diệu! Mong tất cả hãy dốc lòng nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm, để cứu giúp lẫn nhau cùng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, vô sanh vô tử, hưởng đại an lạc, đại thành tựu.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 212)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 85, câu 18(l): Gia Đình nên tham khảo ý kiến với trưởng ban hộ niệm, không nên hỏi người ngoài về hộ niệm vì rất dễ bị phân tâm, lạc đường.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Đúng như vậy đây! Người hộ niệm đã nghiên cứu cẩn thận qua Pháp Hộ-Niệm rồi mới hướng dẫn đúng pháp. Người ngoài chưa biết qua về hộ niệm thường chỉ vẽ sai lầm, rất dễ lầm lẫn giữa vấn đề thường tình và hệ trọng. Vì thế, khi gặp những ý kiến không hợp với sự hướng dẫn của ban hộ niệm, thì xin gia đình nên hỏi thẳng với người trưởng ban hộ niệm mới tốt, không nên hỏi người ngoài, và ngay cả hỏi đến cá nhân thành viên trong ban hộ niệm cũng không hay lắm, vì thực

ra trong một ban hộ niệm mỗi người có một nhiệm vụ riêng. Nghiên cứu, điều hành, giải quyết khó khăn là nhiệm vụ của các vị trưởng phó ban hộ niệm.

Khi nói về nội quy cho thành viên ban hộ niệm, chúng ta sẽ trình bày vấn đề này rõ ràng hơn. Tổng quát, theo bảng quy tắc của ban hộ niệm đã phân chia nhiệm vụ rõ ràng, thành viên có việc của thành viên, trưởng-phó ban mới đảm nhận nhiệm vụ điều hành, khai thị, hướng dẫn, giải quyết những vấn đề khó khăn. Nhiều khi có những thành viên mới tham gia vào ban hộ niệm nên quy tắc hộ niệm cũng chưa chắc gì vững vàng. Vì thế hỏi đến cá nhân thành viên cũng không tốt. Cho nên, nếu có điều gì chưa rõ, gia đình nên hỏi thẳng với các vị điều hành thì hay nhất. Ví dụ, trước đây ở một cuộc hộ niệm đã xảy ra một sự việc khá đáng tiếc như vậy, người bệnh bị ung thư tới giai đoạn cuối bệnh viện đã chịu thua. Gia đình và cả người bệnh chưa biết gì về Phật pháp, nhưng nhờ có chút thiện căn, khi gặp được ban hộ niệm khuyến tấn thì liền tin tưởng phát tâm niệm Phật cầu vãng sanh. Ban hộ niệm đến khai thị, hướng dẫn suốt mấy tháng trường khiến cho tín tâm của người bệnh đã vững vàng rất nhiều. Từ chỗ hoàn toàn chưa biết gì về niệm Phật vãng sanh, nhưng nhờ ban hộ niệm theo dõi từng chút, khuyến tấn dần dần, làm cho người bệnh và gia đình đã tin tưởng mạnh mẽ và hứa làm đúng theo sự hướng dẫn của ban hộ niệm. Người bệnh rất vui vẻ, quyết lòng niệm Phật cầu nguyện vãng sanh. Hẳn

nhiên, là người mới bắt đầu phát tâm niệm Phật thì về lý đạo chưa thể sâu sắc được. Ban hộ niệm vẫn phải thường xuyên động viên nhắc nhở, chỉ điểm liên tục.

Nhưng bất ngờ một ngày kia, có một thành viên trong ban hộ niệm đến thăm, nói lời sơ suất đã làm đổ vỡ cả cuộc hộ niệm. Gọi là thành viên, chứ thực ra vị này chỉ là cảm tình của ban hộ niệm thì đúng hơn, vì ít khi tham gia hộ niệm với đại chúng, thỉnh thoảng cũng có tham gia theo kiểu tùy hứng. Một ngày nọ vị này một mình tự đến thăm gia đình người bệnh, và hỏi người bệnh rằng:

- *Bàn thờ Phật của chị ở đâu? - Dạ chúng tôi chưa có bàn thờ Phật. (Gia đình trả lời).*

- *Hồi giờ chị có đi chùa không? - Dạ không!*

- *Chị thọ tam quy chưa? - Dạ chưa!*

- *Ồ!... Như vậy thì chị không được vãng sanh đâu!*

Xin thưa với chư vị, người tự xưng là thành viên ban hộ niệm đã nói những lời này trước mặt người bệnh và cả gia đình cùng nghe. Từ một lời nói này thôi đã làm cho tâm đạo của cả gia đình tiêu tan, niềm hy vọng vãng sanh của người bệnh cũng tiêu tan luôn. Ngay ngày hôm đó, gia đình từ chối sự hộ niệm và đưa người bệnh vào bệnh viện, và cũng ngay tối hôm đó người bệnh đã chết trong bệnh viện.

Ồi!... Chỉ vì một lời nói sơ ý của một người thành viên đã đưa đến một hậu quả thật quá đau buồn!

Vì thế, trong một ban hộ niệm người trưởng/phó ban có trách nhiệm điều hành thì hãy để họ khai thị, hướng dẫn, sắp xếp chương trình... còn thành viên chỉ nên lo niệm Phật trợ duyên, hộ pháp cho ban hộ niệm, xong ca hộ niệm nên ra về liền, dành thời giờ cho gia đình chăm sóc người bệnh. Mỗi người phải giữ đúng phận sự của mình mới tốt.

Có nhiều thành viên sau khi xong ca hộ niệm thường hay lưu lại nhà người bệnh để trò chuyện, uống trà. Điều này không hay lắm, nên tránh. Vì sao? Một là làm bận bịu cho gia đình người bệnh, hai là rất dễ vô tình nói lời sơ suất gây ảnh hưởng không tốt. Ví dụ như ca hộ niệm trên, ban hộ niệm đã cố gắng hướng dẫn suốt mấy tháng trường, đến những ngày cuối cùng gia đình vẫn tin tưởng, người bệnh rất vui vẻ và quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh. Nếu là người vững Pháp Hộ-Niệm thì phải nói những lời tích cực để động viên tinh thần người bệnh mạnh lên. Phải nói vững vàng mới vực được tâm đạo của họ vững lên. Tâm lực vững vàng mới được vãng sanh. Ở đây người thành viên đã nói những lời quá sơ suất khiến cho tâm đạo của người bệnh và gia đình tiêu tan hết, đánh mất hẳn cơ hội vãng sanh của người bệnh.

Nhận rõ sự ảnh hưởng rất lớn của lời nói, người hộ niệm cần phải cẩn thận trong việc tiếp xử khi đi hộ niệm. Dặn dò người nhà nếu có điều gì khó khăn nên trình bày thẳng với trưởng ban hộ niệm là hay nhất. Là thành viên ban hộ niệm cần phải tham dự đầy đủ những phiên họp của

ban hộ niệm, phải tuân giữ quy tắc hộ niệm, không được tự động chen vào việc khai thị hướng dẫn người bệnh. Nếu thấy có điều gì sơ suất thì chờ đến các phiên họp nêu ra để cùng giải quyết mới đúng.

Hẳn nhiên, qua quá trình sinh hoạt chung với nhau đại chúng cũng dễ dàng nhận ra khả năng của từng cá nhân. Tinh thần, tâm lý, cử chỉ, cư xử, lời nói, v.v... như thế nào đều sẽ rõ. Nếu là tốt thì chắc chắn sẽ được đề cử để góp phần cùng nhau hoàn mãn tâm bồ-đề cao quý. Xin chư vị thành viên đừng vội vã. Khi bàn đến phần thành viên ban hộ niệm, chúng ta sẽ nói rõ thêm.

Nói chung, muốn khai thị, hướng dẫn, nhắc nhở người bệnh đều phải có sự theo dõi tìm hiểu vấn đề rõ ràng, cần chuẩn bị trước những gì cần nói trong ca hộ niệm. Trách nhiệm cứu huệ mạng của một người rất nặng, người hộ niệm không thể sơ ý hành động bất cẩn được. Mong chư vị nhớ cho kỹ điều này. Nhất định phải cẩn thận.

Câu 18(m): Gia đình tích cực tham gia hộ niệm, nhưng phải nhất mực tuân theo sự hướng dẫn của ban hộ niệm.

Đúng hay sai chư vị? - **[Đúng]**. Gia đình đồng thuận, tích cực tham gia hộ niệm rất quan trọng, nhưng nhất định phải tuân theo sự hướng dẫn của ban hộ niệm. Gia đình không được nghe theo sự hướng dẫn của một người khác. Bất cứ một người nào chỉ điểm một điều gì lạ, gia đình muốn làm phải thông qua ban hộ niệm. Phải chấp nhận

“Nhất mực tuân theo sự hướng dẫn của ban hộ niệm” thì mới hộ niệm được. Còn gia đình không tuân theo quy luật này, tự động làm theo ý riêng, thì ban hộ niệm đành phải rút lui. Mong chư vị đặc biệt chú ý.

Pháp Hộ-Niệm tối thắng vi diệu, sự thành tựu đã hiển nhiên, nhưng để cứu được một người phạm phu thoát nạn tam đồ, vãng sanh thành đạo, không phải muốn làm sao cũng được thành tựu đâu.

Câu 18(n): Cẩn thận chăm sóc người bệnh nhưng không được tự ý thêm bớt hoặc cố tình thay đổi Phương Pháp Hộ-Niệm.

Đúng không? - **[Đúng]**. Chăm sóc người bệnh rất quan trọng, nhưng gia đình không được tự ý thêm bớt hoặc làm sai quy luật hộ niệm. Người hộ niệm không có trách nhiệm chăm sóc người bệnh, nhưng trong lúc đang hộ niệm nếu thấy người bệnh khát nước, người hộ niệm cũng sẵn sàng cầm ly nước nhẹ nhàng châm từng muỗng nhỏ cho người bệnh khỏi khát là chuyện bình thường.

Giúp người bệnh ăn mà động tác nhanh quá có thể khiến cho người bệnh bị nghẹn, không tốt! Tiếp nước mà bệnh nhân thường bị sặc sụa, đây là hiện tượng nước tràn vào khí quản, rất nguy hiểm! Thấy có điều chi sơ suất, ban hộ niệm cần nên đóng góp ý kiến liền, người gia đình cần phải tiếp thu để chỉnh sửa lại cho hợp lý. Tuy nhiên, vấn đề chăm sóc chính yếu vẫn do gia đình phụ trách lấy.

Sự chăm sóc người bệnh theo Pháp Hộ-Niệm rất quan trọng và khó khăn hơn bình thường, vì ngoài việc phục vụ về ăn uống, thuốc thang, nóng lạnh... còn phải chú ý theo dõi đến tinh thần người bệnh và tuân theo các quy luật hộ niệm. Sự chăm sóc người bệnh của gia đình chiếm thời gian nhiều hơn thời gian hộ niệm. Tình cảm, mến thương giữa những người trong gia đình phải sâu đậm hơn người hộ niệm, nên sức ảnh hưởng của gia đình rất lớn. Cho nên gia đình phải chú ý tuân theo quy luật hộ niệm để tránh làm lạc tâm người bệnh.

Còn phần người hộ niệm, xin chư vị cố gắng tích cực tham gia hộ niệm để học hỏi kinh nghiệm, cũng nên xem những video hộ niệm vãng sanh khắp nơi để nghiên cứu thêm. Có nghiên cứu mới thấy cái ưu điểm để học, thấy cái sơ suất mà bỏ đi. Những người hộ niệm sau một thời gian khi vừa có chút ít thành tựu, liền nghĩ mình hộ niệm đã giỏi, cho rằng khả năng hộ niệm của mình đã vững... Thì xin thưa với chư vị, ban hộ niệm này nhất định sẽ xuống dốc. Một người nào đó nghĩ rằng mình đã đủ năng lực để hộ niệm cứu người, thì bắt đầu từ đó họ sẽ có rất nhiều sơ suất chính họ không hay. Ngay chính sự tự mãn này là một sơ suất rất tệ hại, khiến cho xác suất thành tựu của sự hộ niệm giảm xuống... giảm xuống... giảm đến nỗi đành phải bỏ hộ niệm luôn đó nhé.

Ấn Tổ dạy, tu hành mà nghĩ rằng đã đủ rồi, thì ngay từ giờ phút đó sẽ bị thoái chuyển. Thoái chuyển nghĩa là rút

xuống, chẳng khác chi như người leo lên cây cao bị rút xuống, nhất định không gãy tay thì cũng quẹo đầu. Một lần rơi là một lần bị nạn, nhiều khi rơi tòm luôn xuống hố sâu thăm thẳm, không còn cơ hội trồi lên đấy!

Vậy thì, phải nhớ thật kỹ điều này, tu hành đừng bao giờ nghĩ mình đã đủ, đừng cho mình là hay thì mới được an toàn, mới được thành tựu. Thời đại này khoa học kỹ thuật tiến bộ, chúng ta có thể lợi dụng khoa học trợ giúp cho việc tu học được nhiều thuận lợi. Ví dụ khi khai thị hộ niệm chúng ta có thể quay video để xem lại cung cách, lời nói, tâm ý, sắc thái của mình ứng xử trong các buổi hộ niệm như thế nào, từ đó có thể phát hiện những ưu điểm để phát huy, nhìn ra những khuyết điểm để sửa chữa.

Xin hãy nhớ cho, tự cho mình là giỏi, tự nghĩ mình đã đủ thuộc về tâm thương mạn. Người bệnh có tâm thương mạn thì không được vãng sanh. Người hộ niệm có tâm thương mạn thì không được Phật lực gia trì, không được chư Hộ-Pháp bảo vệ, tự mình gặp nhiều chướng nạn và sự điều giải khai thị không được cảm ứng. Hộ niệm bị thất bại là vì vậy đấy.

Như vậy, một ban hộ niệm có nhiều sự thành tựu không phải do họ có năng lực gì đặc biệt đâu, mà chính nhờ lòng chí thành chí kính, nhờ tâm Khiêm - Cung - Từ - Ái cao vậy.

Mong cho chư vị hiểu được đạo lý này mà nhận ra sự sơ suất chính yếu ở tại chỗ nào. Những buổi hội thảo hộ

niệm thế giới trực tuyến qua hệ thống zoom thực sự quá hay. Nếu chư vị tham gia với cái tâm khiêm hạ chân thành, sẽ học được rất nhiều kinh nghiệm quý báu, nhất là tiếp thu cái lòng cung kính từ những người hộ niệm có thành tựu cao. Chính nhờ cái tâm thành này mà họ cứu được nhiều người, và cũng chính nhờ cái tâm thành này người bệnh mới có cơ hội được vãng sanh. Tâm tâm tương ứng nhau đều nhờ cái duyên này vậy. Mong chư vị hiểu thấu nhé.

Câu 18(o): Có thể giao hết mọi việc cho ban hộ niệm làm.

Đúng hay sai? - [Sai]. Xin gia đình đừng nên hiểu lầm về nhiệm vụ của ban hộ niệm. Những người hộ niệm thiện nguyện đến hộ niệm với mục đích chính là giúp cho người thân của mình thoát khỏi cảnh đọa lạc, được vãng sanh thành đạo. Sự phát tâm này cao quý lắm, khó khăn lắm. Xin nhớ cho, ban hộ niệm không bao giờ than vãn vì những sự khó khăn này, không bao giờ mong cầu một sự đền ơn đáp nghĩa từ gia đình đâu, nhưng họ rất cần sự cộng tác chặt chẽ của gia đình để cùng nhau thực hiện đúng quy tắc Pháp Hộ-Niệm, hầu mong cứu người thân của mình vượt qua ách nạn, được vãng sanh thoát vòng sanh tử.

Để đáp ứng nhu cầu hiểu thấu hành đúng Pháp Hộ-Niệm, trong tập sách này có nêu rõ. Phận sự của gia đình, gia đình lo. Phận sự của ban hộ niệm, ban hộ niệm lo. Phận sự của người bệnh, người bệnh lo. Người bệnh là thành

viên trong gia đình, rất cần gia đình hỗ trợ. Ngay trong ban hộ niệm, mỗi người cũng đều có phận sự riêng. Mỗi người cần lo tròn trách nhiệm của mình, không nên làm sai quy tắc này mà gây chướng ngại cho công trình hộ niệm.

Riêng về công phu tu tập, Niệm Phật Đường này chủ tâm về hộ niệm. Xin chư liên hữu đồng tu tới đây niệm Phật phải nắm vững về Pháp Hộ-Niệm thì sau cùng may ra sẽ vững đường vãng sanh. Nếu tu tập tại đây mà không vững Pháp Hộ-Niệm thì thật đáng tiếc lắm vậy!

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 213)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 86, vấn đề 19:

Ai có quyền quyết định hộ niệm trong bệnh viện hoặc ở nhà?

Điều này cũng không có gì là cao siêu, cũng không có gì phải bàn cãi nhiều, chỉ nêu ra đây để nhắc nhở rằng hộ niệm trong bệnh viện và hộ niệm ở nhà có điểm khác nhau. Trong bệnh viện thì giường chiếu có vẻ sạch sẽ, được y tá bác sĩ chăm sóc, gối, chăn, mền... có người giặt giũ. Còn ở nhà thì gia đình phải làm tất cả. Tuy nhiên đây hoàn toàn thuộc về tiện nghi vật chất, còn vấn đề về siêu thoát thì sao? Chúng ta sẽ bàn tới sau đây:

Câu 19(a): Ban hộ niệm toàn quyền quyết định, gia đình không được ý kiến.

Đúng hay sai? - [Sai]. Ban hộ niệm không nên cưỡng bức người bệnh. Mọi sự cưỡng bức đều không hợp với luật lệ xã hội. Cho nên, đưa người bệnh vào bệnh viện hoặc xin xuất viện đưa về nhà đều phải do gia đình quyết định, ban hộ niệm hoàn toàn không có quyền quyết định vào chuyện này. Ban hộ niệm chỉ khuyên rằng nếu bệnh tình đã đến giai đoạn cuối, không còn chữa trị được nữa, thì gia đình hãy mau mau xin xuất viện đưa người bệnh về nhà lo hộ niệm thì cơ hội được vãng sanh mới có nhiều hy vọng. Còn ra đi trong bệnh viện thì việc hộ niệm không thuận tiện, việc điều giải hóa gỡ ách nạn vô cùng khó khăn, xác suất được vãng sanh sẽ rất thấp.

Nên nhớ cho, là người phàm phu thì nghiệp chướng nặng lắm. Nếu lúc lâm chung gặp phải hoàn cảnh không thuận lợi, thì cơ hội vãng sanh không dễ dàng đâu. Bây giờ còn khỏe, còn trẻ, còn niệm Phật tốt, xin đừng nghĩ rằng lúc ra đi mình sẽ vẫn còn tỉnh táo, còn khỏe, còn niệm Phật tốt thoải mái đâu nhé. Cận tử nghiệp dành cho hàng phàm phu những tình huống khó khăn lắm đấy, không đơn giản đâu. Xin hãy hết sức cẩn thận, phải tạo điều kiện tốt thì hộ niệm mới hy vọng cứu được nhau. Xin đừng khinh thường bất cứ một sơ suất nhỏ nào. Vấn đề này cần đến sự quyết định của gia đình và người bệnh. Hoàn cảnh không thuận lợi thì dù được hộ niệm cũng khó thành tựu vậy.

Câu 19(b): Gia đình quyết định, ban hộ niệm không được quyền ý kiến.

Đúng hay sai? - [Sai]. Gia đình quyết định là hợp với luật lệ thế gian, nhưng làm theo sự khuyên nhắc của ban hộ niệm thì hợp với Pháp Hộ-Niệm để cứu người thân vãng sanh.

Ban hộ niệm luôn luôn khuyên rằng, nếu bệnh tình không còn chữa trị được nữa thì mau mau đưa bệnh nhân về nhà lo bề hộ niệm. Ở tại nhà ban hộ niệm có nhiều điều kiện thuận lợi hơn để điều giải, hóa gỡ ách nạn, còn ở trong bệnh viện là nơi cần yên tĩnh, không ai cho phép lớn tiếng điều giải hoặc tụ tập đông đảo, thành ra rất khó để thực hiện được trọn vẹn Pháp Hộ-Niệm.

Cho nên gia đình quyết định về người thân của họ là đúng với pháp thế gian, còn làm theo lời khuyên nhắc của ban hộ niệm thì không vi phạm pháp thế gian, nhưng đặc biệt còn hợp với Pháp Hộ-Niệm nên dễ giúp cho người bệnh có cơ duyên thoát cảnh chết mà được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc viên thành đạo quả.

Câu 19(c): Ban hộ niệm cố vấn, gia đình cần nên nghe lời ban hộ niệm tìm cách xin xuất viện sớm khi thấy tình trạng không thể cứu chữa được nữa.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Đây là đáp án đúng nhất, rất chính xác! Ban hộ niệm cố vấn, gia đình cần nghe lời ban hộ niệm tìm cách xuất viện sớm. Ở đây chúng ta nhấn mạnh một điều là khi thấy tình trạng không cứu chữa được nữa. Trong bệnh viện nếu bác sĩ đã báo rằng bệnh tình của ông

bác này không còn cách nào cứu chữa được nữa, thì nằm trong bệnh viện cũng chết ở nhà cũng chết. Nhưng người nào thật sự muốn có cơ hội được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì xin thành khẩn khuyên rằng, mau mau xin xuất viện để về nhà lo bề hộ niệm.

Xin nhắc lại, nếu bệnh đã đến giai đoạn cuối, không còn chữa trị được nữa, thì nên đem về nhà càng sớm càng tốt để lo hộ niệm, vì hộ niệm không phải là đến bên cạnh người bệnh rồi cứ niệm “A-Di-Đà Phật, A-Di-Đà Phật” là xong. Nhiều người đã hiểu lầm một cách quá đáng tiếc về Pháp Hộ-Niệm nên mới nghĩ như vậy. Giờ đây xin nhắc lại, hộ niệm cho hàng phàm phu mà máy móc quá, không khai thị, không hướng dẫn, không gỡ rối, không khuyến tấn, không điều giải... thì hộ niệm cho 100 người, có lẽ có tới 99 người bị thất bại, còn 1 người nữa cũng khó được vãng sanh!

Những vương nạn gì đã trói chân hàng phàm phu lại vậy? Ở đây chúng ta có niệm Phật đó chứ, nhưng đừng vội tưởng rằng mình đã ngon lành nhé, trong tâm của mình không rồi rắm nhé. Xin thưa thẳng rằng, không vương mắc nợ nần thì cũng vương mắc tình cảm, không buồn chuyện con cái thì cũng buồn chuyện vợ chồng, không sợ bệnh thì cũng sợ chết, v.v... Thực sự hàng phàm phu có quá nhiều thứ còn kẹt không thể nào đếm hết đây. Nhà bán chưa xong, tiền nợ chưa đòi, con chưa thành tài, cháu không ai chăm, đứa út chưa vợ, v.v... và v.v... Vạn sự còn đang rối

rắm!... Đây là thực trạng của hàng phàm phu của chúng ta đây. Chư vị Tăng-Ni đã cắt ái ly thân rồi thì có thể đỡ lo về chuyện này, nhưng có lẽ vẫn còn nhiều chuyện khác đây. Ví dụ: Phật sự chưa thành, chùa xây chưa xong, tiền xây chưa đủ, đệ tử chưa thông, v.v... Vẫn còn nhiều thứ lắm! Nếu không hóa giải những mối rối này ra cũng khó vãng sanh được? Chư vị ơi! Chưa phải là Thánh Nhân, thì ai dám bảo đảm rằng mình không bị vướng?

Hàng phàm phu nghiệp nặng, trí mê, phước mỏng, chúng ta tu hành dù có cố gắng hết sức cũng khó đủ sức để vượt qua chướng nạn. Công đức phước báu còn mót trong một đời này chưa thể san bằng khối nghiệp chướng lớn như núi Tu-Di đâu. Sự thực này khá hiển nhiên vậy.

Nhiều người cho rằng, niệm Phật cho “Nhất Tâm Bất Loạn” để đi vãng sanh, chứ cần gì phải nhờ đến hộ niệm. Đúng đấy! Ý chí cao cả, rất khâm phục! Nhưng khi nào bạn niệm Phật đạt được cảnh giới “Nhất Tâm Bất Loạn” rồi mới được nói lời này nhé. Hiện giờ bạn chưa chứng đắc được gì cả mà khinh thường Pháp Hộ-Niệm thì bạn tự chọn lấy con đường khó mà đi, coi chừng thất bại ê chề đắng cay vậy! Tại sao? Chưa chứng mà nói chứng, chưa đắc mà nói đắc thì thật quá bất cẩn! Tâm tính thượng mạn! Phận phàm phu mà còn vướng phải những điều này thì chẳng khác gì mở cửa rộng thênh thang, tạo cơ hội thuận lợi cho oán thân trái chủ thoải mái tiếp cận lôi mình vào tam đồ ác đạo vậy.

Trong kinh Lăng-Nghiêm, Phật dạy: “Đừng cho mình chứng đắc thì tu hành mới an toàn, nếu *tự cho mình chứng đắc thì ắt thọ nạn ma*”. Mong chư vị phải hết sức cẩn thận, đừng nên vọng động thô tháo quá đáng. Một đời tu hành, tương lai chưa biết sẽ ra sao, mà vội vã nói những lời tự mãn, thì chính cái huệ mạng của mình khó thoát khỏi cảnh đọa lạc, nói chi đến sự thành tựu. Chư Tổ dạy: “*Một phần thành kính một phần lợi ích, hai phần thành kính hai phần lợi ích, mười phần thành kính mười phần lợi ích*”, chứ không có một vị Tổ nào dạy rằng tự mãn sẽ được lợi ích. Những người có tâm khiêm cung, thành kính thì thường có sự thành tựu khả quan cả về đời lẫn về đạo. Những tấm gương lành này chúng ta cần nên noi theo.

Ngài Ân Quang dạy: “*Chỉ thành, chỉ kính là cái đạo nhiệm màu để thoát vòng sanh tử, vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc*”. Ngài nói câu “*Chỉ thành, chỉ kính*” chính là dành cho tất cả những người đang ngồi tại đây, đang nghe, đang niệm Phật đây. Vì chúng ta chính là hàng phàm phu nghiệp chướng sâu nặng, trí óc mê mờ, không còn cách nào khác ngoài lòng thành kính niệm Phật để cảm ứng đến đại nguyện của Đức A-Di-Đà, nhờ Phật lực thương xót tiếp độ mà chúng ta mới có thể vượt qua ách nạn của sanh tử luân hồi, vãng sanh thành đạo. Xin đừng quá vọng tưởng, đừng lý luận cao kỳ. Nếu thô tháo vướng phải tâm thượng mạn thì con đường giải thoát bị lấp kín rồi vậy.

Hiểu rõ thân phận phàm phu của mình, thì chúng ta

phải biết đi theo con đường dành cho hàng phàm phu thoát vòng sanh tử. Sở trường của phàm phu chỉ còn có chút lòng chí thành chí kính này. Sở đoản chính là tâm trí mê mờ, nghiệp chướng quá nặng nề. Nếu sơ ý đem cái sở đoản của mình mà đối trị với nghiệp chướng, thách thức với oán thân trái chủ thì tự rước lấy thảm bại chua cay! Cái sở trường của chúng ta được thể hiện bởi tính khiêm nhường, kính cẩn. Hãy thành tâm quỳ xuống cúi đầu lạy Phật, cầu xin Phật thương xót cho con trở về Tây-Phương Cực-Lạc mới được thành tựu. Cũng giống như trong xã hội này, những người nghèo nàn khổ cực cần phải biết nói năng lễ phép, ăn ở hiền lành, tính tình khiêm hạ thì mới được nhiều người thương xót giúp đỡ may ra mới có thể cải tạo vận mệnh. Chứ đã nghèo khó rồi mà vô lễ, bất kính, thì suốt đời đành phải chịu nghèo hèn, lam lũ kiếm từng miếng ăn tấm mền mồ hôi nước mắt, nhiều khi đành phải nằm chèo queo giữa đường chịu chết đói vậy.

Tôn trọng quy luật về hộ niệm là sự thể hiện cụ thể nhất lòng chí thành chí kính. Xin chư vị hãy lắng nghe và làm đúng theo sự hướng dẫn của ban hộ niệm để cơ hội mãn hạn thân xác này mình được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Nếu sơ ý sẽ kẹt lắm đó. Rất kẹt đấy!

“Xuất viện sớm khi thấy tình trạng không thể cứu chữa được nữa”. Như vậy, xin hỏi nếu xuất viện trễ có được không? Được!... Chứ có ai bắt buộc mình đâu? Nhưng xuất viện trễ thì đường vãng sanh khó khăn hơn. Xuất viện càng

sớm càng có thêm thời gian hóa gỡ ách nạn, hộ niệm càng thuận lợi, vãng sanh càng có nhiều hy vọng thành công. Còn chần chờ do dự, để đến lúc người bệnh rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh rồi mới đưa về nhà, thì ban hộ niệm cũng đành chịu thua!

Xin đưa ra đây một ví dụ, trước đây Diệu Âm có đi qua Canada để hộ niệm cho một người. Thời gian ở đó chỉ có 10 ngày rồi phải quay trở về Úc, vì lúc đó đang khởi sự xây dựng Niệm Phật Đường, không thể vắng nhà lâu được.

Đi qua tới nơi khoảng 11 giờ đêm, người nhà bàn luận với nhau có ý muốn để Diệu Âm nghỉ chơi vài ngày cho khỏe rồi tính sau. Nghe nói qua, hình như có chuyện gì khó khăn, nên gia đình tìm cách trì hoãn việc hộ niệm. Diệu Âm đã thẳng thắn nói với gia đình rằng, nếu có điều gì trở ngại xin mạnh dạn nói rõ để cùng nhau giải quyết, vì thời gian ở đây quá ngắn ngủi, công việc tại Niệm Phật Đường quá bận bịu, không thể lưu lại lâu hơn. Diệu Âm tới đây để tranh thủ từng ngày, từng giờ hộ niệm cho cụ. Cứu người như cứu lửa cháy đầu, không thể nghỉ chơi được.

Lúc đó mới phát hiện ra một vấn đề khó khăn. Ông cụ có tất cả 16 người con, thì 14 người không tin, chỉ có 2 người tin tưởng Pháp Hộ-Niệm mà mời Diệu Âm qua hộ niệm. Vừa đồng ý nhận lời thì Diệu Âm phải lên chuyến máy bay sớm nhất. Một chuyến bay hơn nửa vòng trái đất, mà thời gian lên máy bay gấp đến nỗi phải hối hả chạy lên phi trường không kịp thay đồ!

Diệu Âm đề nghị toàn bộ gia đình họp lại ngay sáng ngày hôm sau để Diệu Âm trình bày qua Pháp Hộ-Niệm và chấp nhận được hay không hoàn toàn tùy theo gia đình quyết định. Nếu gia đình chấp nhận, thì tiến hành hộ niệm liền vì tình trạng của ông cụ đã quá khản trương, không thể chờ đợi. Trong khoảng thời gian này nếu ông cụ ra đi, gia đình hãy yên chí, Diệu Âm xin sẽ cố gắng lo tính tất cả mọi chuyện cho. Còn giả như thọ mạng ông cụ còn dài, Diệu Âm sẽ hướng dẫn những gì cần thiết để làm, gia đình cứ theo đó mà thực hiện, hy vọng ông cụ sẽ vãng sanh trước mặt chư vị.

Việc hộ niệm cần phải đủ duyên, muốn giải quyết mọi sự nghi ngờ bất tín nhiều lúc cần phải nói lời thẳng thắn, chứ không thể mập mờ được. Ngay sáng ngày hôm sau, sau buổi họp gia đình đồng ý đem ông cụ về nhà. Ở trong bệnh viện thì lúc tỉnh lúc mê, nói toàn những chuyện không đâu ra đâu. Đem về nhà niệm Phật từ sáng cho đến khuya thì ông cụ ới ra đầy ba cái tô một chất gì màu đen ngòm và ông cụ bắt đầu đòi ăn cháo, rồi tỉnh táo luôn cho đến ngày đi vãng sanh.

Ông cụ tâm sự rằng, khi nằm trong bệnh viện, cụ thường thấy có hàng ngàn người bao vây không cho cụ nói. Cụ muốn về thì bị hàng ngàn người lôi kéo lại không cho đi... Lạ lùng không chư vị? Đối với những hiện tượng huyền hóa này, nếu ở trong bệnh viện để hộ niệm làm sao có thể hóa giải được? Chư vị thấy đó, hộ niệm quan trọng

vô cùng! Chỉ có những người thật sự tin tưởng mới hưởng được lợi lạc. Người không tin đành phải chịu thua.

Cho nên, gia đình cần nên nghe lời khuyên của ban hộ niệm, khi bệnh tình không còn cứu chữa được hãy xin xuất viện đem về nhà càng sớm càng tốt để lo hộ niệm là đúng vậy.

Câu 19(d): Hộ Niệm trong bệnh viện hoặc ở nhà đều tốt, không cần bàn tính.

Đúng hay sai? - [Sai]. Hộ niệm hai nơi hoàn toàn khác nhau. Nếu đơn giản nghĩ rằng chết ở đâu cũng được, thì không nên bàn luận thêm. Nếu có mời ban hộ niệm đến thì cũng chỉ là việc làm theo cảm tình, chứ còn chuyện vãng sanh thì không nên nhắc tới. Còn nếu chư vị tha thiết việc vãng sanh, thì nên làm di chúc dặn dò sắp xếp trước, khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời cần phải có mặt tại nhà, càng sớm càng tốt, để có đủ thời gian cho ban hộ niệm đến gỡ rối, hướng dẫn đường đi vãng sanh. Hàng phàm phu như chúng ta thì 100% đều bị vương mắc, không hóa giải không thể vãng sanh! Nhất định chính mình phải chuẩn bị để tự cứu lấy mình. Được vậy, một đời này mới có hy vọng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo Vô Thượng.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 214)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 86. Vấn đề 20:

Vấn đề chăm sóc người bệnh theo Pháp Hộ-Niệm, gia đình cần phải làm gì?

Câu 20(a): Nhờ ban hộ niệm đảm trách là hay nhất vì họ có nhiều kinh nghiệm hơn gia đình.

Đúng hay sai? - [Sai]. Ban hộ niệm chỉ có trách nhiệm hướng dẫn người muốn vãng sanh những điều cần phải thực hiện để được vãng sanh, chứ không có trách nhiệm chăm sóc người bệnh. Nói như vậy không có nghĩa là ban hộ niệm tuyệt đối không được quyền chăm sóc người bệnh. Chuyện tình cảm giúp đỡ nhau là điều tốt, không cấm kỵ, nên nếu thuận dịp có thể tham gia trợ giúp phần nào, chứ

không phải là trách nhiệm chính của ban hộ niệm. Ví dụ như đang trong ca hộ niệm, thấy người bệnh muốn uống nước, người khai thị cầm ly nước, lấy muống tiếp chút nước uống là cử chỉ hay đẹp, tạo được nhiều cảm tình tốt đối với người bệnh.

Thông thường, nhiều khi người bệnh không còn ăn được nữa, nhưng nước rất cần cho họ. Khi hộ niệm, gia đình nên chuẩn bị sẵn một ly nước nhỏ, để tiếp nước cho người bệnh, đừng để bị khát mà dễ rơi vào tình trạng mê man bất tỉnh. Tiếp nước cho người bệnh nên dùng cái muống nhỏ, từ tốn tiếp nước, không nên làm nhanh quá hoặc mạnh quá mà nước có thể tràn vào khí quản, khiến người bệnh bị sặc, bị nghẹt thở, rất nguy hiểm. Nhiều lúc người bệnh quá yếu không uống được nữa, thì nên dùng miếng bông gòn nhỏ thấm nước bôi qua môi có thể giúp cho người bệnh đỡ khát phần nào.

Trong lúc hộ niệm thấy người bệnh mỏi mệt quá, đau vai, nhức lưng, ban hộ niệm cũng có thể thuận dịp xoa bóp nhẹ nhàng vài động tác làm cho người bệnh thoải mái hơn, vui vẻ lên. Những cử chỉ này gây nên tâm lý rất tốt, tạo được những cảm tình đầm ấm giữa người bệnh và người hộ niệm, nhờ đó mà họ dễ dàng tiếp nhận sự hướng dẫn của người hộ niệm hơn.

Những việc này ban hộ niệm có thể tùy duyên giúp đỡ được, chứ không phải là nhiệm vụ chính của ban hộ niệm.

Việc chăm sóc người bệnh chính yếu vẫn do gia đình đảm trách lấy.

Câu 20(b): Luôn luôn phải có ít nhất một người thân ở sát bên người bệnh để niệm Phật, chăm sóc.

Đúng không? - **[Đúng]**. Rất cần một người chăm sóc ở sát bên người bệnh. Khi thấy người bệnh đã quá yếu rồi, có thể ra đi bất cứ lúc nào, xin đừng bao giờ để người bệnh nằm một mình. Ngoài việc chăm sóc như xoa bóp, quạt nóng, đắp lạnh... còn có một vấn đề rất nhạy bén khác là thường ở vào những thời điểm cuối cùng này người bệnh thường rơi vào trạng thái bất an, bị khủng bố giống như người gặp ác mộng. Một khi thân thể mệt mỏi, thần kinh quá yếu, người bệnh có thể thường đối diện với nhiều cảnh giới lạ lùng mà đâm ra hoảng hốt, sợ hãi. Chính vì vậy, rất cần có người bên cạnh để theo dõi, chăm sóc, đánh thức dậy, an ủi, vỗ về hầu hóa giải những chương nạn này, đừng để người bệnh bị chìm sâu vào những ác mộng đó.

Cụ thể, khi thấy sắc mặt bất thường, giật mình la hét, nói năng ú ớ, v.v... ngay lập tức nên đánh thức họ dậy, lên tiếng an ủi: “*Mẹ ơi!...Có con ở bên cạnh đây, con đang niệm Phật cho Mẹ đây, Mẹ an tâm đi nhé. Mẹ đang yếu đuối, mệt mỏi sinh ra ác mộng, thấy này thấy nọ là chuyện bình thường, không cần phải lo sợ...*”. Hãy cầm tay Mẹ nhắc nhở: “*Mẹ niệm Phật theo con nhé...*”, và mình niệm

Phật lớn tiếng lên: “*A-Di-Đà Phật, A-Di-Đà Phật...*”. Đơn giản như vậy thôi mà giúp cho người bệnh tỉnh táo lại, trở về với thực tế, không còn trong ác mộng nữa, không còn sợ sệt nữa.

Cho nên, không được để người bệnh nằm một mình, mà phải có ít nhất là một người để chăm sóc và niệm Phật, đây gọi là hộ niệm 24/24. Chứ không phải thấy người bệnh yếu rồi thì ban hộ niệm chia làm 5 ca, 10 ca, mỗi ca 2 tiếng đồng hồ liên tục niệm Phật, và bắt người bệnh phải mở mắt niệm theo. Hoàn toàn không phải như vậy đâu.

Ban hộ niệm đến an ủi, nhắc nhở, điều giải, cho uống chút nước, bóp bóp cái tay, vuốt vuốt cái vai, xoa xoa cái lưng... giúp cho người bệnh có chút ít thoải mái, tươi tỉnh lại, rồi niệm Phật cho người bệnh niệm theo trong khi hộ niệm. Nhưng sau đó vẫn phải có thời giờ để người bệnh nghỉ ngơi, và rất cần 1 người hoặc 2 người trong gia đình túc trực bên cạnh chăm sóc, theo dõi và niệm Phật với người bệnh. Đây gọi là niệm Phật 24/24, chứ không phải bắt người bệnh thức trọn đêm, trọn ngày để niệm Phật. Nếu ban hộ niệm sơ ý việc này, thì không có người bệnh nào có thể chịu đựng nổi sự hộ niệm đâu. Còn tới thời điểm lâm chung, hấp hối hoặc tắt hơi, ban hộ niệm mới thay phiên niệm Phật liên tục 24/24 bên cạnh thì chính xác. Xin chú ý hộ niệm cần cẩn thận, chớ nên sơ suất làm điều làm lẩn tai hại.

Câu 20(c): Có thể dùng thuốc để hỗ trợ sức khỏe, nhưng phải khuyên người bệnh quyết chí cầu vãng sanh.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Có nhiều người nghĩ rằng, muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì không được uống thuốc, vì uống thuốc để cầu hết bệnh thì không được vãng sanh. Nghĩ như vậy không đúng với Pháp Hộ-Niệm, không hợp với Pháp Niệm-Phật, lại sai với tự nhiên. Nếu người bệnh sợ chết, ngày đêm thăm van vái cầu xin Phật Bồ-Tát gia trì cho hết bệnh, thì dù có uống thuốc hay không cũng không được vãng sanh. Có người khi bị bệnh còn phát tâm muốn bỏ tiền bạc ra bố thí, cúng dường, làm phước để cầu xin hết bệnh, dù có đem cả gia tài sản nghiệp ra cúng dường thì bệnh chưa chắc sẽ hết mà lại mất phần vãng sanh. Suy cho cùng, đây chỉ vì sợ chết mà làm chuyện có tính hồi lộ sai lầm, chứ không phải là sự thành tâm đâu! Còn dùng thuốc thang để thân thể bớt đau nhức, sức khỏe dễ phục hồi, tinh thần tỉnh táo hơn hầu niệm Phật được thanh tịnh hơn, nhiếp tâm hơn thì hoàn toàn có lợi, không nên cấm cản.

Ví dụ, người bệnh bị chóng mặt thì xoa dầu, xoa mặt rất tốt, nhức đầu cần uống thuốc giảm nhức đầu, chân tay đau mỏi thì xoa bóp cho thoải mái, v.v... Những điều này có thể giúp cho người bệnh dễ chịu hơn là điều hoàn toàn tốt, không có gì cản trở con đường vãng sanh của họ. Cần thận hơn, việc dùng thuốc trị bệnh, bổ dưỡng người bệnh, xin chư vị nên hỏi qua ý kiến bác sĩ để tránh tình trạng

dùng sai thuốc, dùng quá liều. Đây là điều cần chú ý để thích ứng với bệnh tình, chứ dùng thuốc hoàn toàn không sai trái với quy luật hộ niệm.

Chúng ta đang có những buổi hội thảo về hộ niệm được thực hiện trực tuyến qua Zoom trên mạng internet. Chương trình này được nhiều vị cùng phát tâm làm, thực sự lợi lạc vô cùng. Xin chư vị cố gắng tham gia, đơn giản chỉ ngồi trước máy điện toán tại nhà, hoặc chỉ cần một chiếc điện thoại thông minh là có thể gặp nhau cùng học hỏi nhiều kinh nghiệm quý báu, trao đổi ý kiến, hóa giải nhiều nghi vấn về Pháp Hộ-Niệm. Đây là phương pháp thù thắng, nhờ nền khoa học kỹ thuật cao mà chúng ta truyền đạt Pháp Hộ-Niệm tới được với đại chúng ở khắp nơi. Mong sao cho nhiều người hiểu thấu hành đúng Pháp Hộ-Niệm, để cơ duyên vãng sanh Tịnh-Độ được rộng rãi hơn. Công đức vô lượng!

Hãy tích cực tham gia học tập hộ niệm với nhau đi, tự nhiên tâm hồn mình sẽ mở rộng, khả năng hộ niệm sẽ phát triển, tự mình sẽ phát hiện ra những sơ suất để khắc phục. Chư Tổ luôn luôn dạy rằng, học đạo đừng bao giờ tự cho là đủ, đừng bao giờ tự cho mình đã giỏi. Tự mãn thì tự nhận lấy thất bại chua cay! Tự thấy đủ thì không còn đường tiến tu đạo nghiệp! Càng thấy đủ càng sơ suất lớn. Sơ suất thì đến một lúc nào đó chính mình không hưởng được lợi lạc gì từ Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm này đâu. Một khi đã vô duyên với pháp đại cứu tinh này, thì hàng phàm phu trong

thời mạt pháp làm sao tìm ra được cơ hội thành tựu? Rõ ràng, người tu thì có mà người đắc thì không! Người tu thì nhiều mà người thành tựu thì quá hiếm!

“Thời mạt pháp ức triệu người tu khó tìm ra một người thoát nạn, chỉ người nào biết nương theo Pháp Niệm-Phật mà thoát khỏi luân hồi”, đây là lời Phật dạy. Hôm nay chúng ta đã gặp được Pháp Niệm-Phật vãng sanh, lại gặp được Pháp Hộ-Niệm trợ duyên rất hiệu quả, người Việt Nam chúng ta thực sự đã nhờ Pháp Hộ-Niệm này mà người vãng sanh nhiều đến đếm không hết. Vậy thì, gặp được cơ hội này nhất định chúng ta phải quyết lòng đi về cho tới Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo, đừng sơ suất phân vân mà tội nghiệp cho huệ mạng của chính mình.

Tóm lại, dùng thuốc để hỗ trợ sức khỏe là điều đúng, nhưng người niệm Phật muốn được vãng sanh thì tâm tâm nguyện nguyện phải quyết chí cầu vãng sanh, chứ không phải cầu hết bệnh. Nhiều người niệm Phật nhiều năm, khi sức khỏe yếu đuối, uống vài món thuốc bổ thì thấy sức khỏe tốt lên, cơ thể phục hồi lại... tự nhiên khởi tâm tham sống sợ chết, lưu luyến cõi trần này. Hiện tượng này gọi là “Ám Khảo”, hay nói rõ ràng hơn là tâm đạo đã bị thoái chuyển rồi! Thôi thì đành ở lại cõi năm trược ác hiểm này tiếp tục chịu nạn, chứ không thể được vãng sanh vậy.

Câu 20(d): Cần chăm lo việc ăn uống đầy đủ để người bệnh có sức khỏe và tinh thần tỉnh táo niệm Phật mới tốt.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Câu này trả lời cho những người đi hộ niệm mà sơ suất khuyên người bệnh bỏ ăn, bỏ uống. Lời khuyên bỏ ăn uống tệ hại lắm, mang tính cực đoan, không đúng với Phật pháp, làm cho đại chúng phải lắc đầu, không dám tiếp cận người học Phật! Người hộ niệm mà không chịu nghiên cứu học hỏi chánh pháp, không chịu y giáo lời Tổ lời Phật tu hành, cứ lấy ý nghĩ riêng tư của mình mà nói thì đáng trách lắm. Ví dụ, *“Đã đến giờ phút này rồi mà còn đòi ăn để sống thêm sao? Còn đòi uống để ở lại đây à?”*. Thật sai lầm! Người bệnh đã yếu đuối, mệt mỏi người lại không cho ăn, không tìm cách bồi bổ để hồi sức mà còn khuyên ngược lại, thì làm sao họ có đủ sức để niệm Phật đây? Thật quá sai lầm! Phật pháp là chánh pháp. Có chánh pháp nào lại xúi giục tự tử?

Cho nên, người học Phật không thể làm ngược với đạo lý tự nhiên. Nếu gặp trường hợp cơ thể người bệnh không còn tiếp nhận thức ăn được nữa thì đành phải chấp nhận. Nhưng nếu người bệnh còn ăn được, thì người chăm sóc phải cẩn thận dùng cái muỗng nhỏ rót cho từng muỗng sữa dinh dưỡng, rót từng muỗng cháo loãng để giúp cho người bệnh phục hồi lại sức khỏe. Được như vậy họ mới niệm Phật tốt hơn. Nhất là nước uống, người bệnh rất cần nước để kéo dài sự tỉnh táo, tránh tình trạng mê man bất tỉnh. Điều này thuận với tự nhiên, hợp cả đời lẫn đạo. Xin đừng nên sơ ý làm điều sai lầm, không tốt vậy.

Bên cạnh sự chăm sóc đúng cách, gia đình nên luôn luôn an ủi, khuyến tấn tinh thần người bệnh vươn lên niệm Phật. Sự khai thị hướng dẫn của người hộ niệm cần đặc biệt chú ý luôn luôn động viên tinh thần người bệnh mạnh mẽ lên, vực tâm lực của họ mạnh lên, vui vẻ quyết chí niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Tâm lực mạnh sẽ vượt thắng nghiệp lực, dễ được cảm ứng đạo giao, nếu cơ hội này thọ mạng đã mãn, họ theo A-Di-Đà Phật vãng sanh lưu lại tướng lành bất khả tư nghì.

Trong Pháp Hộ-Niệm, sự khai thị vô cùng quan trọng. Khai thị vững vàng, khai thị thành tâm, khai thị đúng vào vướng mắc có thể đưa người bệnh từ vực sâu vượt lên tới đỉnh cao, giúp họ thoát qua tất cả chướng nạn mà vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc thành tựu đạo quả. Có nhiều người nói rằng Hòa Thượng Tịnh-Không không cho phép khai thị khi hộ niệm. Chư vị ơi! Học đạo đừng quá bất cần mà sơ ý làm điều sai lầm. Nghe pháp xin đừng quá máy móc, cắt trước bỏ sau mà oan cho người chủ giảng.

Hòa Thượng Tịnh-Không cấm sự giảng giải đạo pháp cao siêu, lý huyền luận diệu trước người đang chịu đại bệnh chờ ngày xả bỏ báo thân, chứ Ngài không cấm dùng lời ái ngữ nhắc nhở, tâm lý an ủi, vui vẻ hướng dẫn... khiến cho người bệnh quyết lòng niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Đây chính là khai thị đấy.

Nếu người bệnh chưa tin vững, mình phải khéo léo

khuyến tấn làm cho họ phát khởi tín tâm niệm Phật. Nếu người bệnh còn tham chấp đủ điều, mình khéo léo khuyên giải họ buông xả vạn duyên để niệm Phật. Nếu người bệnh còn quuyến luyến con cháu, hãy khéo léo phân trần với họ, nếu thực sự thương con cháu hãy mau mau niệm Phật cầu về miền Cực-Lạc thành đạo để có khả năng trở về cứu độ con cháu... Tất cả đều là sự khai thị trong khi hộ niệm.

Cho nên, tâm thành kính nghe pháp hoàn toàn khác với tâm bất cần nghe pháp. Có tâm chí thành chí kính thì khai thị mới có được sự tâm tâm tương ứng, tạo được sự tương tác tốt đẹp. Điều này vô cùng quan trọng. Cái tâm thành này làm sao có thể ghi ra giấy được? Làm sao có thể chụp hình được? Mong chư vị hiểu cho đạo lý này. Có tâm chân thành học hỏi thì mới hiểu thấu vấn đề, mới có thể hành đúng chánh pháp vậy.

Câu 20(e): Tích cực khuyến tấn người bệnh niệm Phật cầu vãng sanh, không được nói lời tiêu cực hay thăm hỏi vắn vơ, cử chỉ bi quan.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Vấn đề này thuộc về quy luật căn bản mà người hộ niệm nào cũng phải biết. Các vị trưởng/phó ban hộ niệm nên có sự nhạy bén quan sát hoàn cảnh chung quanh khi hộ niệm. Ví dụ thấy một người con tỏ vẻ lo âu, sầu bi, đôi mắt ướm lệ... thì tìm cách khuyên giải, an ủi. Thấy người khác có vẻ bất an, hãy để ý thăm hỏi, động viên tinh thần... Đây cũng là một phần trong sự

khai thị hộ niệm, chứ không phải khai thị là chỉ nhắm tới riêng người bệnh thôi đâu.

Mong chư vị nhớ cho, Pháp Hộ-Niệm tuy đơn giản, nhưng vẫn có nhiều điều khá vi tế. Niệm Phật Đường chúng ta lấy hộ niệm làm Phật sự chính để cứu giúp nhau. Xin chư vị đồng tu tới đây niệm Phật tu hành, hãy cùng nhau cố công nghiên cứu, nhắc nhở chỉ vẽ cho nhau, cùng chung lòng niệm Phật hộ niệm cho người hữu duyên vãng sanh Tịnh-Độ. Công đức vô lượng!

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 215)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 87 chúng ta tiếp tục nói về:

Gia đình chăm sóc người bệnh theo phương pháp hộ niệm.

Hồi chiều này đã nói đến câu 20(e), bây giờ xin nói tiếp câu này một chút:

Gia đình cần tích cực khuyến tấn người bệnh niệm Phật cầu vãng sanh, không được nói lời tiêu cực hay thăm hỏi vấn vơ, cử chỉ bi quan.

Thương tiếc, khổ đau trước cảnh sanh tử biệt ly là điều khó tránh đối với người thế gian. Khi đối diện với người thân trong gia đình bị bệnh nặng sắp sửa phải ra đi, thường

thường thì cả nhà ôm nhau than khóc, âu sầu, than thở, nói toàn những lời bi quan. Khi hiểu chút đạo lý giải thoát rồi, chúng ta mới nhận thức ra tình cảm thế gian thường vô tình tạo nên cảnh thương tâm vô hạn!

Diệu Âm chợt nhớ ra một cảnh tượng đau lòng xảy ra cách đây khoảng 40 năm về trước. Tại thành phố Quy Nhơn, có một gia đình kia cách xa nơi Diệu Âm đang ở khoảng 100 thước. Người cha đang bị bệnh nặng, không còn cứu chữa được nữa. Người con gái từ xa hay tin trở về thăm và cứ ôm lấy người cha mà khóc than thê thảm suốt ngày đêm: *“Cha ơi! Đừng chết nghen cha. Bà con cô bác ơi!... Cha tôi sắp phải chết rồi, hãy làm ơn cứu cha tôi với...”*. Tiếng khóc than kêu cứu đau buốt, nghe muốn tan nát tim gan suốt cả đêm trường bên cạnh người cha đang bệnh nằm chờ chết! Nhưng ai có thể cứu được đây? Giờ đây chợt nhớ lại, nghĩ đến cảnh thương tâm của đời người, khi biết được Pháp Hộ-Niệm rồi lại càng thấy đau thương quặn thắt!... Rõ ràng nạn càng thêm nạn.

Biết được con đường vượt thoát sanh tử rồi, mong chư vị hãy tận sức khuyên người bệnh niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Khuyến tấn những người làm con hãy nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm để cứu cha mẹ mình thoát chết. Chỉ có Phật pháp mới cứu chúng sanh thoát ly sanh tử luân hồi. Chỉ có Pháp Niệm-Phật mới có thể cứu một người phạm phu trong thời mạt pháp này thoát qua sáu đường khổ nạn. Chỉ có hiểu thấu hành đúng Pháp Hộ-

Niệm mới kịp thời cứu cha mẹ mình một đời này vượt qua cảnh chết để vãng sanh Tịnh-Độ, vĩnh viễn hưởng cực lạc an vui. Chứ kêu la cầu cứu những người chung quanh, ai có thể cứu được cha mẹ mình đây?

Khuyến tấn người niệm Phật, thì xin chư vị hãy tự khuyến tấn mình trước nhé. Nếu chính mình gặp một ách nạn hoặc bệnh khổ mà không còn cách nào cứu chữa được nữa, thì tự mình phải giữ vững tinh thần, quyết tâm niệm A-Di-Đà Phật để sanh về thế giới Cực-Lạc của Đức Từ Phụ A-Di-Đà. Trong vô lượng đời kiếp qua mình xả thân, thọ thân, sanh sanh tử tử vô lượng lần khổ đau rồi. Nay nhất định không đi theo con đường khổ nạn này nữa, mà phải trở về Tây-Phương Cực-Lạc vô tử vô sanh.

Tại sao trong vô lượng kiếp qua mình phải chịu sanh tử luân hồi mãi không thoát được vậy? Vì mê muội không biết đường vãng sanh. Vì cứ tham chấp, tiếc nuôi vào thân mạng vô thường không nở bỏ. Vì mỗi lần xả bỏ xác thân thì con cháu âu sầu, khóc than, kêu réo làm cho mình đã rồi lại bị rối thêm, lòng muốn an mà an không được, tâm đã sợ lại bị sợ hãi kinh hoàng hơn. Chính đây là cái duyên làm mình kẹt mãi trong sáu đường luân hồi khổ nạn.

Vậy thì giờ này hãy hiểu đạo đi, đừng tham chấp vào cõi vô thường này nữa. Ngày nào xả bỏ thân xác này, hãy niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Nếu tâm nguyện này vững vàng, tha thiết, thì mình

không thêm theo cái xác vô thường làm loài nga quỷ, không thêm theo nghiệp chướng thọ nạn, mà theo nguyện lực trở về Tây-Phương Cực-Lạc, trong một cơ duyên này chư vị sẽ vãng sanh thành Phật. Nghĩa là, chúng ta ứng dụng pháp từng nguyện vãng sanh, chứ không phải từng nghiệp thọ báo như trong vô lượng kiếp qua nữa.

Người hộ niệm là người hướng dẫn cho người bệnh vượt qua ách nạn của nghiệp chướng bằng chính cái tâm lực của họ. Phải hân hoan trở về thế giới Tây-Phương Cực-Lạc hưởng an vui cực lạc vô tử vô sanh. Hãy chán chê cái thế giới Ta-Bà khổ nạn, ngũ trược ác thế để chấm dứt sanh tử khổ nạn. Vô lượng kiếp qua chúng ta không làm được, nay đã gặp đầy đủ nhân duyên rồi, phải quyết chí vãng sanh thành đạo.

Phật dạy: “*Nhất thiết duy tâm tạo*”. Cực lạc hay đọa lạc do chính mình quyết định lấy. Cho nên khuyên người nhà mình niệm Phật cầu vãng sanh, thì chính mình phải niệm Phật cầu vãng sanh. Vô lượng vô biên chúng sanh không biết đạo lý này, nay mình đã biết. Vô lượng vô biên chúng sanh khi chết không biết đường vãng sanh, nay ta đã biết rõ rồi thì chính ta là người may mắn hi hữu trong vô lượng vô biên chúng sanh đầy chư vị ạ.

Vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là con đường tắt vượt qua sáu đường sanh tử luân hồi. Người hộ niệm phải nắm vững đạo lý này để khuyến tấn, xây dựng tín tâm vững vàng

và nguyện tâm tha thiết muốn được vãng sanh cho người bệnh. Đừng sơ ý khuyên người niệm Phật cầu hết bệnh, cầu giải nghiệp mà sai lệch với Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh. Chỉ cần nói lệch một lời, thì không còn hy vọng nào có thể cứu một người phạm phu thoát nạn trong thời mạt pháp này vậy.

Câu 20(f): Cần có y tá ngày đêm túc trực lo việc thuốc thang.

Đúng không chư vị? - [Sai]. Chúng ta đang nói về sự chăm sóc nào hợp với Pháp Hộ-Niệm vãng sanh để cứu huệ mạng của người bệnh. Ở tại Úc này, khi người bệnh xin xuất viện về nhà, các y tá vẫn đến tận nhà chăm sóc, lo việc thuốc thang hết sức cẩn thận. Việc ăn uống, tắm rửa, giặt giũ, lau nhà chính phủ đã lo chu cấp cho người lớn tuổi một cách khá chu đáo. Đây là điều quá tốt. Nhưng dù sao cũng chỉ lo về phần vật chất, chứ không thể lo về huệ mạng của mình được.

Chúng ta phải nhận thức minh bạch rằng, thân xác này trước sau ai cũng phải xả bỏ, nhưng huệ mạng là chính mình, không thể xả bỏ được. Vì thế, chuyện tốt về thế gian không thể thay thế cho chuyện tốt về huệ mạng được. Cho nên, người trong gia đình phải học tập cách chăm sóc hợp với Pháp Hộ-Niệm để cứu người thân. Cần có một người túc trực bên cạnh người bệnh, ngoài vấn đề chăm sóc thể chất như bình thường còn phải chú ý giữ đúng quy luật hộ

niệm. Ví dụ: không được âu sầu than thở, không được nói lời bi quan yếm thế, không được làm bất cứ điều gì khiến cho tâm đạo của người bệnh bị thoái chuyển. Nghĩa là, luôn luôn tìm cách giúp cho tinh thần người bệnh vươn lên, vững vàng niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ.

Có nhiều người quyết lòng phá cho hết nghiệp chướng để thoát ly sanh tử luân hồi. Ý chí này thì quá cao cả, nhưng năng lực thì không làm được! Hàng phàm phu nghiệp nặng trí mê mà chọn con đường này thì cảm thán mà than rằng: “*Lực bất tòng tâm*”, tính lộn đường rồi! Phá nghiệp không nổi mà cứ chạy theo nghiệp để phá thành ra đời đời kiếp kiếp phải theo nghiệp thọ báo. Phàm phu phá được 1 nghiệp thì tạo thêm 10 nghiệp, thì làm sao trả hết đây? Khổ lắm! Khổ lắm đấy! Còn niệm Phật vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc là “Đối Nghiệp Vãng Sanh”, đi trên núi nghiệp mà về miền Cực-Lạc. So sánh giữa hai đường đi, có thể ví như một người phá núi băng rừng mà tiến, một người ngồi trên máy bay để tới đích. Rõ ràng có khó có dễ, có mau có chậm... Thật sự khác xa nhau rất lớn, như trời với vực vậy.

Vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc xong thì Chơn-Tâm Tự-Tánh sẽ khai mở, tự mình biết được mình đã tạo bao nhiêu nghiệp tội, lúc đó chư vị mới thấy nghiệp chướng của mình không phải một cái, hai cái, ba cái, không phải chỉ là một căn bệnh ung thư, một bệnh tiểu đường này đâu, mà còn vô lượng nghiệp khác đang chờ đấy, trả trong vô lượng kiếp nữa cũng không hết đâu.

Câu 20(g): Trong lúc hộ niệm mọi biến chứng của bệnh nhân cần phải thông báo liền cho bác sĩ biết.

Đúng hay sai? - [Sai]. Sai nữa rồi. Bệnh đã không còn chữa trị được nữa, đang lo hộ niệm từng bữa để chờ ngày vãng sanh, tức là bác sĩ trong bệnh viện đã chịu thua rồi thì còn thông báo đến bác sĩ để làm chi? Người quyết lòng vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc phải nương nhờ vào Phật pháp để cứu cái huệ mạng của mình. Chư vị phải nhớ cho kỹ là chúng ta đang cứu cái huệ mạng vô sanh vô tử của chính mình, chứ đâu thể nào bám víu vào cái xác thân sắp mãn hạn này nữa. Muốn vô sanh vô tử phải trở về cảnh giới của vô sanh vô tử. Cảnh giới Vô-Sanh Pháp-Nhẫn, không còn sanh tử nữa chính là ở tại cõi Tây-Phương Cực-Lạc. Còn ở tại đây thì còn tử tử sanh sanh. Ở tại đây cũng có thể nói lý cho vui, nhưng cuối cùng thì người người đành lủi thủi đi vào cảnh tối tăm đọa lạc!

Cho nên, phật mình phàm phu đang đi dưới đất hãy nhìn đường đất mà đi để tránh khỏi những hầm hố, chông gai, tránh xa những chướng ngại cạm bẫy dưới đất mới đúng. Nếu đi dưới đất mà mắt cất nhìn mây, thì coi chừng bị rơi xuống dưới hầm phía trước, bị vướng phải bụi gai bên đường? Ách nạn trùng trùng là vậy đấy.

Đã đến giai đoạn không còn chữa trị được nữa, mà van xin bác sĩ chữa trị cầu may, còn nước còn tát, đây chính là tâm tham sống sợ chết, còn muốn bám chặt lấy thế giới

Ta-Bà này dễ chịu nạn, thì làm sao được vãng sanh. Tất cả đều do chính tâm nguyện của mình tự thực hiện lấy cảnh giới tương lai của mình vậy.

Chính vì thế, với Pháp Niệm-Phật, Phật dạy phải tha thiết nguyện vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Pháp Hộ-Niệm hướng dẫn chúng ta phải tích cực đi thẳng về cõi Cực-Lạc, phải chủ động thực hiện đường vãng sanh. Nhiều đời nhiều kiếp qua, chúng ta đều thụ động gởi trọn huệ mạng của mình cho nghiệp chướng làm chủ. Đời này gặp được Phật pháp, gặp được Pháp Hộ-Niệm, gặp được cơ duyên vãng sanh thành đạo, chúng ta phải chủ động cứu lấy huệ mạng của mình, đừng thụ động buông xuôi cho nghiệp chướng dẫn dắt theo đường đọa lạc nữa nhé.

Câu 20(h): Cần thông báo mọi tình huống về thể chất và tinh thần của người bệnh đến ban hộ niệm để họ theo dõi hầu khai thị, hóa giải kịp thời đúng lúc.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Phải thông báo càng đầy đủ những tình huống liên quan đến người bệnh càng tốt, đừng nên nói qua loa. Có rất nhiều người thường nghĩ rằng, “À, điều này không có liên quan gì đến việc hộ niệm thì khai ra làm chi?”. Nhưng coi chừng, chính những điều không cần khai đó lại là chỗ vướng mắc lớn nhất, chướng ngại nhất cho đường vãng sanh mà không hay.

Diệu Âm xin kể ra đây một câu chuyện có thực trong hành trình hộ niệm đó đây. Trong một cuộc hộ niệm cách

đây gần 10 năm, người bệnh kia cứ nằm thêm thiếp, mê man bất tỉnh suốt hơn 13 năm trường. Gia đình mời ban hộ niệm đó đến hộ niệm gần cả một năm qua, nhưng không có một biến chuyển nào tốt đẹp hơn. Khi Diệu Âm có dịp đến nơi đó, ban hộ niệm mời Diệu Âm tới tiếp sức điều giải. Trước khi khai thị cho người bệnh, Diệu Âm hỏi gia đình có những sự cố gì đặc biệt xảy ra đưa đến tình huống này không? Gia đình nói: “Không!”.

Diệu Âm cố gắng khai thị, lời nói khá mạnh, hy vọng đánh thức người bệnh dậy. Nhưng trải qua hơn một tiếng đồng hồ, tìm mọi cách vực người bệnh dậy, chỉ mong sao người bệnh nháy mắt, hoặc cử động ngón tay, để ít gì cũng nghe được lời nói của mình. Nhưng người bệnh vẫn hoàn toàn bất động, không tỉnh dậy được! Diệu Âm cảm thấy lạ lùng, vì nhìn thấy cơ thể không đến nỗi quá ốm yếu, tiếp nhận thức ăn nước uống còn dễ dàng... Tại sao lại không tỉnh dậy được?

Diệu Âm mời gia đình họp lại và thành khẩn hỏi đi hỏi lại thêm, mong muốn biết được những sự cố gì đặc biệt khó khăn đã xảy ra trước khi bị tình trạng này để hy vọng tìm ra chút manh mối hầu hóa giải chướng nạn. Nhưng gia đình vẫn cứ nói rằng không có vấn đề gì đặc biệt cả. Diệu Âm đành nói lời xin lỗi, vì đã tận sức rồi nhưng đành chịu thua, không giúp được gì hơn!... Thì đến lúc đó, một người trong gia đình mới đứng lên mạnh dạn cho biết một sự thật khá đau lòng...

Nghĩa là, ách nạn này không phải là ngẫu nhiên, mà phát sinh từ một mối hiểu lầm khá phức tạp, tạo nên một tình cảnh đầy cay nghiệt, khiến cho người này bị nạn. Có lẽ vì quá uất ức mà đưa đến tình trạng mê man bất tỉnh luôn từ đó đến nay.

Một thông tin vô cùng trọng yếu để hóa giải vắn nạn mà gia đình cứ nghĩ rằng không liên quan đến việc hộ niệm. Diệu Âm liền đem ngay điều này ra mạnh mẽ lên tiếng nhắc nhở người bệnh mau mau buông xuống để tự cứu lấy mình. Không ngờ, sau khi khai thị khoảng chừng 45 phút thì có sự biến chuyển khá thú vị, người bệnh mở mắt ra, tỉnh lại. Một sự thức tỉnh đầy may mắn sau 13 năm nằm thêm thiếp bất động.

Câu chuyện này xin kể ra đây để đóng góp một chút kinh nghiệm làm hành trang cho các ban hộ niệm. Khai thị trong cuộc hộ niệm cần yếu nhất là nhắm đúng vào trọng tâm vướng mắc của từng người để hóa giải chướng nạn cho họ, chứ không phải giảng nói chung chung, nói lý cao đạo diệu. Tỉnh dậy xong thì người đó tỉnh luôn. Ban hộ niệm tiếp tục trợ duyên, mấy tháng sau ra đi lưu lại tướng lành khá tốt đẹp. Pháp Hộ-Niệm thật bất khả tư nghĩ!

Cho nên, gia đình cần khai báo với ban hộ niệm càng đầy đủ mọi tình huống, mọi uẩn khúc liên quan tới người bệnh càng tốt. Ban hộ niệm cần giảng giải cặn kẽ quy luật này để gia đình hiểu rõ tầm quan trọng của vắn đề. Tất

cả đều chỉ để cứu huệ mạng người thân yêu của họ, chứ không có mục đích gì khác.

Mỗi lần tọa đàm ta nói thêm một chút kinh nghiệm. Mong cho Pháp Hộ-Niệm được nhiều người hiểu thấu và hành đúng hầu cứu người vãng sanh thành tựu đạo quả.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 216)

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2

Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 87, vấn đề 21:

Khi người thân ra đi, gia đình cần chú ý:

Câu 21(a): Nhanh chóng kêu xe cứu thương tới để làm hô hấp.

Đúng không? - [Sai]. Mạng sống con người quý lắm, nếu gặp phải tai nạn bất ngờ, sự hô hấp nhân tạo rất cần thiết để kịp thời cứu lấy sự sống của nạn nhân là điều tốt. Nhưng một người bị bệnh đã đến giai đoạn cuối, bệnh viện chào thua, nghĩa là không còn cách nào chữa trị được nữa, thì khi tắt hơi dù có làm hô hấp hay không người bệnh vẫn phải chết. Đối với người mạng chung, người hộ niệm lo cứu cái thần thức của người đó thoát vòng đọa lạc, vãng sanh thành đạo, chứ không phải cứu cái thân xác.

Trên nguyên tắc nghề nghiệp, thường một người đã tắt hơi mà gia đình yêu cầu làm hô hấp nhân tạo, thì nhân viên cứu thương sẽ làm hô hấp cho họ. Trong bệnh viện, khi bệnh nhân đã ra đi, nếu gia đình yêu cầu phải làm hô hấp thì cũng sẽ được làm hô hấp, nhưng trước khi làm bác sĩ sẽ giải thích rõ ràng cho gia đình biết việc làm này có còn tác dụng nữa hay không. Còn đối với Pháp Hộ-Niệm, thân xác người chết mà bị đụng chạm quá sớm là điều đại tội kỵ, gây đại nạn cho linh hồn của họ.

Xin thưa với chư vị, thực ra mạng số của người phạm phu đã có định rồi, xin đừng quá lo sợ để tâm hồn mình được an vui hơn, tự tại hơn trong những giờ phút cuối cuộc đời mới tốt. Chỉ khi nào ta là hàng Bồ-Tát tái lai hoặc tu hành chứng đắc, thì mới có thể tự tại, còn duyên ta ở lại, hết duyên ta ra đi. Còn thân phận phạm phu thì thân mạng này do định nghiệp làm chủ, ngày giờ ra đi đã có sẵn rồi, có lo sợ hay không cũng không thể thay đổi được. Vậy thì, người biết đạo hãy chú tâm lo cứu cái huệ mạng của mình giải thoát khỏi sáu đường luân hồi, vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, không còn sanh tử nữa. Đây mới là giác ngộ.

Muốn tránh khỏi ách nạn, xin chư vị đừng đụng chạm đến thân xác của người chết quá sớm. Trong kinh Phật nói, khi người tắt hơi rồi nhưng thần thức của người đó vẫn còn vương trong thân xác, nếu vội vã đụng chạm vào là điều tội kỵ sẽ làm cho thần thức của họ đau khổ kinh hoàng! Chư Tổ dạy, đụng chạm quá sớm vào thân xác của người ra đi

chẳng khác gì như một cuộc tra tấn, làm cho linh hồn họ kinh hoàng sợ hãi và khởi tâm sân giận. Đây là duyên rất xấu kéo họ vào cảnh giới địa ngục.

Phật dạy, ngu si đọa vào bàng sanh, tham lam đọa vào ngạ quỷ, sân giận đọa vào địa ngục. Cái nguyên nhân trực tiếp nhất đưa linh hồn con người sau khi chết bị đọa vào cảnh giới địa ngục là tâm sân giận, tức tức. Nghĩa là, cái trạng thái của tâm thức của người chết chiêu cảm đến cảnh giới tương lai, chứ chưa chắc gì vì những nghiệp nhân xấu ác mà họ đã tạo ra xác định tương lai của họ. Nói rõ hơn, Phật dạy, *tất cả do tâm tạo*, chứ Phật không dạy *tất cả do nghiệp tạo*. Chính vì vậy, trong kinh Phật có nói, *buông đồ đao xuống lập địa thành Phật*. Người làm đại ác biết sám hối tu hành có thể biến thành đại thiện. Lời thề của Đức A-Di-Đà Phật có nói: *Dẫu một chúng sanh tạo đại tội, khi gặp được danh hiệu của Ngài, phát lồ sám hối, vui vẻ tin tưởng niệm danh hiệu Ngài cầu sanh về nước của Ngài. Dẫu cho 10 niệm mà không được vãng sanh Ngài sẽ không giữ ngôi Chánh-Giác*.

Người gây tội đại ác, không chịu sám hối tu hành, tâm sân nộ đổ ký thành một thứ tập khí tự nhiên, khi vừa tắt hơi tâm này liền phát khởi, cấp kỳ đưa linh hồn họ đi thẳng vào địa ngục, không còn một giây phút nào để kịp hóa giải. Còn bình thường thì thần thức ở trong cảnh giới trung ấm 49 ngày để định hình tội phước. Trong thời gian này nếu

người đó định được cái tâm lại niệm Phật cầu vãng sanh họ được vãng sanh. Nhưng điều này đối với hàng phàm phu không phải dễ, nên rất cần những người biết hộ niệm đến bên cạnh hướng dẫn, chỉ điểm, dẫn dắt từng chút từng chút, mới có cơ duyên thoát nạn.

Chúng ta tu hành là để chuyển cảnh giới trong tâm. Phàm phu mê mờ tự chuyển không nổi, nên cần phải được hộ niệm để giúp cho mình kịp thời giác ngộ, rời xa tam đồ ác đạo, quyết lòng niệm Phật cầu nguyện vãng sanh mới được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Xin chú ý hiểu thấu đạo lý này, nhất định phải ứng dụng chính xác và thực tế để một đời này được thành đạo vậy.

Câu 21(b): Mọi người cần bình tĩnh quây quần thành khẩn niệm Phật cầu tiếp dẫn, cấp kỳ gọi ban hộ niệm.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Xin thành thực mà nói rằng, đến lúc ra đi mới cấp kỳ gọi ban hộ niệm thì cũng đã quá trễ! Nhưng dù trễ đi nữa cũng phải cấp kỳ thông báo cho ban hộ niệm. Nếu không có người hộ niệm bên cạnh thì thực sự vô cùng nguy hiểm! Vô cùng nguy hiểm! Mọi người trong gia đình cần phải bình tĩnh, quây quần chung quanh thành khẩn niệm A-Di-Đà Phật cầu Phật lai nghinh tiếp dẫn. Đây gọi là hộ niệm. Làm được việc này không phải đơn giản đâu. Chỉ có người biết đạo, biết niệm Phật, biết đường vãng sanh mới có thể bình tĩnh quây quần bên người bệnh để hộ niệm. Còn người không biết hộ niệm thì

đến để than khóc ùm lên, làm rối búng ben, tạo thêm cái duyên đọa lạc càng nặng cho người chết.

Cho nên, tu học Phật là phải nhắm đến đường giải thoát mới đúng nghĩa viên mãn của chánh pháp. Người tu hành mà chỉ để tạo chút phước, tu cho vui... thì thật tiếc uổng cái duyên gặp được Phật pháp trong đời này. Nếu ngộ ra đường giải thoát, xin chư vị tới đây niệm Phật phải hạ quyết tâm một đời này vãng sanh thành đạo. Được không? Được! Có không? Nhiều vô cùng! Có bằng chứng không? Hiện hiện khắp nơi!...

Đừng thấy người ta sống để chờ chết, thì mình tu cũng chờ chết cho hòa. Đừng thấy người ta hy vọng lung tung, thì mình tu cũng với lung tung hy vọng. Không nên như vậy nhé. Tu hành phải biết chủ động đi vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc mới tốt hơn. Xin nhớ đạo lý: “*Chủ Động Vãng Sanh*”. Chư Bồ-Tát tái lai, chư vị thượng căn thượng trí có cách chủ động của quý Ngài. Hàng phàm phu của chúng ta cũng có cách chủ động của chúng ta. Những ngày qua chúng ta đã bàn qua nhiều rồi, nhưng những ngày tới cũng xin tiếp tục bàn thêm nữa mới an tâm.

Riêng ngày hôm nay chúng ta khuyên người thân trong gia đình phải bình tĩnh, quây quần thành khản niệm A-Di-Đà Phật cầu Phật lai nghinh tiếp dẫn. Tiếng niệm Phật rõ ràng rót vào tai người bệnh. Người bệnh phải thành khản niệm A-Di-Đà Phật theo với đại chúng, cầu nguyện vãng

sanh và chủ động đi theo A-Di-Đà Phật. Đây là cách tu cụ thể, đường đi thẳng tắt, vững vàng vãng sanh.

Câu 21(c): Đừng vì quá thương tiếc người chết mà khóc than, sầu bi làm cho người ra đi khởi tâm quyến luyến mà bị đọa lạc.

Đúng hay không? - **[Đúng]**. Xin thưa chư vị, khi biết được điều này, tự xét lại có lẽ chúng ta đã làm quá nhiều sai lầm rồi phải không? Khi người thân mình ra đi, chúng ta ôm nắm, níu kéo, dằn xóc thân xác người thân yêu. Chúng ta muốn người thân đừng chết, nhưng có được chăng? Có người thân nào được quyền ở mãi mãi bên chúng ta đâu? Nhưng không ngờ, chính những hành động này đã làm cho người thân bị đọa lạc vô cùng đau thương!

Những điều sai lầm của người thế gian nhiều lắm, vô ý đã tạo nên vô vàn những cảnh đau thương chua xót. Khóc than, sầu bi, kêu réo... bên cạnh người chết làm cho linh hồn người ra đi khởi tâm quyến luyến không rời xa, lảng vảng lảng vảng gia nhập vào cảnh giới mà thế gian gọi là “Ma”, là “Quỷ”! Nhưng thực ra, đó chính là ông bà, cha mẹ, thân bằng quyến thuộc của ta, chứ không phải là ma quỷ nào khác đâu.

Đau xót tủi thân hơn, con cháu nghe theo các lời sai lạc, dùng những phép tà vạy đánh phá, hành hạ ông bà cha mẹ mình. Thật quá chua xót cho cảnh bi thương! Thống khổ nói không nên lời!

Biết được chánh pháp thì biết đường giải nạn. Không biết chánh pháp thì tạo thêm oán hờn khổ đau. Con người vì không hiểu đạo, thường xuyên vô tình biến tình thương thành thù hận, biến quyền thuộc thành oán thân trái chủ. Thực sự con người sống trên thế gian này tạo quá nhiều sai lầm, vô cùng đáng tiếc!

Khi xả bỏ thân xác này, linh hồn còn quyền luyện người thân liên bị đọa lạc. Biết được ách nạn này, hãy tìm cách khuyên nhắc nhau. Con cháu hãy hỗ trợ cho ông bà, cha mẹ niệm Phật tu hành. Ông bà, cha mẹ khi ra đi xin đừng nhớ con thương cháu, đừng tiếc của tham tiền. Mọi sự tham luyến đều gây chướng ngại cho đường vắng sanh, đành phải bị đọa lạc. Đọa lạc hay cực lạc đều do chính tâm nguyện của mình thực hiện lấy. Xin quyết lòng đi vắng sanh thành đạo trước, để tương lai cứu độ lẫn nhau mới hoàn thành cái tâm yêu thương cao quý nhất vậy.

Câu 21(d): Nên tắm rửa, thay y phục, trang điểm cho đẹp giúp linh hồn người chết bớt tủi thân.

Đúng hay sai? - [Sai]. Hôm nay chúng ta nói lên điều sai lầm này, thì trước đây hình như chính chúng ta cũng từng làm qua. Người thế gian có mấy ai tránh khỏi những sai lầm gần gũi này. Đúng không chư vị?

Khi người thân vừa tắt hơi thì vội vã tắm rửa, thay áo, thay quần, thoa son đánh phấn cho đẹp. Rồi nhiều khi còn cột tay cột chân, sắp xếp thân xác cho ngay ngắn vì sợ rằng

làm chậm thì bị cứng... Người thế gian nghĩ rằng làm vậy để giúp cho linh hồn người chết bớt tủi thân, nhưng không ngờ hậu quả thì hoàn toàn trái ngược. Nghĩa là, họ đã tra tấn linh hồn người chết, rồi đày đọa người chết xuống những tầng cấp khổ đau hơn!

Xin thưa với chư vị, trong kinh Phật có dạy, một người vừa tắt hơi thì các thức như: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân đều chết, nghĩa là không còn hoạt động được nữa. Nhưng có một cái thức đang hoạt động rất mạnh đó là A-lại-da thức, hay nói cho gần gũi là cái linh hồn của người đó còn đang ở trong thân xác, nó tranh đấu với sự thống khổ vô vàn của cảnh chết, và đang từ từ bị đẩy ra khỏi cái xác thân. Người tu hành cao, nghiệp nhẹ, thì thời gian bị vướng trong thân xác ngắn, hoặc họ có thể tự tại ra đi. Người ít tu hành, tạo nghiệp chướng nặng, mê mờ đường giải thoát, cứ tham chấp vào cái xác thân, thì bị vướng lâu hơn, và trước cảnh bị đẩy ra từng khúc từng đoạn khỏi cái xác thân mà họ từng yêu quý, tạo ra một sự cảm thọ thống khổ rợn người! Chư Tổ nói, sự đau đớn này giống như con rùa đang sống bị gỡ cái mai ra.

Đang trong cảnh thống khổ như vậy, mà còn bị đụng chạm vào nữa làm cho họ bị đau đớn đến kinh hoàng. Có những người vì quá chú trọng đến xác thân, đem những chất thuốc chống rã thân tiêm vào cái xác để tránh sớm bị hư thối. Thực sự đã tạo nên cảm thọ vô cùng đau đớn, vô cùng thương tâm cho người chết. Tác hại của các chất

thuốc này vào thân xác gây nên sự đau buốt chẳng khác gì như banh thây xé thịt. Thần thức của người chết nhận lấy trọn vẹn sự thống khổ này, vừa sợ hãi, vừa uất hận tạo thành cái duyên bị nạn rất nặng mà chúng ta không hay.

Có duyên biết được vấn đề này, chẳng khác gì một tiếng kêu đầy thống thiết để chúng ta cùng nhau cảnh tỉnh. Chư vị ơi!... Xin đừng vô ý phạm phải những sơ suất này nữa hầu giảm thiểu cảnh tình khổ nạn cho nhau. Nếu bất cẩn, cứ thấy thế gian làm sao mình làm vậy thì kẹt lắm đó. Nếu vô ý cứ tiếp tục gây khổ đau cho người, thì cuối cùng chính mình cũng khó thoát khỏi ách nạn này vậy.

Nói chung, mọi sự đụng chạm vào xác thân người mới chết là điều tối kỵ. Vội vã tắm rửa, thay y phục, giải phẫu, thoa son đánh phấn, cột tay cột chân... người vừa mới tắt hơi là điều phải tránh.

Tốt nhất là khi thấy bệnh trở nặng, không còn chữa trị được nữa, thì hãy lo tắm rửa, thay y phục cho đẹp trước đi. Khi đi tới tình huống hấp hối, chờ giây phút tắt hơi ra đi thì đừng nên đụng chạm đến nữa. Hãy thành tâm niệm Phật cầu Phật gia trì tiếp độ vãng sanh. Hãy thành khẩn cùng ban hộ niệm khai thị nhắc nhở người bệnh nhiếp tâm niệm A-Di-Đà Phật, tha thiết cầu xin vãng sanh, khẩn cầu A-Di-Đà Phật hiện thân tiếp dẫn, theo Ngài vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc mới tốt.

Xin hãy phát khởi tín tâm vững vàng vào Pháp Niệm-

Phật Hộ-Niệm vãng sanh. Hiện tượng người niệm Phật được hộ niệm vãng sanh ra đi lưu lại tướng lành tốt đẹp bất khả tư nghì xảy ra từng ngày, khắp nơi, rõ ràng trước mắt. Đây là sự chứng minh cụ thể pháp Phật nhiệm mầu, không thể nghi ngờ vậy.

Mong chư vị cùng hiểu thấu hành đúng Pháp Hộ-Niệm, một pháp đại cứu tinh, đang cứu độ người người vãng sanh thành Phật.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 217)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Chúng ta đang nói về gia đình cần chú ý, chú ý những điều gì cần làm, chú ý những điều gì nên tránh. Mục đích của phần này để nhắc nhở cho đại chúng nên làm theo lời của Phật dạy mới đúng chánh pháp, còn những tập tục gì không đúng với Phật pháp cần chú ý tránh đi.

Xin mở trang 87. *Câu 21(e): Không được đụng chạm đến thân xác sớm, vì sẽ tạo sự đau đớn khiến cho người chết sanh tâm sân giận mà bị đọa vào ba đường ác.*

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Trong nhiều kinh điển, Phật dạy: “*Không được đụng chạm đến thân xác sớm, vì sẽ tạo sự đau đớn khiến cho người chết sanh tâm sân giận mà bị đọa vào ba đường ác*”. Với hàng phàm phu nghiệp

nặng, trí mê, tánh tham chấp rất khó bỏ, chính vì vậy mà trước cảnh sanh tử họ sợ hãi vô cùng. Càng sợ hãi chừng nào thì càng bị vướng nạn nặng nề chừng đó. Trong tình huống vướng nạn đó, nếu gặp thêm duyên chẳng lành thì cơ hội đọa lạc càng nặng nề hơn, người chết chịu thêm cảnh đau khổ lớn hơn.

Xin thưa với chư vị, một người vừa mới tắt hơi, đối với một cái thân xác mà tim mạch không còn đập nữa thì người ta gọi là chết. Chết thì hết. Nhưng Phật dạy, thân xác ngừng hoạt động, tim ngừng đập chưa vội cho là chết. Có nhiều trạng thái thân xác bất động, tim ngừng đập nhưng vẫn chưa phải là thực sự là chết đâu. Y học cũng phát hiện ra có những trường hợp chết lâm sàng, có nhiều người chết 2-3 ngày rồi sống lại. Thậm chí có nhiều trường hợp thân xác người chết để lâu hơn, đã bỏ vào quan tài, chuẩn bị đem chôn, thì bất ngờ hồi dương sống lại.

Vì thế, một người tim không còn đập, thân không còn hoạt động nhưng chưa hẳn người đó đã thực sự chết. Phật dạy, một thân xác còn có điểm ấm thì thần thức có thể còn vương trong thân. Nếu thần thức còn ở trong thân xác, thì sự chết vẫn còn ở trong tình trạng lâm sàng. Hay nói rõ hơn, có thể người đó vẫn còn sống, nhưng sống trong hoàn cảnh khá khó khăn.

Chính vì vậy, khi một người tắt hơi xong, nên để im thân xác, cùng nhau thành tâm niệm Phật cầu Phật gia trì

liên tục ít ra cũng 8 giờ đồng hồ, nếu niệm Phật luôn đến 12 tiếng đồng hồ thì an toàn hơn. Mọi sự đụng chạm quá sớm vào thân xác của họ chẳng khác gì như một sự tra tấn. Họ muốn mọi người đừng đụng chạm nhưng họ nói không được. Tất cả các căn đã ngưng hoạt động, chỉ trừ cái A-lại-da thức hay còn gọi là linh hồn của họ vẫn còn sống, vẫn còn cảm nhận sự đau đớn, sự kinh hoàng.

Khi đụng đến họ, họ muốn ngăn chặn mà ngăn chặn không nổi! Họ muốn hét la mà hét la không được! Từ đó mới sinh ra sân nộ, tức tưởi. Chết trong trạng thái tức tưởi là cái duyên vô cùng xấu, thường chiêu cảm thẳng vào những cảnh giới vô cùng tối tăm. Cho nên, nếu thương yêu người thân thì mong chư vị đừng nên vội vã tắm rửa, thay áo quần, tô son đánh phấn cái thân xác người vừa mới chết, mà hãy tận sức cứu giúp cái thần thức, cái linh hồn, hay nói thẳng ra là chính thật người đó thoát nạn mới tốt.

Mong chư vị nhớ cho, ai cũng có một ngày phải bỏ cái thân xác này đi, còn cái thần thức hay chính người đó thì không bao giờ chết, không thể hủy bỏ được. Họ chỉ chuyển đổi từ cảnh giới này qua cảnh giới nọ, từ thân xác này qua thân xác khác để tiếp tục sống. Như vậy, xả thân này thay thân khác tương tự như thay đổi chiếc áo. Hình thức, thời gian, giá trị khác nhau, nhưng tựu trung vẫn chỉ là những thứ vật dụng cho người đó dùng mà thôi, chứ không phải là chính người đó đâu. Người hiểu đạo hãy giúp cho họ khi mất chiếc áo cũ này có được chiếc áo tốt hơn, xả bỏ cuộc

sống khổ nạn này tìm đến một cuộc sống mới vui sướng hơn. Hãy giúp cho họ tương lai tránh xa những cảnh giới xấu xa khổ đau mới là điều tốt đẹp.

Muốn được vậy, mong chư vị đừng nên đụng chạm quá sớm đến thân xác người chết. Đừng vội vã tắm rửa, thay áo quần. Đừng thấy tim vừa ngừng đập thì lo chích thuốc chống rã thân. Đừng sớm giao cho y tá hay nhân viên nhà quản mang cái thân họ bỏ vào hầm lạnh, v.v... Tội nghiệp cho người chết lắm chư vị ơi!

Mong chư vị tin lời Phật dạy, chú ý làm đúng chánh pháp để giúp cho người ra đi được hưởng nhiều lợi lạc.

Câu 21(f): Đem rượu thịt dâng cúng lên bàn thờ Phật, cầu Phật Trời cứu độ.

Đúng không chư vị? - [Sai]. Phật Trời nào mà lại ăn thịt chúng sanh! Người thế gian cứ nghĩ sao làm vậy vô tình tạo nên tội ác trùng trùng. Ngày cưới hỏi, chúc thọ ông bà cha mẹ thì làm một con heo quay béo ngậy để trước bàn thờ trên có Phật Trời, giữa có Tổ Tiên, dưới thì có con heo quay!... Trên mâm cỗ của người thế gian có những món ăn mới nghe đến thôi cũng phải rợn người, ví dụ như món óc của con khỉ còn đang sống, tôm hùm cá biển còn đang giãy đành đạch, v.v... Thật quá kinh khủng!

Có một lần Diệu Âm thấy một đám cưới kia người ta đãi món heo sữa, đây là món ăn đắt giá nhất trên bàn. Món heo sữa là món ăn bắt nguyên con heo con vừa lột lông

mẹ để ăn. Nếu không gặp dịp đang sanh thì mổ ruột heo mẹ đang có bầu sắp sanh để lấy những chú heo con trong bụng heo mẹ ra hầm, rồi đặt nguyên con heo con lên bàn cho khách ăn. Ai có chút tâm từ bi bất nhẫn, mới nghe qua thôi đã có cảm giác rợn người, ớn lạnh! Chỉ cần một chút hưởng thụ cầu kỳ của cái lưỡi dài không quá một tấc, mà con người bày ra nhiều trò vô cùng dã man, vô cùng tàn ác! Tội ác này biết bao giờ mới trả cho xong đây?

Biết được Phật pháp rồi mới biết được nhân quả báo ứng vô cùng kinh hoàng của việc sát sanh hại vật. Xin chư vị phải kiêng cử sát sinh trong những ngày lễ hội, cưới hỏi, giỗ kỵ... Bất chúng sanh chịu đại họa để phục vụ cho ngày vui, thì mình càng vui chừng nào, oán hận càng cao chừng đó, tương lai sự báo thù càng khốc liệt kinh hoàng! Chiến tranh, nhân họa, thiên tai, dịch bệnh, v.v... đều là quả báo từ cái nghiệp sát sinh mà ra. Vậy thì có Trời Phật nào lại chấp nhận những điều quái ác này mà chư vị lại giết hại chúng sanh, đem rượu thịt dâng cúng để cầu giải nạn, cầu điều tốt lành? Có quả báo tốt nào từ cái nhân ác đây?

Câu 21(g): Không được đem rượu thịt cúng trên bàn Phật, nhưng có thể cúng trên bàn thờ vong vì người chết lúc sanh thời ăn thịt, uống rượu.

Đúng không chư vị? - [Sai]. Cũng sai luôn! Người lúc còn sống ăn thịt uống rượu, thì khi chết đâu còn được quyền ăn nhậu nữa. Lúc sống phạm tội sát sanh hại vật, thì

lúc chết phải nhận cái quả báo bị hãm hại, bị trả thù đòi nợ vô cùng cay nghiệt mới đúng với định luật nhân-quả. Nhiều người nói rằng, cha tôi thường ăn gà, nên bây giờ phải giết gà cúng để cha ăn cho thỏa mãn. Thì sự thỏa mãn này là thỏa mãn cái ý niệm sai lầm của người con, chứ còn người cha đã chịu ách nạn nặng nề rồi, giờ đây lại chịu thêm những nạn mới kinh hoàng hơn! Hãi hùng hơn! Đau khổ hơn mà con cháu không hay!

Nếu có thương kính cha mẹ, xin chư vị hãy cúng chay, tụng kinh, niệm Phật, phóng sanh, làm phước cho nhiều để hồi hướng gỡ tội cho cha mẹ, cầu tăng phước giảm tội, giúp cho cha mẹ nhẹ bớt phần nào ách nạn mới tốt vậy.

Còn về phần những người ăn thịt, uống rượu đó mà đến cuối đời gặp được thiện hữu trí thức chỉ điểm, gặp được người hộ niệm khuyên nhủ, họ phát tâm kiết thành sám hối, quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh, họ vẫn có thể vãng sanh. Được vãng sanh là do họ giác ngộ, từ tội ác mà hồi đầu, lấy tội ác làm động cơ thúc đẩy sự kiết thành sám hối, quyết chí niệm Phật cầu vãng sanh. Phật dạy, buông đồ đao xuống lập địa thành Phật, ngũ nghịch thập ác niệm Phật 10 niệm tất được vãng sanh... chính là trường hợp này đây. Được giải nạn chính do tâm kiết thành sám hối. Người không sám hối đành phải vào tam ác đạo thọ nạn vậy thôi.

Cho nên, người biết tu hành, có giác ngộ chút ít về đạo Phật, không bao giờ đem thịt chúng sanh dâng cúng trên

bàn thờ. Người mê mờ không phân biệt rõ chánh tà mới sát hại chúng sanh đem thịt lên dâng cúng. Càng dâng cúng nhiều càng tạo thêm nghiệp tội. Tội cho chính mình, tội cho người đã chết. Oan oan tương báo, thù chất thêm thù, nạn oán thân trái chủ càng thêm hung hãn, mối oán hờn càng thêm khốc liệt, món nợ sinh mạng này biết bao giờ mới trả cho xong?

Câu 21(h): Tuyệt đối kiêng cử sát sanh hại vật để thết đãi tiệc tùng, tránh tạo thêm tội chướng cho vong nhân.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Chắc chắn đúng rồi. Đây là lời Phật dạy. Tuyệt đối cử sát sanh nhé. Phải dạy rõ ràng: “Tuyệt đối kiêng cử sát sanh hại vật...”.

Trước khi nhận một ca hộ niệm, ngày đầu tiên xin ban hộ niệm mời gia đình họp lại, để nghe qua quy luật hộ niệm. Ban hộ niệm cần giải thích rõ ràng, cụ thể từng điều một, trong đó nhất định phải có điều: “*Gia đình phải tuyệt đối không được sát sanh hại vật, ngay cả các loài nhỏ nhít như: kiến, gián, ruồi, muỗi, v.v...*”. Yêu cầu gia đình phải chấp nhận điều quy định này, chứ không thể miễn cưỡng ờ ờ được.

Chư vị cứ nghĩ thử coi, đến những loài vật nhỏ nhít như ruồi muỗi mà Phật còn cấm sát hại, huống chi là loài vật lớn. Hãy giải thích cho gia đình biết, sự sát hại chúng sanh tạo ra mối oán thù rất lớn, tạo nên nạn oán thân trái chủ vô cùng hung hãn. Hộ niệm có sự điều giải cầu hóa gỡ những

ách nạn này. Muốn điều giải nạn oán thân trái chủ, rất cần sự kiệt thành sám hối của người bệnh và người trong gia đình. Nếu còn tiếp tục sát hại sanh vật thì vô phương hóa giải, dù có cố gắng hộ niệm cũng không thể thành công.

Những người không tin Phật pháp thường tạo ra chướng duyên rất lớn cho người thân. Gặp trường hợp gia đình không tin tưởng, người bệnh cũng không hiểu biết gì về Phật pháp, nếu ban hộ niệm phan duyên hộ niệm thì không những khó gieo được một duyên lành nào, mà thường thường tạo nên cái duyên rất xấu đấy. Duyên xấu gì đây? “Ồ!... Nhóm người này mê tín dị đoan, là thứ tà đạo, nói chuyện vãng sanh hoang đường!...”. Đã không tin thì cuộc hộ niệm sẽ thất bại, tạo thêm cái chứng cứ cho những người không tin chống đối mạnh hơn, phỉ báng Phật pháp nặng hơn. Phỉ báng Phật pháp mang tội cực trọng đó.

Mong chư vị nhớ cho, đại nguyện thứ 18 của Đức Phật A-Di-Đà cứu được những chúng sanh phạm tội ngũ nghịch thập ác nếu biết hồi đầu sám hối, niệm Phật cầu vãng sanh, niệm được 10 niệm trước khi xả bỏ thân xác vẫn được vãng sanh. Những người đã phạm tội ác như vậy mà mở lời phỉ báng Phật pháp nữa, thì không còn cách nào có thể cứu được. Vì thế, gặp người không có niềm tin, chúng ta không dám hộ niệm vì sợ rằng họ buông lời phỉ báng pháp Phật, kết thành tội cực trọng, vĩnh viễn mất hẳn cơ hội giải thoát của họ mà thôi.

Những người không có niềm tin rất dễ phạm tội phỉ báng Phật pháp. Tội này lại đoạn mất tín tâm của đại chúng cho nên trở thành nên cực nặng, quả báo toàn là địa ngục. Cho nên người không có niềm tin rất khó được cứu. Tội phước đều do tâm. Cực lạc hay đọa lạc đều do tâm tạo. Một người đã làm nên tội chướng nặng nề nhưng biết sám hối niệm Phật vẫn có thể vãng sanh, còn một người tưởng chừng như chưa làm nên tội chướng, nhưng chỉ vì thiếu niềm tin, lại rất khó có cơ hội vãng sanh. Đây là đạo lý duy tâm. Học Phật, chúng ta phải luận về “Tâm” thì sẽ rõ ý nghĩa hơn luận về “Sự”. Chính vì thế, so sánh giữa các tội, không có tín tâm rất khó được cứu độ là như vậy đây.

Hiểu được đạo lý này, thì hộ niệm chúng ta cần phải tuân thủ quy luật vững vàng để gìn giữ Pháp Hộ-Niệm trụ thế dài lâu hầu cứu độ chúng sanh. Mọi sự sơ ý làm cho cái duyên của Pháp Hộ-Niệm sớm ngày suy tàn, là cái tội rất lớn của người hộ niệm vậy.

Mỗi ngày chúng ta nhắc nhở nhau một lời. Mong cho các ban hộ niệm càng ngày càng vững hơn, duyên hộ niệm càng rộng rãi hơn, người được hộ niệm vãng sanh Tịnh-Độ càng nhiều hơn.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 218)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin tiếp tục nói về việc gia đình cần chú ý những điều gì nên làm, những điều gì không nên làm khi có người nhà ra đi.

Xin chư vị mở trang 88, câu 21(i): *Khi người thân ra đi đặt một con dao và nải chuối trên bụng để yểm quỷ, trừ tà.*

Đúng không? - [Sai]. Ở Việt Nam có nơi người ta làm như vậy. Có những gia đình luôn luôn sợ ma quỷ ám hại, khi có người trong nhà chết, họ liền đặt trên bụng người chết một con dao, rồi lấy nải chuối đề lên trên con dao để yểm quỷ trừ ma. Yểm trừ được không? Ai biết được à? Nhưng chính những người đó thường thường bị ma quỷ hù dọa sợ đến điên đảo luôn!

Phật dạy, tâm tưởng sự hiện. Mình nghĩ đến điều gì điều đó hiện ra. Mình lo sợ về điều gì điều đó hình như cứ lảng vảng trước mặt làm cho mình sợ càng thêm sợ! Có nhiều địa phương sản sinh ra nhiều truyện tích về ma quỷ. Trong những lúc trà dư tửu hậu lại thường kể chuyện về ma quỷ cho nhau nghe, kể riết thì chuyện không thành có, nỗi sợ hãi bao trùm tâm hồn mọi người càng ngày càng nặng! Những đứa bé sinh ra tại những nơi này thường bị ám ảnh về ma quỷ ngay từ lúc còn nằm trong bụng mẹ, thì hỏi rằng người trong làng đó làm sao tránh khỏi ảnh hưởng tệ hại về tâm lý.

Có nhiều người khi cha mẹ bệnh thì chăm sóc thuốc thang, nhưng khi vừa tắt hơi xong thì sợ hãi đến nỗi không dám đến gần, không dám nhìn mặt. Rõ ràng là cha mình đấy, là mẹ mình đấy chứ ai đâu mà sợ dữ vậy? Nhiều người sợ người chết đến nỗi chính đứa con của mình chết mà không dám vô phòng nhìn mặt một lần cuối cùng!

Ồi!... Tâm lý tệ hại, tinh thần bệnh hoạn, ảnh hưởng bởi những chuyện hù dọa huyền hoặc. Dù cố ý hay vô tình vẫn làm cho hệ thần kinh của nhiều người bị tổn hại nặng nề, tâm thần bất an, đưa đến sự hãi kinh, sợ sệt bất tận!

Trong những nhà quán xác, hàng ngày nhân viên tiếp xúc hết xác chết này đến xác chết khác, họ có bị gì đâu? Trong khi mẹ mình chết thì mình lại sợ mẹ mình về bắt. Con mình chết thì mình không dám vào nhìn mặt con. Xin

hỏi, đến lúc chính mình chết, mình sẽ xử trí như thế nào đây với cái xác chết của chính mình? Xin suy nghĩ cho thật kỹ thử coi, cảnh giới tốt hay xấu từ đâu ra vậy?

Người sợ ma bị ma quấy nhiễu. Người sợ quỷ bị quỷ hù dọa. Người niệm Phật được Phật gia trì. Rõ ràng Phật hay ma, ma hay Phật ở tại Tâm này. Người sợ ma thì luôn nghĩ về ma, nghĩ về ma thì ma ứng hiện, cái tâm chấp chèn lo sợ như ma! Người sợ quỷ thì luôn nghĩ về quỷ, nghĩ về quỷ thì quỷ ứng hiện, cái tâm đảo điên như quỷ! Tâm đã thành ma-quỷ thì thường xuyên tiếp xúc với quỷ-ma là chuyện đương nhiên. Người thường xuyên tiếp xúc với ma-quỷ thì làm sao cuộc sống được an vui? Làm sao tránh khỏi những cảnh hoảng sợ hãi kinh?

Còn người học Phật phải ý thức rằng Chơn-Tâm Tự-Tánh của người đang sắp ra đi đó là một Đức Như-Lai, chỉ vì mê muội bỏ cái ngôi vị Như-Lai mà đành phải làm chúng sanh khổ nạn từ vô lượng kiếp đến nay. Hiểu rõ đạo lý này, người hộ niệm quyết lòng hướng dẫn, khuyến tấn, nhắc nhở người bệnh mau mau bỏ sự mê mờ đi, niệm Phật vãng sanh để thành Phật, lấy lại cái vốn giác ngộ của chính mình. Họ hộ niệm suốt năm này qua năm nọ, họ thấy rõ rất nhiều người tự tại vãng sanh, họ tiếp xúc biết bao nhiêu cảnh ra đi, và chính họ càng ngày càng có pháp hỷ sung mãn, càng được vui tươi, tất cả những sự lo sợ hãi huyền không bao giờ vương bận đến.

Mong chư vị hiểu thấu chánh pháp, hành đúng chánh đạo, để một đời này vãng sanh thành Phật, nhất định phải hay hơn sống trong cảnh giới ma-quỷ chứ.

21(j): Nhét gạo nếp, vàng bạc vào miệng, gói tiền vào tay để người chết xuống suối vàng tiêu dùng.

Đúng không? - [Sai]. Chư vị biết từ “Suối Vàng” của người thế gian dùng có nghĩa là gì không? Là “Âm Ty” đó. Người Trung Hoa gọi là “Huỳnh Tuyền” hay là “Cửu Tuyền” gì đó. Danh xưng thì hay lắm, nhưng thực tế vàng đâu có mà vàng? Một màu đen ngòm tanh tưởi, do xác chết thối rữa chảy ra thì có, chứ làm gì có “Suối Vàng” ở đó.

Có nhiều nơi khi có người chết, họ vạch miệng ra bỏ nếp, gạo, đậu... vào để người chết xuống suối vàng khỏi bị đói. Đặt vào tay chút ít tiền, có nơi in ra loại “Tiền-Âm-Phủ” để đốt theo người chết. Về hình thức “Tiền-Âm-Phủ” thì trước đây in hình đồng tiền xu của thời nhà Thanh bên Tàu, sau này in hình tờ giấy bạc đô-la của Mỹ gói theo người chết để xuống âm phủ tiêu dùng... Tất cả những việc làm này đều là những tập tục mang đầy tính dị đoan mê tín. Những tôn giáo chính thống không dạy làm điều này đâu.

Người học Phật chúng ta nhất định phải có chánh tri chánh kiến, không nên chạy theo những tập tục sai lầm. Người phát tâm hộ niệm phải làm đúng theo chánh pháp của Phật. Phật dạy sao mình làm vậy. Tất cả quy luật của

chư Tổ đưa ra trong Pháp Hộ-Niệm, người hộ niệm phải y giáo phụng hành. Tất cả những tài liệu về hộ niệm chư Tổ để lại, không bao giờ có chuyện bỏ gạo nếp vào mồm người chết, dùng tiền âm-phủ, giấy vàng giấy bạc gì đó gói theo người chết. Mong đại chúng chú ý làm đúng chánh pháp mới tốt vậy.

Câu 21(k): Có nhiều tập tục của thế gian rất sai lầm, người học Phật chân chính không nên làm theo.

Đúng không? - [**Đúng**]. Tập tục thế gian có thể phân chia thành thuần phong mỹ tục và hủ tục sai lầm. Chúng ta không được chạy theo những hủ tục sai lầm. Thế gian có quá nhiều những tập tục sai lầm, biến thành thứ hủ tục gây ảnh hưởng tệ hại đến đời sống xã hội. Ví dụ như ở một làng nọ có một tập tục như thế này, khi trong nhà có người chết thì con cháu ra phía trước nhà kêu lớn lên rằng: “*Ba hồn chín vía ông/bà (tên người chết) ơi!... Hãy đi luôn về đoàn tụ với ông bà, đừng trở về đây nữa nhé*”. Có những làng tin vào những chuyện hồn ma về bắt người trong nhà chết theo, tạo nên sự sợ hãi kinh hoàng cho người sống. Vì quá sợ hãi, nên mẹ chết thì chuyện đầu tiên là tới nhờ “Thầy” bói thử mẹ mình chết có bị trùng tang không? Còn “Thầy” bói quẻ, thì quẻ nào cũng bị “Trùng” cả, không “Trùng” lớn thì “Trùng” nhỏ, không “Trùng” nặng thì “Trùng” nhẹ. Nhẹ thì một vài người bị chết theo, nặng thì cả nhà khó có ai thoát khỏi! Ôi thôi cả nhà đều thất kinh hồn vía! Gia

đình muốn an ổn thì nhất định phải cúng “Trùng” sao cho thỏa đáng mới giải nạn được.

Chư vị ơi! Một điều gì đúng với sự thật, có chân lý thì chi phối khắp vũ trụ pháp giới. Ví dụ, Phật dạy về định luật Nhân-Quả, đây là chân lý chi phối khắp hư không pháp giới, thì vạn sự vạn vật không thể nằm ngoài định luật này được. Còn những điều không đúng với chân lý thì đều do người đời tự chế ra, vì một nhu cầu nào đó chúng ta không có thời giờ bàn sâu hơn ở đây, nhưng nhất định chỉ ảnh hưởng đến cá nhân, ai tin vào thì chịu lấy, ai không tin thì vô sự. Rõ ràng, những điều không có căn bản về chân lý sự thật thì không thể chi phối rộng khắp được. Ví dụ, như vấn đề trùng tang chỉ xảy ra ở Việt Nam, còn bên Mỹ, bên Nga, bên Pháp, bên Úc... không ai biết tới. Nói chung, khắp nơi trên thế giới không có chuyện này. Ngay ở Việt Nam, tại làng này mới có, còn làng khác không có. Vì sao vậy? Vì đây không phải là chân lý sự thực, mà nặng về sự mê tín dị đoan, gây tác hại về tâm lý, làm cho tinh thần bệnh hoạn. Một khi tinh thần bị bệnh hoạn thì kéo theo chất bệnh hoạn theo. Ách nạn từ đó mà sanh ra. Người tu học Phật không được tin theo những gì Phật không dạy mới đúng chánh pháp vậy.

Phật dạy “*Tâm tướng sự thành*”. Tâm chân thành chí kính, tưởng nghĩ đến sự thiện lành trong sáng, thì thấy bầu trời luôn luôn quang đãng, cuộc sống vui tươi lành mạnh. Nếu tâm hồn lo lắng sợ hãi, nghĩ tưởng đến chuyện ma

quái, thì bầu trời bao phủ toàn một màu u ám, cuộc sống bị chìm vào cảnh đen tối. Tinh thần bệnh hoạn, tâm lý bất an! Đã bệnh hoạn bất an, mà còn thường xuyên bị hù dọa nữa thì sợ hãi càng cao, bệnh hoạn càng nặng, làm sao tránh khỏi tai ương?!... Phật dạy là tâm mình nghĩ điều gì, tự nhiên điều đó hiện ra là vậy đó.

Vậy thì, tâm mình nghĩ Phật Bồ-Tát đang gia trì, thì mình luôn luôn cảm thấy an toàn dưới sự che chở bảo vệ của Phật Bồ-Tát. Tâm lực của mình sẽ mạnh mẽ lên, không ai có thể hù dọa mình được nữa. Phật dạy, tất cả đều do tâm tạo. “*Nhược năng chuyển cảnh tức đồng Như-Lai*”, đây là đạo lý duy tâm của Phật dạy. Tâm-Lực thắng Nghiệp-Lực là sự thực hiển nhiên. Còn nếu mình nghĩ rằng, chung quanh có nhiều vong linh, ma quỷ bao vây hãm hại, thì thường xuyên thấy ma quỷ hiển hiện. Đây là vì tinh thần yếu đuối, tâm lý bệnh hoạn, luôn luôn sống trong trạng thái bất an, trong nhà không dám ngủ một mình, ngoài cửa không dám bước ra thăm vườn, một tiếng gió vi vu lòn qua khe cửa cũng đủ làm cho người đó sợ mất hồn rồi! Vậy thì cảnh ma quỷ từ đâu mà đến đây?

Ma bắt coi mặt người ta.

Mặt ai mét mét thì ma bắt hoài.

Mét mét là chỉ cho người nhút nhát. Người nhút nhát yếu đuối thì bị ma quỷ hù dọa hoài làm cho sợ hãi đến mặt mày tái xanh!

Giữ vững chánh pháp, tâm lực mạnh mẽ thì đường tu hành an toàn. Mong chư vị phải nhớ, đừng nên sơ ý mà bị hù dọa vô cớ, không tốt.

Câu 21(l): Chủ trọng ngày giờ tốt để chôn cất. Nhiều trường hợp vừa mới chết xong phải chôn táng ngay thì kẻ chết, người sống mới được sự may mắn.

Đúng hay sai? - [Sai]. “*Kẻ chết, người sống mới được sự may mắn*”. May mắn gì đây? Diệu Âm có nghe qua một chuyện có thực khá đau lòng như vậy. Một người vừa tắt hơi xong, thì trong vòng một tiếng đồng hồ gia đình quyết định chôn ngay, vì nếu chậm trễ thì bị giờ trùng.

Vấn đề coi ngày chọn giờ tốt để chôn cất không phải là điều cấm kỵ trong Pháp Hộ-Niệm, nhưng thể hiện tín tâm vào Phật pháp quá yếu. Vì không hiểu Phật pháp, nên người thân vừa mới tắt hơi, chọn ngày giờ tốt gì đó đem chôn liền tại chỗ. Tốt gì đó chưa biết, may mắn gì đó chưa thấy, mà người chết thực sự đã bị đại nạn rồi! Hấp tấp đem chôn theo kiểu này, nhiều khi người đó chưa hẳn đã chết mà bị chôn sống rồi chẳng! May mắn gì đây?

Nếu gia đình hiểu biết Phật pháp, biết Pháp Hộ-Niệm, quyết tâm hộ niệm có thể cứu giúp cho người ấy thoát qua cảnh chết, vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, ra đi lưu lại tướng lành bất khả tư nghì, một đời bất thoái thành Phật. Nhờ Pháp Hộ-Niệm mà những sự thành tựu này đã hiển

hiện quá nhiều. Xin hỏi có gì cao quý hơn việc đưa người thân của mình đi làm Phật?

Ra đi lưu lại tướng lành, dấu cho người đó không được vãng sanh Tịnh-Độ, thì ít gì cũng thoát khỏi tam đồ ác đạo, sanh vào các cõi thiện lành hưởng phước báu to lớn. Xin hỏi rằng có giờ tốt nào thực sự giúp người chết lưu lại tướng lành bất khả tư nghì này chưa? Có ngày tốt nào thực sự đã giúp cho một người an nhiên tự tại mỉm cười ra đi chưa? Vậy mà vẫn còn nhiều người chưa có duyên giác ngộ. Đáng tiếc lắm thay!

Mong chư vị hiểu cho thấu, định nghĩa cho đúng thế nào mới thực sự là tốt. Người học Phật phải có chánh tri chánh kiến, làm đúng theo lời Phật dạy, phải hành cho đúng chánh pháp thì chúng ta mới có cơ hội giải thoát và còn có duyên cứu giúp người khác thoát vòng đọa lạc vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 219)

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2

Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 87. *Câu 21(m): Nếu người thân chết vào ngày giờ “Trùng”, thì vong hồn của người chết sẽ về bắt người sống chết theo.*

Đúng không chư vị? - [Sai]. Mấy ngày nay chúng ta nói nhiều về chuyện này. Chư vị thấy đó trong nhân gian vẫn còn lưu truyền nhiều chuyện khá hoang đường, không có giá trị căn bản! Ví dụ, chẳng may trong gia đình có người vừa mới chết. Nếu anh tới gặp một vị “Thầy Trùng”, họ sẽ bói một quẻ và cho anh biết ngay rằng, gia đình quá bạc phước vì bà đã chết vào ngày giờ “Trùng” rồi, nhất định linh hồn của bà sẽ về bắt đứa cháu nội trưởng chết theo đây. Thế là gia đình anh sợ điên sợ đảo, hoảng kinh hồn

vía, đành phải moi cạn túi tiền dành dụm lâu nay để dâng cúng cầu giải nạn.

Xin thưa với chư vị, tại sao chỉ có một vài vùng ở Việt Nam mới có hiện tượng này, còn những nơi khác không có? Tại sao chỉ có làng này mới có, các làng khác không ai biết đến? Tại sao anh tin “Trùng” thì liền bị hại, còn người không tin thì họ sống an vui? Sự thật ở đâu vậy?

Là người tu học Phật phải có chánh kiến chánh tri, phải theo đúng chánh pháp tu hành mới tốt. Phật dạy tất cả vắn nạn đều do chính tâm mình tạo ra. Những người tâm lực không vững, thiếu chủ định, tâm lý bất an, nghe hù dọa thì sinh ra sợ sệt, hãi kinh. Từ nỗi sợ hãi này mà tinh thần bị ám ảnh từng ngày, từng ngày, ám ảnh riết làm cho cuộc sống không an, ăn không ngon, ngủ không yên, đêm đêm chập chờn run sợ! Sống trong trạng thái bất an này, thì tinh thần không suy sụp cũng phải suy sụp, thần kinh không bệnh hoạn cũng phải bệnh hoạn, sức khỏe có dồi dào cũng phải ngã quỵ, hoàn cảnh sống đang sáng tươi bỗng chốc tối hù đen kịt!

Xin thưa thực quý vị, y học tiến bộ ngày nay phát hiện ra rằng, nếu một người thường sống trong sự buồn phiền, lo âu, sợ sệt... thì trong cơ thể của họ tiết ra nhiều chất độc nguy hại vô cùng, làm cho cơ thể suy nhược, tâm lý bất an, thần kinh rối loạn... Đã bị như vậy rồi lại còn gặp những người đem những điều kinh dị ra hù dọa nữa thì làm sao

chịu nổi đây? Vừa bị cảm nhẹ thì: “*Đấy đấy, rõ ràng linh hồn bà nội anh về chuẩn bị bắt anh chết theo đấy!...*”. Phải chăng sợ càng thêm sợ, hãi càng thêm hãi! Gặp cảnh ngộ này mấy ai có thể sống được an lành?

Xin hỏi, người quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc có còn lo sợ ngày xả bỏ thân xác này không? Người quyết lòng niệm Phật cầu sanh nước Cực-Lạc có đành bỏ đường vãng sanh thành đạo, chạy theo con đường “Trùng” để hòa hợp với chúng ma không? Xin nhớ cho, người niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ có Phật lực gia trì, có 25 vị Bồ-Tát gia hộ, có chư Hộ-Pháp bảo vệ thì có vong hồn nào dám qua mặt các Ngài mà đến làm khó dễ? Vậy thì người niệm Phật cầu vãng sanh nước Cực-Lạc phải vững đường đi thẳng về nước Cực-Lạc, chứ tại sao lại chạy theo ngã đọa lạc làm chi mà chịu khổ nạn? Ví dụ như trong một cuộc chiến, phía bên đông là địch, phía bên tây là bạn. Chúng ta chạy về phía đông làm chi cho bị quân địch bao vây hãm hại? Người sáng suốt hãy chạy về phía tây để được bạn lũy bảo vệ, có quân địch nào dám liều lĩnh tới gần? Người học Phật hãy đi về với Phật để được Phật Bồ-Tát che chở, ta hưởng cảnh giới an vui giải thoát, chứ tại sao lại chạy theo ngoại đạo làm chi mà bị chúng ma bắt nạt, hù dọa vậy?

Phật dạy, tất cả do tâm tạo là vậy đó. Người niệm Phật mà lúc lâm chung tâm hồn cứ lo sợ ma quỷ, thì ma quỷ cùng oán thân trái chủ sẽ đến bao vây, kéo mình vào chốn

đọa lạc. Nếu lúc đó mình chân thành niệm Phật, quyết lòng theo Phật vãng sanh, thì chư vị oán thân trái chủ cũng phải quỳ lạy tiến đưa mình về Tây-Phương Cực-Lạc thôi, chứ làm sao dám qua mặt quang minh của chư vị Thiên-Long Hộ-Pháp, của chư Bồ-Tát đang bảo vệ mình? Phải vững lòng, vững chí nhé chư vị.

Câu 21(n): Như vậy thì cần phải mời những vị thầy bùa về yểm trừ để giải trừ nạn trùng tang mới an toàn.

Đúng không chư vị? - [Sai]. Câu trên mở ra vấn đề đã lôi kéo tới câu này. Tại vì lo sợ hoang đường, tâm trí bất an, mới có dịp cho các vị đó yểm trừ chứ. Tại sao người đệ tử Phật không nhờ Phật lực gia trì? Tại sao không thỉnh mời chư Cao Tăng chân chánh tu hành tới khai thị? Các Ngài sẽ giảng giải đạo lý duy tâm của Phật cho mình nghe, làm cho tâm lực của mình mạnh mẽ, vui vẻ lên thì bầu trời liền quang đăng sáng tươi.

Chỉ vì tinh thần yếu đuối, suy nghĩ hỗn loạn mà làm cho bầu trời âm u ảm đạm đó thôi! Chỉ vì thần kinh bệnh hoạn mà chuyện không thành có, tự đày đọa đời mình trong nỗi sợ hãi lo âu! Người học Phật phải giữ lấy chánh tri chánh kiến mới tốt. Tại sao giáo lý của Phật dạy mình không nghe, mà lại nghe người thế gian nói: “Ồ!... *Tôi giải nạn cho anh rồi đấy...*” thì mình mới an tâm.

Tất cả cảnh giới tốt hay xấu đều do tâm của mình biến hiện ra. Cảnh duyên không tốt xấu, tốt xấu tại nơi tâm.

Tâm của mình tốt, luôn gặp điều tốt. Một người luôn luôn nói người này xấu, người kia tệ... tại vì tâm của người đó đã nhiễm xấu ác nặng lắm rồi! Một người lúc nào cũng quý mến người khác, nhiệt tình khen ngợi điều hay, tán thán việc làm tốt... vì tâm của người này quá tốt, tính tình hiền hậu, thật thà.

Như vậy, nếu tâm chúng ta tốt, tu hành theo đúng chánh pháp, thì gặp toàn là cảnh giới tốt đẹp, gặp toàn là người tốt. Giả như, gặp người ghét bỏ mình cũng tốt luôn. Gặp cảnh khó khăn, bệnh hoạn... cũng tốt luôn. Tất cả đều là những bài pháp dạy cho mình trau dồi đức hạnh, rèn luyện nghị lực. Vạn sự đều có lợi, mọi chướng ngại đều được giải trừ từ cái tâm thiện lành của chính mình vậy.

Pháp Hộ-Niệm tuy đơn giản, nhưng nếu chúng ta trân quý thì từ một pháp này mở rộng đến bao trùm pháp giới. Và cũng là pháp này, nếu chúng ta coi nhẹ thì nó trở thành tầm thường, bao nhiêu người tôn vinh như đại cứu tinh mà chính mình không hưởng được một chút lợi lạc gì cả. Một người đang bị nghiệp chướng hiện hành, sắp bị đọa vào tam ác đạo chịu nạn, nhưng chính nhờ Pháp Hộ-Niệm mà họ thoát nạn và được vãng sanh Tịnh-Độ, một đời thành đạo. Cũng là trường hợp tương tự như vậy, mà một người khác không thoát khỏi ách nạn đành phải chịu đọa lạc khổ đau. Tại sao? Tại tâm! Tất cả cảnh giới đều do chính cái tâm của người đó chiêu cảm lấy.

Cho nên, nếu tín tâm vững vàng, thì Pháp Hộ-Niệm này vi diệu tuyệt vời, là một đại cứu tinh cứu được người phàm phu vượt qua tất cả mọi ách nạn, một cơ hội này vãng sanh thành đạo. Xin giữ tâm lực vững mạnh, hành đúng chánh pháp mới tốt vậy.

Câu 21(o): Người tu hành theo chánh đạo của Phật không được làm lạc tin theo tà thuyết của hàng ngoại đạo mới tốt.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Phật dạy rằng, qua đến ngàn năm thứ hai sau khi Phật nhập diệt thì tà thuyết của ngoại đạo tràn ngập thế gian. Rồi chuyển qua đến thời mạt pháp thì tình trạng càng tệ hại hơn nữa. Chúng ta đang sống trong thời mạt pháp, nếu không sáng suốt thì không dễ gì thoát khỏi ma chướng đâu.

Chính vì thế, chánh tri chánh kiến rất quan trọng. Phải y giáo theo lời Phật dạy mà tu hành mới có thể thoát nạn. Gặp người có duyên hãy khuyên nhau niệm Phật. Gặp người vô duyên thì tùy duyên của họ chứ chúng ta không biết làm gì hơn. Chánh đạo tự mỗi người phải thực hiện lấy. Ai tu nấy đắc, cha con, vợ chồng, anh chị em cũng không ngoại lệ. Đời này gặp nhau chỉ là duyên nợ rất ngắn ngủi, tích tắc rồi phải chia tay, mạnh ai nấy đi theo nghiệp duyên riêng. Đã có duyên với nhau thì xin hết lòng khuyên nhau niệm Phật là đúng vậy.

Nguyên tắc Pháp Hộ-Niệm cũng vậy thôi. Người hộ niệm không có năng lực cứu độ được ai, nhưng người hộ niệm có thể hướng dẫn đường tu tập cụ thể, thiết thực và tự mỗi người thực hiện đúng pháp để được vãng sanh thành bậc bất thoái chuyển. Ví dụ, chúng ta đang chỉ vẽ cho nhau đây, chư vị có tin tưởng không? Có giữ đúng chánh pháp không? Có làm đúng theo Pháp Hộ-Niệm không? Hễ làm đúng thì được vãng sanh, làm không đúng thì chư vị phải theo nghiệp luân chuyển trong sanh tử luân hồi. Tất cả đều tự mình quyết định lấy, chứ không phải người hộ niệm quyết định được đâu nhé.

Nắm vững chánh pháp không phải dễ, không phải dễ! Khi tu hành người nào cũng tự nghĩ rằng mình tu đúng chánh pháp, nhưng kết quả thì có khác! Phật nói: *“Úc triệu người tu hành khó tìm ra một người đắc đạo”*. Tại sao vậy? Vì coi chừng: Hợp “*Lý*” nhưng không hợp “*Sự*”; Hợp “*Sự*” nhưng không hợp “*Lý*”; Còn tu hành mà không hợp cả “*Lý*” lẫn “*Sự*” thì xin miễn bàn!

Pháp Hộ-Niệm nhờ viên dung cả “*Lý*” lẫn “*Sự*” nên có sự thành tựu vô số, rất hiển nhiên, tốt đẹp bất khả tư nghĩ. Thật vi diệu thay!

Mới vừa đây, có một thông tin nói về một người nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm, nhưng chỉ đọc sơ qua vài tập sách, chưa từng thực hành qua, cũng không chịu tham gia hộ niệm với đại chúng, sau cùng chính người thân mình ra đi

thì rồi ren mịt mù, ứng dụng lung tung, sau cùng đành nhìn người thân đi vào cảnh chết. Thật thương thay!

Cho nên, xin chư vị phải nhớ cho “*Tri-Hành Hợp Nhất*” mới có lợi lạc. “*Giải-Hành Tương Ứng*” mới cứu được một người. Người hộ niệm cần phải tham dự những phiên họp của ban hộ niệm để trao đổi kinh nghiệm, phải tham gia trực tiếp hộ niệm để tự mình thân chứng. Người phát tâm hộ niệm cần giữ hạnh thành kính, khiêm cung thì ưu điểm càng ngày càng phát triển, khuyết điểm càng ngày càng giảm đi. Đạo lý thành tựu chính ở chỗ tu tập đức hạnh bên trong, chứ không phải là hình thức thông thái bên ngoài. Cứu được một người vãng sanh không phải là nhờ một thứ năng lực đặc biệt nào đâu, mà chính là nhờ lòng thành được cảm ứng vậy.

Vậy thì xin đừng khinh thường Pháp Hộ-Niệm. Tâm khinh thường bị thất bại lớn lắm. Ví dụ, đừng thấy người này khai thị có ảnh hưởng tốt đẹp, thì ta chỉ cần học thuộc lòng lời đó là khai thị được đâu. Hoàn toàn không phải vậy. Cùng một nội dung khai thị, nhưng người này nói thì được cảm ứng là do đức hạnh cao, họ nói bằng tâm chí thành chí kính, bằng cái tâm tha thiết. Còn mình nói thì không có cảm ứng vì mình nói bằng cái tâm thượng mạn, bằng cái tâm ỷ lại, bằng cái tâm tự cao nên kết quả hoàn toàn khác nhau. Sự khác nhau này do từ cái tâm mà ra, chứ không phải từ lời nói. Xin chư vị hiểu thấu đạo lý này.

Tại sao có những ban hộ niệm có sự thành công rất cao, lên tới 70-80% thành tựu? Cũng có những ban hộ niệm thường thất bại ê chề, xác suất thành tựu chỉ ở mức 1-2% và sau cùng đành phải bỏ cuộc? Thành công hay thất bại phần lớn đều do tâm người hộ niệm có thành kính hay không, có khiêm cung hay không. Một người đi hộ niệm lại nghĩ Pháp Hộ-Niệm thấp thỏm quá có gì đâu phải học hỏi, thì dù đi hộ niệm suốt đời chưa chắc thấy được một hiện tượng vãng sanh. Hộ niệm bằng cái tâm thượng mạn thì không cách nào có được thành quả tốt đẹp. Phật dạy: “Nhất thiết duy tâm tạo”. Pháp Hộ-Niệm không rời đạo lý này vậy.

Xin thưa chư vị, những cuộc hội thảo về hộ niệm thế giới có ích lợi rất lớn, hay vô cùng. Chúng ta hãy cố gắng tham gia để lắng nghe những ý kiến đóng góp xây dựng của đại chúng, tuyệt vời lắm đấy. Những lời chia sẻ về kinh nghiệm quý báu, những sự thể hiện tinh thần cao đẹp của người phát tâm bồ-đề. Hãy tham gia để chúng ta cùng thấy những điều vi diệu của Pháp Hộ-Niệm. Tại sao một người có cha đang bị ách nạn nặng nề, mà chỉ nhờ người đó thành tâm niệm Phật vài tiếng đồng hồ thì chuyển hung thành kiết? Một người ra đi vương mắc nhiều khó khăn, nhờ cả gia đình thành tâm chí thành chí kính sám hối, nhờ ban hộ niệm thành khẩn điều giải mà một vài giờ sau thì sắc tướng chuyển biến từ xấu thành tốt, thân tướng chuyển biến từ cứng đơ thành mềm nhũn ra?

Hãy tham gia để nhận thức giá trị của lòng chí thành chí kính. “*Chí thành chí kính là đạo nhiệm mầu*” giúp cho chư vị thoát vòng khổ nạn, vãng sanh thành tựu đạo quả, đây là lời dạy của Tổ Ấn-Quang.

Hãy học đức tính khiêm cung từ ái để ngộ ra chỗ vi diệu của tâm chí thành chí kính. Chính nhờ cái tâm chí thành chí kính này mà giúp cho sự hộ niệm được thành tựu bất khả tư nghị. Chính cái tâm chí thành chí kính này mà giúp cho các ban hộ niệm cứu rất nhiều người.

Ngược lại, chính cái tâm thượng mạn phá mất công năng của Pháp Hộ-Niệm. Chính cái tâm ý lại tự cho mình đã giỏi mà phá tan cái đức hạnh của mình. Chính cái tâm bất cẩn đã khiến mình làm nhiều điều sơ suất, sai lệch chánh pháp.

Rõ ràng, một phần thành kính có một phần lợi ích, hai phần thành kính có hai phần lợi ích. Một phần thượng mạn có một phần tai hại, hai phần thượng mạn có hai phần tai hại. Chính cái tâm thô thiển bất kính, thiếu khiêm cung của con người làm ảnh hưởng tệ hại đến chánh pháp vậy.

Mong chư vị lấy tâm thành kính để cứu giúp nhau, cứu mình, cứu người.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 220)

Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2

Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 88. *Câu 21(p): Khi ông bà, cha mẹ chết mà con cháu không khóc thì có tội bất hiếu với người ra đi.*

Đúng hay sai? - [Sai]. Khóc than là điều sai vô cùng! May mắn cho chúng ta nhờ đã biết qua Pháp Hộ-Niệm rồi mới thấy ra điều này sai, chứ nếu không thì chắc có lẽ chúng ta sẽ tiếp tục hiểu sai, làm sai, tạo nên sự thương đau vô cùng vô tận! Chính Diệu Âm này cũng không hơn gì ai, khi chưa biết Pháp Hộ-Niệm thì còn rần sức làm sai hơn đại chúng nữa là khác. Nghĩa là, khi một người thân của mình ra đi thì mình khóc, mình than, mình thở, mình gào, mình thét... chẳng thua ai. Càng thương yêu chừng

nào càng khóc lớn, càng gào to chừng đó. Chuyện này là thường tình đối với thế gian. Hơn nữa, không những chỉ có con cái trong nhà khóc than, mà nhiều người còn thuê mướn người khác tới khóc than nữa đấy.

Thực sự ở Việt Nam chúng ta có những nhóm người chuyên than vay khóc mướn. Họ khóc tài tình lắm, họ than mùi mẫn lắm. Họ khóc mà những người qua đường nghe đến cũng đành phải khóc theo, họ than làm cho ai nghe đến cũng phải mũi lòng, nghẹn ngào rơi lệ mới xứng đồng tiền thưởng!...

Xin thưa với chư vị, khi biết được Pháp Hộ-Niệm rồi chúng ta mới giật mình tỉnh ngộ. Về vấn đề tình cảm thì khó bàn cho xuôi, nhưng về Phật pháp thì điều này sai lầm không thể không mạnh dạn nêu lên cho mọi người cùng biết. Và, xin thưa với chư vị, chính sự phát hiện này làm cho Diệu Âm hoảng kinh, vội vã tìm mọi cách để phổ biến Pháp Hộ-Niệm ra, không dám chậm trễ một ngày.

Ôm, nắm, níu, kéo, đụng chạm vào thân xác người mới chết là điều đại cấm kỵ. Khóc than, kêu gào, la hét khi người thân của mình lâm chung vào giờ phút ra đi là điều đại hại. Trong kinh Phật dạy rõ ràng, đây chính là cái duyên vô cùng xấu, lôi kéo linh hồn người chết vào tam ác đạo! Vậy mà, xin chư vị tự xét lại đi, có phải chính mình đã từng làm như vậy, gia đình mình từng làm như vậy, hàng xóm cũng làm như vậy, và nhiều nơi người ta vẫn thường

xuyên làm như vậy không? Một điều đại tối kỵ, đại nạn đối với người chết mà thế gian hoàn toàn không biết, cứ tỉnh bơ làm. Vì thấy điều này quá tai hại, quá thương tâm, nên Diệu Âm nôn nóng, cố gắng hết sức tìm mọi cách nói lên để cảnh tỉnh được người nào hay người đó, cầu mong cứu giúp được một số người có duyên.

Hiểu được vấn nạn này, xin chư vị đừng nên kêu gào than khóc khi người thân ra đi nữa nhé. Thực ra vì quá đau lòng trước cảnh sanh tử biệt ly, nên mình khóc than cho vui bớt niềm đau của chính mình, nhưng càng vui cơn nỗi đau buồn của chính mình thì người chết càng bị đọa lạc rất sâu rất nặng vào những cảnh giới xấu ác trong đời kiếp phía sau, chứ không phải trả được chữ hiếu nghĩa đâu.

Phật dạy: “Nhơn thân nan đắc”. Con người khi chết đi đời sau lấy lại thân người khó vô cùng! Chúng sanh mê mờ tạo nghiệp quá nặng, nhân quả tệ hại đã đành, nhưng khi chết lại còn bị con cháu người thân tạo thêm chướng duyên nữa, làm cho ách nạn lại càng thêm nặng, cảnh giới tương lai càng thêm thảm thương! Lời Phật dạy rất chính xác, xin hãy tin tưởng phụng hành để giảm bớt sự đau khổ cho người thân, để trả được một phần nhỏ nhen chữ hiếu nghĩa đối với ông bà cha mẹ nhé chư vị.

Xin hãy nhìn vào thực tế để biết, trong quá khứ biết bao nhiêu người thân, người hàng xóm, bạn bè của chúng ta có người nào sau khi ra đi mà lưu lại được một thân tướng tốt

đẹp không? Tại sao vậy? Tại vì tất cả đều bị ách nạn rồi mà mình không hay. Bây giờ hiểu ra sự thực này, xin chư vị hãy giật mình tỉnh ngộ, mau mau tìm phương giải cứu. Cụ thể nhất là tìm cách giao lưu, vận động, phát triển rộng rãi Pháp Hộ-Niệm này ra, để có nhiều người gặp được duyên lành biết đến mà kịp thời cứu giúp nhau. Chứ còn chần chừ, do dự thì trùng trùng điệp điệp con người sống chờ ngày thọ nạn, chứ khó có được một người thoát nạn đâu. Hãy cùng nhau phát tâm bồ-đề để cứu giúp nhau. Mình vận động 1.000 người may ra mới cứu được 1-2 người hữu duyên, dù ít ỏi nhưng vẫn còn chút an ủi... Phải tận sức làm chứ không còn cách nào khác hơn vậy.

Đức Bốn Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật vì lòng đại từ đại bi mà Ngài thị hiện cứu chúng sanh, nhưng đâu phải dễ dàng cứu độ được, vì chúng sanh thật quá cương cường nan điều nan phục! Hiểu được vậy chúng ta phải lo, một là lo tu hành cho chính mình, hai là lo khuyên người có duyên niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ. Còn người không có duyên thì sao? Đành chịu thua vậy thôi.

Hãy cố gắng lên chư vị ơi!... Chân chánh phát được cái tâm bồ-đề này, hợp với tâm nguyện của chư Phật, chư Bồ-Tát, chúng ta sẽ được chư Phật Bồ-Tát gia trì. Chúng ta không thể mơ mộng rằng tất cả mọi người đều sẽ tin tưởng nghe theo lời Phật dạy, nhưng chúng ta có quyền hy vọng sẽ có người nghe theo, sẽ có người niệm Phật cầu vãng sanh và sẽ có thêm nhiều người được đắc độ.

Ấn-Quang Đại Sư dạy: “*Khuyên người niệm Phật cầu vãng sanh là giúp cho một chúng sanh phàm phu thành bậc Chánh-Giác, công đức này vô lượng vô biên. Nếu đem công đức này hồi hướng về Tây-Phương Cực-Lạc thì đạo nghiệp của chúng ta tự nhiên thành*”. Còn hơn thế nữa, ở đây chúng ta không phải khuyên người niệm Phật suông suông, mà còn quyết lòng hộ niệm giúp cho người ra đi thực hiện được trọn vẹn tông chỉ Pháp Niệm-Phật, để khi xả bỏ báo thân không lạc vào các đường đọa lạc, an toàn vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Việc làm này tích cực, thiết yếu giúp cho chúng sanh thực hiện lời khai thị của Ấn Tổ.

Cứu người phàm phu trong thời mạt pháp này cần phải thiết thực, cụ thể như vậy mới may ra nhìn thấy được người vãng sanh, chứ không phải chỉ lý luận chung chung mà có thể tìm ra được một người vãng sanh đâu nhé. Mong chư vị cùng dũng mãnh phát tâm hộ niệm giúp người vãng sanh. Công đức vô lượng.

Sẵn đây, Diệu Âm xin nói lên lời tán thán các vị bên bắc Mỹ đã phát tâm mở những cuộc hội thảo trực tuyến qua hệ thống zoom để phổ biến rộng rãi về Pháp Hộ-Niệm. Lợi lạc vô cùng! Diệu Âm sẽ tích cực tham gia và chú tâm học hỏi thêm kinh nghiệm với chư vị. Hộ niệm không khó, chỉ khó vì người hộ niệm có tâm tự mãn không chịu học hỏi. Vãng sanh không khó, chỉ khó vì con người ngang ngạnh không tin. Trên đường “Zoom Hộ Niệm” chúng ta

học tập được rất nhiều kinh nghiệm quý báu từ những thực chứng bởi sự trải nghiệm rất cụ thể, rất thiết thực. Hay vô cùng! Tuyệt vời vô cùng!

Cho nên, nếu chư vị muốn cứu ông bà, cha mẹ, người thân yêu của mình có cơ hội vãng sanh, thì hãy nên tham dự những chương trình trực tiếp thực tập hội thảo này. Hãy cùng nhau lắng nghe những vị trưởng lão lịch lãm trong các ban hộ niệm trình bày. Hãy tiếp nhận kinh nghiệm của họ để làm giàu khả năng hộ niệm của mình. Hãy luôn luôn lắng nghe học hỏi để tiến bộ. Nếu không chịu lắng nghe, tự cho mình đã đủ rồi, coi chừng chính mình khó hộ niệm được cho một người thành tựu đấy. Nếu sơ ý tự cho mình hộ niệm đã vững vàng, dù cho trong quá khứ có chút ít thành tựu thì coi chừng bắt đầu từ đây sẽ đối diện với nhiều sự thất bại, thất bại cho đến lúc bỏ cuộc luôn đấy. Mà đã lìa bỏ Pháp Hộ-Niệm rồi thì còn cơ hội nào nữa cho chính mình được vãng sanh đây?!

Hộ niệm, khai thị, hướng dẫn cho người vãng sanh, lời nói có thể giống nhau, nhưng hệ quả lại thường khác nhau. Người hộ niệm có đức hạnh tốt, có lòng thành kính ảnh hưởng rất tốt đến người được hộ niệm. Người bệnh hiền lành, có tâm cung kính niệm Phật và nhờ hộ niệm mà được vãng sanh rất nhiều. Tâm tâm cảm ứng. Giữa người hộ niệm và người bệnh có kính nể nhau thì sự hộ niệm mới dễ có được thành quả tốt đẹp. Chí thành tin tưởng mới cảm

ứng đạo giao mà được vãng sanh. Khó có một thành tựu tốt đẹp dành cho người tự cao, thượng mạn.

Mong chư vị đem lòng chí thành ra mà phát tâm bồ-đề, nghiên cứu cẩn thận Pháp Hộ-Niệm để cùng cứu giúp nhau vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Câu 21(q): Người chết mà thân nhân càng khóc than chừng nào thì càng bị đọa lạc nặng chừng đó. Vô tình tạo nên tội bất hiếu, bất nghĩa.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Câu này nói lên một sự thật và đây là một điều cấm kỵ trong Pháp Hộ-Niệm. Một người chết mà thân nhân càng khóc than chừng nào thì người chết đó càng bị đọa lạc nặng nề chừng đó. Nếu người đang khóc than đó mà biết điều này làm cho ông bà cha mẹ của mình bị đọa lạc thì chắc họ sẽ sợ hãi, cố gắng dè nén chứ không dám khóc than đâu. Nhưng đáng tiếc thay, không những không biết sự tai hại, mà còn lầm lẫn nghĩ rằng khóc than để đám tang được ấm cúng, để cha mình ra đi khỏi bị cô đơn, để mẹ mình chết đỡ tủi thân! Thật đau xót thay! Vì mê lầm nên nhiều gia đình còn tìm thêm những đoàn người khóc mướn tới khóc than vang động xóm làng! Thật đáng thương thay!...

Sự việc này diễn tả khá thật nghĩa câu tục ngữ: “*Từ bi đọa họa hại, phước thiện xuất hạ lưu*”. Từ bi tại sao lại tạo ra họa hại vậy? Thưa rằng, thực ra từ bi không gây nên họa hại đâu, mà chỉ vì thiếu trí huệ nên sử dụng tâm từ bi

không đúng cách mới sinh ra họa hại đó thôi. Khi cha mẹ vừa tắt hơi, vì thương yêu cha mẹ, vì đau xót bởi cảnh sanh tử biệt ly... mà con cháu cùng nhau kêu réo, than khóc, ôm nắm, đụng chạm vào xác thân, làm cho người chết bị đại nạn thảm thương! Rõ ràng, từ bi mà thiếu trí huệ vô tình gây nhiều điều họa hại. Tình thương mà không hiểu pháp Phật, tạo ra quá nhiều chương nạn, đẩy nhau vào chốn đọa lạc không hay!

Còn phước thiện là chỉ cho người có phước báu. Có phước báu thì tốt, nhưng không hiểu đạo, thiếu trí huệ thì coi chừng chính vì có phước báu mà dễ tạo nên nhiều chuyện hạ lưu, bất chánh. Nói chung, trí huệ thực sự vô cùng quan trọng, nhờ trí huệ soi sáng thì lòng từ bi và phước báu mới đem lại lợi ích thực sự cho nhân loại. Tu hành phải hiểu đạo, phải hành đúng chánh pháp mới có thể cứu giúp được chúng sanh. Xin chú ý nhé chư vị.

Trong sự thờ cúng của Phật giáo, luôn luôn có biểu pháp song song cả về “Từ-Bi” và “Trí-Huệ”, tương ứng cả về “Giáo” và “Hành”. Ví dụ, chúng ta thờ Tây-Phương Tam Thánh: Di-Đà, Quán-Âm, Thế-Chí. Tôn ảnh Di-Đà tượng trưng cho Tự-Tánh; Quán-Âm tượng trưng cho Từ-Bi; Thế-Chí tượng trưng cho Trí-Huệ. Quán-Âm biểu trưng cho Hành-Sự; Thế-Chí biểu trưng cho Giáo-Lý. Nghĩa là, Từ-Bi và Trí-Huệ phải song song, Giáo-Lý và Hành-Sự phải tương ứng mới thể hiện được Tự-Tánh Di-Đà viên mãn vậy.

Đạo Phật rất chú ý về trí huệ. Chúng ta tu tập ở đây cần phải dùng trí huệ chân chánh, phải có chánh tri chánh kiến mới được. Phật dạy: “*Chuyển Thức thành Trí*”; “*Y Trí bất y Thức*”. Trí là Trí-Huệ; Thức là Tình-Cảm. Tình-Thức phải được Trí-Huệ soi sáng mới tốt.

Chúng ta gặp nhau nơi đây nói chuyện với nhau là Tình-Cảm. Chúng ta đang tu tập đây vẫn là Tình-Cảm. Hãy chuyển tất cả những thứ Tình-Cảm này thành Trí-Huệ đi. Trí-Huệ ở đâu? Trí-Huệ ở chỗ phải thực hiện cho trọn vẹn tông chỉ của Pháp Niệm-Phật để một đời này vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, chứ không phải tu để cho vui, tu để cầu xin được một thứ gì khác. Nếu sơ ý, tu tập được chút ít công phu nhỏ xíu liền cho mình đã đủ, thấy mình đã đắc, tưởng mình đã có trí huệ rồi, thì như Tổ Ấn-Quang nói, đã bị thoái chuyển rồi! Thoái chuyển là ngã quy, đã bị tuột dốc. Một khi bị tuột thì tuột tới đáy luôn. Ở đây chúng ta đang nói về hộ niệm. Người hộ niệm mà tự cho mình đã giỏi, năng lực đã đủ thì mình bị thoái chuyển, đang tuột dốc, công đức hộ niệm đang rơi dần xuống mức số 0.

Cho nên, xin hãy lấy lời khai thị của Ngài Ấn-Quang làm mực thước tu hành thì tốt vô cùng: “*Chí thành chí kính chính là đạo pháp nhiệm mầu*”. Chí thành chí kính niệm câu A-Di-Đà Phật cầu sanh Tịnh-Độ giúp cho chư vị trong một đời này thành tựu đạo giải thoát vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 221)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 88: Hôm nay chúng ta nói vấn đề 22:

Vấn đề kiêng cử sát sanh hại vật trong 49 ngày sau khi người bệnh ra đi.

Câu 22(a): 49 ngày là thời gian phán xét tội phước, người thân cần tích cực tạo phước, sám hối gỡ tội cho vong nhân. Đang sám hối tội chướng mà sát hại sanh vật thì ách nạn càng thêm nặng.

Đúng không chư vị? - [**Đúng**]. Trong kinh Phật có dạy: Sau khi một người chết đi, thần thức rơi vào cảnh “Thân Trung Âm”, có chu kỳ cứ 7 ngày thì cảnh chết lại diễn lại một lần. Trong thời gian 7 tuần là thời gian phán xét tội phước của người đó. Và, thường sau 49 ngày thì linh hồn

đi đầu thai chuyển thế. Xin nói rõ rằng, linh hồn người chết đi đầu thai chuyển thế thường vẫn còn lòng vòng trong 6 nẻo luân hồi, chứ không phải là siêu thoát như nhiều người thường lầm lẫn.

Có một lần Diệu Âm gặp duyên điều giải một ách nạn nhập thân cho một người kia, chính vong linh nhập thân đó đã tự kể ra hiện tượng cứ 7 ngày họ bị chết lại một lần, mỗi lần sau làm cho họ đau khổ hơn, sợ hãi hơn lần trước. Chu kỳ cứ 7 ngày cảnh chết cứ diễn đi diễn lại, làm cho họ càng ngày càng thống khổ, càng hoảng sợ, càng kinh hoàng. Diệu Âm khuyên họ niệm Phật vãng sanh đi, thì người vong này lại tâm sự rằng: *“Thoát khỏi cảnh này thực sự không dễ dàng! Một khi muốn thoát ra thì liền có hàng ngàn người khác bao vây, lôi kéo lại không cho tôi ra đi”*. Chính vong nhân đó đã nói như vậy. Diệu Âm khuyên họ hãy quyết chí vãng sanh. Nếu thật sự thành tâm niệm Phật cầu Phật tiếp dẫn vãng sanh, thì sẽ được Phật lực gia trì, có hộ pháp giúp đỡ, không ai có thể cản ngăn mình được đâu. Mau mau đi làm Phật để cứu mình, tương lai cứu chúng sanh cùng vãng sanh thành Phật. Sau cùng vong nhân đó đã chấp nhận rời đi. Một tuần sau, cũng trong một buổi công phu ở đạo tràng đó, vong nhân lại nhập thân vào người thường bị nhập, dẫn đến đạo tràng báo rằng: *“Tôi xin cảm ơn chư vị, nhờ chư vị mà tôi đã biết đường giải thoát rồi. Tôi xin đi đây...”*. Nói xong, vị đó xuất ra đi luôn, nhưng không nói rõ giải thoát như thế nào?

Xin thưa với chư vị, 49 ngày phán xét là Phật nói trong kinh. Trong thời gian này rất cần người thân tụng kinh, niệm Phật, làm việc công đức cầu siêu độ để giảm bớt sự khổ đau, nhẹ bớt tội chướng cho vong nhân là đúng. Giống như ở thế gian, người thân phạm tội vào tù, gia đình có thể đem tiền bạc ra để chuộc tội, giúp cho tội nhân nhẹ bớt án phạt, hoặc đóng một số tiền tài lớn để thay thế cho người tù được ra khỏi tù vậy.

Phật dạy, ngày cha mẹ chết, ngày giỗ kỵ... con cháu không được giết hại sinh vật để đãi đằng, cúng tế làm cho vong nhân đã khổ lại càng khổ hơn, tội chướng đã nặng lại càng nặng thêm, chẳng khác gì như người rơi xuống giếng lại bị ném đá theo. Người đệ tử Phật phải y giáo phụng hành mới tốt vậy.

Câu 22(b): Sát hại chúng sanh dù vật nhỏ như ruồi muỗi kiến gián đều tạo ra nghiệp sát, kết thêm mối hận thù với chúng sanh.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Khi nhận một ca hộ niệm, chúng ta cần phải nói rõ ràng cho gia đình biết về điều luật này. Bắt đầu từ khi hộ niệm, yêu cầu gia đình tuyệt đối không được sát hại sinh vật, dầu là những con vật nhỏ nhít như: kiến, gián, ruồi, muỗi, v.v...

Nên biết rằng, hàng phàm phu như chúng ta đã tạo ra quá nhiều tội lỗi, trong đó tội sát sanh hại vật rất nặng. Chính cái tội sát sanh này liên quan trực tiếp đến vấn đề

oán thân trái chủ. Có đi hộ niệm rồi, chúng ta mới thấy 100 người ra đi khó tìm ra được 1 người không bị ách nạn này.

Chính vì thế, khi bắt đầu hộ niệm, chúng ta phải giao hẹn với người trong gia đình, hãy thay cho người thân của họ để sám hối tội chướng, hóa gỡ ách nạn cho người bệnh. Một là không được sát sanh hại vật; Hai là nên phát tâm phóng sanh lợi vật để hồi hướng công đức mà chuộc lại phần nào tội lỗi cho người thân.

Hàng ngày ở đây, trong các thời khóa cộng tu, chúng ta thường xuyên đọc câu: *“Hồi hướng công đức cho lịch đại kiếp số oán thân trái chủ...”*. Đây là chúng ta thường xuyên phát tâm sám hối, lo giải quyết trước vấn đề ách nạn oán thân trái chủ đó. Tất cả chúng ta đều có ách nạn này, nhất định phải lo trước mới tốt.

Chúng ta nên nhớ rằng, đối với linh tri của chúng sanh vốn bình đẳng nhau, không hình tướng, không lớn nhỏ, chỉ có khác nhau ở chỗ mê hay ngộ. Mê muội thì làm chúng sanh, chấp vào từng loại thân xác mới có lớn-nhỏ, khôn-ngu, sang-hèn... mà chịu luân hồi sanh tử khổ nạn vô thường. Giác ngộ thì trở về với Chơn-Tâm Tự-Tánh của mình thành Phật. Phật Phật đạo đồng, không hai không khác. Vậy thì, đừng thấy loài ruồi muỗi kiến gián... mà cho là nhỏ nhít như bản rồi tự nhiên sát hại. Ý niệm sát sanh này không phải là điều tốt, không đúng với sự giác ngộ, dẫn cho đối với những con vật độc hại.

Trước đây ở tại nước Úc, trong một đạo tràng tu hành Phật giáo, nhưng lại có người khuyên nên giết hết những con nhện lưng đóm đỏ, vì loài nhện này có chất độc, cắn có thể làm chết người. Vị đó nói rằng, giết một con vật độc hại để cứu hàng ngàn người thì sao lại không giết hết chúng đi. Ôi, nghe nói qua thì hình như có lý! Nhưng suy nghĩ kỹ, thì sát sanh hại vật là phạm đến giới cấm hàng đầu của Phật. Sát sanh là đại ác, quả báo rất tệ hại đó.

Bây giờ chúng ta hãy bình tâm suy nghĩ cho thật kỹ lại xem, có phải loài nhện này là mối họa kinh hoàng của con người không? Xin thưa với chư vị, thực tế loài nhện này nhỏ xíu, thân chỉ lớn hơn hạt bắp một chút thôi. Chúng dù có độc, nhưng lại là con vật rất hiền lành, suốt đời sống trong những hang nhỏ, nấp sâu trong các kẹt đá. Nếu nghe tiếng động bên ngoài thì chúng co quắp mình lại, hoặc tìm chỗ ẩn nấp. Trong hơn 200 năm qua, dân chúng tại nước Úc này chưa từng nghe qua một tin có người bị loại nhện này cắn chết, nhiều lắm cũng chỉ có vài thông tin báo rằng có người bị nhện cắn, nhưng thương tích so ra không nặng bằng một người trượt té trầy tay. Vậy thì tại sao lại gán ép cho chúng là con vật gây đại họa, phải tìm cách giết hết chúng đi để cứu hàng ngàn người? Rõ ràng, chỉ vì tâm bất thiện mà nghĩ điều bất thiện, nói điều bất thiện đó thôi.

Giới luật của Phật không cho phép giết hại sanh vật, chứ Phật không dạy không được giết con vật lớn, nhưng được quyền giết con vật nhỏ. Mong rằng người đệ tử Phật

phải giữ gìn giới cấm của Phật, quyết lòng không sát hại chúng sanh. Nếu muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, muốn sau cuộc tử nạn này không tái diễn cảnh sanh sanh tử tử nữa, thì người niệm Phật nhất định phải thể hiện cụ thể tâm từ bi, phải tôn trọng sinh mệnh của chúng sanh, chứ không thể suy luận theo cái tâm ác mà gán ép tội tình cho chúng sanh một cách oan uổng được.

Vậy thì, mong chư vị phải nhớ cho, chúng ta không thể giết hại đến loài kiến, gián, ruồi, muỗi, v.v... Nhiều người tu học Phật mà lại có tư tưởng muốn giết sạch những con vật gọi là có hại(?), không ngờ tử càng nhiều sanh càng mạnh, oán hận càng chồng chất, thiên tai họa hại càng dồn dập. Dùng cái tâm sát để tu hành thì theo cái nghiệp sát đó mà chịu nạn trong tam đồ ác đạo. Thảm thương thay!

Từ bi thương xót chúng sanh. Người niệm Phật nên ăn chay, phải kiêng cử giới sát, không kết thêm mối hận thù với chúng sanh. Hộ niệm chúng ta luôn luôn có những cuộc điều giải hóa gỡ mối oán thù đối với oán thân trái chủ của người bệnh. Muốn điều giải hóa gỡ những ách nạn này, thì tự người bệnh phải có tâm thành khẩn sám hối tội tình, gia đình của người bệnh, những người liên hệ gần gũi với người bệnh cũng phải thành khẩn làm việc thiện lành hồi hướng công đức cầu sám hối cho người bệnh. Người hộ niệm dựa vào lòng thành khẩn đó mà xin điều giải thì may ra mới có kết quả tốt, mới hoán chuyển tâm hận thù thành

tâm giải thoát, cùng nhau niệm Phật, cùng về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo.

Xin hãy nhớ điều này, những vị oán thân trái chủ đó không phải là Thánh-Nhân, mà là phàm phu mê mờ và còn đang chịu nạn nữa. Họ đang đau khổ chứ không phải sung sướng gì đâu. Chúng ta cần thông hiểu tâm trạng này, cần mở tâm từ bi ra để tìm cách cứu họ, lấy lòng thành khẩn mà hóa giải, khuyên chư vị đó buông oán thù ra, nương theo cơ hội này cùng nhau niệm Phật vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo. Bên cạnh đó, có một điều rất quan trọng nữa, là chính sự thành tâm chí thành của người bệnh và của gia đình cảm ứng đến đại nguyện của Phật, được chư Bồ-Tát phóng quang gia trì, được chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ mà ách nạn mới được hóa giải.

Nếu gia đình không thành tâm, người bệnh không thành tâm thì không được sự gia trì bảo vệ, chư vị oán thân trái chủ sẽ tự do hành động. Ban hộ niệm không có một năng lực gì có thể cản ngăn được những người đang quyết lòng trả thù, quyết đòi lại món nợ sanh mạng đâu.

Câu 22(c): Còn sát sanh hại vật thì rất khó điều giải nạn oán thân trái chủ cho người bệnh.

Đúng không? - **[Đúng]**. Thật sự là như vậy. Còn sát sanh hại vật tức là không chịu sám hối. Không chịu sám hối thì không thể điều giải nạn oán thân trái chủ được. Trước khi điều giải một ách nạn liên quan đến oán thân trái

chủ, thông thường người hộ niệm thường hỏi người bệnh: *“Bác Chín ơi! Trong đời này chắc chắn bác vì sơ ý hoặc cố ý, vì không biết hoặc cố tình đã sát hại chúng sanh. Nhất định bác có phạm phải điều sai lầm này. Đúng không? Vậy thì hôm nay xin bác thành thật nhận ra điều sai lầm này mà thành tâm sám hối nhé...”*. Người bệnh phải thành thật chấp nhận sự sai trái này, phải thành tâm nói lên lời ăn năn hối hận. Nhờ chính lời nhận tội này, làm thành cái duyên cho người hộ niệm lên tiếng điều giải, hóa gỡ ách nạn cho họ. Nếu người bệnh ngang ngạnh không nhận sai lầm, tự cho mình là người hiền lành, tu hành tốt... thì đành chịu thua, không còn cách nào có thể hóa giải ách nạn oán thân trái chủ đâu.

Một là tất cả, tất cả là một! Từ một sai lầm này có thể dẫn đến nhiều điều sai lầm khác. Không chịu sám hối lỗi lầm có thể dẫn đến thất bại toàn cuộc hộ niệm. Nghĩa là, dù được hộ niệm tốt đi nữa, người bệnh này cũng khó có cơ hội vãng sanh. Chúng ta hãy nghĩ thử, một người đến lúc bệnh hoạn nằm chờ chết rồi mà còn nói những lời trịch thượng, thì khi khỏe mạnh họ còn vướng phải những điều sai lầm lớn đến cỡ nào? Một người hình tướng dẫu có tu hành, nhưng tâm ý thượng mạn, thì chắc chắn rằng không có một vị Thiên-Long Hộ-Pháp nào bảo vệ đâu.

Chúng ta cần nhớ cho, trong vũ trụ pháp giới này có những vị Bồ-Tát, Thiện-Thần Hộ-Pháp phát tâm bảo vệ hộ trì cho những người chân chánh tu hành. Nhất là trong

thời mạt pháp này, niệm Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc là đại chánh pháp cứu độ chúng sanh. Những hành giả niệm Phật chắc chắn được Hộ-Pháp chú tâm gia trì bảo vệ. Người nào kiệt thành ăn năn sám hối, thành tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ, sẽ hưởng tất cả sự gia trì, nhờ thế mà hàng phàm phu tội lỗi này mới có thể vượt qua tất cả chướng nạn mà an nhiên vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc.

Nếu sơ ý khởi tâm thượng mạn, không được chư Hộ-Pháp bảo vệ, thì ai sẽ bảo vệ cho đây? Oán thân trái chủ sẽ tới bảo vệ cho họ không lạc khỏi tam đồ ác đạo, thì còn cơ hội nào để vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc?

Hiểu được đạo lý này, chúng ta càng rõ hơn cái cơ duyên thù thắng của người niệm Phật. Tất cả sự thành tựu đều do Nhân-Duyên-Quả-Báo trọn vẹn của chính người bệnh, nghĩa là họ có quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh hay không, chứ không phải người hộ niệm có năng lực thay đổi Nhân-Quả của người bệnh đâu nhé.

Mong chư vị hiểu thấu cơ duyên hy hữu quý báu này mà tự gìn giữ lấy. *“Chỉ thành chí kính là cái đạo nhiệm mầu giúp cho chúng ta vượt qua ách nạn của nghiệp chướng, trở về Tây phương một đời thành đạo”*. Xin hãy cùng nhau suy gẫm thật kỹ lời khai thị tuyệt vời, giá trị như vàng ngọc của Tổ Ấn-Quang để được thành tựu vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 222)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 89, vấn đề 23:

Vấn đề kiêng cử ngũ tân như: tỏi, hành, hẹ, nén, kiệu, hành tây...

Nhiều người tu hành theo Phật giáo, nhưng không kiêng cử dùng chất ngũ tân, thì cũng nên tùy duyên của họ, chứ không nên phê phán. Còn chúng ta thì lấy lời Phật dạy làm mẫu mực tu hành, nhất định không dùng những thứ rau tanh này mới tốt. Người niệm Phật với mục đích một đời này được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, thì muốn an toàn vãng sanh, xin chư vị phải chú ý gìn giữ từng quy luật nhỏ, đừng nên sơ ý. Xin nhớ cho, hàng phàm phu như chúng ta khi nằm xuống sẽ có rất nhiều vương mắc,

rất nhiều chướng ngại bất ngờ hiện ra cản trở đường vãng sanh. Nếu không chuẩn bị trước, không có chú ý giữ gìn từng điểm nhỏ này, thì những điểm nhỏ này sẽ hợp lại thành một chướng nạn khá lớn đánh bại đường vãng sanh của chúng ta đây.

Đầu tiên, xin xác định rằng, dùng các thứ ngũ tân, như: tỏi, hành, hẹ, kiệu, nén, v.v... không phải là tội ác gì cả, mà chỉ là lỗi lầm. Xin nhắc lại, đây chỉ là “*Lỗi*”, chứ không phải là “*Tội*”. “*Lỗi*” nhẹ hơn “*Tội*”. Cái lỗi lầm này có thể không ảnh hưởng đến một số pháp môn tu, nhưng cũng dễ dàng trở thành một thứ đại chướng ngại đối với một số pháp môn khác. Ví dụ, như trong kinh Phạm-Võng, Phật dạy: Người nào mà cố tình ăn ngũ tân thì phạm cái tội “*Khinh-Cấu*”. “*Khinh*” là nhẹ; “*Cấu*” là ô nhiễm, không thanh sạch. Trong kinh Lăng-Nghiêm, Phật dạy người còn dùng ngũ tân không thể đạt được “*Lăng-Nghiêm Đại-Định*”. Kinh Địa-Tạng, Phật cũng có dạy người trì tụng kinh này không được dùng các chất ngũ tân. Hòa Thượng Tịnh-Không dạy, người niệm Phật muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì nhiều khi ăn tam-tịnh-nhục, tức là vẫn còn ăn thịt chúng sanh, nhưng chướng ngại so ra vẫn còn nhẹ hơn, để cứu vãn hơn người dùng các chất ngũ-tân.

Vì vậy, người không kiêng cử việc dùng các chất ngũ-tân, thì sau cùng bị trở ngại vô cùng, rất khó được vãng sanh. Tại sao vậy? Xin cùng nhau tìm hiểu những lý do sau đây:

Câu 23(a): Chất ngũ-tân có mùi tanh hôi, ô trược làm cho chư Thiên-Long, Hộ-Pháp, Thiện-Thần lánh xa, không bảo vệ người bệnh được.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Xin nhận thức cho rõ ràng rằng, người phạm phu khi ra đi sẽ có rất nhiều chướng nạn, chướng nạn từ nghiệp chướng, chướng nạn từ oán thân trái chủ, chướng nạn từ tâm ý mê mờ, v.v... Ví dụ đơn giản về nghiệp chướng là ung thư, tiểu đường, nhức đầu, đau lưng, mỏi mệt, mê man, bất tỉnh... nhiều lắm đấy. Tất cả bệnh khổ này đều do nghiệp sinh ra. Cái nghiệp khổ cuối cùng làm cho mình phải chết, thì gọi “Cận-Tử-Nghiệp”. Mỗi người chỉ nhận một lần “Cận-Tử-Nghiệp” rồi đi luôn, không có cơ hội trải nghiệm. Vì không ai được quyền rút kinh nghiệm từ “Cận-Tử-Nghiệp”, nên khi nó đến hết sức bất ngờ, vô cùng bàng hoàng, không có cơ hội xoay chuyển.

Rất nhiều người tu hành có cái ảo tưởng về sự chứng đắc, cứ nghĩ rằng bây giờ mình ngồi đây niệm Phật thì chừng đó cũng ngồi niệm Phật ra đi. Không dễ như vậy đâu nhé, coi chừng trăm mối vạ mỗi thống khổ sẽ ứng hiện ra làm cho điên đảo, tâm hồn kinh hoàng, không được một giây phút bình tĩnh, chứ không phải dễ dàng ngồi vắng sanh, đứng vắng sanh, tự tại vắng sanh như mình nghĩ đâu. Đừng nên vọng tưởng quá đáng.

Hàng phạm phu hạ căn rất cần sự trợ duyên của đại

chúng, cần sự bảo vệ của chư Thiên-Long Hộ-Pháp để vượt qua ách nạn. Vì:

Thứ nhất là năng lực của các Ngài rất lớn khiến cho chư vị oán thân trái chủ không dám lỗ mãng.

Thứ hai, muốn được chư Thiên-Thần Hộ-Pháp bảo vệ, thì mình phải có tâm thành kính các Ngài, không được vi phạm đến những điều cấm kỵ của các Ngài.

Ngũ tân là các chất cấm kỵ đối với các Ngài. Trước nay chúng ta không biết mà dùng là do sơ suất phạm lỗi, các Ngài sẵn sàng tha thứ. Nhưng giờ đây chúng ta đã biết qua mà vẫn tiếp tục dùng tức là cố tình vi phạm, thì cái lỗi này biến thành tội rồi. Cố tình vi phạm là tội khinh mạn, bất kính, chắc chắn các Ngài không chấp nhận đâu.

Ngũ tân là những thứ rau tanh như: tỏi, hành, hẹ, kiệu, hung cừ và các loại thuộc gia đình hành tỏi, mùi vị của chúng rất tanh nồng ô trược. Người thường dùng quen đi nên không biết. Nhưng nếu chư vị bỏ đi không dùng đến một thời gian, vừa bước chân vào một nhà còn dùng hành tỏi, thì mùi hôi nồng của các chất này làm cho chư vị chịu không nổi, chẳng dám lưu lại lâu.

Xin thưa với chư vị, khi biết được chư Thiên-Thần Hộ-Pháp kiêng kỵ những thứ này, chúng ta lại rất cần các Ngài bảo vệ, thì mình cũng phải kiêng kỵ những thứ này để tỏ lòng tôn trọng các Ngài. Thành ra, không dùng ngũ-tân một là gìn giữ khí huyết của mình thanh sạch, không bị

loại trước khí ô nhiễm, hai là vì tỏ lòng tôn trọng kính nể các Ngài. Có lòng thành kính tôn quý các Ngài thì các Ngài mới bảo vệ cho mình được. Người lỗ mãng, không có sự cung kính nhất định mất sự che chở này. Cũng giống như việc hộ niệm, ban hộ niệm sẵn sàng hộ niệm cho tất cả mọi người, nhưng một người muốn được hộ niệm thì gia đình và người bệnh phải chân thành mời ban hộ niệm, phải kính trọng người hộ niệm, phải chú ý lắng nghe những sự hướng dẫn của ban hộ niệm và tin tưởng làm theo thì ban hộ niệm mới giúp đỡ được. Chứ người bệnh và gia đình không tin tưởng, không kính trọng, không nghe theo lời hướng dẫn của người hộ niệm, thì có hộ niệm cũng vô ích mà thôi.

Cho nên, lòng chí thành chí kính vô cùng quan trọng. Đối với Phật tử, đồng tu bình thường như chúng ta thôi mà gia đình và người bệnh còn phải tôn trọng thì họ mới hộ niệm cho mình được, thì đối với chư Thiên-Long Hộ-Pháp làm sao chúng ta dám lơ là? Nhất định sự tôn trọng này phải thành tâm kính cẩn hơn nữa thì mới được các Ngài chiếu cố bảo vệ cho. Sự thành tâm kính cẩn này không phải là đem tiền bạc ra cúng dường cho các Ngài đâu, nhưng chính là phải tuyệt đối tôn trọng những quy giới của các Ngài, phải kiêng cử những gì các Ngài cấm kỵ. Các Ngài cấm kỵ mùi tanh hôi của loại ngũ-tân, thì chúng ta phải tuyệt đối kiêng cử, không được dùng tới.

Vậy thì, nếu chư vị thật sự muốn được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì bắt đầu từ nay phát tâm xin miễn

dùng những thứ này đi nhé. Người khác không tha thiết gì đến việc vãng sanh thì dùng gì mà chẳng được, còn mình muốn về miền Cực-Lạc để thành đạo mà không chịu hy sinh một thói quen nhỏ xíu này thì đường vãng sanh cũng không thể dễ dàng đâu.

Câu 23(b): Mùi tanh hôi của ngũ tân rất hợp với các vị ác thần, những loài quỷ đói nên họ tề tựu về, nhân đó mà gây nhiều trở ngại cho người bệnh.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Có một người đồng tu Việt Nam từ bên Âu Châu qua Tịnh Tông Học Hội ở tại Brisbane Úc châu tu học, ông nói rằng khi vào một nhà nào mà có loài ma xó ẩn nấp thì ông đều thấy được. Ông ta nói, những nhà còn ăn thịt, nhất là dùng nhiều hành tỏi thì những chúng sanh này tụ tập trong xó bếp rất nhiều. Còn những nhà ăn chay, không dùng ngũ tân thì ông ta không thấy.

Những điều ông ta thấy khó có ai kiểm chứng được, tuy nhiên hiện tượng ông ta thấy hợp với lời Phật nói trong kinh Lăng-Nghiêm. Những nhà chất chứa chất ngũ tân càng nhiều chừng nào càng thì chúng sanh thuộc hàng gọi là “Quỷ Đói” đến rất nhiều. Trong kinh Lăng-Nghiêm, Phật còn nói, người dùng chất ngũ-tân thì đêm đêm khi nằm ngủ các loài “Quỷ Đói” thường tới liếm môi liếm mép họ. Vô tình họ tiếp xúc thường xuyên với các chúng sanh này nên phước báu bị tiêu giảm rất nhiều.

Trong cảnh giới Ngạ Quỷ có rất nhiều chủng loại, thì

“Quý Đới” thuộc hàng thấp kém, thân hình xấu xí, cuộc sống vô cùng đói khổ. Họ có âm khí, hoặc còn gọi là trược khí khá nặng. Người nào thường xuyên tiếp xúc với họ thì dương khí tiêu hao, phước báu mất dần, tinh thần dần dần bị mờ ám...

Người dùng các chất ngũ tân thì chư Thiện-Thần Hộ-Pháp tránh xa, ngược lại những vị Ác-Thần lại đến bên mình, họ là những vị không biết tu hành, tâm chấp trước rất nặng, họ không muốn chúng sanh được giải thoát đau. Nói chung lại, còn dùng các chất ngũ tân thì chiêu cảm đến các vị ác thần, loài quý đới tề tựu về mà gây ra chướng ngại rất lớn. Hễ gần cảnh giới xấu ác thì phải xa cảnh giới thiện lành, vô tình chúng ta mất đi sự che chở của chư Hộ-Pháp. Vậy thì tốt nhất không nên dùng để đường vắng sanh được thuận lợi hơn.

Câu 23(c): Không ăn ngũ tân để tỏ ra tôn kính chư Thiên-Long Hộ-Pháp, các Ngài thương tình mà bảo vệ giúp người bệnh được nhiều lợi lạc.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Nhất là những người muốn vắng sanh thì rất cần sự bảo vệ của chư Hộ-Pháp. Nếu chư vị niệm Phật đã đạt đến cảnh giới “*Lý Nhất Tâm Bất Loạn*” thì không cần tới ai bảo vệ, cũng không cần đến người hộ niệm luôn. Nhưng thưa thực rằng, người còn dùng thứ ngũ tân thì xin miễn mơ đến phần chứng đắc “*Nhất Tâm Bất Loạn*” đi nhé. Trong kinh Lăng-Nghiêm, Phật nói rõ rằng,

một người muốn đạt được “*Lăng Nghiêm Đại Định*” thì phải giữ tuyệt ngũ tân. Cảnh giới “*Lăng Nghiêm Đại Định*” trong kinh Lăng-Nghiêm tương ứng với “*Lý Nhất Tâm Bất Loạn*” trong Pháp Niệm-Phật. Nói chung, muốn chứng đắc nhất định phải giữ tuyệt chất ngũ tân này.

Trong kinh Lăng-Nghiêm Phật còn dạy, những người dùng chất ngũ tân thì dù có thông minh, trí huệ, có khả năng giảng giải trọn vẹn 3 tạng kinh, 12 phần giáo, nghĩa là giảng thông suốt tất cả kinh giáo của Phật nói ra trong 49 năm đi nữa, thì chư Long-Thần Hộ-Pháp cũng cho là đồ hôi thối và tránh xa. Người còn dùng các loại rau tanh thì nhất định không thể vào được đại định. Vậy thì người niệm Phật còn dùng ngũ tân thì làm sao có thể đạt được “*Nhất Tâm Bất Loạn*”? Hàng căn tánh thượng thừa mà sơ ý cũng đành nhận chịu thất bại đắng cay, còn hàng hạ căn phạm phu mà mơ đến “*Nhất Tâm Bất Loạn*”, nếu không phải là vọng tưởng, thì cũng là ảo giác viển vông! Tự mình gạt mình vào đường cùng khổ nạn.

Như vậy, muốn có cơ duyên vắng sanh trong đời này, người niệm Phật phải tuyệt đối kiêng cử ngũ tân. Xin đừng sơ ý mà vô tình ngày ngày tiếp cận với các loài quý đới làm cho phước báu mất đi, trí huệ suy tàn, tinh thần càng ngày càng thêm u tối. Sở dĩ chư ác thần, oán thân trái chủ, các loài quý đới tự do tiếp cận phá hoại vì chính mình không được chư Hộ-Pháp bảo vệ vậy.

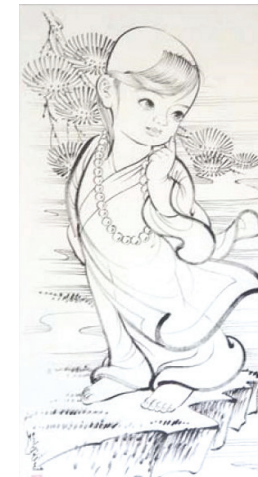
Cho nên, kiêng cử chất ngũ tân để tỏ lòng tôn kính chư Long-Thần Hộ-Pháp, được các Ngài bảo vệ thì các vị oán thân trái chủ không thể dễ dàng tiếp cận mình, nhờ thế phàm phu chúng ta mới có được một môi trường an toàn, và thêm sức hộ niệm trợ duyên của đồng tu mới có cơ hội vãng sanh. Chứ còn phàm phu nghiệp nặng trí mê thì dễ gì có thể vượt qua núi nghiệp để vãng sanh thoát ly sanh tử luân hồi đây!

Hộ niệm là để giúp người vãng sanh. Người đã tình nguyện tham gia vào ban hộ niệm thì phải ý thức rõ ràng sự chướng ngại vào lúc cuối của cuộc đời, nhất định không dùng những thứ ngũ tân. Người nào còn dùng ngũ tân thì không nên tham gia vào ban hộ niệm. Đừng nên miễn cưỡng mà coi chừng bị tổn phước, chỉ gây họa chứ không tạo được công đức đâu. Mặc dù tâm tốt, lòng từ bi, mình sẵn sàng hy sinh chịu khổ cực, chấp nhận thức trọn đêm niệm Phật để cứu người, nhưng hậu quả lại tạo nhiều chướng ngại cho cuộc hộ niệm. Thật không hay vậy.

Cho nên, quy giới của Pháp Hộ-Niệm mong chư vị phải phải gìn giữ. Xin hãy cử tuyệt những thứ rau tanh này đi. Mùi đã hôi làm cho nhiều người khó chịu, bị chư Thiện-Thần Hộ-Pháp khinh bỉ, lại ảnh hưởng không tốt đến người mình muốn giúp, và sau cùng còn hại đến mình nữa, thì còn tiếc gì mà không bỏ đi. Đi chợ, cầm hũ thức ăn lên, hãy coi thử có chứa những các chất tội hành... không? Nếu có thì đừng nên mua. Hãy kiêng cử một thời gian thì

trước khí trong cơ thể của mình sẽ dần dần được thanh lọc, máu huyết của mình sẽ từ từ trong sạch đi, mùi mồ hôi của mình sẽ giảm dần rồi biến mất. Nhờ sự sửa đổi cụ thể này mà thể hiện được lòng thành kính, chư Thiên-Long Hộ-Pháp, chư Bồ-Tát sẽ thương tình gia hộ, bảo vệ cho mình, thì mình mới dễ được an toàn vãng sanh thành đạo. Có gì sung sướng hơn, phải không chư vị?

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 223)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 89, chúng ta nói đến vấn đề 24:

So sánh sự khác nhau khi hộ niệm ở bệnh viện và ở nhà.

Chúng ta muốn nói đến xác suất hộ niệm được thành tựu giữa những người ra đi trong bệnh viện và tại nhà. Hộ niệm trong bệnh viện và hộ niệm tại nhà, nơi nào thuận lợi hơn?

Câu 24(a): Có nhiều bệnh viện không đủ điều kiện để hộ niệm.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Thực sự điều kiện trong bệnh viện nhiều nơi hoàn toàn không thích hợp để hộ

niệm. Có nơi một giường nằm hai người bệnh. Dù được một người một giường, thì một phòng cũng có nhiều người bệnh đang cần sự yên lặng nghỉ ngơi... Vậy thì làm sao có thể hộ niệm được?

Ở nước ngoài có nhiều bệnh viện tốt đấy, nhưng không ai cho phép ban hộ niệm đến làm ồn đến những người bệnh chung quanh. Khi người bệnh ra đi, gia đình có thể yêu cầu bệnh viện cấp cho một căn phòng riêng để làm lễ về tôn giáo. Vấn đề tín ngưỡng tôn giáo người ta rất tôn trọng, họ sẵn sàng sắp xếp một phòng riêng để mình hộ niệm, nhưng cũng không cho phép đông người, ồn ào đâu. Xin được 8 tiếng đồng hồ, thì 7 tiếng rưỡi họ đã tới gõ cửa “cốc cốc” nhắc giờ rồi. Thật vô cùng khó khăn! Đây là xét về hoàn cảnh thực tế hoặc là do điều kiện khách quan không cho phép.

Cho nên muốn vãng sanh thì hãy tìm nơi nào có phương tiện thuận lợi, an toàn hơn cho mình vãng sanh mới tốt. Hàng phàm phu nhất định phải cẩn thận tìm nơi tốt nhất để hộ niệm. Nơi nào có phương tiện tốt đây? Phương tiện hộ niệm không phải là phòng ốc cao ráo, có người phục vụ, có âm nhạc, có TV giải trí, mà chính là nơi chốn và thời gian an toàn để cho ban hộ niệm giúp mình thoát qua nhiều ách nạn mà mình có thể mắc phải. Phương tiện ở đây cũng không có nghĩa là có nhiều bạn tri kỷ, tri âm, những người không biết hộ niệm đến bao vây chung quanh để than thở, an ủi, nắm cằm, kéo tay, khóc than, chia buồn. Chư vị liên

hữu đồng tu nào kết giao rộng rãi với người không biết đạo, coi chừng vướng phải nhiều cảnh éo le khi ra đi đó, nên cần phải cẩn thận. Càng vui chuyện thế gian càng kẹt con đường giải thoát là vậy đó. Phải nhớ rõ điều này.

Vậy thì, nếu muốn được an toàn vãng sanh, phải nghĩ ngay tới vấn đề hộ niệm, phải cố gắng kết hợp một lực lượng ủng hộ đường vãng sanh bao vây lấy mình, bảo vệ lấy mình, giúp mình giữ chánh niệm. Đừng nên sơ ý nghĩ rằng mình tu như thế này là đủ sức an lành ra đi, không có chướng ngại nhé. Xin tự suy nghĩ cho thật cẩn thận mới tốt. Nhớ rằng, một ngàn người tu hành, thì một ngàn người đều hy vọng được thành tựu tốt cả. Nhưng thực sự, liệu có được một vài người thành tựu đúng theo ý nguyện chăng? Khó lắm đây! Không phải đơn giản đâu.

Xin tự nhận rõ ràng mình còn phàm phu, nghiệp chướng còn nặng, tâm trí còn mê, thì phải cố gắng tinh chuyên niệm Phật. Niệm Phật là đường tu dễ thành tựu nhất, nhưng cũng đừng nên quá ỷ lại vào khả năng của mình mà coi chừng bị sơ suất. Thực sự từ khi ứng dụng Pháp Hộ-Niệm rồi, chúng ta mới thấy được từng ngày đều có người vãng sanh. Vậy thì xin kết hợp chặt chẽ với nhau, khuyến tấn, nhắc nhở, cẩn thận hộ niệm cho nhau thì đường vãng sanh mới vững vàng hơn vậy.

Câu 24(b): Có nhiều bệnh viện không cho phép hộ niệm.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Thực sự có trường hợp này đây. Ngoài những điều kiện khách quan như phòng ốc không thuận lợi, cần sự yên lặng cho bệnh nhân, là nơi công cộng không thích hợp với những sinh hoạt thuộc về tôn giáo, v.v... khiến cho bệnh viện cũng khó có thể đáp ứng được theo những nhu cầu riêng lẻ. Nói chung, có nhiều nơi cho phép hộ niệm, có nhiều nơi không cho phép những sinh hoạt thuộc về tôn giáo trong bệnh viện cũng là việc thường tình. Chúng ta phải chấp nhận quy luật của từng nơi, chứ không có cách nào khác hơn vậy.

Câu 24(c): Hộ niệm trong bệnh viện, người bệnh được chăm sóc kỹ nên dễ vãng sanh hơn.

Đúng hay sai? - **[Sai]**. Chăm sóc kỹ về thuốc thang - Đồng ý. Được y tá thường xuyên tới thăm bệnh - Đồng ý. Có máy điều hòa không khí, không bị lạnh, không bị nóng - Đồng ý. Buồn quá có TV coi - Đồng ý. Muốn xem loại phim gì, phim đánh nhau, phim tình cảm, phim xã hội đen, v.v... nhiều bệnh viện có thể đáp ứng - Đồng ý. Nhưng chăm sóc kỹ để dễ vãng sanh thì nhiều bệnh viện không thể đáp ứng được đâu.

Như vậy, nếu nói rằng, muốn tìm chỗ nằm cho gia đình đỡ vất vả, thuốc thang có sẵn, chết xong thân xác được chuyển vào nhà xác luôn, gia đình sẽ đỡ vất vả thì được. Chứ còn muốn tâm linh được giải thoát, muốn được vãng

sanh Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo, thì bệnh viện khó hợp được với mục đích này.

Ở nước ngoài, có nhiều chương trình đặc biệt phục vụ cho người ra đi rất tốt. Ví dụ như tại nước Úc, người bệnh được quyền quyết định nằm tại nhà để chết, chính phủ sẵn sàng cung cấp đầy đủ phương tiện phục vụ, như: giường nệm theo đúng tiêu chuẩn cho người bệnh, dụng cụ y khoa, y tá tới tận nhà thăm bệnh lo việc thuốc thang, có người tới phụ việc chăm sóc, v.v... Nói chung, ở nhiều quốc gia trên thế giới có những chính sách trợ cấp an sinh xã hội khá tốt. Nhưng thực tế trên thì thế gian này không có gì là toàn hảo cả. Được phước này thì mất phước khác. Người vừa hưởng được chút phước báu vô thường tạm bợ thì cứ sống để chờ chết, ít ai nghĩ tới đường giải thoát tâm linh. Ví dụ, người Việt ở nước ngoài thường coi nhẹ việc tu hành. Nhẹ việc tu hành thì nặng đường đọa lạc vậy!

Phật dạy về “Tam thế oán”. Một đời làm phước, một đời hưởng phước, rồi vạn đời chịu nạn. Đúng là “*đắc thất nan truy họa phước*”. Ôi, cũng là điều đáng cho chúng ta suy gẫm.

Câu 24(d): Sự điều giải oán thân trái chủ trong bệnh viện sẽ khó khăn hơn ở nhà.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Nói như vậy là nhẹ đây, chứ đúng ra chúng ta phải nói rằng điều giải oán thân trái chủ trong bệnh viện thì coi như vô phương. Không ban hộ niệm

nào dám hứa rằng có thể điều giải được oán nạn này trong bệnh viện.

Có một lần, gia đình kia mời Diệu Âm bay hơn nửa vòng trái đất để hộ niệm cho một ông cụ. Ông cụ này đã bị ung thư đến giai đoạn cuối rồi, nhưng gia đình vẫn chần chừ để chờ cuộc giải phẫu đang chuẩn bị thực hiện trong một vài ngày, rồi sau đó mới tính chuyện hộ niệm.

Trước tình trạng lưỡng lự này, Diệu Âm mời gia đình họp lại và yêu cầu liên lạc với bệnh viện và hỏi thẳng thắn rằng: *Giải phẫu như vậy ba tôi có khả năng sống lại hay không? Bao nhiêu phần trăm? Xin nói thẳng thắn để chúng tôi quyết định cụ thể.* Các vị bác sĩ trả lời cũng khá thẳng thắn: *Cần giải phẫu thì chúng tôi giải phẫu, đây là luật quy định, chứ còn được sống lại thì chúng tôi hoàn toàn không bảo đảm...*

Nhiệm vụ của bệnh viện là cứu chữa bệnh nhân. Trách nhiệm nghề nghiệp của bác sĩ là còn nước còn tát. Một người bệnh ngày mai chết, ngày nay cần giải phẫu họ cũng phải làm tròn nhiệm vụ. Gia đình đã bỏ công sức kêu gọi từ xa xôi tới đây để hộ niệm cho ông cụ vắng sanh, tại sao còn tính chuyện hàng hai, trong khi bệnh viện đã xác nhận bệnh tình của cụ không còn cách nào chữa trị được nữa, mà bây giờ chur vị còn tính kế hoãn binh? Xin gia đình hãy quyết định dứt khoát. Nếu giải phẫu để ông cụ bị chết trên bàn mổ thì tội nghiệp cho ông cụ lắm đó! Diệu Âm thẳng

thần đề nghị, hãy từ chối cuộc giải phẫu, mau mau xin xuất viện đem về nhà lo bề hộ niệm.

Ở trong bệnh viện thì ông cụ nửa mê nửa tỉnh. Lúc mê thì nằm thiêm thiếp, khi tỉnh dậy thì nói nhiều chuyện hình như toàn là mê!... Ông cụ thường kêu các người con lại nói: *Hãy bảo những người kia tránh xa đi. Có hàng trăm người chặn đường, chặn cửa. Họ kéo chân, kéo tay Ba!... Họ bóp cổ Ba, bịt miệng Ba!...*

Xin thưa với chư vị, bình thường khi nghe người bệnh nói những điều hỗn loạn này, người ta thường cho rằng vì người bệnh yếu đuối, nằm thấy những điều huyền hoặc là chuyện bình thường. Nhưng khi biết Pháp Hộ-Niệm rồi, chúng ta không nên xem nhẹ những hiện tượng này nhé. Hãy tìm cách hóa giải những khó khăn cho họ, hãy kéo họ thoát ra khỏi những cảnh giới này mới tốt.

Khi gia đình quyết định đưa ông cụ về nhà, được nhiều đồng tu tới vây quanh hộ niệm, niệm Phật luôn 3-4 tiếng đồng hồ liên tục, thì ông cụ tỉnh lại và liền ới ra một thứ chất lỏng sền sệt đen ngòm, gần đầy cả một xô nhỏ. Sau đó ông đòi ăn cháo, rồi niệm Phật theo đại chúng và tỉnh táo luôn gần một tháng cho đến giây phút cuối cùng. Sau khi buông xả báo thân ra đi, ông lưu lại thân tướng mềm mại tươi lành rất tốt đẹp.

Rõ ràng, Pháp Hộ-Niệm vi diệu bất khả tư nghị! Sự niệm màu không thể diễn tả thành lời. Chỉ có lòng tin mới

cảm nhận được. Chỉ có tín tâm sâu sắc mới nhận được cơ duyên quý báu thành đạo trong một đời này. Niềm tin hóa giải cho mình không biết bao nhiêu ách nạn. Niềm tin cảm ứng đạo giao với đại nguyện của Đức Phật A-Di-Đà. Niềm tin được chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ. Niềm tin tạo ra sự thành kính, chính sự thành kính này là đạo niệm màu giúp cho chúng ta vãng sanh đây. Chỉ có người thực sự tin tưởng mới được cứu độ thôi, không tin thì chịu thua.

Vậy thì, xin trân quý Pháp Hộ-Niệm nhé. Hàng phàm phu nghiệp nặng trí mê, sanh vào thời mạt pháp rồi mà khinh thường Pháp Hộ-Niệm, thì dù có niệm Phật đi nữa sau cùng cũng khó tránh khỏi sự thất bại chua cay.

Là người phàm phu thì xin hãy cẩn trọng, đừng vội nghĩ đã niệm Phật vài ba chục năm rồi, thì mình đã đủ khả năng để tự tại vãng sanh, không cần gì đến hộ niệm. Thực tế, những người vương phải tánh tự mãn hầu hết cuối cùng đều thất bại đây. Nếu không bỏ ý niệm này, dù có hộ niệm cũng khó bề thành tựu. Một người đã khởi tâm thương mạn thì mất tâm thành kính, tự mình đã lấp kín lối vãng sanh. Thương mạn thì chư Hộ-Pháp đã xa lìa, oán thân trái chủ đã tự do bao vây, các ngõ giải thoát đã bị đá lấp kín rồi mà không hay!

Vậy thì, xin lấy lòng thành kính mà đi, lấy tâm khiêm cung mà niệm Phật mới có thể thành tựu. Tổ Ấn-Quang dạy: *“Chỉ thành chí kính là đạo niệm màu giúp cho chúng*

ta thành tựu”. Lòng thành giải nạn cho mình, lòng thành mới được cảm ứng đạo giao. Ngài còn dạy, dầu cho tu hành có giỏi cho mấy cũng không được cho là đủ, vẫn phải tự thấy mình còn yếu kém, nghiệp nặng, trí mê. Nếu thấy đủ thì liền bị thoái chuyển. Thoái chuyển là sụp đổ.

Điều giải nạn oán thân trái chủ trong bệnh viện rất khó khăn. Người bệnh nửa tỉnh nửa mê, phải cần tiếng nói lớn mạnh mới vực được tinh thần họ dậy. Trong bệnh viện không ai cho phép người hộ niệm làm điều này, còn nói nhỏ như ru thì thôi chịu thua, cứu người không được.

Bệnh viện là môi trường chữa bệnh, nhưng cũng chính là nơi có nhiều người chết. Chết thì bị đọa lạc. Tâm chúng sanh phàm phu chấp trước nặng lắm, *“Tôi bị nạn thì tôi không muốn anh được thoát nạn đâu”*. Ông cụ thấy những hiện tượng lạ, thường xuyên bị khủng hoảng có lẽ liên quan nhiều đến vấn đề này vậy.

Hiểu được điều này, mới thấy người bệnh nằm trong bệnh viện thực sự khó hộ niệm vô cùng, khó khăn về điều giải oán nạn, khó khăn về thời gian, khó khăn vì không thực hiện trọn vẹn quy tắc Pháp Hộ-Niệm. Thành ra hộ niệm ở bệnh viện chỉ có thể kết chút duyên thì được, chứ thành công thì không ai dám hứa vậy.

Cũng là người bệnh đó, nếu xuất viện đưa về nhà, có Phật tử đồng tu biết hộ niệm đến niệm Phật khai thị, hướng dẫn. Nhờ ứng dụng đúng quy tắc Pháp Hộ-Niệm mà sự

thành tựu dễ dàng hơn nhiều. Như ông cụ gặp chương nạn, người hộ niệm không ngại ngừng gì lớn tiếng khai thị, điều giải một lần không xong, không xong thì tiếp tục lần thứ hai, lần thứ ba... Qua mấy tiếng đồng hồ khai thị thì ông cụ trở lại trạng thái bình thường, khỏe ra, tỉnh lại. Rõ ràng không khí tại tư gia giúp cho ban hộ niệm làm việc tốt hơn, hiệu quả hơn, hiện tượng vãng sanh xảy ra trước mắt mọi người.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 224)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 90. Câu 24(e): *Khai thị gỡ rối cho người bệnh trong bệnh viện rất khó khăn.*

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Nằm trong bệnh viện được thuận lợi về thuốc thang, nhưng hóa giải ách nạn để vãng sanh thì rất khó. Trong suốt quá trình đi hộ niệm, hầu hết đều có kinh nghiệm rằng, hộ niệm những người bệnh ra đi trong bệnh viện thường bị trở ngại vô cùng, còn hộ niệm tại nhà thì dễ thành tựu hơn, có người bị khó khăn nhưng hóa giải cũng dễ dàng hơn. Cho nên, nếu thấy rằng sự cứu thoát huệ mạng của mình là quan trọng, xin chư vị phải quyết định dứt khoát về vấn đề này, đừng ồm ờ mà ân hận.

Câu 24(f): Hộ niệm trong bệnh viện thời gian bị hạn chế, rất khó được viên mãn.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Sự khó khăn đầu tiên là thời gian hạn hẹp. Hộ niệm trong bệnh viện thời gian bị hạn chế nên rất khó được viên mãn. Người phàm phu nghiệp nặng trí mê, có rất nhiều vướng chấp, khi ra đi thường bị trở ngại nên rất cần nhiều thời gian để hóa giải. Chúng ta là phàm phu, chưa phải là Bồ-Tát, thì xin chư vị phải cẩn thận lo tìm đường an toàn vãng sanh thành Bồ-Tát trước, đừng nên sơ ý mà kẹt lằm đây. Thời gian hộ niệm bị hạn chế là điều vô cùng trở ngại, dễ dàng đánh mất cơ hội vãng sanh của chính mình.

Một người bình thường không dễ gì tự tại xả bỏ báo thân để đi vãng sanh. Chính vì thế, chúng ta phải cố gắng tìm phương cách để vãng sanh trước khi tắt hơi mới tốt. Phương cách này không có gì khác hơn là phải nhất tâm niệm “A-Di-Đà Phật”, ngày ngày đêm đêm niệm mãi câu “A-Di-Đà Phật” cầu sanh Tịnh-Độ.

Nhất tâm niệm Phật rồi, cũng xin đừng nghĩ rằng khi lâm chung mình có thể tự tại ra đi nhé. Phàm phu mà nghĩ vậy là quá bất cẩn, đầy thượng mạn, nhất định bị Ngài Ấn-Quang la rầy ngay. Ngài dạy, đầu tu hành giỏi cho mấy đi nữa, vẫn phải nghĩ rằng nghiệp chướng của mình vẫn giỏi hơn nữa, vẫn mạnh hơn nữa, nó bất ngờ ứng hiện ra ta trở tay không kịp đây. Xin nhớ lời khai thị này. Một người đầu có chút ít thông minh, vẫn phải thấy rõ rằng mình còn là phàm phu chứ chưa phải là Bồ-Tát đâu. Hãy nghe lời Ngài dạy đi thì mới được an toàn hơn vậy.

Thực sự lời khai thị của tổ sư rất bình dân, rất giản dị nhưng chứa đựng đạo lý rất thâm trầm, dễ thấm sâu vào tâm khảm của người học đạo. Phải thấy ta còn là phàm phu thì mới có hy vọng vượt qua ách nạn, còn tự mạn cho rằng mình đã khai ngộ, đã chứng đắc thì nhất định bị thất bại.

Ngài nói, một người tu hành mà tự cho mình đã đủ thì ngay lập tức bị thoái chuyển. Thoái chuyển là bị tuột xuống. Ví dụ như người leo lên cây cau, vừa với tới đợt xong thì vội vã vỗ tay reo mừng. Thương thay, chưa kịp mừng vui đã bị rơi ùm xuống rồi. Một khi bị rơi, thì sẽ rơi tuột xuống tới đất, không thể kèm lại nổi đâu, nhất định không thể không bị thương. Thà rằng hãy đứng dưới đất tìm phương tiện đưa lên mà an toàn, hay hơn là ỷ lại sức mình, rồi tự mãn mà rước lấy thảm hại chua cay.

Tương tự như việc hộ niệm, nếu người hộ niệm vừa đạt được một số thành tựu nào đó, liền cho mình đã đủ năng lực rồi, đã vững vàng rồi, đã hiểu biết cả rồi, thì ngay từ lúc đó hệ quả hộ niệm sẽ tuột xuống khó kèm chế được. Ví dụ, một ban hộ niệm khởi đầu có sự thành tựu rất đáng khen, nhưng sau đó thành quả giảm xuống, nội tình lộn xộn... Nguyên nhân chính của hiện tượng này thường là vương phách sự sơ suất tự cho mình đã đủ khả năng, tự cho mình ngộ đạo, không cần học hỏi gì thêm. Sự sơ suất khởi phát âm thầm rất vi tế trong tâm mà không hay. Hàng phàm phu mà lạc mất Pháp Hộ-Niệm này thì còn cơ hội nào nữa để vãng sanh?

Chính vì thế, xin thưa với chư vị, tính khiêm cung vô cùng quan trọng. Hãy nhận mình là thân phận phàm phu, đừng bao giờ nghĩ công phu tu tập của mình đã đủ, đừng bao giờ tự cho mình đã thông suốt, thì đường hành đạo sẽ dễ được hanh thông. Phải nhớ yếu tố này nhé. Những người chí thành chí kính hành theo lời dạy của Ấn Tổ mới nhận rõ được sự nhiệm mầu của Pháp Hộ-Niệm vậy. Lời khai thị của Ấn Tổ rất khế hợp với căn cơ của chúng ta. Xin đồng viên chư vị hãy cố gắng nghiên cứu thêm những lời dạy của Ngài, tuyệt vời vô cùng.

Nhiều người ưa chọn những đạo lý cao trên mây xanh để nói, còn Ấn Tổ thì chỉ nói những lời thiết thực để chúng sanh phàm phu như chúng ta có thể làm được mà thành tựu. Hay vô cùng. Tuyệt vời vô cùng. Diệu Âm này cũng chỉ nói được những điều gì mà chúng ta có thể cố gắng thực hiện được để cứu giúp nhau vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Nhờ Pháp Hộ-Niệm này mà cứu mình vãng sanh, cứu người có duyên vãng sanh. Được vậy thì đủ rồi, viên mãn đạo giải thoát rồi, còn những đạo lý cao siêu chính mình với không tới thì nói với đại chúng làm chi. Thật sự lời dạy của Ấn Tổ quá sức tuyệt vời chư vị ạ. Hãy chú ý làm theo để cứu lấy mình nhé.

Câu 24(g): Hộ niệm tại nhà thời gian không bị hạn chế, mọi người an tâm niệm Phật nên dễ thành tựu hơn.

Đúng không? - **[Đúng]**. Đơn giản, rõ ràng. Ấn Tổ luôn

luôn dạy, hãy nói lời đơn giản, rõ ràng, cụ thể. Nói những gì chính mình thực hiện được, người có duyên thực hiện được, cha mẹ mình thực hiện được, bạn bè hàng xóm cũng có thể thực hiện được. Nhiều người có thể thực hiện được thì mới có thể cứu được nhiều người thành tựu.

Hộ niệm tại nhà thời gian không bị hạn chế. Xuất viện đưa về nhà đơn giản, rõ ràng ai cũng có thể làm được. Hộ niệm cho cụ 8 tiếng đồng hồ mà chưa được viên mãn, chúng con cố gắng hộ niệm thêm 8 tiếng nữa, rồi 8 tiếng nữa, cơ hội vãng sanh vẫn còn hy vọng cho cụ. Nghĩa là, nếu gặp trở ngại gì thì khí thế hộ niệm vẫn còn đó. Người hộ niệm còn có thể khai thị: *“Cụ Chín ơi! Cụ đã từng ngày ngày đêm đêm niệm Phật cầu vãng sanh, thì tại sao giờ này chưa chịu về Tây-Phương Cực-Lạc, mà vẫn còn lưu luyến tại đây?...”*. Những lời nhắc nhở của ban hộ niệm thật đơn giản, nhưng có thể ảnh hưởng rất mạnh vào tâm thức của Hương Linh đang chờn vờn, phân vân trong cảnh giới không biết là sống hay là chết, đang mơ mơ mộng mộng trong lúc vừa mới xả bỏ báo thân, kịp thời giật mình tỉnh ngộ định tâm niệm Phật cầu vãng sanh mà được vãng sanh. Nếu một thần thức đến giờ phút này còn mê mờ bám vào những cảnh hão huyền, lại không được hóa gỡ thì đành phải chịu thua vạy thôi.

Một lời nhắc nhở: *“Tại sao cụ không định tâm lại niệm Phật đi vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, mà cứ bám theo những cảnh giới hão huyền làm chi mà bị vướng nạn.*

Mau mau niệm A-Di-Đà Phật đi vãng sanh liền. Hãy nhìn đây là tôn ảnh của Ngài, hãy cầu Ngài lai nghinh tiếp dẫn...”. Lời khai thị đơn giản, rõ ràng và chia làm hai vế để xác định cụ thể cho Hương Linh quyết định. Một vế là tất cả mọi cảnh giới chung quanh đều là giả huyền, hão huyền, quyết không cần để ý tới. Một vế nữa là, hãy nhiếp tâm niệm A-Di-Đà Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, chờ đức A-Di-Đà Phật hiện thân theo Phật đi vãng sanh. Hối thúc Hương Linh định tâm lại niệm Phật theo A-Di-Đà Phật vãng sanh. Mọi vướng mắc được giải quyết ở ngay tại điểm này đây.

Một lời khai thị sắc bén không phải là lý đạo gì cao siêu, mà cần nhắc nhở cho người ra đi nhận thức ra đâu là giả đâu là thực. Con cái, nhà cửa, gia tài, điền sản, tiếng tăm, danh vọng... giờ đây chỉ là vô thường, huyền mộng, không còn gì thuộc về mình, không đem theo được gì cả. Hãy mau mau thành tâm niệm A-Di-Đà Phật, chấp tay nhìn ảnh tượng Phật, niệm A-Di-Đà Phật thì được cảm ứng. Đức A-Di-Đà Phật sẽ lai nghinh tiếp dẫn về Tây-Phương Cực-Lạc. Người hộ niệm nói đúng theo lời Phật dạy trong kinh A-Di-Đà, giúp cho người ra đi định tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ. Định được tâm niệm Phật, thì ngay phút giây đó là thời điểm *“Nhất Tâm Bất Loạn”*, Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ, nhất định được Phật lai nghinh tiếp dẫn. Nghĩa là họ được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Chính vì lý do này, mà ta có thể hiểu được tại sao một người đã tắt hơi rồi,

đang bị ách nạn nào đó làm cho thân tướng không đẹp, sắc mặt âm đạm... Ấy vậy mà có rất nhiều trường hợp, sau khi người hộ niệm lên tiếng khai thị nhắc nhở, thì tướng lành từ từ hiện ra, sắc mặt tươi lại, toàn thân chuyển... chuyển... chuyển... mềm mại ngay trước mặt.

Chư vị ơi! Pháp Hộ-Niệm thật quá tuyệt vời, quá vi diệu. Thời mạt pháp này, là hàng phàm phu mà còn chê pháp này, thì đến khi nào mới có thể được giải thoát khỏi lục đạo luân hồi đây? Khi chết xong, đời sau lấy lại thân người không được, thì ba vạn đại kiếp nữa chưa chắc gì sẽ có cơ hội thoát khỏi ba đường ác đấy nhé. Mong chư vị hiểu cho thấu vấn đề, mỗi người phải tự giạt mình tỉnh ngộ để kịp thời cứu lấy mình. Nếu tự mình không trân quý, thì ban hộ niệm cũng không có năng lực gì cứu người vô duyên đâu. Mong chư vị hãy tự quyết định lấy cơ duyên vãng sanh cho chính mình vậy.

Câu 24(h): Hộ niệm tại nhà có thể chủ động ứng dụng tất cả quy tắc hộ niệm, kịp thời hóa giải nhiều chương nạn nên người ra đi có xác suất vãng sanh rất cao.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Quá đúng. Có nhiều người nói rằng, đến nay là thế kỷ 21 rồi, khoa học kỹ thuật tiến bộ, con người đã lên tới cung trăng, bay lên vũ trụ rồi... Không trung trống rỗng, có ai thấy cảnh giới Tây-Phương Cực-Lạc gì đâu, vậy tại sao lại niệm Phật cầu về Tây-Phương Cực-Lạc chi nữa? Nước Cực-Lạc làm gì có thực mà cầu xin vãng sanh?

Người không biết đạo nói vu vơ còn có chỗ thông cảm, chứ người đã tu học Phật mà còn nói lời sai lầm, đánh mất niềm tin của đại chúng thì tội chương nặng lắm thay!

Xin thưa với chư vị, vũ trụ này bao trùm hư không pháp giới, rộng lớn vô bờ mé, chứ đâu phải nhỏ hẹp như chuyện lên mặt trăng. Một phi thuyền nào đó, nhiều lắm cũng lên tới sao Hỏa, sao Kim là cùng, vẫn còn lòng vòng trong Thái-Dương-Hệ này. Cái Thái-Dương-Hệ này so với một quốc độ của đức Phật chẳng khác gì như một hạt cát đối với đại địa. Đại địa đối với con người thì quá lớn, nhưng nhỏ xíu nằm gọn trong bàn tay của Phật. Chư vị có đọc truyện “Tây-Du-Ký” không? Truyện tích kể lại cũng vui. Tôn-Ngộ-Không biết pháp cân-đầu-vân, nhảy một cái cao đến 108 dặm mà nhảy cả hàng trăm lần vẫn chưa ra khỏi lòng bàn tay của Đức Bồn Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật. Rõ ràng Tôn-Ngộ-Không nhảy nhảy hàng trăm cái, hàng ngàn cái, cũng chưa ra khỏi bàn tay của Phật, thì Thái-Dương-Hệ này so với quốc độ của Phật có nghĩa lý gì. Chư vị có lẽ đã hiểu được ý nghĩa ẩn dụ trong truyện tích này rồi phải không?

Một thế giới độ sanh của Đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật là tam thiên đại thiên thế giới. *Nghĩa là: $1.000 \times 1.000 \times 1.000 = 1.000.000.000$ (1 tỉ thế giới)*. Một tỷ cái đại thiên thế giới như vậy là quốc độ của một vị Phật. Một thế giới của Phật không phải là địa cầu này, mà là cả một dãy ngân hà. Sự thấy biết của con người quá hạn hẹp, biết bao giờ mới hiểu thấu cảnh giới của Phật đây?

Trở lại vấn đề hộ niệm. Hộ niệm tại nhà thì áp dụng được tất cả quy tắc hộ niệm dễ dàng. Xin hỏi, chư vị có nắm vững quy tắc hộ niệm chưa? Diệu Âm này nói về hộ niệm hơn 20 năm nay, mà cũng cần phải tiếp tục học hỏi thêm, chứ chưa dám cho đã vững về Pháp Hộ-Niệm đấy. Thực sự Pháp Hộ-Niệm rộng vô biên, sâu thăm thẳm, vi diệu vô bờ mé, chính nhờ vậy mà có thể cứu được một người chuẩn bị rơi vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh mà về được tới Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo.

Hôm trước ở trong đường zoom hội thảo “Thế Giới Hộ Niệm” có người hỏi: “*Người chết sau khi chôn xong, ba ngày sau cần nên mở mả như thế nào?*”. Diệu Âm thẳng thắn trả lời rằng, cái nấm mồ đó có cửa ngõ gì đâu mà mở? Đừng nhẹ dạ tin chuyện dị đoan mê tín mà bị lừa gạt nhé! Cái mồ đó chỉ là:

Sè sè nằm đất bên đàng,

Rầu rầu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh! (Nguyễn Du).

Rõ ràng nấm mồ mới chôn đó chỉ là một cái mồ đất, có cửa đâu mà mở? Trong khi niệm câu A-Di-Đà Phật có thể mở toang tam thiên đại thiên thế giới, mở luôn cả đến 10 vạn ức cõi Phật để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc mà không chịu niệm Phật vãng sanh thành Phật, lại đi nghe theo người thế gian nghĩ sao làm vậy. Con người tự xưng là thông minh trí huệ, mà giờ đây lại phải nhờ đến một con gà nhảy nhẩy vài cái mà được thoát nạn à?!

Người học Phật phải có chánh tri chánh kiến, phải dựa theo chánh pháp của Phật mà hành trì. Thời mạt pháp phải niệm Phật mới được thành tựu. Pháp Hộ-Niệm còn hướng dẫn chúng ta sự thực hành vững vàng, cụ thể, chính xác, đã cứu người vãng sanh vô số, vi diệu bất khả tư nghì! Hiểu thấu được như vậy, chúng ta mới thấy được Pháp Hộ-Niệm tuy đơn giản nhưng rộng mênh mông, sâu thăm thẳm, cao vô thượng mà ít ai ngộ ra.

Rõ ràng, pháp chí hạ cũng đây mà chí thượng cũng đây. Sự đạo gần gũi cũng đây mà lý đạo siêu phàm cũng đây. Thực sự là một pháp môn rất viên mãn, có thể cứu độ được cả đến hàng phàm phu vãng sanh thành đạo.

Vậy thì, hãy phá toang cánh cửa lực đạo luân hồi, giải cứu chúng sanh thoát vòng sanh tử, đi thẳng về cảnh vô sanh vô tử. Một câu A-Di-Đà Phật dư sức mở toang tam thiên đại thiên thế giới để viên thành Phật đạo, chứ không phải tầm thường đâu. Đúng không chư vị?

Mong chư vị hiểu thấu đạo lý này, càng ngày càng vững tâm tin tưởng niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ. Nương vào Pháp Hộ-Niệm một đời này vãng sanh thành tựu đạo quả.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 225)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Chúng ta đang nói về hộ niệm trong bệnh viện và ở nhà có ưu điểm gì, khuyết điểm gì, khác nhau như thế nào? Điều này không có gì gọi là cao siêu hết, nhưng là vấn đề thực tế cần phải chú ý.

Tu hành cần phải thực tế mới tốt. Muốn cao siêu thì hãy vãng sanh cho được về Tây-Phương Cực-Lạc rồi, lúc đó không cầu cao cũng cao. Bây giờ đây chúng ta còn là phàm phu, thì tu hành nên cố gắng chú trọng về thực tế, cụ thể một chút sẽ được nhiều ích lợi hơn, còn thích nói cao nói diệu rất dễ sinh ra vọng tưởng. Vọng là hảo huyền. Người phàm phu tâm mê mờ, cảnh vọng thường hiện ra mà cứ tưởng là cảnh chơn. Tu hành thiếu thực tế thường rước lấy thất bại vì sự huyền vọng này vậy.

Và cũng xin nhắc nhở đồng tu rằng, vấn đề thực tế có nhiều tầng cấp lắm, đừng nên hiểu thực tế theo ngõ cụt mà uổng phí công phu tu tập. Ví dụ, nhiều người nghĩ sống hiền lành tức là tu hành, còn chuyện vãng sanh thì xa vời quá. Thực tế kiểu này thì chẳng khác gì người nhắm mắt đi vào ngõ cụt, không biết đường ra. Còn sự thực tế đối với chúng ta là làm sao phải thực hiện cho được sự giải thoát trong một đời tu hành, chứ không thể mập mờ đung đầu tu đó, không thể mơ mộng đời này tu một chút rồi đời sau tu tiếp. Nghĩ đơn giản như vậy thì tự ta đi vào ngõ cụt, phía trước bị bít lối, phía sau thì thú dữ, cộp beo vô tới. Đến lúc này trốn đâu cho khỏi ách nạn?

Phật dạy: “*Nhơn thân nan đắc*”. Con người sau khi chết đi đời sau không dễ gì trở lại làm người được đâu. Vậy thì phải tìm đường vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là tu hành thực tế.

Trong kinh Đại-Tập, Phật dạy: “*Thời mạt pháp ức triệu người tu hành khó tìm ra một người đắc đạo*”. Đắc đạo có nghĩa là giải thoát, là vượt qua sáu đường luân hồi. Hàng triệu người tu mà tìm ra một người thoát khỏi sanh tử luân hồi không dễ, đây đúng là lời cảnh cáo rất nghiêm khắc. Chúng ta cần suy nghĩ cho tường tận, cho sâu thẳm để tìm ra chỗ nào gọi là thực tế đúng nghĩa.

“*Người nào nương theo Pháp môn niệm Phật thì thoát khỏi sanh tử luân hồi*”. Phật dạy, thời mạt pháp chỉ còn

niệm Phật mới có cơ hội vượt qua sáu đường luân hồi, giải thoát thành đạo. Điều này chúng ta đã thấy rõ ràng trước mắt rồi. Đúng là rất thực tế vậy.

Tuy nhiên, chúng ta cũng có một kinh nghiệm rằng, có rất nhiều người niệm Phật suốt cả một đời nhưng sau cùng cũng không thấy có hiện tượng gọi là vãng sanh. Tại sao vậy? Lý thuyết thì nói rằng, 100 người niệm Phật 100 người vãng sanh, 1.000 người niệm Phật 1.000 người được vãng sanh. Chư Tổ nói, vạn nhân tu vạn nhân khứ chính là Pháp Niệm-Phật, muôn người tu muôn người được vãng sanh chính là nhờ niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ. Nhưng thực tế chúng ta vẫn thấy rất nhiều người niệm Phật tinh tấn niệm Phật mà đến lúc cuối cùng vẫn không được vãng sanh. Chính vấn đề này là mối ưu tư rất lớn của Diệu Âm đã gói ghém trong suốt mấy năm trường. Nhưng sau cùng đã ngộ ra câu trả lời khá thích đáng: Pháp Hộ-Niệm.

Giải được mối ưu tư này chính là lúc Diệu Âm đi hộ niệm cho một người, thấy được người đó niệm Phật đến giây phút cuối cùng rồi buông bỏ thân ra đi lưu lại thân tướng quá tốt đẹp, càng về sau càng đẹp hơn, toàn thân mềm mại, 12 tiếng đồng hồ mà môi vẫn còn đỏ tươi lên và càng ngày càng đỏ hơn nữa. Hai mươi mấy tiếng đồng hồ sau vẫn còn tiếp tục đỏ tươi, đẹp quá. Tận mắt chứng kiến sự việc này ít ai không giật mình tỉnh ngộ.

Ồ!... Đúng rồi. 1.000 người niệm Phật 1.000 người

vãng sanh là người niệm Phật phải biết thực hành thực tế. Phải thực hiện cho được tông chỉ Pháp Môn Niệm-Phật ngay ở cái giây phút cuối cùng của cuộc đời, ở giây phút lâm chung Tín-Nguyên-Hạnh phải đầy đủ trọn vẹn thì mới được trở về Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo. Nếu trong giây phút tắt hơi mà không làm hoàn hảo tông chỉ của Pháp Niệm-Phật, thì dù có niệm Phật cả một cuộc đời nhiều lắm cũng chỉ trông được một cội phước nào đó cho đời sau, cho kiếp nào đó trong tương lai, chứ hiện tại đã mất phần vãng sanh rồi vậy.

Xin thưa thực với chư vị, giải được mối ưu tư này rồi thì bây giờ chúng ta hãy đưa vào thực tế, tạo mọi cơ hội để khi mình nằm xuống có điều kiện thực hiện cho được Pháp Niệm-Phật. Nghĩa là: Một là niềm tin vững vàng không thay đổi, lúc đó ta ước ao được xả bỏ báo thân này để trở về Tây-Phương Cực-Lạc; Hai là cầu nguyện Đức Di-Đà lai nghinh tiếp dẫn; Ba là phải tranh thủ từng giây, từng phút một để niệm câu “A-Di-Đà Phật”, không niệm gì khác cả. Phải làm cho được những điều này thì sẽ ứng hợp với lời của Chư Tổ dạy: “*Muôn người niệm Phật muôn người vãng sanh, vạn người niệm Phật vạn người vãng sanh*”, không một người nào mất phần vãng sanh cả.

Thưa với chư vị, hàng thượng căn thượng trí, chư vị Cao Tăng chơn chánh tu hành có thể có hy vọng tự tại vãng sanh, còn hàng phàm phu nếu không nhờ đến hộ niệm, thì vạn nhân niệm Phật coi chừng chỉ một vài người may mắn,

còn quá nhiều người khác thì rụng rôi, rụng rôi hết! Đây là một sự thực hiển nhiên mà mọi người đều có thể nhận thấy được. Cho nên, khi thấy nhờ hộ niệm mà được vãng sanh nhiều quá rồi, chúng ta dám mạnh dạn nói rằng, Pháp Hộ-Niệm thực sự là đại cứu tinh cho hàng phàm phu vậy.

Cách đây mấy hôm có một vị đồng tu niệm Phật khá tốt. Vị này đến hỏi một vị Pháp Sư trong Tịnh Tông Học Hội:

- *Bạch Thầy, con rất cố gắng công phu, nhưng cuối cùng nếu con không được “Nhất Tâm Bất Loạn” thì có được vãng sanh không?*

- *Phải cần tới hộ niệm mới vững vàng vãng sanh.*

Vị Pháp Sư trả lời như vậy. Người đồng tu đó nghe xong liền nghiên cứu đến Pháp Hộ-Niệm và giật mình thấy ra một điều là chính mình tinh tấn niệm Phật nhưng vô tình đã vướng phải quá nhiều sơ suất mà không hay. Cho nên, có hiểu thấu được Pháp Hộ-Niệm mới thấy đây là pháp không thể thiếu đối với hàng phàm phu của mình vậy.

Vị đồng tu này là một người thực tế, cũng từng ưu tư tại sao có ức triệu người tu hành mà khó tìm ra một người chứng đắc! “Nhất Tâm Bất Loạn” là cảnh giới chứng đắc đối với người niệm Phật. Người phàm phu nghiệp nặng, hạ trí không dễ gì được chứng đắc.

Chúng ta đều có cha mẹ, anh chị em... Ta khuyên người

thân nhiều khi muốn rôi nước mắt cũng chưa chắc gì có người nghe theo, thì giảng nói sự chứng đắc có ích gì đối với họ? Rồi bạn bè, thân hữu... chúng ta khuyên lên khuyên xuống, có người vị nể niệm được vài ba câu rồi bỏ, thì chứng đắc được gì đây? Có người cũng phát tâm niệm Phật, nhưng niệm vài năm thì vọng tưởng đủ điều, sơ suất tràn ngập thì làm sao chứng đắc đây? Đại chúng trong thời nay hầu hết là phàm phu mê muội, làm sao cứu họ đây? Căn cơ của con người trong thời mạt Pháp này quá yếu, mà cứ lý luận về sự chứng đắc sẽ giúp được ai? Đây là điều vô cùng thực tế không thể chối cãi vậy.

Ấy thế, xin chư vị hãy xem lại đại thế của đức A-Di-Đà Phật, dấu cho một chúng sanh nghiệp chướng sâu nặng, nhưng chỉ cần một cơ may, cuối cùng được thiện tri thức chỉ điểm mà họ phát tâm tin tưởng, niệm Phật, cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, niệm đến 10 niệm mà không được vãng sanh Phật thề không giữ ngôi Chánh-Giác. Đây là cái cơ hội cho chúng ta thành tựu. Chúng ta cố gắng giúp nhau, trước giờ phút lâm chung làm cho được điều này, để cứu từng người vãng sanh thành đạo. Rõ ràng Pháp Hộ-Niệm là đại cứu tinh, cụ thể, thiết thực. Có thành tựu không? Thành tựu đã quá hiển nhiên, vô cùng vi diệu, vô cùng tuyệt vời!

Bây giờ xin trở lại điều thực tế là hộ niệm trong bệnh viện và hộ niệm ở nhà khác nhau chỗ nào. Xin chư vị mở trang 90.

Câu 24(i): Trong bệnh viện chỗ nằm thoải mái, tiện nghi hơn ở nhà nên dễ vắng sanh hơn.

Đúng hay sai? - [Sai!...]. Ô!... Trả lời mạnh mẽ như vậy là quá tốt! Ở trong bệnh viện thì thoải mái hơn: Đúng! Giường chiếu được giặt giũ hàng ngày, sướng hơn: Đúng! Có TV, có máy lạnh, phương tiện đầy đủ hơn: Đúng! Bấm nút một cái thì y tá tới thăm liền: Đúng! Tất cả những tiện nghi này phục vụ cho người bệnh khá tốt... Nhưng đó dù sao cũng chỉ giới hạn trong cuộc sống này mà thôi. Chứ còn đến lúc mà túi thịt này phải bỏ, thì người ta cũng đành chờ sau cái giây phút đó chào đưa một người chết thôi, chứ có cách nào khác hơn?

Người thế gian gọi chết là hết, nhưng ít ai hiểu được rằng chết không phải là hết, mà chết chỉ là một nạn khổ. Đại khổ! Xác thịt này chết, nhưng chính người đó vẫn còn sống. Sau cái chết của túi thịt này, nếu may mắn được hướng dẫn tốt, họ có thể sanh về chốn vui sướng. Nếu mê mờ, thì như lời Phật dạy, không thể được trở lại làm người, họ chịu nhiều khổ nạn vô cùng đón đầu. Sự thống khổ nghĩ tới đành phải rụng rời, chứ chết không phải là hết đâu chứ vị ạ.

Trong bệnh viện là nơi chữa trị bệnh cho xác thân này thì tốt lắm, nhưng khó có ai biết tránh cái duyên dọa lạc cho người chết đâu. Họ không biết sự đụng chạm vào thân xác người chết là điều cấm kỵ đâu. Nếu sớm đưa vào

phòng lạnh thì chẳng khác gì đưa vào địa ngục băng hàn. Có nhiều lúc phải bị giải phẫu để khám nghiệm, lấy các bộ phận trong người, v.v... Đây là đại nạn, làm cho linh hồn người chết thống khổ, bức xúc, sân hận mà bị đọa vào tới địa ngục. Rõ ràng chết là khổ chứ không phải chết là hết. Mong chư vị hiểu cho rõ đạo lý này mà quyết tâm tìm phương thoát khổ.

Câu 24(j): Chết trong bệnh viện thân xác khó tránh khỏi sự đụng chạm quá sớm.

Đúng không chư vị? - [**Đúng**]. Vì đụng chạm quá sớm nên phạm tới điều tối kỵ, hay gọi là đại kỵ trong Pháp Hộ-Niệm, hay nói thẳng ra là đại kỵ với con đường thoát nạn của người chết. Đụng chạm vào thân xác quá sớm là một cái đại họa cho người mang cái thân nằm im một chỗ đó. Nghĩa là, thân xác phải mất là chuyện đương nhiên, nhưng chính thần thức người đó đã bị đại nạn vậy.

Xin hỏi, trước nay ai là người tránh được cái lỗi lầm này đây? Diệu Âm xin thành thực nói thẳng rằng, chính mình cũng từng phạm phải lỗi lầm này. Khi người thân ra đi, người khác khóc thì mình cũng khóc, người khác ôm thì mình cũng ôm, người kia nín thì mình cũng kéo... làm đủ điều tai hại trên thân xác người mới chết. Thế gian coi đây là chuyện bình thường, cho đó là sự thể hiện lòng yêu thương trước cảnh sanh tử biệt ly, nhưng hậu quả thì bị quá nhiều ách nạn bởi người thân yêu gây nên.

Hiểu được Phật pháp rồi, chúng ta mới giật mình ngỡ ngàng thấy ra điều đại kỵ, gây nên sự khổ đau vô cùng tệ hại cho người ra đi. Thương yêu mà không biết đạo, tạo cho người thân thọ lấy đại nạn vô cùng đau thương!

Ở trong bệnh viện không có quy luật bảo vệ người chết theo lời Phật dạy. Một người tắt hơi thì gọi là chết, họ xử lý thân xác một cách vô tư, như gởi vào phòng lạnh, giải phẫu tử thi, chuyển cho nhà quản, v.v... Diệu Âm này đã từng đi phỏng vấn một số nhân viên nhà quản. Một vị kia đã làm 26 năm trong một nhà quản nọ nói rằng, có ngày nhà quản nhận đến 7-8 xác, họ cần phải xử lý rất nhanh mới kịp, như rửa sạch, sát trùng, mổ giải phẫu lấy đi bộ lòng để tiêu hủy, v.v... Họ làm rất nhanh, nếu làm không kịp thì xác bị cứng. Có nhiều xác quá cứng, họ đành phải cắt gân ở các khớp tay khớp chân để kéo cho ngay lại, rồi sau đó dùng một loại chất keo vá lại...

Chính vì lý do này, người hộ niệm cần phải thăm thân để biết rõ đã an toàn trước khi giao cho nhà quản vậy.

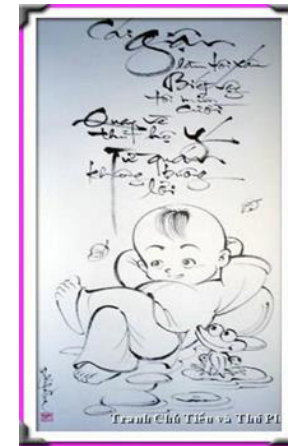
Xin thưa với chư vị, hiểu được cảnh khổ của thế gian này, thì mình phải tìm nơi nào khi ra đi tránh khỏi những ách nạn này để có cơ hội vãng sanh đây?

Chết trong bệnh viện là khó tránh bị đụng chạm. Bị đụng chạm quá sớm là ách nạn khó tránh khỏi rơi vào địa ngục đấy. Hầu hết bị cái nạn này nhiều quá mà linh hồn con người bị đọa xuống địa ngục nhiều quá đấy chư vị ơi!

Kinh hoàng vô cùng! Đáng sợ vô cùng mà nhiều người không biết!

Mong chư vị hiểu được điều này mà lo tìm đường thoát nạn. Đừng xem thường mà rước cảnh đọa lạc đau thương nhé!

Nam mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 226)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Thưa với chư vị, nghe vị MC giới thiệu mà Diệu Âm cảm thấy rất hoan hỷ, nhưng có những lời Diệu Âm không dám nhận. Ví dụ như: “*Xin Lão cư sĩ Diệu Âm mở lòng từ bi giảng nói...*”. Thực sự những lời như thế này Diệu Âm không dám nhận. Lòng từ bi này phải dành cho chư Tôn Đức Tăng Ni, và rộng hơn nữa, những vị đang ngày đêm hộ niệm ở Việt Nam mới xứng đáng là những người đại từ bi. Giảng nói về pháp Phật cũng phải dành cho chư Tăng Ni đã thọ giới, đã hiểu pháp. Còn Diệu Âm này chỉ có một cái duyên chia sẻ về Pháp Hộ-Niệm, đơn giản, thực tế. Chia sẻ kinh nghiệm về hộ niệm không phải là thuyết đại kinh, giảng đại pháp, mà nặng về sự thực hành một số phương cách thực tập cụ thể. Vấn đề này có phạm vi nhỏ

hẹp, thiết thực và hợp với Phật tử tại gia thôi, nên Diệu Âm xin nhận vậy.

Và còn một điểm nữa, vị MC giới thiệu: “*Cho học trò chúng con học hỏi...*”, thì con cũng không dám nhận luôn, vì chính Diệu Âm này thực sự còn là phạm phu. Xin quý Thầy Cô cũng nên chứng nhận cho con đúng là còn phạm phu. Thân phận phạm phu trong một đời này vượt qua sáu đường luân hồi khó quá! Chỉ vì phạm phu dễ thông cảm với người phạm phu, nên cảm thấy quá may mắn khi gặp được Pháp Hộ-Niệm hợp với căn cơ, cụ thể, dễ tu tập, và cũng chính nhờ các ban hộ niệm ở Việt Nam phát tâm quá vĩ đại, đã ứng dụng Pháp Hộ-Niệm giúp cho đồng bào Việt Nam trong nước chúng ta niệm Phật, và đã đưa đến sự thành tựu thật bất ngờ, đó là hiện tượng vãng sanh, ra đi lưu lại thoạt tướng tốt đẹp rất nhiều, đến nỗi bây giờ đây đếm không hết. Thật bất khả tư nghị! Thật vui mừng thay!

Nhưng cũng xin nói lên điều này, chắc chắn bên cạnh những người ra đi có tướng lành đếm không hết đó, còn có vô số những người ra đi bị ách nạn. Chính vì thế, nếu thấy Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh quá vi diệu, con cũng xin thành khẩn cúi đầu thỉnh nguyện chư Tôn Đức, vì tâm từ bi cứu độ chúng sanh mà lên tiếng khuyến nhắc những người phạm phu như chúng con ở khắp nơi hãy chú trọng đến Pháp Hộ-Niệm này để kịp thời vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Hàng phạm phu nghiệp nặng nếu không nhờ đến Pháp Hộ-Niệm này, thì dù có tu hành cũng vô phương giải

thoát. Người Việt Nam chúng ta gặp được Pháp Hộ-Niệm là điều quá may mắn, nhưng dù sao thành phần người chết đi bị đọa lạc cũng còn quá nhiều, quá nhiều, đang cần quý Ngài thương tình dẫn dắt vậy.

Chư vị Phật tử đồng tu ơi! Mang lấy thân phận phàm phu, chúng ta tu hành cần phải thiết thực một chút mới tốt, phải cụ thể mới hay nhé. Trong mấy ngày qua, tại Niệm Phật Đường của Diệu Âm đang học tập về Pháp Hộ-Niệm và chúng ta đang bàn đến vấn đề hộ niệm trong bệnh viện và hộ niệm ở nhà có khác nhau hay không? Vấn đề này hoàn toàn không có gì cao siêu nhưng rất thực tế, thiết thực, cụ thể. Tu hành thì ai cũng có mộng ước sẽ được lợi lạc, nhưng cuối cùng thực sự thành tựu ước nguyện lại quá khó khăn. Tu hành ai cũng nuôi một niềm hy vọng thoát được sanh tử luân hồi, nhưng hy vọng thì nhiều mà thất vọng thì tràn trề!... Chính vì thế, chúng ta tu phải đặt một mục đích cụ thể, phải xác định một mục tiêu thiết thực để có cái mốc điểm trì giữ thì mới có cơ hội đạt được, còn không thì khá phiêu phỏng đấy.

Những tiêu đề trong tập sách này Diệu Âm xin nêu ra những điều hết sức thiết thực để chúng ta cố gắng làm được. Đây là lời dạy quý báu của Ấn Tổ. Diệu Âm rất tâm đắc những lời khai thị của Ngài, nên luôn luôn lấy lời khai thị của Ngài làm ngọn đuốc soi đường cho mình nương theo. Ngài nói rằng, thuyết kinh, giảng đạo, bàn luận đạo lý mà không thiết thực thì không đem đến lợi ích gì cho

đại chúng, mà còn khiến cho đại chúng bị vọng tưởng, đưa đến chỗ lầm lạc tai hại. Ngài nói: “*Người đời thì ưa lý cao luận diệu, còn Quang tôi thì chỉ nói những điều gì mà liên hữu đồng tu có thể cố gắng làm được để thành tựu*”. Với lời khai thị này Ngài cảnh tỉnh hàng phàm phu tu tập cần phải khế hợp căn cơ mới có hy vọng thành tựu.

Xin thưa với chư vị, trong thời mạt pháp này, Đức Thế-Tôn khuyến nhắc chúng ta nương theo Pháp Môn Niệm-Phật để vượt thoát luân hồi. Phật dạy, thời mạt pháp, ức triệu người tu hành tìm ra được một người chứng đắc quá hiếm hoi. Vậy thì hàng phàm phu phải thiết thực niệm A-Di-Đà Phật cầu sanh Tịnh-Độ thì mới có hy vọng vượt thoát sáu đường khổ nạn, vãng sanh thành đạo trong thời này. Chính vì thế mà chúng ta quyết y giáo phụng hành lời Phật dạy niệm Phật cầu vãng sanh. Nhưng trên thực tế, người niệm Phật khi xả bỏ báo thân vẫn bị ách nạn quá nhiều, thành phần thực sự được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì còn quá ít, không chứng minh được như lời chư Tổ dạy: “*Vạn người niệm Phật vạn người vãng sanh*”.

Khi gặp được Pháp Hộ-Niệm rồi, mỗi người trong chúng ta đang ngồi đây chắc cũng đều đã chứng kiến tận mắt sự vãng sanh của những người bệnh, những người nghiệp chướng tràn trề, vậy mà họ thực hiện được tông chỉ của Pháp Niệm-Phật, niềm tin vững vàng, sức nguyện tha thiết và tranh đấu từng hơi thở một để niệm A-Di-Đà Phật trong lúc xả bỏ báo thân mà họ đã thực sự để lại những

hiện tượng vi diệu, làm cho chúng ta hy vọng tràn trề là họ được vãng sanh.

Kính bạch chư Tôn Đức Tăng Ni chứng minh, phải chăng đây chính là pháp đại cứu tinh cho những người phàm phu như chúng con trong thời mạt pháp này. Khi đã thấy được sự vi diệu bất khả tư nghì của Pháp Hộ-Niệm này, thì sự thiết thực trong sự tu hành của chúng ta là quyết chí quay về với Thánh Hiệu “A-Di-Đà Phật”, phải thực hiện được Tín-Hạnh-Nguyện cho đầy đủ tông chỉ Pháp Niệm-Phật, để tương ứng với đại nguyện của Đức A-Di-Đà Phật, khi lìa báo thân này niệm được 10 niệm, 1 niệm tất sanh.

Xin chư vị nhớ cho, trong một thời điểm chúng ta chỉ có một báo thân mà thôi. Khi xả bỏ cái báo thân tẻ hại này, hãy thiết thực hướng cho được cái báo thân của A-Duy-Việt-Trí Bồ-Tát trên cõi Tây-Phương Cực-Lạc, để bắt đầu từ đó không còn sanh tử nữa và một đời chúng ta thành tựu đạo quả, nhất định không đợi đến đời thứ hai. Đây là sự thiết thực vĩ đại nhất, một sự thiết thực mà Chư Phật Như-Lai muốn chúng sanh mau mau thực hiện. Cái thiết thực này chính Đức A-Di-Đà Phật ban bố cho tất cả chúng sanh, Ngài luôn luôn đứng đưa tay xuống mời gọi tất cả mọi người hãy thực hiện cho được Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ trong giây phút xả bỏ báo thân để đi làm Phật.

Muốn làm được chuyện này thì, xin thưa với chư vị,

chết trong bệnh viện cũng là chết, chết tại nhà cũng là việc xả bỏ báo thân, nhưng ở đây chúng ta nêu ra một sự thật là chết trong bệnh viện có nhiều nghịch duyên, không giúp chúng ta dễ dàng thực hiện được tông chỉ của pháp môn mà hàng ngày cùng nhau cộng tu ở đây. Nếu chư vị quyết lòng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì hãy quyết định ra đi tại nhà để có đủ thời gian, đủ phương tiện thuận lợi hộ niệm giúp cho mình thực hiện an toàn vững vàng được tâm nguyện vãng sanh. Đây là những điểm cụ thể vô cùng, thấp thỏm vô cùng, nhưng lại quan trọng vô cùng. Trước nay vì ít người chú ý đến Pháp Hộ-Niệm, nên cơ hội vãng sanh của người niệm Phật trở thành hiếm hoi!

Bây giờ xin quay lại vấn đề chính của chúng ta. Nếu chư vị nào có sách, xin mở trang 90, chúng ta tiếp tục nói về sự khác biệt giữa ra đi trong bệnh viện, trong viện dưỡng lão và ra đi tại nhà.

Câu 24(k): Trong bệnh viện người chết thường bị chúng sanh vô hình quấy phá rất nhiều.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Thực tế mà nói thì ở đâu cũng có hiện tượng này, chứ không phải chỉ riêng trong bệnh viện mới có. Nhưng phải nói rằng nơi nào có nhiều người bệnh thì có nhiều người chết. Sự cứu chữa ở bệnh viện là cứu chữa cái thân bệnh này, chứ đâu cứu được cái linh hồn của người chết. Người chết nhiều thì chúng sanh vô hình nhiều là chuyện bình thường. Chỉ vì không có sự

điều giải tốt nên trở thành là một vấn nạn khó giải thoát cho người ra đi vậy thôi.

Vậy thì, muốn vãng sanh được thuận lợi thì sự ra đi tại nhà có nhiều ưu điểm hơn, để tránh khỏi những tình huống tệ hại, ban hộ niệm dễ hóa gỡ ách nạn và trợ duyên được tích cực hơn vậy.

Câu 24(l): Chết trong bệnh viện thì linh hồn không về nhà được nên gia đình sẽ ít lo sợ.

Câu này đúng hay sai? - [Sai]. Thế gian này có nhiều chuyện lạ lắm. Nhiều người nghĩ rằng, khi mẹ mình chết rồi thì tìm cách không cho linh hồn của mẹ về nữa để cho con cái làm ăn được an ổn. Lúc còn sống thì mẹ mẹ con con, nhưng chết rồi thì cho mẹ là “Ma”.Ồ!... Không thể đem “Ma” về nhà được.

Thật chua xót cho tình người! Trước sau gì cũng là mẹ. Mẹ mình trong lúc bị nạn trong cái thân xác này thì cho là người mẹ, còn khi mẹ mình bị nạn nặng nề hơn, đau khổ hơn sau khi xả bỏ báo thân thì lại không thương xót, không tìm cách cứu độ, mà lại nguyên rủa là “Ma”, tìm cách xua đuổi không cho mẹ về nhà! Thật quá bất hiếu, vô ơn, bạc nghĩa rồi vậy!

Câu 24(m): Hộ niệm trong bệnh viện nếu gặp trường hợp trở ngại thì rất khó hóa giải.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Hầu hết mọi người

chúng ta khi ra đi, có thể dám nói rằng 100 người có đến 99 người bị ách nạn, bị trở ngại đấy. Vì bị trở ngại quá nhiều nên rất cần đến người hộ niệm giúp đỡ, hóa giải. Muốn hóa giải ách nạn này, xin người hộ niệm hãy kiên trì, thận trọng, phải nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm để hiểu cho thấu, phải hành cho đúng mới được.

Có nhiều người hộ niệm qua một vài năm, vừa có ít vốn kinh nghiệm liền bắt đầu thêm vào bớt ra, tự ý thay đổi quy luật hộ niệm. Hôm nay, xin lấy lời của tổ sư Ấn-Quang để nhắc nhở nhau rằng, tuyệt đối chúng ta phải y giáo phụng hành lời Tổ mà làm. Đừng nên thấy điều này hay hay đưa vào, thấy điều kia khó khó bỏ ra. Đưa vào bỏ ra, đưa vào bỏ ra sẽ tiến tới chỗ vô cùng tệ hại về sau đó. Người thế gian thường nói “Tam sao thất bản”. Nghĩa là, sao đi chép lại sau 3 lần thì dễ dàng lệch xa bản gốc. Lệch xa bản gốc tức là lai tạp, tương tự, không còn chính xác nữa. Trong Phật pháp gọi là “Tượng-Pháp”. Lai lai tạp tạp theo dạng Tượng-Pháp mà tiếp tục thêm vào bớt ra nữa thì nhanh chóng biến thành “Mạt-Pháp”. Vô tình một đại pháp cứu độ chúng sanh sau một thời gian thì mất hẳn, chúng sanh sẽ không còn biết đâu là bản gốc, đâu là lai tạp, đâu là chánh pháp, đâu là tà pháp.

Mong chư vị phải y theo kinh giáo tu hành. Phải lấy lời Tổ ra mà hành sự. Không được thấy điều gì hay hay cũng đưa vào. Không được thấy điều gì không hợp với mình thì bỏ ra mà đưa chánh pháp của Phật nhanh chóng đi vào

mạt pháp, làm cho sau này chúng sanh không biết đâu để nương tựa. Mong chư vị phải chú ý, cẩn thận.

Câu 24(n): Nhiều trường hợp đặc biệt cần phải khai thị lớn tiếng, niệm Phật mạnh thì không thể thực hiện ở trong bệnh viện được.

Đúng hay sai chư vị? - **[Đúng]**. Thực sự vậy. Trong sự hóa giải chướng nạn, hóa giải oán thân trái chủ, gỡ rối cho người bệnh nhiều lúc chúng ta phải vận dụng tiếng nói mạnh để đánh thức tâm thức của người đang mê mê hồ hồ trong cảnh giới nửa mộng nửa thực. Những lúc người bệnh đang chìm trong ác mộng, người hộ niệm cần nói mạnh tiếng một chút để vực tinh thần họ dậy là điều rất cần thiết.

Ví dụ cách đây mấy ngày, có người ra đi trong cảnh mê mê rối loạn làm cho thân tướng cứng đờ, nhưng chỉ cần chúng ta biết được cách hóa giải, mạnh mẽ lên tiếng khai thị nhắc nhở đã làm cho thần thức của họ tỉnh ngộ lại, bắt đầu buông xả tất cả những cảnh giới đang bao vây họ ra, họ định cái tâm lại niệm A-Di-Đà Phật cầu Phật lai nghinh tiếp độ. Tín-Hạnh-Nguyên đầy đủ thể hiện ra thân tướng bắt đầu chuyển đổi tốt đẹp. Rõ ràng, như kinh Phật dạy 10 niệm tắt sanh, họ đã được cảm ứng và được Phật tiếp dẫn vãng sanh rồi vậy. Xin thưa với chư vị đây là những sự thực mà ban hộ niệm thường xuyên tận mắt chứng kiến.

Mỗi ngày chúng ta cố gắng trao đổi với nhau một chút hiểu biết. Mong chư vị hiểu cho thấu, hành cho đúng Pháp

Hộ-Niệm để cứu nhau. Nguyên cầu A-Di-Đà Phật, chư Bồ-Tát, chư Thiên-Long Hộ-Pháp gia trì cho người Việt Nam vãng sanh nhiều hơn nữa, và mong sao trong tâm tay nhỏ bé của chúng ta có thể cứu mang, giúp đỡ được thêm người nào vãng sanh mừng cho người đó. Đồng ý không chư vị? - **[Đồng ý]**...

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 227)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A Di Đà Phật.

Xin thông báo với chư vị! Hội sáng này có một cuộc hội thảo hộ niệm trên zoom, rất nhiều vị ở các nước và Việt Nam cùng tham gia khá hay. Có một vị Sư tham gia đã đưa ra một thông tin rằng, chính Thầy đã từng đi hộ niệm cho Phật tử, đồng tu và cho cả các vị xuất gia nữa. Thầy nói bất cứ một ai khi đến giờ phút cuối cùng vẫn có thể bị nghiệp chướng báo hại, bệnh khổ hành hạ mà phải chịu cảnh khó khăn rất lớn trong lúc sắp sửa ra đi. Lời này đã gói ghém một sự khai thị khá hay.

Nghe vậy thì chúng ta phải nghĩ đến cái thân phận của mình ở giờ phút cuối cùng không đơn giản như bây giờ ngồi đây niệm Phật và lý luận đâu. Vị đó còn nói thêm:

“Dù có tu gì tu cũng phải cần đến hộ niệm, nếu không hộ niệm thì rất khó, rất khó vượt qua chướng nạn”. Lời nói này diễn tả rất sát nghĩa lời Phật dạy trong kinh Đại-Tập: “Ưc triệu người tu hành khó tìm ra một người thoát vòng sanh tử luân hồi”.

Chướng nạn lớn nhất dồn về tình huống của một người đang chịu trong cơn cận tử nghiệp, lúc mà thân thể bị tứ đại phân ly, đau buốc như chư Tổ thường ví như con rùa đang sống bị gỡ cái mai. Xin hãy tưởng tượng cho thấu cảnh khổ này. Trong hoạn nạn đó, nếu không có sự giúp đỡ, không người hộ niệm trợ duyên, chúng ta đây có ai nghĩ rằng mình có thể còn tỉnh táo nữa không?

Mong chư vị hãy ráng cố gắng tinh tấn niệm Phật hơn nữa nhé. Những cuộc “Hội Thảo Hộ Niệm” này rất hay, có nhiều ý kiến đóng góp rất ích lợi, và chính vị Thầy đó đã hộ niệm thành công hàng trăm ca rồi. Khoảng hơn 10 năm trước, Diệu Âm đã có duyên bái kiến Thầy. Thật sự, những ý kiến đóng góp của Thầy rất quý báu đấy. Nhờ những cuộc hội thảo này giúp cho chúng ta mở rộng sự hiểu biết và làm giàu thêm kinh nghiệm quý báu về hộ niệm. Có hiểu thấu và hành đúng Pháp Hộ-Niệm thì chúng ta mới hộ niệm vững vàng hơn, hữu hiệu hơn, tránh khỏi những sơ suất hay sai lệch đáng tiếc, hầu tạo nhiều duyên lành cho người vãng sanh. Ngay chính Diệu Âm này cũng phải luôn luôn đề tâm học hỏi, rút tía thêm kinh nghiệm từ các ban hộ niệm, chứ đâu dám tự nhận mình là hoàn hảo.

Muốn biết mình giỏi hoặc dở, hoàn hảo hay sơ suất, thì cách hay nhất là hãy tự xét lại chính mình có chí thành chí kính hay không? Có gìn giữ được hạnh khiêm cung khi làm đạo hay không vậy.

Hôm nay chúng ta nói đến vấn đề 25:

Nếu trường hợp không thể xuất viện được, gia đình cần nhớ phải làm gì?

Trước đây chúng ta nói về sự khác biệt giữa hộ niệm ở nhà và trong bệnh viện. Tức là khi bệnh tình không còn cách cứu chữa được nữa, ta đưa người thân vô trong bệnh viện để chết, hoặc nên sớm xuất viện đưa về nhà để lo liệu, thì sự hộ niệm khác nhau như thế nào? Chúng ta đã từng phân tích rõ ràng rằng, chỉ có người ra đi ở tại nhà thì hộ niệm được viên mãn hơn, còn ra đi trong bệnh viện thì hộ niệm rất khó khăn. Phàm phu nghiệp chướng sâu nặng, nếu bị thêm những nghịch duyên nữa thì khó có mấy ai thoát khỏi ách nạn?

Hôm nay chúng ta nói trường hợp vì một lý do nào đó không thể xuất viện được, thì phải xử trí như thế nào?

Xin thưa với chư vị! Vạn bất đắc dĩ chúng ta mới đưa ra phương án này. Người thế gian có câu nói “còn nước còn tát”, thì ở đây chúng ta cũng đành nói “còn nước còn tát, chứ thực ra lúc đó đã cạn nước rồi thì còn gì để tát nữa?

Câu 25(a): Yêu cầu bệnh viện cho phép gia đình và ban hộ niệm túc trực bên cạnh để hộ niệm.

Đúng hay không? - **[Đúng]**. Nếu không đưa được về nhà là một nghịch duyên khá lớn cho việc hộ niệm. Nếu có tâm nguyện cứu người thân vãng sanh, gia đình nên liên hệ với bệnh viện cho phép người nhà được túc trực bên cạnh người bệnh để chăm sóc, yêu cầu được sớm chuyển qua một phòng riêng để hộ niệm trước khi tắt hơi và đặc biệt xin họ đừng đụng chạm đến thân xác người chết suốt 10 hoặc 12 tiếng đồng hồ sau khi tắt hơi. Muốn cứu nhau thì còn nước còn tát, còn cơ hội nào chúng ta tận dụng cơ hội đó, chứ có cách nào khác hơn!...

Câu 25(b): Cần nhắc nhở bác sĩ chích thuốc morphine giúp cho người bệnh thoải mái niệm Phật.

Đúng hay sai? - (Sai). Chích thuốc morphine vào thì còn gì nữa mà thoải mái niệm Phật! Nằm mê man bất tỉnh thì có, chứ làm sao niệm Phật được? Chất morphine là một loại ma túy chiết xuất từ chất á phiện, có tác dụng thẳng vào hệ thần kinh, giảm đau, gây mê, nếu dùng thường xuyên có thể gây nghiện và rất nhiều phản ứng phụ khác. Người muốn được tỉnh táo niệm Phật thì nên cố gắng giảm thiểu tối đa, chứ còn lạm dụng chất này thì dễ dàng rơi vào tình trạng nằm im lìm, mê man bất tỉnh.

Nhiều người sơ ý, thấy mẹ mình hơi bị đau một chút thì yêu cầu chích morphine. Chích xong thì nằm im lìm, sung sướng quá, rồi sau đó cũng im lìm tắt hơi ra đi. Thấy vậy có người tưởng rằng mẹ mình ra đi một cách an tịnh,

thoải mái. Nhưng thực tế thì sao? Bị mê man bất tỉnh, bị nghiệp lôi theo cảnh khổ nạn tối tăm, chứ không phải nhẹ nhàng thoải mái, an tịnh ra đi đâu. Vì thế chớ nên lạm dụng chất morphine.

Nhưng không dùng morphine thì cũng có vấn đề nan giải khác. Ví dụ nhiều người đau đớn quá chịu không nổi thì làm sao đây? Xin thưa với chư vị, hãy ngừa bệnh hơn trị bệnh mới tốt. Tất cả đều do nghiệp chướng. Tu hành hãy chú trọng việc tạo thiện phước để hóa giải nghiệp tội. Người thiếu phước rất khó hóa giải vấn đề này. Một người nếu có nhiều vướng mắc lớn quá, thì hộ niệm cũng khó giúp ích được vậy.

Cho nên mong chư vị nhớ cho, tu phước rất quan trọng. Người có phước dễ hóa giải chướng nạn. Tu phước từ cái tâm thiện lành, bố thí giúp người, phóng sanh lợi vật, nhỏ cỏ, trồng cây, công quả trong chùa, v.v... Tất cả những việc làm đó đều có thể tạo phước.

Tu phước bằng cách tới Niệm Phật Đường lo niệm Phật, tránh sự cạnh tranh, ganh tỵ với bất cứ một người nào. Hãy hòa hợp với nhau để lo tu tập là cội nguồn của phước đức. Nhờ phước lớn mà nghiệp chướng nhẹ đi.

Trong pháp tu phước thiện, thì thành tâm niệm Phật là pháp đại tu phước báu đó. Chư Tổ dạy:

*Niệm Phật một câu phước sanh vô lượng.
Lễ Phật một lễ tội diệt hằng sa.*

Niệm Phật, lễ Phật là pháp đại tu phước huệ. Đại tu phước thì có đại phước báu. Có đại phước báu chính là người vượt qua khỏi ách nạn của nghiệp chướng vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Đại tu huệ thì trí huệ viên mãn, người vãng sanh xong thì tự nhiên trí huệ viên mãn. Phước-Huệ viên mãn là cảnh giới “Lưỡng Túc Tôn”, cảnh giới Phật. Chính vì thế trong kinh Niệm Phật Ba-La-Mật, Phật dạy, vãng sanh tức là thành Phật.

Cho nên, phước huệ phải song tu mới là pháp liễu giáo để thành tựu. Chư vị ơi! Có pháp nào cụ thể, thực tế, vi diệu hơn Pháp Niệm Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh đây?

Những người ra đi an lành, ít đau bệnh, ít chướng ngại đều do cái phước của họ. Những người hiền lành, chất phát, sống đơn giản, biết gìn giữ phước báu thường thường sau cùng ra đi an lành hơn những người làm điều tổn phước. Mong chư vị nhớ kỹ điều này.

Tu hành muốn dễ thành tựu thì đừng nên dùng đến các chất ngũ tân. Chất ngũ tân là tỏi, hành, hẹ, kiệu, nén, ba-rô... để gìn giữ cái phước báu của mình. Trong kinh Phật dạy, người dùng chất ngũ tân thường tiếp cận với loài ma xó mà bị hao tổn phước báu. Bị hao tổn phước báu sẽ rất khó được an ổn tu hành. Người phạm phước rất cần chú Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ mới được an ổn. Người dùng ngũ tân không được sự bảo vệ này, nên oan gia trái chủ tự do công phá. Bị oán nạn này nặng quá, thôi đành chịu thua.

Mong chư vị hiểu rõ sự tai hại này mà quyết lòng đoạn tuyệt dùng ngũ tân vậy.

Oán thân trái chủ vô hình, vô trượng, rất phức tạp! Mong chư vị phải tỏ lòng thành kính chư Long-Thần Hộ-Pháp để được bảo vệ. Người nào được chư Long-Thần Hộ-Pháp bảo vệ là người đó có đại phước báu. Người nào bị chư Hộ-Pháp xa lìa là người rất bất phước. Người đại bất phước thì ban hộ niệm cũng đành chịu thua!

Ví dụ cụ thể, như hôm trước có cụ Phạm Thị Thanh vắng sanh là nhờ cái phước cứu bà cụ. Mười mấy năm trường bệnh hoạn đau khổ là sự trả nghiệp quá thâm đôn, nhưng sau cùng nhờ con cái quyết tâm chí thành cải thiện, nhờ cụ ăn năn sám hối niệm Phật cầu vắng sanh, mà năm ngày trước khi xả bỏ báo thân được an nhiên ra đi ngon lành. Đó là những người có phước. Nhờ lòng thành mà được Phật lực gia trì, chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ mà được như vậy đây.

Chư vị ơi! Hãy lấy lòng thành mà tu sửa nhé. Lòng chí thành chí kính lợi lạc lắm. Có lòng chí thành chí kính tu hành mới giải được ách nạn. Còn sơ ý tự vô ngực cho mình ngon lành thì coi chừng sẽ đối diện với ách nạn trùng trùng không giải nổi đó. Tổ Ấn-Quang dạy, tu hành mà tự nghĩ mình là giỏi, là hay thì sẽ bị thua cuộc. Người hộ niệm mà nghĩ mình đã đầy đủ khả năng rồi, thì hộ niệm sẽ thất bại chua cay, không còn duyên cứu người được nữa. Tự mãn là tự phá hết phước đức của mình vậy.

Câu 25(c): Liên lạc với bác sĩ xin giảm thiểu lượng morphine hoặc có thể dùng liều nhỏ nhất vừa đủ giảm đau vừa để người bệnh luôn được tỉnh táo niệm Phật.

Đúng không? - **[Đúng]**. Đúng đây, nếu cắt đi hoàn toàn chất morphine thì có nhiều người bị đau đớn quá chịu không nổi, có thể lâm vào tình trạng khủng hoảng tinh thần. Cho nên có thể dùng chất morphine với một liều nhỏ để giảm bớt cơn đau, rồi nương theo đó người hộ niệm khuyến tấn, động viên tinh thần của người bệnh vươn lên, tạo được tâm lực mạnh lên. Tâm lực mạnh mẽ sẽ vượt qua nghiệp lực. Giúp người bệnh có tinh thần mạnh lên, thể hiện cái lòng chí thành, chí kính cao độ sẽ được cảm ứng với đại nguyện của đức A-Di-Đà Phật, được Phật lực gia trì, được chư Hộ-Pháp tiếp sức gia hộ mà vượt thoát ách nạn. Điều này vô cùng quan trọng.

Trong các cuộc hội thảo trên đường zoom “Thế Giới Hộ Niệm”, chúng ta thường gặp những vấn đề rất hay, có nhiều câu hỏi đưa ra mang tính khai thị tuyệt vời vô cùng. Chính nhờ gặp được những vấn đề này mà giúp cho chúng ta làm giàu số vốn kinh nghiệm về hộ niệm rất quý báu. Mỗi lần tọa đàm nói về hộ niệm như hôm nay, Diệu Âm cũng chỉ cố gắng nói thêm một chút ít hiểu biết về hộ niệm, thì những ý kiến đưa ra trong các buổi hội thảo chính là những điều rất có giá trị đáng lưu tâm học hỏi để tiến sâu hơn về Pháp Hộ-Niệm vậy.

Cho nên, tham gia càng nhiều những buổi hội thảo này, chư vị được dịp củng cố thêm khả năng hộ niệm của mình. Đến khi đưa vào thực tế, gặp phải vấn đề khó khăn, hoặc khi hộ niệm cho chính người thân của mình, thì những vốn căn bản này tự nhiên sẽ giúp mình phản ứng tốt, kịp thời hóa giải, không đến nỗi quá lúng túng.

Tuy nhiên cũng xin thưa với chư vị rằng, cẩn thận trau dồi Lý-Sự hộ niệm cho vững vàng là điều quý báu, chứ không thể nói như vậy là đầy đủ, là chắc chắn 100% cứu người vãng sanh. Xin thưa rằng không có gì là 100% cả. Tất cả đều quy nạp về chính người bệnh trong giây phút cuối đời có đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh hay không. Nếu người ra đi có đủ Tín-Nguyện-Hạnh vững vàng, cộng thêm sự lịch lãm trợ duyên của người hộ niệm nữa, thì dễ giúp người bệnh giữ vững chánh niệm, sự vãng sanh dễ được viên mãn hơn. Nếu sơ ý bất cẩn, ý lại, thực hiện lệch lạc thì sự vãng sanh sẽ dễ dàng bị trở ngại, bấp bênh vậy.

Câu 25(d): Yêu cầu nhân viên bệnh viện tránh đụng chạm đến thân xác người chết ít nhất là 12 tiếng đồng hồ.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Nên yêu cầu, khẩn cầu bệnh viện đồng ý điều này. Hãy cho họ biết rằng đây là cái ý nguyện cuối cùng của người bệnh. Tất cả những yêu cầu của người bệnh nên thông báo cho bệnh viện biết sớm, đừng để quá trễ mà có thể bị trở ngại.

Hiện tại trong khoảng thời gian này, bên Mỹ có những vị muốn thực hiện những tờ rơi, (leaflets), nói về những yêu cầu cần thiết về hộ niệm. Việc làm này rất tốt, có ích lợi, hay vô cùng. Nếu có những tờ rơi này gửi tới các bệnh viện, thư viện, có thể giúp cho nhiều người biết qua những quy tắc về hộ niệm để tránh bớt nhưng sơ suất cho người ra đi, trong đó vấn đề đụng chạm vào thân xác của người chết quá sớm xảy ra rất phổ thông. Nếu nhiều người ý thức được vấn đề này thì hy vọng bệnh viện dễ chấp nhận những yêu cầu của ban hộ niệm hơn.

Nhưng cũng xin thưa thẳng thắn với chư vị rằng, nếu phải hộ niệm trong bệnh viện vẫn là điều vô cùng bất tiện, rất khó được thành tựu đấy.

Mong chư vị suy nghĩ thật kỹ và quyết định rõ rệt mới tốt. Vấn đề giải thoát huệ mạng của mình là tối quan trọng, xin hãy cẩn thận tối đa, phải bảo vệ sự hộ niệm đúng pháp, kịp thời, thuận duyên để tránh khỏi những ách nạn đáng tiếc hầu có cơ hội được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

A Di Đà Phật !

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM (TỌA ĐÀM 228)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A Di Đà Phật.

Hộ niệm tại nhà có nhiều ưu điểm. Tuy nhiên, giả sử như nhiều trường hợp không xuất viện được, thì gia đình cần nhớ những điều gì?

Xin chư vị mở trang 91, câu 25(e): *Cần chích thuốc chống rã thân để làm lễ được lâu hơn.*

Đúng không chư vị? - [Sai]. Đây là nói đến lúc đã chết rồi. Người ta cho rằng đã chết rồi thì đâu còn biết gì nữa, nên chết xong thì vội vã mổ ruột lấy hết bộ đồ lòng đem thiêu, rồi chích thuốc chống rã thân hầu giữ xác được lâu để làm lễ. Xin thưa với chư vị, theo như Phật dạy, đây là một đại họa cho người chết. Người học Phật phải cẩn thận, xin đừng sơ ý.

Thuốc chống rã thân là một chất được gọi là phóc-môn, khi đi vào trong da thịt sẽ tạo ra cảm giác đau đớn vô cùng, có thể tác động còn kinh khủng hơn những sự đụng chạm. Vì thế, nếu vội vã sơ ý chích chất thuốc này vào thân xác của người chết thì thật là tội nghiệp cho họ lắm đó. Muốn chích thuốc này vào thân xác thì phải chích sớm, nếu để trễ thì thuốc khó có thể vào được. Chính vì thế, bị chích thuốc là điều thật sự không tốt.

Câu 25(f): Khi thấy người bệnh sắp ra đi, nếu được thì yêu cầu y tá rút kim, lấy các ống ra.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Xin thưa với chư vị, đây là một điều khá tế nhị, tốt nhất để cho gia đình tự quyết định lấy. Người hộ niệm cần nói rõ những ưu điểm khi được rút các ống truyền dịch, ống truyền thức ăn vào trong bao tử người bệnh. Nếu thật sự đã không còn cách nào cứu chữa được và người bệnh trong tình trạng phải ra đi trong giờ một giờ hai rồi thì những ống này không cần thiết nữa, nên yêu cầu được rút những ống này ra sẽ làm cho người bệnh cảm thấy thoải mái hơn nhiều lắm, còn tiếp tục để trong đó thì gây đau đớn, khó chịu vô cùng cho người lâm chung. Hẳn nhiên chúng ta đã biết rõ rằng, một người tắt hơi xong chưa phải là chết, vì thần thức của họ vẫn còn trong thân xác, nghĩa là họ vẫn còn có sự cảm nhận, khó chịu, bức xúc rất tế vi nữa là khác.

Vì thế, nếu được rút ra trước thì tốt hơn cho họ. Hãy cố

gắng làm điều này. Ban hộ niệm khuyên gia đình nên làm như vậy, nếu gia đình không chấp nhận thì ban hộ niệm cũng không nên cố chấp, cưỡng bức. Nghĩa là, chúng ta cũng đành tùy duyên hộ niệm cho họ mà thôi, nhưng dù sao cũng nhắc nhở rằng, nếu để các ống này trong thân xác sẽ gây khó chịu cho người bệnh. Nếu chậm chạp, lỗ tắt hơi rồi thì không còn cơ hội giải quyết tốt đẹp và gây trở ngại rất lớn cho đường vắng sanh của người chết vậy.

Riêng bộ phận thở dưỡng khí chỉ chụp bên ngoài mũi để thở thì đơn giản hơn, nên để nguyên cho người bệnh tiếp tục dùng hầu giữ được cảm giác thoải mái hơn, bớt ngộp đến giây phút cuối cùng. Khi tắt hơi xong thì tháo gỡ cũng nhẹ nhàng, không đến nỗi phải ảnh hưởng đến người ra đi. Riêng các ống khác phải đục chạm mạnh để gỡ, nên cần rút sớm ra thì tốt hơn vậy.

Câu 25(g): Nếu đã tắt hơi mà chưa kịp rút kim, thì xin hãy để nguyên, chỉ nên khóa tắt cả các ống hóa chất, ống dẫn khí là được.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Nếu trường hợp không rút ra được thì yêu cầu các vị y tá khóa các ống lại. Ví dụ như ống dưỡng khí, ống truyền dịch, ống truyền thức ăn cần khóa lại. Nói chung, tất cả các ống đều phải khóa hết lại, thì cũng có thể cố gắng hộ niệm, nhưng rất khó được thành tựu đấy.

Hẳn nhiên, như hôm qua mình nói để trong bệnh viện

hộ niệm chỉ là sự vắn bất đắc dĩ. Nếu người quyết lòng muốn vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì nên ghi vào trong bản di chúc những lời đại ý như:

- Sự mong muốn của tôi là được đưa về nhà để gần gũi gia đình, con cái... trước khi chết. Tôi muốn được sự chăm sóc trực tiếp của gia đình, bạn đồng tu, v.v...

Chư vị nên nêu ra ý nguyện muốn ra đi tại nhà riêng, lý do nào hợp lý nhất là được. Đối với luật pháp chúng ta không cần nói chi tiết về hộ niệm, mà chỉ cần xác định cái ý nguyện cuối cùng của mình. Ý nguyện này thường được luật pháp bảo vệ. Nếu có ghi rõ trong bản di chúc, thì chắc chắn bệnh viện sẽ thực hiện đúng vậy thôi, nghĩa là sự xuất viện sớm của mình không bị trở ngại.

Cho nên, nếu thực sự muốn được an toàn hơn để vắng sanh, thì phải quyết lòng sớm xin xuất viện trở về nhà để ban hộ niệm kịp thời hộ niệm đúng mức. Tờ di chúc vô cùng có giá trị, dặn dò con cái rõ ràng, đừng để mình phải chết trong viện dưỡng lão, đừng phải chết trong bệnh viện, đừng phải chết ở những nơi thường có người chết... Vì nơi đó, xin thưa với chư vị, thực sự vô cùng khó khăn để cứu huệ mạng của mình.

Xin nhắc nhở là cứu cái huệ mạng, chứ không phải cứu cái thân xác. Cái thân xác của mình chắc chắn đã tới ngày phải bỏ rồi, nếu ra đi ở những nơi đó sẽ đối diện với rất nhiều hoàn cảnh khó khăn, gặp phải rất nhiều tình huống

trở ngại cho con đường vãng sanh. Mong chư vị nhớ điều này nhé.

Hôm thứ hai vừa rồi, trên đường zoom “*Thế Giới Hộ Niệm*” có một vị Thầy đã cho chúng ta biết rằng chính Thầy đã hộ niệm cho các vị Tăng Ni, những vị đã tu hành lâu năm, nhưng khi đến lúc lâm chung, trước những giờ phút ra đi vẫn còn phải chịu rất nhiều khó khăn, đầy chướng nạn. Thực sự không phải đơn giản đâu!

Cho nên, hàng ngày chúng mình có niệm Phật như vậy thì cũng gọi là tốt đấy. Nhưng xin nhớ cho, nghiệp chướng của mình còn nặng lắm, đức độ của mình còn kém lắm, nên sự hộ niệm vẫn rất cần thiết. Nếu không được hộ niệm, thì khi đối diện với chướng nạn, tự mình cũng khó có thể vượt qua đấy? Những lời vị Sư nhắc nhở bên trên, cũng là lời cảnh tỉnh cho chính mình vậy.

Thực sự có người vãng sanh rất tự tại. Có đấy. Có người biết trước ngày giờ vãng sanh, vẫy tay chào rồi đi về Tây-Phương Cực-Lạc. Có đấy. Nhưng hiện tượng vãng sanh tự tại này không phải nhiều đâu. So với người bị nạn thì xác suất vãng sanh vẫn còn quá ít. Nghĩa là người bị chết cả hàng triệu, mới có một vài người vãng sanh.

Một điều cần được xác định rõ ràng rằng, ý nguyện chân chính của người niệm Phật là vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, nhưng đạt được “*Nhất Tâm Bất Loạn*”, tự tại vãng sanh thì không phải dễ như nhiều người mơ tưởng

đâu. Những hiện tượng gọi là “*lực bất tòng tâm*” đã xảy ra khá nhiều. Tâm ý thì muốn tự tại vãng sanh, muốn đạt được “*Nhất Tâm Bất Loạn*”, muốn chứng được cảnh giới cao... nhưng năng lực của chính mình không đủ. Đây là sự thực.

Cho nên, phải cẩn thận kết hợp hộ niệm cho nhau thì vững vàng hơn, đừng sơ ý coi chừng chính mình trở thành hạng người “*lực bất tòng tâm*” đó. Rất nhiều người không phán xét đúng cái khả năng thực sự của mình, nên thường lâm vào tình huống “*lực bất tòng tâm*”, hay nói chung là tu hành có tâm tốt, nhưng sơ ý đã đưa tới trạng thái bị căng thẳng quá đáng, giống như dòng điện bị quá tải nổ cầu chì. Nổ cầu chì thì dòng điện bị cắt đứt hoàn toàn vậy.

Tu hành không khế hợp căn cơ đưa đến tâm ý hỗn loạn, mất bình thường, vượt qua mức kiểm soát mà tự gây lấy tai họa. Điều này là có thực, rất nhiều đấy. Tất cả đều do không chịu quán xét đúng căn cơ của mình, vọng tưởng quá đáng, cứ chạy theo sự hiếu kỳ thành ra vương nạn. Khi bàn đến phần “*Khế Lý, Khế Cơ*” chúng ta sẽ khai thác rõ thêm về vấn đề này. Tốt nhất, chúng ta hãy tự nhận là phàm phu trí cận, giữ hạnh khiêm cung niệm Phật cầu vãng sanh là tốt nhất. Nếu sơ ý đánh mất tâm khiêm hạ có thể đưa đến tình trạng khó khăn. Khi đã bị khó khăn rồi, thì hóa giải còn khó khăn hơn nữa đấy.

Hiểu được như vậy, thì xin chư vị hãy kết hợp với nhau,

nương tựa lẫn nhau, dìu dắt lẫn nhau, hộ niệm cho nhau, giúp đỡ nhau là điều vô cùng cần thiết, vô cùng quan trọng. Và nên nhớ cho, nếu thấy hộ niệm rất quan trọng, thì mỗi lần tu tập với nhau là mỗi lần hộ niệm cho nhau đấy nhé. Hãy biết nghe lời bạn đồng tu chỉ điểm, hãy để ý đến lời nhắc nhở của liên hữu bên cạnh mình, hãy lắng nghe từng chút lời ban hộ niệm hướng dẫn. Xin hãy chuẩn bị sự vâng lời trước đi, chứ đừng thấy ban hộ niệm nhắc nhở những điều quá quen thuộc mà đáp lại: “Ồ!... *Chuyện này tôi biết rồi...*”. Phản ứng như vậy thì chẳng khác gì không cần đến ban hộ niệm. Đừng tự cho mình đã biết rồi, vì có rất nhiều điều sai lầm mà chính mình không hay biết đấy. Nếu sơ suất tự làm lũi đi theo con đường sai lạc, tự rước lấy thất bại đau thương, không tốt đâu!

Xin hãy nhớ cho bây giờ còn tỉnh táo, nhưng không thường kiểm điểm những động niệm tạo tác, thì cũng khó phát hiện điều sơ suất sai lạc của mình. Nếu sơ ý, đến lúc đối diện với cận tử nghiệp thì cũng có thể nhận ra, nhưng quá trễ rồi không còn cơ hội để tu sửa nữa đâu. Vì vậy, nếu bây giờ mình thấy còn tỉnh, nhưng hãy coi chừng đang tỉnh trong mê. Vì mê chứ không phải tỉnh, nên tưởng đúng mà thật sự là sai đấy! Chính vì thế, nhiều người niệm Phật mà thiếu cẩn thận, kém tính khiêm cung, mà sau cùng bị thất bại quá nhiều là do nguyên nhân này vậy.

Ví dụ, vì suy nghĩ quá đơn giản rằng bây giờ tỉnh táo thì khi ra đi cũng tỉnh táo thôi, nhưng không ngờ tỉnh trong

mê! Bây giờ niệm Phật thì khi xả bỏ báo thân cũng niệm Phật thôi, nhưng niệm tán loạn hoảng sợ! Theo Phật thì Phật đến mình theo thôi, nhưng không ngờ theo Phật giả, theo oán thân trái chủ, theo ác ma trá hình!... Cạm bẫy quá nhiều mà mình không hay! Chướng nạn chập chùng mà mình không ngờ tới được! Khi đã ngộ ra sự thực thì quá muộn màng, ngõ ngàng, không kịp trở tay! Thôi thì cũng đành cúi đầu thọ nạn!...

Người có duyên niệm Phật nhưng thiếu cẩn thận, yếu tính khiêm hạ, quá ý lại vào lý thuyết suông mà lơ là sự hộ niệm trợ duyên của những người đang tỉnh, nên khi đối diện với cạm bẫy vẫn cứ tự nhiên chui vào, tình nguyện chịu vướng bẫy, oan uổng quá!

Nên nhớ cho, người hộ niệm chỉ là người đang tỉnh chứ không phải là người chứng đắc, chỉ là người biết Pháp Hộ-Niệm chứ không phải là người tu hành cao tột, chỉ là người biết cách hướng dẫn gỡ rối chứ không hẳn là người biết lý đạo cao siêu. Người hộ niệm chính là người đang khỏe đến dìu người đang yếu, người bệnh đi không nổi họ dìu người bệnh bước theo đường vắng sanh không bị lạc. Chỉ như vậy chứ không có gì cao siêu cả.

Câu 25(h): khi thấy người bệnh sắp ra đi cần yêu cầu được chuyển đến một phòng riêng và cần thời gian 12 giờ để hộ niệm.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Khi thấy người bệnh sắp ra đi,

yêu cầu bệnh viện chuyển đến một phòng riêng và khi tắt hơi được hộ niệm suốt 12 tiếng đồng hồ là điều tốt. Nhưng nhiều khi sự yêu cầu này cũng khó chấp nhận, vì tất cả đều phải tùy thuộc vào điều kiện của bệnh viện đó có đáp ứng được hay không. Ví dụ, nhiều lúc trong bệnh viện không còn phòng trống, bệnh nhân quá nhiều, quy định y tế không cho phép, v.v... Nói chung, trong bệnh viện có nhiều điều khó khăn để hộ niệm viên mãn. Nếu thời gian quá hạn hẹp thì ban hộ niệm nhiều lúc cũng đành bó tay. Giả như được 12 tiếng đồng hồ hộ niệm, nhưng không ai dám bảo đảm trong thời hạn này người ra đi sẽ được thuận buồm xuôi gió. Phạm phu thường vướng nhiều trở ngại, điều kiện quá eo hẹp làm sao hóa giải được đây?

Hộ niệm thường cần đến khai thị hướng dẫn, nhiều lúc người hộ niệm cần nói mạnh tiếng để nhắc nhở thần thức của Hương Linh tỉnh ngộ. Giả như khi đã tắt hơi đến 4 tiếng đồng hồ, 8 tiếng đồng hồ mà thấy thân tướng người ra đi không có sự chuyển biến tốt, nghĩa là họ đã bị vướng mắc điều gì đó, người hộ niệm muốn hóa giải chướng nạn cho họ nhưng cũng rất khó khăn, vì những sự điều giải này nhiều lúc rất cần đến lời nói mạnh mẽ, rõ ràng hầu cho đánh thức cái tâm thức của người chết, để giúp cho họ giật mình tỉnh thức, định tâm lại niệm Phật cầu vãng sanh. Ở trong bệnh viện rất cần sự yên tĩnh cho bệnh nhân nghỉ ngơi, khó có nơi nào chấp nhận sự ồn náo này. Muốn hóa giải nạn mà nói êm như ru thì không cách nào có thể vực

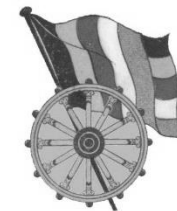
dậy được tâm thức người ra đi. Hay nói rõ hơn, cuộc hộ niệm đành bị thất bại.

Vì thế, xin chư vị nhớ cho, hộ niệm trong bệnh viện có nhiều bất tiện, nghịch duyên rất nhiều, xác suất thành tựu rất nhỏ, đây chẳng qua là sự “vạn bất đắc dĩ” mà thôi, chứ khó có hy vọng cho người đó được vãng sanh vậy.

Tóm lại, tất cả chúng ta đều là người hạ căn phạm phu, tội chướng sâu nặng, tu hành thì quá ít, tâm ý thì quá mê, oán thân trái chủ thì quá nhiều... hãy chuẩn bị cẩn thận lo liệu cho ngày ra đi được an toàn mới tốt. Nếu sơ ý, rơi vào những tình huống khó khăn, nghịch duyên quá lớn, hoàn cảnh quá hỗn loạn... thì dù có niệm Phật cả đời chưa chắc gì sẽ an toàn vãng sanh đâu nhé.

Hiểu thấu vấn nạn này, mong chư vị hết sức cẩn thận, làm di chúc dặn dò con cháu, để mình ra đi tại nhà, chung quanh là ban hộ niệm bao quanh trợ duyên, bạn đồng tu niệm Phật hộ niệm. Đây là sự thuận duyên an ổn nhất giúp cho mình dễ có được phước phần vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 229)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A Di Đà Phật.

Hôm nay chúng ta bắt đầu qua chương 5, nói về:

Thành viên ban hộ niệm.

Chư vị cố gắng tích cực tham gia ban hộ niệm nhé. Tốt lắm đây! Tham gia hộ niệm để học hỏi một pháp vi diệu đưa người vắng sanh. Xin đọc bản văn:

Hộ niệm là một đại sự có ảnh hưởng đến huệ mạng của một người. Cực lạc hay đọa lạc của họ tùy thuộc rất nhiều vào hành động và ý niệm chánh pháp hay không của người hộ niệm.

Câu này hay lắm! “*Cực lạc hay đọa lạc của người bệnh tùy thuộc rất nhiều vào hành động và ý niệm chánh pháp*

hay không của người hộ niệm”. Ví dụ, tại sao có những ban hộ niệm có thành quả rất yếu?

- Thứ nhất, vì người hộ niệm ứng dụng không đúng chánh pháp.

- Thứ hai, vì hộ niệm một thời gian thì có người phát sinh vọng tưởng, cho rằng mình thành Bồ-Tát rồi, hoặc có một năng lực đặc biệt rồi.

- Thứ ba, vừa hộ niệm có chút ít thành tựu thì liền tự mãn, ỷ lại, cho rằng Pháp Hộ-Niệm quá đơn giản nên không cần gì phải học hỏi thêm, v.v...

Chính những ý niệm này khiến cho sự hộ niệm chỉ nặng về hình thức, chứ không còn chánh pháp nữa.

Hộ niệm để cứu cả huệ mạng của một người trong thời mạt pháp này vượt qua cảnh sanh tử luân hồi, vắng sanh thành Phật chứ không phải tầm thường như nhiều người nghĩ đâu. Thực sự đây là một pháp đại cứu tinh vô cùng vi diệu, hàm chứa cả một đạo lý vô cùng tế vi, đòi hỏi chính người hộ niệm phải lấy lòng chân thật, chí thành chí kính để hộ niệm mới có được sự cảm ứng đạo giao, mới làm lợi lạc cho người được hộ niệm. Cho nên, chỉ có người nào có lòng chân thành, chí thành chí kính mới hộ niệm đúng được chánh pháp, còn người thiếu lòng chân thành, thì hộ niệm dù khai thị suông sẽ tới đâu cũng chỉ là hình thức hộ niệm, chứ nội dung đã sai lệch ngay từ trong căn bản rồi vậy.

Một khi cho rằng Pháp Hộ-Niệm không có gì quan trọng, thì dù có lập ban hộ niệm cũng chỉ là “*Hộ niệm cho vui!...*”, “*Hộ niệm thử coi!...*”. Thử hoài không thấy gì vi diệu, không thấy được sự thành tựu gì tốt đẹp, từ đó tinh thần xuống dốc, mệt mỏi, chán nản, niềm tin tan biến. Đây là nguyên nhân sâu kín nhất trả lời câu hỏi tại sao có ban hộ niệm có sự thành tựu tốt, có ban hộ niệm có sự thành tựu yếu.

Không chân thành, không cảm ứng! Có tâm chân thành kính cẩn, người hộ niệm mới thể hiện được chánh pháp. Có tâm thô tháo, không chân thành, người hộ niệm thể hiện sự tà vạy. Nhiều người hộ niệm có được một vài ca thành tựu tốt, liền tự cho mình có năng lực cứu người vãng sanh. Đây là tâm thô tháo, đáng trách. Nhiều người hộ niệm đã tranh phần cứu độ chúng sanh của A-Di-Đà Phật! Đây chính tâm thượng mạn, đã đưa người hộ niệm đi lạc xa chánh pháp rồi vậy.

“*Để cho công đức được tròn đầy, tâm bồ đề được viên mãn, mong tất cả chư vị phát tâm hộ niệm cần phải thực hiện đúng theo quy tắc của Pháp Hộ-Niệm*”. Thực ra, quy tắc Pháp Hộ-Niệm thì khô khan, nhưng tinh thần người hộ niệm thì vô cùng cao quý. Đừng vội nghĩ rằng, đi hộ niệm ngồi bên một người bệnh niệm “*A-Di-Đà Phật, A-Di-Đà Phật...*”, rồi nói vài lời là đủ. Không đủ đâu. Lời nói có thể không khác, nhưng tinh thần rất khác đấy. Cũng một nội dung đó, nhưng người thành tâm thật ý có cảm ứng tốt,

người thiếu lòng thành thì rỗng tuếch! Ví dụ, từ những lời pháp của hòa thượng Tịnh-Không, có người quỳ xuống để nghe, đây là do lòng thành kính của họ. Những người này nếu có cơ duyên được ngài Tịnh-Không đến khai thị: “*Con quyết lòng niệm Phật vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc nhé*”. Chỉ cần một lời nói nhẹ nhàng như vậy thôi, cũng đủ cho người đó an tâm vãng sanh rồi. Sự cảm ứng tốt đẹp này do chính lòng thành của họ đã tạo nên sự lợi lạc lớn lao. Cũng một lời khai thị như vậy, nhưng người bệnh không quý mến, không kính trọng thì không có tác dụng gì cả.

Cho nên, một phần thành kính một phần lợi ích, mười phần thành kính mười phần lợi ích. Người bệnh thành kính, lợi lạc cho người bệnh. Người hộ niệm thành kính ảnh hưởng lợi lạc đến cuộc hộ niệm. Hộ niệm đúng chánh pháp hay không ở ngay trong cái tâm thành của người hộ niệm, chứ không phải ở hình thức buổi hộ niệm. Quay cái phim lên mình khó thấy được đâu là chánh pháp thực sự, nhưng chính cái tâm thành của người hộ niệm tạo ra chánh pháp, và chính cái tâm thành kính của người bệnh tạo nên sự thành tựu tốt đẹp cho họ. Đây gọi là “*Tâm-Tâm Cảm Ứng*”. “*Tâm-Tâm Cảm Ứng*” rất quan trọng vậy.

Đáng thương cho những ai xem thường Pháp Hộ-Niệm. Người xem thường Pháp Hộ-Niệm thì dù có tham gia hộ niệm cũng không làm lợi lạc gì cho ai, và sau cùng cũng không hưởng được lợi lạc gì từ Pháp Hộ-Niệm này. Thành ra, xin khuyên rằng, nếu chư vị tham gia vào ban hộ niệm

thì hãy dùng cái tâm chân thành, chí thành, chí kính mà làm đạo mới tạo được công đức lớn lao. Còn tham gia vào ban hộ niệm với lòng hiếu kỳ, soi mói, không tin tưởng, không thành thật, thì chư vị có đi hộ niệm và cuộc hộ niệm có thành công thì chư vị cũng không tạo được công đức đâu. Vì sao vậy? Vì chính cái tâm không thành thực của mình đã làm xấu đến từ trường của cuộc hộ niệm đó. Giả sử như không có mình, người được hộ niệm có thể dễ dàng vãng sanh hơn, thoải mái đẹp hơn nữa là khác. Ngài Ấn-Quang dạy rằng, cái tâm thành kính lợi lạc vô biên, tâm thành kính bao giờ cũng có ảnh hưởng vô cùng tốt đẹp. Mong chư vị luôn luôn giữ hạnh khiêm cung thành kính làm đạo mới viên mãn vậy.

Có nhiều vị Sư làm đạo luôn luôn giữ hạnh nhân từ đức hậu. Có nhiều vị đồng tu hộ niệm tạo nhiều thành tựu đáng kể vẫn luôn luôn tỏ ra khiêm cung từ ái. Thực sự đây là những người đáng cho chúng ta quý mến kính trọng. Chính nhờ tâm thành kính này mà công trình hộ niệm có sự thành tựu càng ngày càng tốt hơn. Công đức thật vô lượng vậy.

Ngược lại, cũng có người hộ niệm vừa được một vài thành tựu nhỏ, thấy Pháp Hộ-Niệm quá đơn giản, hộ niệm không có lẽ lộc gì trang trọng, không nói đến lý đạo gì cao siêu liền tỏ ra xem thường, không cần phải học hỏi thêm. Chính cái tâm tự mãn này đã khiến cho sự hộ niệm sai lệch với chánh pháp, cơ hội cứu người bị trở ngại. Xin thưa với

chư vị, vi diệu cao siêu không phải là những luận huyền lý diệu, mà chính là sự thành tựu cụ thể cứu được người vượt qua sanh tử luân hồi, vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Mong chư vị chú ý gìn giữ cái tâm thành kính, tâm khiêm cung để trong thời mạt pháp này đường đạo của chúng ta được an ổn hơn, bền lâu hơn, hầu vun bồi công đức hỗ trợ đường vãng sanh của mình vậy.

Muốn cho tâm bồ-đề được viên mãn, mong chư vị đã phát tâm hộ niệm hãy cố gắng nghiên cứu cẩn thận hơn hầu thực hiện thật đúng chánh pháp. Hành đúng Pháp Hộ-Niệm đặt trên căn bản là tâm chân thành chứ không phải lý luận hay. Người bệnh càng chân thành thì càng lợi lạc cho họ. Người hộ niệm càng chân thành thì sự phát tâm bồ-đề càng viên mãn. Hai bên đều chân thành sẽ được cảm ứng đạo giao, gọi là “*cảm ứng đạo giao nan tư nghì*”. Người không có lòng thành không được cảm ứng. Mong chư vị nhớ rõ đến đạo lý này. Vấn đề này khá quan trọng, chắc chắn chúng ta sẽ mở xẻ thêm sau này.

Tại sao có ban hộ niệm, mới nhìn qua thấy làm cũng đúng theo quy tắc hộ niệm, quay lên phim thấy khá ngon lành, nhưng xác suất thành công lại yếu? Lý do có lẽ chính ở chỗ thiếu cái tâm chân thành này đây. Hộ niệm đúng hay sai, chánh pháp hay không bắt nguồn từ cái tâm này, chứ không thể lấy cái hình thức bên ngoài mà phán đoán được. Vậy thì, xin chư vị hộ niệm chớ nên sơ suất tự ý thêm bớt,

hầu gìn giữ chánh pháp lưu trụ dài lâu để cứu được nhiều người vãng sanh hơn. Công đức này thật vô lượng.

Chớ nên tự ý thêm bớt, lời này chư Tổ luôn luôn nhắc nhở, vì tác hại của nó tệ hại vô cùng. Nhiều ban hộ niệm vì chưa rõ sự tác hại dài lâu về sau nên nhẹ nhàng thêm vào bớt ra, thấy điều gì hay hay thêm vào liền, thấy điều gì khó khó bỏ ra ngay. Thì giờ đây xin chư vị hãy cẩn thận, đừng nên tự ý thêm vào bớt ra nữa, việc làm này sẽ ảnh hưởng khá tai hại về sau. Xin nhắc nhở rằng, dầu cho mình tự thêm bớt mà cuộc hộ niệm đó thành công, thì chư Tổ cũng không cho phép. Như vậy, tốt nhất chúng ta hãy y giáo mà làm đạo, không được quyền thêm bớt bừa bãi, chỉ trừ những trường hợp khá đặc biệt, ví dụ như gia đình yêu cầu hoặc người bệnh yêu cầu làm một điều gì đó, xét rằng điều này có thể uyển chuyển được để giúp họ giải quyết việc vướng mắc. Nhưng mỗi khi có sự uyển chuyển, người hộ niệm cũng phải xác nhận rõ ràng, đây chỉ là sự uyển chuyển đặc biệt bất thường, chứ Pháp Hộ-Niệm không có quy luật này. Thời này khoa học tiến bộ, việc quay phim, làm video quá dễ dàng, nếu sơ ý sẽ dễ tạo thành những mẫu mực sai lầm cho người sau.

Trong Pháp Hộ-Niệm có khuyến cáo nên giúp cho người bệnh thực hiện những ước muốn của họ để họ được vui vẻ an lòng niệm Phật vãng sanh, nhưng không phải tất cả mọi ý muốn đều phải được thỏa mãn. Điều quan trọng hàng đầu là người bệnh và gia đình phải tôn trọng quy tắc

hộ niệm, không được phạm đến sự cấm kỵ. Chính vì thế, mọi sự uyển chuyển để giải quyết một vấn đề đặc biệt nào đó, cần phải ghi chú rõ ràng, chứ không thể mập mờ đưa vào chương trình hộ niệm được.

Ví dụ cụ thể, nhiều người đi hộ niệm thấy nhiều gia đình đòi hỏi tụng kinh Địa-Tạng, và thấy tụng kinh có hiệu quả tốt, liền đưa ra quy luật: *“Trước khi hộ niệm đều phải tụng 10 biến kinh Địa-Tạng để giải nghiệp”*. Đây là tự người hộ niệm đưa ra quy luật này, chứ Pháp Hộ-Niệm không đòi hỏi. Có ban hộ niệm thì ra quy luật phải tụng Chú Đại-Bi để giải nạn trước, hoặc lập đàn tụng Từ-Bi Thủy-Sám để sám hối, v.v... Những quy luật này tự người hộ niệm thêm vào, chứ Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ Tông không đòi hỏi.

Niệm Phật vãng sanh rất cần chuyên nhất, rất kỵ xen tạp. Vì không vững nguyên tắc của pháp môn, vô tình từ một pháp đơn giản cứu người đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc thành tự đạo quả, vì điều bất khả tư nghị, giờ đây có người đã vội vã biến một pháp **“Chánh Định”** thành pháp **“Bất-Định”**, làm cho Pháp Hộ-Niệm không còn thẳng tắt một hướng đưa người vãng sanh Tịnh-Độ. Trong kinh Vô-Lượng-Thọ Phật gọi sự tu tập xen tạp là **“Bất-Định”**, rất khó được vãng sanh.

Tổ sư Ấn-Quang rất cứng rắn về vấn đề này. Ngài nói, anh thêm được thì tôi thêm được, người này thêm được

thì người khác cũng thêm được, thêm bớt thoải mái thì pháp Phật sẽ mất tận rất nhanh, không còn chánh pháp nữa, người sau này không biết đâu là chánh đâu là tà. Chúng ta không được sơ ý gây ra tệ hại này mà phải chịu trách nhiệm về nhân quả vậy.

Tại sao Phật pháp đến thời này đã lún sâu vào mặt pháp? Một trong những nguyên nhân chính là vì người tu hành thiếu ý thức, không chịu theo đúng kinh giáo, cứ tự động thêm vào đủ thứ, nghĩ cái gì hay thêm vào, thấy điều gì không thích bỏ ra... Thêm vào bỏ ra, thêm vào bỏ ra... khiến cho đại chúng càng ngày càng mơ hồ, nhiều người muốn tu hành mà không biết đâu là chánh pháp để tu. Xin các ban hộ niệm phải giữ đúng với quy luật hộ niệm, không được sơ ý nữa.

Cho nên làm đạo cần nắm vững chánh pháp, cái nào ra cái đó. Điều nào có thể uyển chuyển được, chúng ta có thể làm, nhưng phải nói rõ, nhất trong khi làm các clip video, phải cho mọi người biết rằng, đây chỉ là sự uyển chuyển để hóa gỡ tại chỗ cho người bệnh. Sau khi hóa gỡ xong, chúng ta phải mau mau khuyên họ quay về với chánh pháp, chứ không thể lập lũng, mơ hồ mà tạo thành tiền lệ sai lầm. Nên nhớ cho, có những yêu cầu khó có thể uyển chuyển được, thì gìn giữ đúng quy luật vẫn là căn bản để hộ niệm. Không nên tự ý thêm bớt một cách dễ dàng được. Nếu quá sơ suất dễ bị lâm vào tình trạng, gọi là tam sao thất bản, sớm nở tối tàn, có tội nặng với chánh pháp lắm vậy.

Mong chư vị phải chú ý gìn giữ chánh pháp, y giáo lời Phật lời Tổ tu hành, tuyệt đối không nên tự ý thêm bớt mà trở thành cái lệ vô cùng tai hại. Chúng ta cần chánh pháp lưu trụ dài lâu để cứu người vãng sanh, chứ không phải làm cho vừa lòng người thế gian. Làm một việc gì đều phải nghĩ đến vấn đề Nhân-Quả, hễ đúng chánh pháp thì làm, không đúng thì không làm. Nếu đã lỡ làm sai thì hãy thành tâm sám hối nhé.

Thực hành pháp môn nào phải hành đúng theo tông chỉ của pháp môn đó mới có thể làm lợi lạc cho chúng sanh. Muốn giúp người vãng sanh thì Tín-Nguyện-Hạnh phải vững vàng.

- Nghi ngờ, thiếu tin tưởng là điều cấm kỵ.
- Tu tập xen tạp, không chuyên nhất là điều cấm kỵ.
- Không tha thiết nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là điều cấm kỵ.

Dựa vào ba điều tông chỉ này để hộ niệm thì nhất định không sai. Xin hãy gìn giữ chánh pháp lưu trụ dài lâu. Phát tâm làm đạo phải biết cái giới hạn của mình. Mọi sự tự ý thêm bớt vào pháp Phật nhất định không cho phép vậy.

Nam Mô A Di Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 230)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A Di Đà Phật.

Mình nói chuyện lai rai một bữa 15 phút mà nay đã bắt đầu qua tới chương 5. Tức là nói chung cũng qua được nửa tập sách rồi. Hay quá! Chương 5 nói về:

Thành Viên Ban Hộ Niệm.

Một người phàm phu như chúng ta muốn được vãng sanh thì rất cần đến ban hộ niệm. Ban hộ niệm thì phải có thành viên. Thành viên ban hộ niệm là những người cần biết rõ Pháp Hộ-Niệm để đi hộ niệm giúp người vãng sanh.

Xin thưa với chư vị đồng tu, trong khoảng thời gian gần đây, thông tin vãng sanh liên tục từ trong nước Việt Nam của chúng ta gửi đến. Cách đây hai ngày có một bà Cụ vãng sanh hay lắm. Cũng xin thưa rằng, những thông

tin này chỉ là những người thường liên lạc với mình gửi tới, chứ thực sự bây giờ nếu muốn nhận thêm tin vãng sanh thì nhiều quá, mình không thông báo nổi đâu. Hơn nữa thông báo nhiều quá cũng nhàm chán đi chứ. Chỉ khi nào chính trong gia đình mình có người vãng sanh, thì chư vị mới có sự cảm xúc sâu sắc về những thông tin này.

Bà Cụ này vãng sanh tuyệt vời lắm! Tai sao mà bà Cụ vãng sanh hay quá vậy? Xin thưa: Niềm tin. Tất cả đều ở chính niềm tin. Trước khi vãng sanh bà Cụ được đưa từ bệnh viện về nhà, những ống dây truyền dịch, thức ăn, truyền máu, v.v... vẫn còn nguyên. Bà Cụ âm thầm tự gỡ ra hết, sau đó bà Cụ mặc áo tràng lên trước bàn thờ lạy Phật. Lạy Phật xong bà lên giường trải khăn ngay thẳng rồi nằm xuống đi luôn. Hay quá phải không chư vị? Tuyệt vời vô cùng! Nghe tin một cuộc vãng sanh vi diệu, chư vị có thấy vui mừng phấn khởi không?

Giống như trường hợp vãng sanh của cụ Hoàng Văn Nguyên cũng khá hay phải không? Cụ bị xe tông chết, đưa xác về nhà mà máu me còn dính đỏ cả mặt mày. Ấy thế mà nhờ hộ niệm khai thị hướng dẫn mà thân tướng cũng chuyển biến tốt đẹp vô cùng. Thật sự Pháp Hộ-Niệm vi diệu bất khả tư nghị. Từ một người bị tai nạn, mặt mày bầm tím, vết thương đầy người mà chuyển thành tươi hồng tốt đẹp, thật quá vi diệu. Phải chăng là do, một là hàng ngày cụ đều quyết lòng niệm Phật cầu vãng sanh, hai là nhờ hộ niệm mà cụ kịp thời định được tâm để thực hiện đường vãng

sanh sau khi trải qua cơn ách nạn. Mong sao tất cả chư vị khi đi vãng sanh, hãy nhớ vẫy tay chào mọi người rồi an nhiên theo A-Di-Đà Phật về Tây-Phương Cực-Lạc nhé.

Pháp Hộ-Niệm thực sự cứu người hàng ngày, cụ thể, thiết thực. Chúng ta biết Pháp Hộ-Niệm vì điều rồi, thì xin động viên chư vị đồng tu khắp nơi hãy tích cực tham gia đi hộ niệm để góp sức tiễn đưa người vãng sanh, công đức vô lượng vô biên. Nếu hồi giờ chỉ nghe nói vãng sanh, chứ thực tế chưa nhìn thấy, thì giờ này mình cũng không nên tiếp tục hô hào, hay xiển dương Pháp Hộ-Niệm làm chi. Nhưng thực sự rất nhiều hiện tượng vãng sanh đã hiển hiện trước mắt, hàng ngày, đêm không hết. Với sự chứng minh cụ thể này, còn gì nữa để chúng ta có thể nghi ngờ sự vi diệu của Pháp Hộ-Niệm? Một cơ hội quý báu trong vô lượng kiếp chưa từng thấy qua. Thật bất khả tư nghĩ!

Hộ Niệm là Một Pháp Tu, phải lo chuẩn bị tu tập về hộ niệm trước nhé chư vị, đừng nằm đó chờ sắp chết rồi mới lo hộ niệm. Cách đây mấy ngày có một vị điện thoại tới báo rằng, có một cụ ở khác tiểu bang bị bệnh sắp chết. Từ đây qua đó tôi phải bay mấy tiếng đồng hồ mới tới. Người đó hỏi rằng, vậy tôi có thể dùng điện thoại để khai thị hộ niệm cho bà Cụ được không?

Rõ ràng hỏi những lời này chứng tỏ người đó có nghe qua về hộ niệm, nhưng không biết thực hiện Pháp Hộ-Niệm là như thế nào? Có nghe qua về hộ niệm, nhưng không biết

chuẩn bị gì về hộ niệm cả! Đến giờ phút cuối mới nghĩ đến hộ niệm thì cũng đành chịu bó tay vậy thôi! Nghĩa là, người bệnh đành phải chấp nhận thương đau, chứ người hộ niệm đâu có thể giải quyết được gì khi cả đời người này không hề biết tu tập theo Pháp Hộ-Niệm?

Người bệnh không biết gì về hộ niệm. Gia đình không biết gì về hộ niệm. Đến lúc sắp chết người bệnh loạn lên, ai thực hiện đường vãng sanh cho họ? Gia đình loạn lên, ai hóa gở nỗi rắc rối cho người bệnh? Ban hộ niệm chỉ hướng dẫn, nhưng làm sao hướng dẫn được một người trong cơn hấp hối?

Cho nên, biết hộ niệm thì phải nghiên cứu hộ niệm. Nghiên cứu rồi còn phải thực tập hộ niệm để chuẩn bị cứu nhau, chứ hộ niệm đâu phải nằm đó chờ sắp chết rồi cầu xin một năng lực đặc biệt gì đến cứu mình.

Hộ niệm quan trọng vô cùng. Hôm nay chúng ta nói đến thành viên ban hộ niệm, mong chư vị hãy tích cực tham gia hộ niệm giúp người vãng sanh. Xin đừng tham gia vào ban hộ niệm vì sự hiểu kỳ, thiếu tin tưởng.

Vấn đề 1: **Thành viên ban hộ niệm cần chú ý:**

Câu 1(a): Mọi người đều được tự do tham gia ban hộ niệm, nhân lực càng đông càng tốt, không cần quy luật gì cả.

Đúng hay sai? - [Sai]. Người thực tâm tin tưởng, tham

gia vào ban hộ niệm để trợ duyên cho người vãng sanh mới tốt. Ban hộ niệm không nên kết nạp những người tham gia chỉ vì hiếu kỳ. Trong mấy ngày qua chúng ta đã nói qua rồi, một người không tin tưởng, không học tập qua quy tắc hộ niệm mà tham gia đi hộ niệm thì không làm lợi lạc được gì, ngược lại có thể vô tình hay cố ý thường gây ra nhiều chướng ngại cho cuộc hộ niệm. Một người trưởng ban hộ niệm dù khai thị lưu loát tới đâu, nhưng niềm tin không đủ, tâm thành không có vẫn khó tạo được kết quả tốt đẹp, kết cuộc cũng khó giúp cho người bệnh vãng sanh. Ngược lại, một người hiền lành chân thực, tha thiết việc vãng sanh, có tâm đạo tốt... dù cho lời nói của họ nhiều khi không hay ho gì lắm, nhưng cũng dễ khiến cho người bệnh có sự cảm động tốt, an lòng niệm Phật cầu vãng sanh.

Việc hộ niệm có nhiều điều tế nhị. Chúng ta thường nói đến vấn đề *“Tâm-Tâm Tương Ứng”*, thì đây là điều rất tế nhị, chứ không phải xử sự một cách máy móc như kiểu làm việc tính công của thế gian. Nếu chư vị thành tâm đi hộ niệm cứu người thì dễ dàng phát hiện ra vấn đề vi tế này. Còn quay video lên để biểu diễn cuộc hộ niệm thì đôi khi cũng khó có thể phát hiện được! Xem qua những đoạn phim thì thấy: *“À!... Người này hộ niệm tốt đấy chứ, nói năng linh lợi, khai thị trôi chảy, tư thái cũng ngon lành, v.v...”*, nhưng cái tâm của người đó thực sự có thành kính hay không cũng khó có thể đoán được qua hình tướng bên ngoài! Nếu người hộ niệm có tâm thương

mạn, thì khó được tương ứng. Nếu người bệnh mà có tâm thương mạn, tự cho mình đã ngon lành, thì đường vãng sanh đã bị bít lối.

Cho nên, nói về Pháp Hộ-Niệm chư Tổ thường xuyên nhắc nhở đến cái tâm thành kính này. Cái tâm chí thành chí kính quan trọng vô cùng, quý hơn văn hay nói giỏi. Khai thị cho người bệnh không phải cần đến lời văn thật hay, ý thật đẹp. Những bài khai thị soạn sẵn nói chung chung để đọc, thường không có kết quả tốt bằng chính cái tâm thương yêu chân thật của người hộ niệm ứng hợp với từng người bệnh và hóa giải thẳng vào những vướng mắc của họ.

Chư vị nên nhớ, giải quyết nạn oán thân trái chủ không phải là năng lực của người hộ niệm, mà chính cái tinh thần chân thực của người hộ niệm, nhất là lòng thành khẩn sám hối của người bệnh đã cảm động đến chư Thiên-Long Hộ-Pháp giúp đỡ. Sự bảo vệ của các vị Hộ-Pháp có năng lực rất lớn, khiến cho các vị oán thân trái chủ cũng phải nể vì lui bước, hoặc có thể thay đổi tâm tánh, thay vì quyết lòng hãm hại nhau, bây giờ biến thành sự đồng thuận hộ niệm cho người đó vãng sanh.

Người nào muốn hưởng được sự lợi lạc này nhất định phải kiêng cử những chất ngũ tân như: hành, tỏi, hẹ, kiệu, nén... Những chất này là những thứ cấm kỵ của chư vị Hộ-Pháp, chư Thiện-Thần. Người nào dùng các thứ này bị

các Ngài xa lánh. Trước đây chúng ta không biết các Ngài có thể tha thứ. Nay đã biết rồi mà vẫn còn dùng chứng tỏ không cần đến các Ngài. Tâm thượng mạn này làm mất sự bảo hộ của các Ngài vậy.

Chính vì thế, thành viên ban hộ niệm không hẳn đông mới tốt, mà chính yếu là lòng thành kính, tinh chuyên, gìn giữ đúng mức quy giới của Pháp Hộ-Niệm mới hộ niệm tốt vậy. Ví dụ, như anh có lòng thương người, chân thực muốn hộ niệm giúp người vãng sanh là điều quý báu, nhưng nếu anh không biết về quy luật hộ niệm, đã sơ ý dùng đến các thứ hành tởi thì trước khí của anh sẽ ảnh hưởng không tốt đến môi trường hộ niệm, chư Thiện Thần Hộ-Pháp cũng phải lắc đầu bỏ đi. Phạm phu mà không được sự che chở của chư vị Hộ-Pháp thì chương nạn trùng trùng, làm sao có thể vượt qua?

Cho nên, thực sự chư vị muốn phát tâm tham gia ban hộ niệm, thì đầu tiên xin đừng dùng các thứ rau tanh này để tỏ lòng thành kính đối với chư Thiện-Thần Hộ-Pháp. Một phần thành kính một phần lợi ích. Được các Ngài gia trì, hỗ trợ, thì cuộc hộ niệm rất dễ thành công, cơ duyên vãng sanh của người được hộ niệm rất cao vậy.

Câu 1(b): Một người phải trải qua nhiều thử thách cam go mới được làm thành viên ban hộ niệm.

Đúng hay sai? - [Sai]. Xin thưa thực với chư vị, để làm một thành viên ban hộ niệm, không có một thử thách gì

khác hơn là lòng chí thành chí kính, có tín tâm vững vàng vào Pháp Hộ-Niệm là được. Đơn giản như vậy thôi, chứ không có những thử thách gì cam go đâu.

Người chí thành chí kính thì biết gìn giữ quy luật hộ niệm. Người tin tưởng vững thì tha thiết trợ duyên, tận sức giúp người vãng sanh. Ban hộ niệm rất cần những người nhiệt tâm, chân thực tham gia hộ niệm cho người khi có duyên. Hộ niệm cho một người vãng sanh công đức vô lượng, thế gian này không có việc công đức nào sánh bằng.

Mong tất cả chư vị hãy tích cực tham gia hộ niệm. Hộ niệm cho người chính là hộ niệm cho chính mình vãng sanh. Chính những sự thân chứng này là kinh nghiệm cho chính mình. Nhiều kinh nghiệm thì khả năng hộ niệm tốt hơn, nhạy bén hơn, đến một lúc nào đó thì chắc chắn có cơ duyên đảm trách được các ca hộ niệm. Đây chính là thử thách cần thiết đòi hỏi ở một người hộ niệm, chứ hoàn toàn không có gì gọi là cam go cả. Xin đừng ngại ngùng, đừng nên thoái tâm.

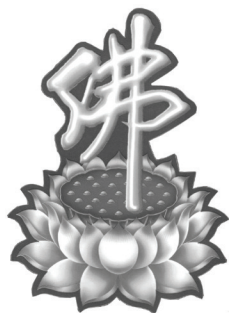
Nói chung lại, yếu tố thành công của người hộ niệm chính là lòng chân thành, tâm từ bi, hạnh khiêm cung. Chư Tổ dạy, một phần chí thành một phần lợi ích, hai phần chí thành hai phần lợi ích. Chính lòng chí thành cung kính đem lại lợi ích cho người, cho ta. Tiễn đưa một người vãng sanh, công đức của người hộ niệm trở thành vô lượng, thực sự lớn vô cùng. Chính nhờ công đức này giúp cho đạo

ngiệp của chính chúng ta cũng được thành tựu. Hộ niệm cho người chính là hộ niệm cho chính ta vậy.

Cho nên mong chư vị tích cực tham gia hộ niệm. Hộ niệm để giúp người vãng sanh, chứ không phải vì tham phần công đức. Thành tâm trợ duyên cho người vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc tự nhiên có công đức vô lượng vô biên, chứ không phải vì cái công đức này mà chúng ta đi hộ niệm. Người được hộ niệm vãng sanh hưởng đầy đủ công đức để thành một vị Bồ-Tát Bất Thoái một đời thành Phật. Những vị Bồ-Tát này không bao giờ quên được những người hộ niệm cho các Ngài vãng sanh đâu. Gia đình của họ hoan hỉ vô cùng, đây chính là cái duyên quý nhất về Phật pháp. Rõ ràng người hộ niệm tự nhiên trở thành người truyền bá Phật pháp hữu hiệu nhất và thành tựu nhất vậy.

Mong chư vị cố gắng phát tâm tham gia hộ niệm để mà cùng nhau cứu người. Cứu người chính là cứu mình vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 231)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật .

Chúng ta đang nói đến thành viên ban hộ niệm, xin chư vị tích cực tham gia để tiền người có duyên vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc và cũng để sau cùng chính mình rút tất cả những kinh nghiệm về hộ niệm mà ứng dụng ngay cho mình vãng sanh. Xin thưa chư vị, vãng sanh thì thành đạo, không vãng sanh thì còn tiếp tục trong sáu đường luân hồi. Phật dạy nhơn thân nan đắc, không dễ gì đời sau chúng ta lấy lại thân người được đâu. Nếu không được làm người thì chư vị hãy nghĩ coi, công phu mình tu hành trong đời này có ích lợi cụ thể không?

Xin mở trang 92. Câu 1(c): *Liên hữu, Phật tử, đồng tu nếu gìn giữ vững vàng Tín-Nguyện-Hạnh của tông chỉ Pháp Niệm-Phật thì được tham gia ban hộ niệm.*

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Đây là điều kiện tổng quát. “*Liên Hữu*” là nói về những người chuyên tu pháp môn Tịnh-Độ, cụm từ này đã có từ thời nhà Tấn, khi ngài Huệ-Viễn quy tụ 123 vị đồng tu cùng lìa xa xóm làng, đi vào vùng Lô-Sơn Đông-Lâm, kết thành liên-xã tự khai khẩn để sinh sống và quyết lòng niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ. Pháp Hộ-Niệm đã được Ngài xiển dương từ thời đó. Tất cả “*Liên Hữu*” chăm sóc lấy nhau, người nào đi trước thì người còn ở lại hộ niệm trợ duyên để vãng sanh.

“*Phật Tử*” là chỉ cho những người tu học theo Phật giáo, bất cứ pháp môn nào. Tất cả những người đã quy y Tam Bảo đều là đệ tử của Phật, hay gọi là “*Phật Tử*”. Đã là đệ tử Phật và giữ gìn Tín Nguyện Hạnh vững vàng đều có thể tham gia ban hộ niệm.

“*Đồng Tu*” là nói chung, có tính tổng quát hơn nữa. Ví dụ, những người chưa thọ tam quy ngũ giới, có người chưa học qua Phật pháp nhưng có niềm tin, nhất là khi có duyên gặp qua Pháp Hộ-Niệm, thấy được hiện tượng vãng sanh vi diệu bất khả tư nghì từ đó họ phát khởi niềm tin, quyết tâm niệm Phật cầu vãng sanh. Dù hình thức họ chưa phải là đệ tử của Phật, nhưng rõ ràng trong tâm của họ đã quy y Tam Bảo, dùng Tín-Nguyện-Hạnh vững vàng để niệm Phật cầu vãng sanh. Họ tham gia hộ niệm rất tốt.

Thành viên ban hộ niệm rất cần Tín-Nguyện-Hạnh vững vàng. Đây là điều cần thiết nhất. Một người không có

Tín-Nguyện-Hạnh vững vàng thì nếu có tham gia hộ niệm chỉ cần gặp phải vài chướng ngại thì thoái tâm liền, rút lui nhanh lắm! Ra vào, vào ra không học hỏi được gì mà còn ảnh hưởng không hay đến Pháp Hộ-Niệm. Không tốt lắm.

Câu 1(d): người hộ niệm nghiêm chỉnh nghiêm cứu quy luật hộ niệm và tích cực tham gia hộ niệm khi cần thiết.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Thành viên đã phát tâm tham gia hộ niệm thì phải tích cực cộng tác với ban hộ niệm, không nên tham gia vì sự hiếu kỳ. Ban hộ niệm cũng không nên quá chú trọng về số đông mà kết nạp những người thiếu niềm tin. Gặp người còn phân vân suy nghĩ, thì hãy chờ cơ duyên cho họ giác ngộ ra sự vi diệu của pháp đại cứu tinh rồi tự giác tham gia mới tốt, đừng nên mời gọi những người hiếu kỳ soi mói. Người tham gia hộ niệm mà không tôn trọng quy luật hộ niệm thì thường gây nhiều ảnh hưởng không tốt cho cuộc hộ niệm, và chính điều này tạo nên nhân quả không tốt cho chính họ.

Chư vị ơi!... Đây là pháp của Phật, được chư Tổ tuyên dương, thiết thực cụ thể cứu được chúng sanh phàm phu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Thật đơn giản mà hiệu quả vi diệu bất khả tư nghì. Người đệ tử Phật không được nghi ngờ lời Phật dạy. Nếu đem tinh thần hiếu kỳ hoặc nghi ngờ mà tham gia vào ban hộ niệm nhiều khi sơ ý có thể làm cho sự hộ niệm bị trở ngại.

Vậy thì, người hộ niệm cần phải nghiêm chỉnh nghiên cứu quy luật hộ niệm, nắm thật vững quy luật thì hộ niệm mới vững. Mấy ngày trước chúng ta nói về cái quy luật thâm kín nhất và sâu thẳm nhất chính là lòng chí thành chí kính của người hộ niệm. Chính lòng thành kính này có ảnh hưởng rất lớn cho sự thành tựu. Một người hộ niệm mà tự cho mình giỏi, tự cho mình hay, tự cho mình là Bồ-Tát, hoặc thấy mình có năng lực cứu người rồi thì liền bị thoái hóa, từ đó sức hộ niệm bắt đầu xuống cấp và sau cùng sẽ thất bại hoàn toàn. Ảnh hưởng tệ hại này từ đâu vậy? Từ chính cái tâm thiếu thành kính. Như vậy tâm thành kính chính là một quy luật sâu thẳm của người hộ niệm vậy.

Khi đi hộ niệm, người nào có nhiệm vụ khai thị thì hãy dành cho người đó khai thị, còn thành viên khác nên cố gắng nhiếp tâm niệm Phật cầu Phật gia trì tiếp độ là tốt nhất. Khai thị trong một buổi hộ niệm nên cụ thể, thiết thực nhắm thẳng vào từng vướng mắc của từng người bệnh để hóa giải, chứ không phải chỉ là những lời khuyên chung chung. Vì thế, người khai thị cần theo dõi, tìm hiểu từng trường hợp một mới khai thị tốt được.

Người hộ niệm mà không nghiên cứu kỹ quy luật hộ niệm thường mập mờ gây nên nhiều sơ suất. Ví dụ, trong một cuộc hộ niệm người nào cũng muốn lên khai thị vài câu, ai cũng tới giảng giải đạo lý này đạo lý nọ, mỗi người mỗi ý làm cho người bệnh rất dễ bị hoang mang, không biết đường nào để theo mà dễ bị phiền não, rối ren. Vì

không nghiên cứu cẩn thận cách khai thị nên nhiều lúc người hướng dẫn khai thị nói những lời sơ ý làm cho người bệnh hoảng sợ đến thất kinh hồn vía luôn!

Chính vì thế, người không có trách nhiệm khai thị thì không được tự động khai thị cho người bệnh. Đây là một quy luật. Tại sao lại có quy luật này? Vì những người khai thị trong cuộc hộ niệm cần phải biết rõ quy luật hộ niệm, phải nghiên cứu cẩn thận về cách khai thị, nói như thế nào, những điều gì nên nói, những điều gì phải tránh... Trước khi khai thị cần phải chuẩn bị sẵn trong tư tưởng những điều thích ứng với từng người bệnh, trong từng trường hợp. Có chuẩn bị trước mới tránh sơ suất. Không chuẩn bị trước, gặp đâu nói đó thường phạm phải lỗi lầm, khiến cho người bệnh xuống tinh thần, tiêu tan hết ý chí vãng sanh. Người hiểu biết Phật pháp mà không biết quy tắc hộ niệm cũng khó có thể khai thị đúng cách. Có nhiều người thông lý mà không thông sự, đến trước người bệnh khai thị cả tiếng đồng hồ, đem hết những lý đạo cao siêu ra giảng thì thật là đáng tiếc lắm vậy!

Ấn Tổ dạy: *“Thuyết giảng lý đạo mà không hợp với căn cơ thì không những không lợi lạc gì mà còn khiến cho họ vọng tưởng, rối loạn...”*. Hòa Thượng Tịnh-Không nói: *“Đến lúc gần lâm chung rồi mà còn khai thị gì nữa, chỉ một câu A-Di-Đà Phật mới hữu dụng...”*. Nhiều người vừa nghe vậy thì vội vã cho rằng hộ niệm không cần khai thị gì cả, cứ đến niệm A-Di-Đà Phật là được. Sự hiểu lầm này đã

đưa đến chỗ cực đoan khác, biến cuộc hộ niệm trở thành một thứ hình thức khô khan, máy móc. Hộ niệm theo cách này khó thấy được một ca thành tựu vậy. Vì không nghiên cứu cẩn thận Pháp Hộ-Niệm nên có người đã ứng dụng không chính xác, thường gây hoang mang tranh luận.

Chính vì thế, quy luật hộ niệm cần phải được nghiên cứu thấu đáo mới có thể khai thị được vậy. Hãy tham gia hộ niệm một thời gian với tinh thần thành kính chân thực thì tự nhiên sẽ có cách hộ niệm tốt. Người khiêm cung thành kính sẽ được Phật lực gia trì, chư Thiên-Long Hộ-Pháp giúp đỡ, nhờ thế mà sự thành tựu khả quan vậy.

Cho nên, đi hộ niệm xin chư vị phải hết sức cẩn thận, đừng nên hiếu kỳ, đừng hành động lỗ mãng, không thể thấy điều gì không vừa ý thì liền chen vào chỉnh sửa. Hãy dành phần hành này cho những người có trách nhiệm, đã được chỉ định và chuẩn bị trước. Còn thành viên hãy cố gắng nhiếp tâm niệm Phật cầu Phật gia trì tiếp độ là tốt nhất, đừng nên bất cẩn mà làm cho cuộc hộ niệm dễ bị trở ngại. Hãy tích cực tham gia hộ niệm, đây gọi là thân chứng, năng khiếu hộ niệm sẽ nhạy bén, khả năng hộ niệm sẽ tốt lên. Chân thật tham gia hộ niệm nhất định chư vị sẽ có duyên thực hiện viên mãn tâm bồ-đề cao cả vậy.

Người hộ niệm thực sự có tâm thành kính chân thật muốn giúp người vãng sanh, người bệnh có tâm thành kính chân thực tha thiết được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc

thì Tâm-Tâm sẽ tương ứng nhau, nhiều khi chỉ cần một người ngồi bên cạnh hộ niệm người bệnh vẫn có thể vãng sanh tốt đẹp. Pháp Hộ-Niệm thật sự vi diệu bất khả tư nghì. Hộ niệm tiền người vãng sanh công đức vô lượng.

Câu 1(e): Cần nghiên cứu nhiều Pháp Hộ-Niệm khác là điều cần thiết để bổ khuyết cho Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh.

Đúng hay sai? - [Sai]. Có nhiều người cho rằng mình cần phải nghiên cứu nhiều phương pháp hộ niệm khác nhau để rút tĩa cái hay đẹp mà bổ khuyết vào Pháp Hộ-Niệm Vãng-Sanh và để làm giàu kiến thức hộ niệm của mình. Đối với người quyết lòng niệm Phật vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì hãy mạnh dạn nói “SAI” với ý tưởng này. Tại sao sai vậy? Xin thưa với chư vị, hôm trước trong phần tổng quát chúng ta đã nói qua rồi. Một pháp môn tu có một cách khai thị hướng dẫn cho người tu học đi theo con đường riêng, trở về cảnh giới riêng, chứ không phải giống nhau đâu. Đây là sự thực. Mỗi pháp môn tu học có mỗi cách thực hành khác nhau, nên cuối cùng họ cũng phải hướng dẫn đúng hợp với cách tu hành của pháp môn đó. Đây là điều khá rõ rệt vậy.

Một người tu theo đạo Thiên Chúa giáo, suốt đời họ cầu nguyện khi chết được trở về với Chúa trên Trời, thì cần mời một vị Cha đạo, một vị Linh-Mục tới hướng dẫn giúp cho họ trở về cảnh Trời thì mới đúng, còn khuyên hộ niệm

“*A-Di-Đà Phật*” cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì sai với nguyện vọng của họ rồi. Một người theo đạo Hồi thì phải nhờ một vị giáo sĩ của họ tới hộ niệm hướng dẫn cho họ thì chính xác. Ngay trong pháp Phật cũng không phải chỉ có một pháp môn duy nhất, mà có tới 84.000 pháp môn tu, mỗi pháp môn có cách tu tập riêng, có cảnh giới riêng để quy hướng. Ví dụ, trong Phật giáo thường nói đến Ngũ Thừa: Nhân Thừa, Thiên Thừa, Thanh-Văn Thừa, Duyên Giác Thừa, Bồ-Tát Thừa. (Về Ngũ Thừa, tùy theo kinh giáo có vài phân loại chi tiết khác nhau, nhưng mục tiêu cuối cùng không khác). “Thừa” là chiếc xe. Pháp môn tu tập ví như những chiếc xe chuyên chở người tu đến cảnh giới tương ứng. Mỗi “Thừa” đều có cách tu tập khác nhau, khi thành đạt sẽ sanh về các cảnh giới khác nhau. Một người đã huân tu theo một pháp khác, nếu chưa có duyên Tịnh-Độ, thì không dễ gì có thể chuyển qua niệm Phật vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc đâu.

Cho nên chư vị cần thấy rằng, không thể nào đem phương pháp Tọa-Thiền mà ứng dụng cho Pháp Niệm-Phật, cũng không thể nào đem phương pháp Niệm-Phật mà ứng dụng cho Pháp Trì-Chú, v.v... Mỗi cách hành trì có chỗ khác nhau, nếu dùng cách hộ niệm của pháp này mà ứng dụng cho người tu pháp kia thì không chính xác, thường tạo sự hoang mang mà có thể trở ngại cho họ vậy.

Hộ niệm vãng sanh là ứng dụng tông chỉ Pháp Môn Niệm-Phật, phải tìm cách hướng dẫn người bệnh quyết lòng

niệm Phật với tín tâm vững vàng và tha thiết cầu nguyện vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc mới đúng. Nếu người hộ niệm sơ ý ứng dụng pháp diệt tận nghiệp chướng mà khai thị thì không chính xác với pháp “Đời Nghiệp Vãng Sanh”.

Phạm phu nghiệp nặng chướng sâu, cả đời tu tập không phá nổi nghiệp chướng, giờ đây lại hướng dẫn một người sắp chết đoạn diệt nghiệp chướng thì quá oan uổng vậy! Ứng dụng không đúng pháp, vô tình biến phương pháp băng ngang qua nghiệp chướng để vãng sanh của “Pháp Nhị-Lực” thành pháp đoạn hoặc chứng chơn của “Pháp Tự-Lực”. Một kẻ hạ căn phạm phu mà thực hành pháp tự lực diệt nghiệp để chứng đắc trong lúc thân tàn sức kiệt thì làm sao có thể thành tựu được đây? Mong chư vị phải nghiên cứu thật kỹ lưỡng, đừng nên sơ ý mà đưa đến chỗ sai lạc oan uổng.

Cho nên, khai thị trong Pháp Hộ-Niệm tuy đơn giản, nhưng không phải muốn nói gì thì nói, muốn làm sao cũng được. Người khai thị trong cuộc hộ niệm thường vui vẻ, tươi cười, nhưng đó không phải là sự đùa giỡn mà chính là họ đang ứng dụng một phương tiện thiện xảo hầu giúp cho người bệnh vui vẻ, thoải mái, xóa tan mọi sự căng thẳng để hoan hỷ niệm Phật quyết lòng cầu sanh về Tây-Phương Cực-Lạc đó. Người chưa nghiên cứu qua Pháp Hộ-Niệm, thấy vậy liền tới đùa giỡn, nói những lời bất cần, dễ dàng

làm sai lệch tông chỉ pháp môn, đánh lạc mất hướng vãng sanh của họ, thật nguy hiểm lắm vậy!

Vì thế, không nên nghiên cứu nhiều pháp hộ niệm khác nhau để rút tĩa điều hay mà coi chừng làm sai quy luật của pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh. Pháp Niệm-Phật chú trọng về tính chuyên nhất, là pháp “Nhất-Tâm Niệm Phật”, tất cả đều dồn vào một hướng chuyên niệm A-Di-Đà Phật cầu sanh Tịnh-Độ, chứ không phải cần đến những điểm hay ho, những lý đạo cao siêu nào khác. Người hạ căn trí cạn không dễ gì đạt được cảnh giới “Nhất-Tâm Bất-Loạn”, nhưng nhờ được người hộ niệm hướng dẫn mà nhất tâm niệm Phật, chuyên nhất niệm A-Di-Đà Phật để được 10 niệm tất sanh thẳng về miền Cực-Lạc. Nếu lúc đó mà xen tạp những ý niệm khác thì bị lạc hướng, bị kẹt lại trong sanh tử luân hồi, chứ không thể vãng sanh Tịnh-Độ được.

Xin hãy nghiên cứu cẩn thận, đi cho đúng, đi cho thẳng, đem cái tinh thần chuyên nhất thẳng tắt này mà giúp cho những người trước giờ phút lâm chung có được tín tâm vững hơn, nguyện vãng sanh tha thiết hơn, tranh thủ từng phút giây một để niệm câu A-Di-Đà Phật. Nếu được như vậy thì người đó sẽ theo nguyện lực mà đi vãng sanh. Còn sơ ý sai một ly thì lệch xa ngàn dặm, nếu tốt thì có thể hưởng phước nào đó nhưng khó vượt thoát sáu đường luân hồi, còn trước mắt thì đường vãng sanh thành đạo đã bị lấp kín rồi vậy.

Mong chư vị hiểu thấu đạo lý này để nắm vững cơ duyên thành tựu đạo quả. Càng ngày càng vững để trở thành một hành giả vừa cho chính mình vãng sanh, vừa hộ niệm giúp những người có duyên cùng vãng sanh Tịnh-Độ, viên thành Phật đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 232)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A Di Đà Phật.

Xin mở trang 93. Câu 1(f): *Mỗi pháp tu, mỗi tôn giáo đều có cách hộ niệm riêng, dẫn dắt về cảnh giới riêng. Người hộ niệm vãng sanh Tịnh-Độ chỉ nên nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ Tông mới chính xác.*

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Đây hoàn toàn không phải là sự phân biệt chấp trước, mà tu hành theo pháp môn nào chúng ta phải thực hiện cho đúng tông chỉ của pháp môn đó mới có thể được thành tựu. Đi đường nào phải đi thẳng một đường thì mới sớm tới đích, phương tiện nào chỉ chọn một phương tiện mới tốt. Ví dụ, đi xe bus thì phải lên xe bus, đi máy bay thì phải lên máy bay, không thể nào đang ngồi trên máy bay lại muốn nhảy xuống để đi xe bus,

cũng không thể đang đi xe bus lại muốn nhảy lên máy bay. Không ai có thể cùng lúc vừa ngồi xe bus vừa đi máy bay được. Làm việc gì chỉ nhắm tới một mục tiêu thì dễ thành đạt, còn chần vờn hai-ba mục tiêu thì coi chừng không đạt được mục tiêu nào cả. Tu hành cũng vậy, chuyên nhất mới tốt. Thọ mạng vô thường, thời gian ngắn ngủi, nếu cứ chập chờn không đầu vào đầu, lỗ tử ma gõ cửa sẽ hưởng gì đây? Xin chư vị cẩn thận.

Hôm qua, chúng ta bàn đến vấn đề cần nghiên cứu nhiều Pháp Hộ-Niệm để bổ khuyết cho nhau là một ý niệm sai lầm. Một pháp môn tu chủ trương chỉ muốn làm người tốt là được, thì họ dẫn dắt cách tu để làm người. Người niệm Phật muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, không muốn bị kẹt lại trong sáu đường sanh tử luân hồi, thì làm sao có thể ứng dụng cách đó để hộ niệm đây?

Cho nên, nếu muốn vãng sanh về nước Cực-Lạc thì chỉ nên nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ Tông, vì chính pháp môn Tịnh-Độ Phật dạy niệm Phật cầu vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Xin thưa chư vị, như vậy chúng ta chuyên tu niệm Phật có phải kỳ thị các pháp môn khác không? Thưa không, vì chúng ta tu đúng theo lời Phật, lời Tổ dạy.

*Sở dĩ Như-Lai hưng xuất thế,
Duy thuyết Di-Đà bốn nguyện hải.*

Lời này của tổ sư Thiện-Đạo. Tất cả chư Phật Như-

Lai thị hiện xuống trần để cứu độ chúng sanh, các Ngài thuyết giảng nhiều pháp môn, nhưng chính yếu vẫn là sau cùng giới thiệu cho chúng sanh đại nguyện độ sanh của Đức Phật A-Di-Đà. Ví dụ, Đức Bồ Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật thị hiện xuống trần thuyết kinh giảng đạo 49 năm, 300 hội, 12 phần giáo, nhưng sau cùng Đức Thế-Tôn khuyên chúng sanh chỉ nương theo Pháp Niệm-Phật vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc để một đời này thành tựu đạo quả. Đây thật là một pháp khó tin, Phật phải chờ cơ duyên thành Phật của chúng sanh thành thực mới nói được vậy.

Sở dĩ hôm nay chúng ta quy tụ về đây niệm A-Di-Đà Phật quyết lòng vãng sanh là do trong quá khứ chúng ta đã niệm Phật rồi, nhờ thiện căn đó bây giờ đây mới tin được pháp môn này. Chỉ những người có cơ duyên thành Phật thành thực mới có thể tin được Pháp Niệm-Phật, còn người chưa hội đủ cơ duyên, dù có bỏ tiền ra tu tưởng thưởng cũng chưa chắc gì họ thích thú niệm Phật đâu nhé.

*Vãng tích nhược bất tu phước huệ,
Ư thử chánh pháp bất năng văn.*

Đây là lời Phật dạy trong kinh Vô-Lượng-Thọ. Một người trong đời kiếp quá khứ chưa tu đủ phước huệ thì đời này dù có gặp chánh pháp này cũng không thể tin, không thể hành được. Chúng ta nay đã tin, xin phải tin cho vững. Nếu tinh thần chao đảo, thì cái vốn căn lành tu tập được trong quá khứ sẽ bị phân tán khắp nơi, không thể giúp cho

chúng ta thực hiện đường vãng sanh thành đạo trong đời này đâu. Tâm chao đảo tạo duyên cho nghiệp tội, oán thân trái chủ, báo chướng... tràn lên tiếp tục bao vây kéo chúng ta vào con đường khổ nạn.

Chính tín tâm sẽ hội tụ thiện-căn. Nhờ thiện-căn này mà ta mới tin tưởng niệm câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh. Dựa vào lý đạo này, công việc của người hộ niệm là cố gắng hướng dẫn cho người sắp sửa xả bỏ báo thân phát khởi được niềm tin. Tin rồi phải tin cho vững, tin cho chắc, phải niệm cho được một câu Thánh hiệu A-Di-Đà Phật cầu nguyện vãng sanh, thì người đó mới được vãng sanh. Một người trong đời này dù chưa tu hành hoặc ít tu, nhưng khi vừa nghe đến câu A-Di-Đà Phật mà họ hoan hỷ, tin tưởng niệm Phật cầu vãng sanh là do nhiều đời kiếp trước họ đã niệm Phật, đã tạo được căn lành lớn lắm rồi, mới khiến họ tin tưởng, thực hiện và được vãng sanh Tịnh-Độ vậy.

Cho nên, muốn một người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, chúng ta hãy cố gắng giúp cho họ gom tụ lại thiện-căn phước-đức trong nhiều đời kiếp, để thực hiện được Tín-Nguyện-Hạnh mà băng ngang qua sáu đường luân hồi, vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, chứ không phải niệm Phật phá tan hết nghiệp chướng để chứng đạo.

Hàng phàm phu không phá nghiệp nổi đâu, mà hãy tu theo đường “Đối Nghiệp Vãng Sanh”. Hãy làm việc lành không làm điều ác, rồi dành trọn thời gian niệm Phật cầu

vãng sanh để theo nguyện lực này mà sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, bất thoát thành đạo. Nghiệp nào có duyên hiện ra ta không quá lo sợ, cứ tự nhiên đón nhận để trả nghiệp. Còn vô lượng nghiệp chướng khác chưa có duyên thì cứ để mặc chúng nằm im đó đi, ta cứ lo niệm A-Di-Đà Phật để bao phủ lại là được.

Phật dạy, niệm Phật là pháp băng ngang qua lực đạo luân hồi, ác đạo tự bế tắc. Xin chư vị cần nhớ cho kỹ điều này, đừng thấy nghiệp chướng của mình nặng quá mà sợ ý ngày đêm cứ lo phá nghiệp, vô tình biến thành một chiến sĩ lăn xả vào chiến trường đấu tranh với nghiệp chướng. Xin nhớ cho, nghiệp chướng của mình không phải nhỏ như một vài bệnh ung thư này đâu nhé, mà nó lớn như núi Tu-Di, còn sức của mình thì nhỏ như hạt cát đấy.

Cho nên, vì thương chúng sanh mà Phật ban cho hàng phàm phu chúng ta pháp “Đối Nghiệp Vãng Sanh”. Thành tâm niệm câu A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh, ta được quyền bước trên núi nghiệp đi làm Phật. Ngài Ưu-Đàm Đại Sư dạy: “*Niệm Phật, tự câu A-Di-Đà Phật phá tiêu nghiệp*”. Ân Tổ dạy: “*Một câu A-Di-Đà Phật thành Phật có thừa*”. Bồ-Tát Đại-Thế-Chí dạy: “*Thanh tịnh niệm Phật, không nhờ bất cứ một pháp phương tiện nào khác, tâm tự khai mở*”. Mong chư vị hiểu rõ đạo lý này, để một đời này vãng sanh thành đạo.

Ta có thể ví cái nghiệp giống như một quả bom vậy.

Tác hại của quả bom kinh hoàng lắm! Biết nó nguy hiểm mà cứ xăm xía, bới móc nó ra, coi chừng nó nổ thì kẹt lắm đấy. Còn chúng ta đừng đụng chạm tới nó, đừng cài ngòi nổ vào, đừng bấm nút, thì nó sẽ cứ lặng lẽ nằm im đó, chứ không tự nổ được đâu.

Nên nhớ cho nghiệp chướng thuộc về duyên khởi. Có duyên nó mới khởi tác dụng, chẳng khác gì một quả bom có bấm nút nó mới nổ, nếu không bấm nút thì nó nằm vô tư. Còn cái tâm của chúng ta thì có thể chủ động, gọi là tâm lực có “Tự-Tánh”. Chúng ta có quyền chủ động đi thẳng về cõi Tây-Phương Cực-Lạc.

Hiểu thấu đạo lý này thì có thể hiểu rõ tại sao một người bình thường nhờ hộ niệm lại được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, trong khi có người niệm Phật từ ngày này qua ngày nọ, từ tháng nọ qua tháng kia mà sau cùng vẫn có thể bị trở ngại? Ta nên đặt ra vấn đề: “*Tại sao có người niệm Phật nhiều năm mà sau cùng vẫn bị trở ngại vậy?*”. Chắc chắn phải có nguyên nhân, một trong những nguyên nhân đó có thể là vì có người niệm Phật để phá nghiệp chứ không phải để cầu vãng sanh Tịnh-Độ. Họ đã quên rằng, sở trường của phàm phu có chăng chỉ là đem lòng thành kính niệm Phật cầu vãng sanh, nhờ Phật lực gia trì mà được vãng sanh, chứ không phải là do năng lực diệt nghiệp để chứng chơn.

Người phàm phu tu hành trong thời mạt pháp này

thường có nhiều ảo giác về sự chứng đắc, không chịu đánh giá đúng căn cơ của mình. Hàng phàm phu tu tập trong đời này phước báu thu được nhỏ nhen như hạt cát, còn nghiệp chướng thì lớn như núi Tu-Di. A-lại-da thức giống như một cái thùng vô đáy, nó chứa vô lượng vô biên chủng tử, có thiện, có ác, có tốt, có xấu... Tu hành mà không vượt qua sáu đường, thì nhiều lắm cũng chỉ thêm một chút thiện phước vào cái thùng “lô-tô” vô đáy này. Đời sau nếu may mắn bốc được hạt phước thì hưởng phước. Nhưng không ngờ, hạt phước thì quá ít, còn hạt tội thì nhiều vô lượng vô biên. Ưc triệu người tu hành sau cùng bị nạn là vậy đấy.

Hạt giống xấu ác ở đâu mà tràn ra nhiều vậy? Do chính cái tâm này moi nó ra đấy. Đây gọi là “Tâm-Duyên”. Mình nghĩ về cái gì, cái đó sinh ra. Nghĩ về nghiệp thì nghiệp sẽ tràn lên là như vậy đó.

Cho nên, chúng ta cứ nghĩ về A-Di-Đà Phật, niệm A-Di-Đà Phật, quyết vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc với A-Di-Đà Phật là chúng ta chủ động moi chủng tử A-Di-Đà Phật lên, rồi theo A-Di-Đà Phật về Tây-Phương Cực-Lạc. Niệm Phật là pháp theo nguyện vãng sanh, đây chính là đạo lý duy tâm của Phật dạy. Tất cả đều do tâm của mình quyết định cảnh giới tương lai, chứ không phải do nghiệp lực quyết định. Phải nắm vững tông chỉ Pháp Niệm-Phật để thực hiện chính xác con đường vãng sanh thành Phật. Xin đừng hoang mang mà bị kẹt.

Nên nhớ cho, người phàm phu cuối cùng khó ai có thể sáng suốt giữ chánh niệm, nên hộ niệm rất cần thiết. Người bệnh lạc đường liền được nhắc nhở, được kéo lại, được hướng dẫn. Nếu không được hộ niệm, phàm phu dễ vương cạm bẫy, lầm lạc mà đành chịu đọa lạc khổ đau.

Câu 1(g): Nghiên cứu nhiều Pháp Hộ-Niệm khác nhau dẫn đến sự khai thị mộng lung vô định hướng, hướng dẫn người bệnh lạc mất đường vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Đúng hay không chư vị? - **[Đúng]**. Thật sự đấy. Người tu hành nghiên cứu rộng quá chưa hẳn là điều tốt. Khai thị trong Pháp Hộ-Niệm mà mộng lung dễ làm cho người bệnh bị lạc đường, mất vãng sanh vì thiếu sự định hướng vậy. Bình thường những người có kiến thức thế gian quá mạnh thường yếu về tâm linh, thiếu niềm tin về Phật pháp, rất khó được giải thoát. Tệ hại hơn, có người còn dựa vào kiến thức thế gian mà phỉ báng Phật pháp nên kết thành nghiệp nhân rất nặng. Phật dạy, thế trí biện thông chính là một đại nạn trong tám thứ nạn khổ.

Ngược lại, một người có kiến thức cao mà tin sâu Phật pháp, dốc lòng hoằng dương chánh pháp thì đây là người khá đặc biệt, đáng kính phục, họ sẽ làm lợi lạc vô biên cho chúng sanh, công đức vô lượng.

Xin thưa chư vị, muốn được giải thoát chúng ta phải đi cho vững, phải tin cho vững vào Phật pháp. Niềm tin vững sẽ cứu chúng ta thoát qua tất cả ách khổ. Niềm tin phải

vững vàng, tin đúng chánh pháp, đừng tin vào tâm ý của chính mình. Phật dạy “*Y trí bất y thức*”. Ý nghĩ của riêng mình đều thuộc về tình chấp thế gian, không dễ gì đúng với chánh pháp, khó giúp được cho mình con đường giải thoát tâm linh. Trí là gì? Là lý trí, là chân lý. Nói thẳng thắn cho dễ hiểu hơn, chính là Thánh Hiệu “A-Di-Đà Phật”. Niệm “A-Di-Đà Phật” là niệm thẳng Chơn-Tâm, đi thẳng về Chơn-Tâm để “Minh-Tâm Kiến-Tánh”, trí huệ từ đó sẽ khai mở.

Vì thế, nghiên cứu nhiều Pháp Hộ-Niệm khác nhau là do tâm ý mê lung, vô định hướng, thì sự hộ niệm cũng mê lung chứ không phải theo đúng chánh pháp của Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh. Người đã vững Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh rồi nhất định sẽ có lời khai thị vững vàng: “*Bác Chín ơi! Tất cả mọi cảnh giới gì hiện ra trong lúc này đều là giả huyền, không thực! Đừng để ý tới, đừng lo, đừng sợ, đừng nghĩ tới nhé. Bác chỉ nhiếp tâm vào tôn ảnh A-Di-Đà Phật mà niệm nhé...*”.

Cảnh giới được chia làm hai, đúng hay sai đã được xác định rõ rệt, giúp cho tâm người bệnh định lại, không còn mê lung nữa. Một là, nếu không phải là A-Di-Đà Phật thì không để tâm tới. Hai là, Đức A-Di-Đà Phật hiện ra thì an tâm theo Ngài đi vãng sanh. Như vậy dầu là hình ảnh Ma Quỷ, hay Phật Bồ-Tát nào khác hiện ra với quang minh sáng ngời đi nữa, thì người bệnh vẫn im lặng không theo. Rõ ràng tâm họ đã định, chỉ chờ A-Di-Đà Phật hiện đến

theo Ngài đi vãng sanh. Nếu một người vững tâm như vậy, thì được 25 vị Bồ-Tát gia trì liền.

Khai thị là như vậy, chứ không phải nói pháp cao đạo diệu cho người sắp chết nghe. “*Bác Chín ơi!... Tại sao đến giờ này sau mười mấy tiếng đồng hồ rồi mà chưa đi vãng sanh vậy? Vì thương con nhớ cháu phải không? Vì chạy theo những cảnh giới lạ mà hoang mang vô định phải không? Vì nhớ đến tiền bạc phải không?... Hương Linh ơi!... Tất cả đều là huyền mộng, vô thực. Mau mau định tâm lại nhìn tôn ảnh A-Di-Đà Phật, niệm A-Di-Đà Phật, chỉ chờ theo A-Di-Đà Phật đi vãng sanh...*”.

Nếu thành tâm tin tưởng, Tín-Nguyên-Hạnh quy tụ lại thì A-Di-Đà Phật sẽ lai nghênh tiếp dẫn. Rõ ràng người hộ niệm hướng dẫn cho người bệnh xác định tâm ý, không còn mê lung. Định được tâm, thực hiện đúng pháp, cơ duyên này họ đi về thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Mười niệm một niệm tất sanh, chính Pháp Hộ-Niệm đã giúp cho người hạ căn sơ cơ thực hiện chính xác và đúng lúc đạo lý “Nhất thiết duy tâm tạo”, họ đã vượt qua tất cả mọi nghiệp chướng để vãng sanh thành đạo.

Nghiệp chướng đang ở đâu vậy? Ở sát bên cạnh, ở ngay trong tâm. Lúc sắp chết người ta đang đối diện với nghiệp báo trùng trùng. Cảnh giới giả huyền đang bao vây cài bẫy, nếu người hộ niệm sơ ý dẫn dắt họ vào những cảnh giới đó thì nhất định họ sẽ lún sâu vào trong đó, làm sao có

thể hóa giải được? Pháp Hộ-Niệm dạy cho chúng ta nhắc nhở người ra đi phải buông hết tất cả mọi thứ xuống, chỉ nhiếp tâm niệm A-Di-Đà Phật. Tin tưởng vững vàng, tâm lực mạnh mẽ sẽ giúp họ vượt qua mọi cảnh giới hiểm nguy, an nhiên vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Nhờ vậy mà có rất nhiều người đã an tịnh mỉm cười đi vãng sanh vậy.

Pháp Hộ-Niệm vi diệu bất khả tư nghì, quá tuyệt vời, hợp với căn cơ của hàng phàm phu. Vì cụ thể, thiết thực, ứng hợp với từng người mà từng ngày đã cứu người vãng sanh thành đạo.

Mong chư vị tin tưởng mà đi cho vững nhé.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 233)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A Di Đà Phật.

Người hộ niệm cần chú ý những điểm gì đây? Xin mở trang 93.

Câu 1(h): Cảnh giới huyền hóa vô cùng, người hộ niệm vãng sanh mà nghiên cứu không chánh, không thẳng rất dễ bị phân tâm, hoài nghi, rối loạn.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Đặc biệt là Pháp Niệm-Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, Phật luôn luôn dạy phải chuyên nhất, đi thẳng, đi chánh, đi tắt, không nên đi xéo xéo, không nên đi lung tung. Đi lung tung thì trong kinh Vô-Lượng-Thọ Phật gọi là “*Bất-Định Tu*”, đi xéo xéo Phật gọi là “*Tà-Định Tu*”, đi thẳng tắt một đường niệm Phật cầu vãng sanh Phật gọi là “*Chánh-Định Tu*”. Tu pháp

môn nào phải đi thật đúng pháp môn đó, có “*Chánh-Định*” mới có cơ hội thành tựu. Pháp Hộ-Niệm rất chú trọng về chuyên nhất, trong kinh Vô-Lượng-Thọ Phật dạy rất nhiều lần lời này: “*Nhất hướng chuyên niệm A-Di-Đà Phật, cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc*”.

Có người hỏi rằng, tại sao nhiều kinh Phật không nói về Tây-Phương Cực-Lạc? Xin trả lời rằng, cõi Tây-Phương Cực-Lạc do Đức A-Di-Đà Phật thành lập mới 10 kiếp qua, trong khi nhiều kinh Đức Bổn Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật nói đến quá khứ vô lượng kiếp. Ví dụ như kinh Địa-Tạng Bồ Đề Vương, Phật nói từ thời của Đức Phật Giác-Hoa-Định Tự-Tại-Vương Như-Lai, ở vô lượng kiếp về trước chứ không phải bây giờ. Vị Bà-la-môn nữ, là tiền thân của Địa-Tạng Vương Bồ-Tát, không khuyên mẹ niệm A-Di-Đà Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc, vì lúc đó Pháp-Tạng Tỳ-kheo chưa thành Phật, chưa có Tây-Phương Cực-Lạc. Tây-Phương Cực Lạc là quốc độ do A-Di-Đà Phật mới thành lập cách đây chỉ mười kiếp mà thôi, còn về vô lượng kiếp về trước có những vị Phật khác.

Hầu hết các quốc độ đều đã có trước, có uế độ, có tịnh độ, có khổ, có sướng, có sanh tử luân hồi. Thấy cảnh khổ đọa lạc đó, chư Phật thị hiện đến cứu độ chúng sanh giải thoát cảnh khổ nạn. Còn Tây-Phương Cực-Lạc do chính Đức A-Di-Đà Phật thành lập, là quốc độ có Phật trước, Ngài loại bỏ tất cả cảnh khổ, chọn lấy những ưu điểm của tất cả quốc độ trên mười phương pháp giới mà xây dựng ra,

nên Tây-Phương Cực-Lạc chỉ có thanh tịnh an vui, không có chư ách khổ. Cõi Tây-Phương Cực-Lạc của Đức Hóa Chủ A-Di-Đà Phật là một tân quốc, một quốc độ rất mới, nơi kết tinh tất cả những ưu việt nhất trong mười phương pháp giới chư Phật mà hình thành lên.

Thời này là thời độ sanh của Đức A-Di-Đà Phật trên mười phương pháp giới, tiếp dẫn chúng sanh về nước Cực-Lạc để thành tựu đạo quả. Nay chúng ta muốn vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì chuyên niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh là đúng với chánh pháp vậy.

Cho nên, trong nhiều kinh điển Đức Bổn Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật không nói về cõi Tây-Phương Cực-Lạc, vì Ngài đang thuyết về các thời rất xa xưa, ở thời nào thì chúng sanh niệm vị Phật đang độ sanh thời đó mới được nhiều lợi lạc. Ví dụ, như trong kinh Địa-Tạng, vị nữ Bà-La-Môn giáo muốn cứu mẹ thì phải thành tâm niệm danh hiệu của Đức Giác-Hoa Định Tự-Tại Vương Như-Lai, tại vì thời đó là thời của Đức Như-Lai này. Cũng như Pháp-Tạng Tỳ Kheo sinh ra trong thời độ sanh của Thế Tự-Tại Vương Như-Lai thì phải niệm Thế-Tự-Tại Vương Như-Lai. Còn thời này là thời độ sanh của Đức A-Di-Đà Phật, thì chúng ta phải niệm A-Di-Đà Phật cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc cho hợp với đại nguyện của A-Di-Đà Phật thì chúng ta sẽ được vãng sanh thành tựu đạo quả.

Xin chư vị nhớ cho, Đức A-Di-Đà Phật là Phật hiện

tại, chứ không phải Phật quá khứ như nhiều người đã hiểu lầm. Trong kinh có nói: “*Kim hiện tại thuyết pháp*”, có nghĩa là Đức A-Di-Đà Phật hiện đang thuyết pháp tại cõi Tây-Phương Cực-Lạc. Còn ở cõi Ta-Bà này Đức Bồn Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật đã thị hiện nhập niết-bàn rồi.

Nghiên cứu kinh phải cẩn thận, nếu không nắm vững dễ sinh ra hiểu lầm. Có những cảnh giới cách đây tới vô lượng kiếp chứ không phải thời này. Ví dụ, như trong kinh Địa-Tạng Bồn Nguyên Vương, thời của vị nữ Quang-Mục niệm Phật để cứu mẹ là niệm đức Thanh-Tĩnh Liên-Hoa-Mục Như-Lai, là một vị cô Phật có từ trong vô lượng kiếp quá khứ rồi. Lúc đó Pháp-Tạng Tỳ Kheo chưa thành Phật. Xin chư vị nhớ điều này.

Có người nghiên cứu mà sơ suất nên đâm ra phân vân, rồi hồ nghi hỏi rằng tại sao Tây-Phương Cực-Lạc tốt đẹp thù thắng nhất mà ngài nữ Quang-Mục không niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh, không khuyên mẹ niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh, mà chăm lo xây tượng, cúng dường, làm phước để hồi hướng cầu cho mẹ mình thoát khỏi địa ngục. Mẹ của Ngài nhờ phước báu này mà thoát khỏi địa ngục, sinh trở lại làm người trong nhà hạ tiện, lại còn yếu tử mới 13 tuổi thì chết?

Cảnh giới quá mong huân, nếu nghiên cứu kinh điển không cẩn thận có thể bị hiểu lầm, nếu tâm không vững hoặc thiếu sáng suốt có thể bị rối là như vậy. Người hộ

niệm vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc mà nghiên cứu nhiều đường khác, rồi đem khai thị cho người bệnh dễ dàng đưa đến tình trạng mộng lung, làm cho người bệnh rối loạn mà mất vãng sanh vậy.

Câu 1(i): Tập loạn là sự đại kỵ của Pháp Niệm-Phật. Dem sự tập loạn mà hộ niệm thì không thể giúp người bệnh vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc được.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Tông chỉ của Pháp Niệm-Phật là Tín-Nguyện-Hạnh. Dựa vào tông chỉ này chúng ta biết rõ ba điều đại kỵ:

Thứ nhất là hoài nghi: Khi nghiên cứu rộng, gặp nhiều cảnh giới lạ. Cảnh giới này khác cảnh giới kia, nhiều lúc đối nghịch nhau... từ đó mà hoài nghi. Tại sao trong Phật giáo có nhiều pháp môn, pháp nào cũng có sự vi diệu cả mà mình chỉ tu pháp này bỏ pháp kia? Từ đó sinh ra hoang mang hoài nghi.

Đã sinh tâm hoài nghi thì phạm vào điều cấm kỵ thứ nhất của Pháp Niệm-Phật. Hoài nghi là một đại kỵ. Tất cả sự thành tựu của người niệm Phật khơi nguồn từ niềm tin. Tín tâm quan trọng hàng đầu. Người không có niềm tin thì thôi chịu thua. Thật tâm tin tưởng thì mới có thể thành đạt. Không có tín tâm thì tâm không thành, hoặc là tà tín, hoặc là phân tâm, nhất định bị thất bại. Người hộ niệm dùng cái phân vân, hoài nghi mà hướng dẫn lung tung thì người bệnh đi đâu đây? Nhất định bị thất bại vậy.

Thứ hai là xen tạp: Xen tạp là một đại kỵ. Xen tạp cũng từ thiếu tín tâm mà sinh ra. Tu xen tạp là thiếu chỗ định, không có đường nào nhất định. Hôm nay thì muốn về Tây-Phương Cực-Lạc, ngày mai thì muốn có chút phước là tốt rồi, ngày một thì muốn sống lại đây càng lâu càng hay... Đi không có đường, về không có đích thì đường vắng sanh tự nhiên bị bít lối. Hòa thượng Tịnh-Không nói rằng, xen tạp là đại kỵ trong đại kỵ. Người hộ niệm đem nhiều hướng đi khác nhau giảng giải cho người bệnh thì đưa họ tới chỗ xen tạp ngay trong giây phút xả bỏ báo thân, nhất định sẽ làm cho họ mất vắng sanh. Vậy thì, người hộ niệm phải nắm cho vững quy tắc hộ niệm, nhất định phải nhắc nhở người bệnh chuyên nhất nhiếp tâm niệm Phật cầu vắng sanh, không được sơ ý xen tạp vậy.

Thứ ba là gián đoạn: Xin thưa với chư vị, gián đoạn cũng chính vì niềm tin yếu mà ra. Có nghĩa, là hôm nay mình muốn vắng sanh nên niệm Phật, ngày mai mình muốn tìm cách phá nghiệp mới an tâm, ngày một mình muốn cầu xin Thần Linh bỏ báo phước lành, v.v... Tu hành không có đường nhất định chính là xen tạp. Xen tạp chính là gián đoạn đường tu niệm Phật vắng sanh.

Chính cái tâm không có định hướng, chuyển đổi từ mục đích này qua mục đích khác là sự gián đoạn, chứ còn vấn đề lo làm lung để sinh sống, thì sự gián đoạn vì bận công ăn việc làm ai cũng phải có. Sự gián đoạn này không quá

quan trọng, chỉ ảnh hưởng về mặt công phu, chứ không phải là điều kỵ của người niệm Phật.

Tóm lại, “*Sự-Gián-Đoạn*” không đáng ngại lắm, chỉ có “*Lý-Gián-Đoạn*” mới là điều cần tránh đối với người muốn vắng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. “*Lý-Gián-Đoạn*” là nói về cái tâm không có chủ định, đường tu hành mông lung, chẳng khác như người nay đi tới, mai đi lui, một đi ngang... rốt cuộc rồi không biết sẽ đi về đâu! Tất cả chỉ vì không có tín tâm, không có chánh tín vậy.

Mong chư vị cần chủ tâm nghiên cứu cho thẳng, nghiên cứu cho chánh, đừng nên nghiên cứu nhiều đường quá mà sinh ra hoài nghi, bất định dẫn tới sự thất bại vậy.

Câu 1(j): Phải tinh tấn niệm Phật tu hành, chứ không phải chỉ nhờ hộ niệm mà lơ là công phu niệm Phật.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Thật đúng đấy. Có nhiều người nói rằng không chịu lo tu hành, cứ chờ sắp chết rồi hộ niệm vắng sanh, đâu có chuyện lạ lùng vậy? Đúng đấy, không chịu tu hành, chỉ chờ chết rồi nhờ hộ niệm là sai lầm vậy. Nhưng có người lại định nghĩa hộ niệm là nằm chờ sắp chết rồi mời người tới niệm Phật để vắng sanh, thì đây là một ý niệm vô cùng sai lầm!

Xin thưa với chư vị, thật ra những người khi hiểu thấu Pháp Hộ-Niệm rồi, thì họ tu hành tinh tấn hơn, thẳng tắt hơn so với lúc chưa biết về hộ niệm. Tại vì hộ niệm chính là pháp nêu ra những gì sơ suất cần phải bỏ, ví dụ tu hành

giải đãi là sơ suất - Phải bỏ! Lo nghĩ về tiền bạc, tham lam tiền bạc, cho tiền bạc là số một... - Phải bỏ! Pháp Hộ-Niệm dạy rằng, người tham tiền tham bạc, suốt đời lo làm tiền, sau cùng tâm dính chặt vào đó coi chừng chui vào hàng ngạ quỷ, hoặc sinh thành con vật gì đó để chui vào đồng tiền mà giữ, chứ không thể vãng sanh.

Pháp Hộ-Niệm dạy cho mình hãy bỏ những cái sơ suất đi. Đây chính là một pháp tu rõ rệt. Còn người tu chung chung, thỉnh thoảng tới chùa lạy Phật vài ba lạy, cầu xin lung tung... tưởng vậy là tu! Không đúng lắm đâu. Hay nói rõ hơn, đây là những cách tu còn nhiều sơ suất! Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh hướng dẫn cách tu cụ thể, thiết thực, bắt đầu ngay từ hôm nay phải chuyên tinh niệm Phật, phải có Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ. Thì Tín-Nguyện-Hạnh đầy đủ thật sự là một pháp tu. Pháp Hộ-Niệm dạy mình đường tu tập vững vàng để vãng sanh, chứ không được mơ hồ nữa, chứ không phải chỉ là sự hỗ trợ khi sắp chết đâu.

Người không biết về hộ niệm, tưởng hộ niệm là nằm chờ chết rồi mời người ta đến niệm “A-Di-Đà Phật, A-Di-Đà Phật...” là xong. Ý nghĩ này quá sai lầm, tự mình đánh mất cơ hội thành đạo từ một pháp đại cứu tinh cho hàng phàm phu. Thật ra, hộ niệm chính là pháp tu cụ thể giúp cho mình thực hiện tông chỉ Pháp Niệm-Phật một cách toàn vẹn nhất đấy. Pháp Hộ-Niệm giúp cho mình biết được điều gì mình yếu, điều gì mình mạnh, biết được ưu điểm của mình để phát triển, biết được khuyết điểm mà lo tu sửa,

để khi nằm xuống tránh được những điều rối rắm, thực hiện được chánh niệm để vãng sanh.

Cho nên, khi hộ niệm chúng ta nói: “*Bác ơi! Đến giờ phút này đừng cất giữ tiền bạc nữa nhé...*”, thì chính ta bây giờ cũng bắt đầu đàm bạc về tiền tài của cải đi. “*Bác ơi! Ganh ghét người đó làm chi mà mình bị vướng nạn...*”, thì bây giờ chính mình phải bỏ những thứ đồ kỵ cạnh tranh này ra. “*Bác ơi! Căn nhà này trước sau gì mình cũng phải bỏ mà đi...*”, thì bây giờ chính mình đừng chấp vào căn nhà này nữa. Cái Niệm Phật Đường này, cái Ngôi Chùa đó... trước sau gì cũng phải có ngày lìa xa. Pháp Hộ-Niệm dạy mình phải buông cho hết để vãng sanh vậy.

“*Bác ơi! Mình chuẩn bị vãng sanh rồi, thì còn lo sợ gì về bệnh nữa...*”, nếu người cứ lo sợ bệnh, tâm dính vào căn bệnh thì kẹt vô cùng. Pháp Hộ-Niệm dạy mình không thêm sợ bệnh nữa để được tự tại trước bệnh khổ. “*Bác ơi! Bác tha thiết cầu xin vãng sanh, thì sợ chi cái chết của xác thân này...*”, thì lúc mình sắp xả bỏ báo thân đâu còn sợ chết nữa. Rõ ràng đây là một pháp tu rất cụ thể, vững vàng, thiết thực, chứ không mơ hồ lung. Chính Pháp Hộ-Niệm dạy cho mình cụ thể từng điểm từng điểm. Thật sự đúng là một pháp đại tu, tu từ bây giờ để cho đến ngày xả bỏ báo thân tự mình biết hóa gỡ tất cả những ách nạn cho chính mình, chứ không còn mập mờ như trước nữa. Quả thật Pháp Hộ-Niệm tuy đơn giản mà tối vi diệu vậy.

Câu 1(k): Mỗi thành viên phải đóng lệ phí hộ niệm đầy đủ cho ban hộ niệm.

Đúng hay sai? - [Sai]. Quá sai rồi! Xin thẳng thắn nói rằng, không đóng một đồng lệ phí nào cả. Người hộ niệm đã hy sinh quá lớn rồi, đã bỏ công sức ra ngồi bên cạnh người bệnh thâu đêm suốt sáng để hộ niệm không dám nhận một đồng của ai, thì tại sao còn bắt họ phải đóng lệ phí nữa? Hãy lo đốc lòng giúp người thoát nạn, vãng sanh thành Phật là điều cao quý đến cùng cực rồi, cần chi phải quyen góp mua một lẵng hoa điều tang mà thành ra cái lệ phải đi hóa duyên?

Dựa vào quy luật này nên Niệm Phật Đường chúng ta tuyệt đối không bao giờ mở lời gây quỹ về bất cứ điều gì. Có nhiều dùng nhiều, có ít dùng ít. Có tiền xây kang trang, không có tiền thì một phòng nhỏ đủ rồi. Nhất định không hóa duyên, không gây quỹ gì cả. Ngay như việc ấn tống những quyển sách này cũng không có lệ vận động tịnh tài. Tất cả đều tùy duyên, hễ có duyên thì nó được in ra thành sách, không có duyên thì cứ để nó nằm im trong computer vậy. Chư vị để ý một chút sẽ thấy, tất cả những tập tọa đàm của Diệu Âm không bao giờ có mục “*Phương Danh Ấn Tống*”, không bao giờ có lời tri ân riêng, không bao giờ hồi hướng riêng cho một vị nào.

Xin hãy lập hạnh âm thầm tu phước huệ thì mới thực

sự lợi lạc cho chúng sanh, lợi lạc cho chính mình. Tu hành hãy nhớ hạnh ba-la-mật thì mới có thể viên mãn.

Người chân thực phát tâm hộ niệm cho người vãng sanh là thực hiện hạnh đại ba-la-mật, cứu người cứu ta cùng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thành tựu đạo quả vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 234)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin mở trang 93. *Câu 1(l): Không được nhận tiền thù lao hay quà cáp trả ơn cho việc hộ niệm.*

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Hộ niệm mà nhận tiền thù lao thì giống như một hình thức buôn bán, làm ăn. Chư Tổ cấm việc nhận tiền thù lao. Các Đạo Tràng lớn rất cần tịnh tài để sinh hoạt thì mới cần đến thùng “Tùy Hỷ Công Đức” để đại chúng tùy hỷ cúng dường, tu phước, còn người hộ niệm phát tâm hộ niệm rồi về không nên nhận tiền của đại chúng. Quà cáp trả ơn cho việc hộ niệm, cũng không nên nhận.

Cũng nên chú ý điểm này, nếu gia đình cảm bì thư đến đền ơn đáp nghĩa cho việc hộ niệm, thì nhất định ban hộ

niệm không được nhận. Nhưng trước đây có một trường hợp, có một vị mạnh thường quân phát tâm yểm trợ cho ban hộ niệm đó một chiếc xe và chu cấp luôn một người tài xế cùng chi phí xăng dầu để dùng làm phương tiện cho ban hộ niệm đi hộ niệm. Ban hộ niệm đó liên lạc hỏi Diệu Âm rằng, có nên nhận không? Diệu Âm trả lời nên nhận. Tại sao vậy? Vì vị này không phải là người của gia đình bệnh nhân đem tiền tới với mục đích trả thù lao hay đền ơn đáp nghĩa cho việc hộ niệm, mà đây chính là sự phát tâm vì đạo pháp mà cúng dường, họ mong muốn cho Pháp Hộ-Niệm phát triển tốt đẹp, muốn cho công việc hộ niệm được thuận lợi hầu giúp được nhiều người vãng sanh.

Trong thời gian qua có nhiều vị phát tâm làm máy tọa đàm, ấn tống tài liệu hộ niệm, phổ biến pháp Phật, thiết lập hệ thống zoom để thực hiện chương trình “Thế Giới Hộ Niệm” trực tuyến qua mạng Internet, yểm trợ khắp nơi về máy móc, TV, hệ thống kết nối zoom, v.v... Tất cả những sự phát tâm này quá cao quý, đáng tán thán, giúp lan tỏa Pháp Hộ-Niệm đến với đại chúng, gieo duyên cho nhiều người biết đến Pháp Hộ-Niệm để được vãng sanh, chứ hoàn toàn không phải là sự trả ơn cho ban hộ niệm nào. Các vị đó đã và đang phát tâm cúng dường bố thí rất “Ba-la-Mật”, nghĩa là, nói rõ hơn, làm trong tinh thần “Vô Kỳ, Vô Công, Vô Danh” thật đáng tán thán. Công đức vô lượng.

Cho nên xin chư vị cần quán xét rõ ràng minh bạch về vấn đề này để tránh sự hiểu lầm đáng tiếc. Ở Việt Nam có

nhiều ban hộ niệm phát tâm làm đạo và thường gặp phải khá nhiều khó khăn, có khi một chiếc xe Honda chở đến năm người đi hộ niệm. Một vị kia, là thành viên trong một ban hộ niệm, có một thửa đất mà hai vợ chồng làm lụng vất vả cả đời mới mua được, nay gặp Pháp Hộ-Niệm vì diệu quá, mới quyết định bán đất chia đôi, một nửa dành cho vợ làm ăn trang trải việc kinh doanh, còn một nửa thì mua một chiếc xe con để yểm trợ cho ban hộ niệm và tự anh làm tài xế đón đưa người đi hộ niệm. Một chiếc xe 7 chỗ ngồi mà có khi chở đến trên 20 người. Anh ta nói, có lần bị công an giao thông chặn lại, Phải mất gần 30 phút mới đưa được mọi người ra khỏi xe.

- *Mấy người đi đâu mà chở nhau như chở cá vậy?*

- *Dạ... Chúng tôi đi hộ niệm!...*

Các vị công an nghe nói không nhịn được cười! Đành lắc đầu hết ý kiến nổi! Sau cùng, thôi đành thông cảm, cảnh cáo, rồi cho đi luôn.

Có một vấn đề khác cần phải suy xét cẩn thận trước khi đánh giá người hộ niệm. Ví dụ như có người hộ niệm kia ở thành phố Hồ Chí Minh được mời ra Hà Nội để hộ niệm. Người hộ niệm này điện thoại tới hỏi, bây giờ tôi muốn đi nhưng không có tiền để đi thì làm sao? Diệu Âm trả lời, hãy khuyên gia đình nên mời một ban hộ niệm ở gần đó, hoặc giả nếu mình biết một ban hộ niệm nào gần đó thì giới thiệu cho họ, tại vì chính mình không có khả năng về tài chánh để đi xa như vậy...

Chư vị nghĩ thử, nhiều người hộ niệm gặp khá nhiều khó khăn, họ đâu có thể mua vé máy bay để đi xa hộ niệm được. Trường hợp này, nếu gia đình quyết lòng mời, thì phải tạo phương tiện cho họ đi từ Sài Gòn ra Hà Nội để hộ niệm, chứ biết làm sao hơn? Đây hoàn toàn không phải là chuyện thù lao.

Có nhiều người đã phát tâm đi hộ niệm, họ chấp nhận một sự hy sinh rất tội nghiệp để đi làm đạo. Nhiều lúc đường xa, trời mưa lụt nước dâng tràn bờ... vậy mà họ cùng nhau chèo xuồng, lội sinh, dầm mưa... áo quần ướt đẫm để đi hộ niệm. Lại nữa, có lần họ sợ làm phiền gia chủ nên đem gạo, tương, chao... theo để tự nấu ăn, gạo bị ướt, tới nơi cơm chưa kịp nấu mà gạo đã sinh rồi!... Thực sự có nhiều điều quá khó khăn! Sự phát tâm quá cao quý! Tinh thần quá tuyệt vời! Đáng kính trọng thay cho những người phát tâm đi hộ niệm vậy.

Câu 1(m): Mục đích hộ niệm là giúp người vãng sanh, hoàn toàn không liên quan tới chuyện tiền bạc.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Có ban hộ niệm đặt ra lệ thành viên hộ niệm cần đóng tiền quỹ, dù rất ít như đủ để mua được một vòng hoa phúng điếu. Nhưng xin thưa thẳng với chư vị hộ niệm rằng, nữ nào lại thu nhận đồng tiền của những người đã phát tâm chịu khổ quá nhiều rồi làm chi vậy?

Vậy thì, ban hộ niệm không nên có ban tài chánh, không có sổ sách thu chi tiền bạc. Người nào đó phát tâm yểm trợ tịnh tài tạo phương tiện cho ban hộ niệm đi hộ niệm, thì tự họ làm ban tài chánh luôn, tự họ tính toán lấy, riêng ban hộ niệm không nên kêu gọi đóng góp tiền bạc gì cả. Hễ có tiền nhiều sinh hoạt mạnh, có tiền ít sinh hoạt yếu, không có phương tiện thì lo niệm Phật tu hành. Ban hộ niệm hãy lấy tinh thần “Ba-la-mật” làm đạo. Chân thực làm chánh pháp thì có chư Phật Bồ-Tát gia trì, Hộ-Pháp giúp đỡ. Xin đừng tính toán kỹ quá mà sai pháp...

Xin thưa với chư vị, người hộ niệm đã không nhận thù lao gì cả, thì không thể đòi hỏi họ phải chi phí gì khác, đâu là góp chút tiền mua một bó hoa phúng điệu. Hộ niệm cho người vãng sanh là quý nhất trên đời, công đức vô lượng rồi, cần lẽ mẽ làm chi những điều khác. Nếu ban hộ niệm sơ ý lập ra cái lệ đóng góp tiền bạc, thì những người nghèo khổ sẽ mất cái duyên hộ niệm, và sự phát tâm hộ niệm cũng dễ biến màu. Vì thế, ban hộ niệm không kêu gọi bất cứ việc gì liên quan đến tiền bạc là tốt nhất vậy.

Có một trường hợp xảy ra như thế này, người ta đi hộ niệm mà đến nổi một cái xe đạp cũng không có đi. Một chiếc xe đạp mà người ta buộc cây làm giàn chõ đến năm người đi hộ niệm. Những trường hợp đặc biệt này ở Việt Nam mới có, chứ ở nước ngoài bao giờ mới thấy được chuyện vui này đâu. Thấy vậy, có vị kia đã phát tâm tìm mua những chiếc xe honda cũ rẻ tiền, rồi sửa chữa lại để

biếu tặng các ban hộ niệm làm phương tiện di chuyển. Đây là những phát tâm riêng để hộ pháp cho người hộ niệm. Sự phát tâm này thực tế và cao quý, xin các ban hộ niệm cũng không nên e ngại, hãy hoan hỷ đón nhận để gieo duyên lành cho người phát tâm và có được phương tiện làm đạo tốt hơn.

Ngoài việc tự phát tâm riêng của cá nhân, ban hộ niệm nhất định không nên liên quan đến vấn đề tiền bạc. Nếu một ban hộ niệm nào dính líu đến tiền bạc, thì xin thưa thẳng rằng, không còn đúng với chánh pháp nữa vậy.

Câu 1(n): Khi tham gia hộ niệm không được tự ý thêm bớt, phan duyên.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Tự động thêm vào bớt ra đổi với pháp Phật là điều cấm kỵ, phải tránh. Ví dụ có ban hộ niệm ra quy định là trước khi hộ niệm cần phải tụng kinh Địa-Tạng một vài tuần hay một vài biến rồi mới bắt đầu cuộc hộ niệm. Đây là tự người hộ niệm thêm vào chứ Pháp Hộ-Niệm không đòi hỏi đến. Có ban hộ niệm đưa ra quy luật là trước khi hộ niệm phải lập đàn sám hối cho người bệnh hai ba ngày rồi mới hộ niệm. Đây là tự họ thêm vào chứ Pháp Hộ-Niệm không đòi hỏi như vậy. Có ban hộ niệm lập ra cái lệ là trước khi hộ niệm phải lập đàn cúng thí thực cho các vị cô hồn, chúng đặng vong linh rồi mới hộ niệm. Đây cũng là tự ban hộ niệm đó thêm vào vậy.

Điều này đúng hay sai, chúng ta không được quyền lấy

tình thức của mình để quyết định. Mà phải nói rằng, chư Tổ không dạy như vậy thì không được tự động thêm vào, Phật không dạy thì chúng ta không được tự ý làm. Nếu người hộ niệm sơ ý thêm bớt tùy tiện, thì Pháp Hộ-Niệm sẽ bị xen tạp, không còn đúng chánh pháp nữa, rất dễ nhanh chóng bị mai một. Xin nhớ kỹ điều này.

Thực ra Pháp Hộ-Niệm đầu tiên vô cùng đơn giản, chuyên nhất đưa người có duyên vãng sanh thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc. Nếu hành sự bất cẩn sẽ mất hiệu lực của pháp đại cứu tinh vậy.

Pháp Hộ-Niệm là phương thức thực hành chính xác, cụ thể Pháp Niệm-Phật. Pháp Niệm-Phật rất kỵ sự xen tạp. Người hộ niệm không hiểu thấu quy tắc này, cứ thấy cái gì hay hay đưa vào, thấy cái gì khó khó bỏ ra. Đưa vào, bỏ ra... làm cho pháp của Phật rơi vào tình trạng mạt pháp, không còn là chánh pháp nữa, người học Phật sau này không biết đâu để nương tựa để thành tựu. Nhất định không được sơ ý.

Ví dụ cụ thể, như tụng kinh Địa-Tạng tốt hay xấu? Đọc tụng kinh điển của Phật không ai dám nói xấu. Nhưng đưa chương trình này vào Pháp Hộ-Niệm thì không hợp với tông chỉ “*Đời Nghiệp Vãng Sanh*”. Nếu khi đi hộ niệm, gặp một người mà thường ngày họ tụng kinh Địa-Tạng cầu giải nghiệp, họ tha thiết muốn tụng kinh này, thì dặn gia đình thỉnh mời chư Tăng Ni tới tụng vài biến cho họ an lòng, và sau đó khuyên họ đem tất cả công đức tụng kinh

này hồi hướng về Tây-Phương Cực-Lạc, rồi bắt đầu niệm Phật cầu vãng sanh thì mới được vãng sanh. Nếu cuộc hộ niệm có quay phim, thì trong video chư vị cần giải thích rõ ràng rằng, đây chỉ là sự uyển chuyển, chứ không nên mập mờ mà biến thành cái lệ xen tạp về sau.

Một ví dụ khác cũng thường xảy ra, có những ban hộ niệm tự động đưa ra quy luật phải tụng Chú Đại-Bì để giải nghiệp trước, rồi mới khởi sự hộ niệm. Quy luật này cũng tự ban hộ niệm đó đưa ra, chứ Pháp Hộ-Niệm không đòi hỏi. Chỉ vì niềm tin không đủ nên đã vay mượn nhiều thứ mà bị xen tạp, một đại kỵ của Pháp Niệm Phật.

Trì Chú để diệt nghiệp là điều tốt, nhưng căn cơ người phạm phu làm sao diệt đoạn nổi nghiệp chướng? Một người bình thường tu suốt đời cũng không diệt nghiệp nổi, thì giờ này họ đã mang trọng bệnh, thân thể kiệt quệ, tinh thần suy yếu mê mệt rồi, mà lại còn chỉ bày cho họ pháp diệt nghiệp thì quả là sơ suất lắm vậy! Vì không vững lý đạo, tự làm theo ý nghĩ riêng tư của mình mà làm lạc mất tông chỉ của Pháp Niệm-Phật, làm lệch mất pháp “*Đời Nghiệp Vãng Sanh*”, khiến tâm hồn người bệnh vướng chặt vào nghiệp chướng thì làm sao vãng sanh được?

Muốn phá nghiệp là đi ngược về quá khứ để phá. Muốn vãng sanh, thì Tín-Nguyên-Hạnh phải đầy đủ để “*đời nghiệp*” đi thẳng về cõi Cực-Lạc. Hai hướng khác nhau. Vậy thì hộ niệm phải hướng dẫn người bệnh niệm thành

tâm niệm câu Phật hiệu cầu vãng sanh là chính xác. Nếu người hộ niệm sơ ý, hướng dẫn hàng hai khiến cho tâm hồn người bệnh chao đảo thì dễ mất vãng sanh vậy.

Như vậy, tụng Chú Đại-Bi đúng hay sai? Chúng ta không thể đơn giản nói “Đúng” hay “Sai” khi đọc tụng Kinh và Chú của Phật được, mà phải tương ứng với trường hợp nào thì mới phán quyết chính xác. Một người tu tự lực, “*Đoạn Hoặc Chứng Chơn*” thì quyết lòng tiêu nghiệp để thoát ly sanh tử luân hồi là điều chính xác. Còn hộ niệm là ứng dụng pháp “*Đối Nghiệp Vãng Sanh*” giúp cho người bệnh vượt qua núi nghiệp đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc, phải giúp họ có đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh để vãng sanh. Nếu sơ ý hướng dẫn họ chui vào núi nghiệp để phá thì không còn chính xác nữa vậy.

Vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc là niệm Phật bằng ngang qua nghiệp chướng, đi thẳng về cõi Tịnh-Độ của Đức A-Di-Đà Phật, phải chuyên nhất niệm Phật cầu vãng sanh mới đúng với tông chỉ của pháp môn. Hộ niệm vãng sanh mà đọc tụng nhiều Kinh, Chú, Sám... thì trở thành một buổi công phu tu tập, chứ không phải là cuộc hộ niệm nữa. Xen tạp rất khó vãng sanh.

Đại-Thế-Chí Bồ-Tát dạy: “*Đô nhiếp lục căn, tịnh niệm tương kế, bất giả phương tiện, tự đắc tâm khai*”. Nghĩa là, hãy đóng tất cả sáu căn lại, thanh tịnh niệm câu A-Di-Đà Phật liên tục, không nhờ đến bất cứ một pháp phương tiện

nào khác, Chơn-Tâm Tự-Tánh tự khai mở. Tu hành pháp môn nào phải theo đúng lời Tổ, đúng kinh giáo, phải “*Y Pháp, Bất Y Nhân*”, thì mới tránh sự sai lạc.

Như vậy, nếu gặp một trường hợp đặc biệt chúng ta cũng có thể uyển chuyển, vui vẻ cho họ tụng một số biến Kinh hoặc Chú để họ an tâm, không còn lo lắng nữa. Nhưng liền sau đó khuyên họ phải quay về niệm Phật, an lòng tin tưởng niệm Phật cầu vãng sanh mới đúng với Pháp Hộ-Niệm. Nếu người bệnh quyết lòng lo cầu giải nghiệp thì không còn hợp với Pháp Hộ-Niệm nữa vậy.

Hiểu được quy tắc này, chúng ta không nên tùy tiện thêm bớt vào pháp Phật. Chư Tổ đều không cho phép tự động sửa đổi. Ấn Tổ, là Bồ-Tát Đại-Thế-Chí tái lai trong đời này, nghiêm cấm điều này. Ngài nói, chư vị thêm được thì người khác cũng thêm được. Ai cũng có thể thêm vào bớt ra thì chánh pháp không còn là chánh pháp nữa, mau chóng mất đi và sau cùng bị diệt pháp.

Mong chư vị hộ niệm phải hết sức cẩn thận, cần y giáo phụng hành, để Pháp Hộ-Niệm được lưu trụ dài lâu, cứu độ chúng sanh vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 235)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin tiếp tục nói về ban hộ niệm. Hôm trước chúng ta nói về thành viên ban hộ niệm, hôm nay nói về trưởng ban và phó ban hộ niệm cần biết nên làm gì. Mong chư vị thành viên trong ban hộ niệm cố gắng học hỏi và mạnh dạn phát tâm làm trưởng-phó ban. Làm trưởng-phó ban hộ niệm không khó, nhưng khó ở lòng chân thành. Khi chư vị chân thành tham gia hộ niệm, thì chư Thiên-Long Hộ-Pháp sẽ giúp đỡ cho chư vị, tự nhiên một thời gian sẽ có khả năng. Khả năng hộ niệm không phải ở chỗ nói hay nói giỏi, mà chính là biết rõ quy luật hộ niệm và tâm chân thật muốn giúp người vãng sanh. Có tâm thành này sẽ có cơ duyên làm trưởng-phó ban để điều hành các cuộc hộ niệm đưa người vãng sanh vậy. Mong chư vị phát tâm làm đạo.

Đầu tiên Diệu Âm xin tán thán mọi sự phát tâm phổ biến Pháp Hộ-Niệm. Một người phổ biến không bằng nhiều người phổ biến. Nhiều người cùng phổ biến thì Pháp Hộ-Niệm này sẽ được lan tỏa sâu rộng. Cầu mong cho Pháp Hộ-Niệm này được phát triển lớn mạnh, rộng rãi, để cơ duyên vãng sanh của đồng bào Việt Nam chúng ta càng thù thắng hơn.

Xin mở trang 94, vấn đề 2:

Những điều người trưởng và phó ban hộ niệm cần biết:

Câu 2(a): Trưởng phó ban hộ niệm được bình bầu bởi thành viên của ban hộ niệm.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Ví dụ như chủ nhật tuần sau chúng ta họp ban hộ niệm để bầu lại ban hộ niệm. Xin mời chư vị mạnh dạn đứng ra làm trưởng ban hộ niệm của chúng ta. Cố gắng phát tâm làm đạo lên nhé. Hồi giờ Diệu Âm làm nhiều quá rồi, bây giờ chư vị phải hy sinh một chút chứ. Đưa được một người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì công đức vô lượng vô biên, hơn hẳn mình làm việc thiện lành cả cuộc đời ở thế gian này, đúng không? Hãy ráng lên. Thật ra, làm trưởng-phó ban hộ niệm không phải khó, mà khó là chúng ta có dám mạnh dạn phát tâm làm đạo, dẫn thân cứu người hay không. Khi mới phát tâm làm đạo, thì thường thường đầu tiên có chút ít chướng ngại.

Nhưng sau một thời gian thì những chương ngại này lại trở thành kinh nghiệm, những bài học hữu ích cho chính mình. Tất cả sẽ là cái vốn quý báu của chư vị để giúp người, giúp mình vãng sanh thành đạo. Phát tâm chân thực làm đạo đi, rồi từ từ chư vị sẽ hoàn thành tốt trách nhiệm.

Tất cả các trưởng-phó ban hộ niệm ở khắp nơi đầu tiên ai ai cũng gặp phải những chương ngại, không chuyện này thì chuyện khác. Nhưng người kiên trì, nhẫn nại thì sau cùng đều có thể vượt qua. Tất cả chương ngại đều củng cố cho khả năng hộ niệm vững chắc vậy.

Xin nhớ rằng, phạm phu thì chương ngại là chuyện bình thường, ai cũng có lúc sơ suất. Đừng nên quá chấp vào sai sót ban đầu mà đánh giá cả một đời người. Không nên như vậy. Phải dành cho họ cái cơ hội để học hỏi, người nào cũng cần trải qua một số kinh nghiệm để thăng tiến. Đây là điều đương nhiên vậy.

Câu 2(b): Người trưởng-phó ban hộ niệm phải hiểu biết vững về Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ Tông.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Chắc chắn đây. Nói rõ ràng hơn, là cần phải hiểu biết vững vàng về Pháp Hộ-Niệm của Tịnh Độ Tông thì mới có thể giúp người vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, chứ không phải hiểu biết Pháp Hộ-Niệm của nhiều pháp môn mới vững vàng hộ niệm cho người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Mong chư vị cần nhớ điều này, mỗi pháp môn tu hành có một tông chỉ riêng, một đường lối tu tập riêng.

Khi nói đến vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc là nói thẳng đến tông chỉ của Pháp Môn Niệm-Phật của Tịnh-Độ Tông. Những pháp môn khác có cách tu tập khác, nhu cầu thành tựu khác. Nếu thực sự được thành tựu viên mãn thì cảnh giới tương đồng, nhưng khi còn đang tu tập thì vấn đề vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc không phải là mục đích duy nhất của tất cả các pháp môn.

Pháp môn có vô lượng, tu hành có vạn nẻo. Người tự lực tu chứng có thể tu tập dựa theo khả năng của mình. Ví dụ, có thể đoạn ác tu thiện tích lũy công đức, có thể “*đoạn hoặc chứng chơn*” vượt qua tam giới, có thể tu tích phước báu cầu sanh lên các cảnh trời, v.v... Những cách tu tập này cần trải qua nhiều đời nhiều kiếp, từng bước tiến lên, thời gian rất lâu dài mới có hy vọng thành tựu đạo quả. Còn người tu theo Pháp Môn Niệm-Phật là quyết lòng một đời này vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Trong kinh niệm Phật Ba-La-Mật, Phật dạy: “*vãng sanh tức là thành Phật*”. Rõ ràng tông chỉ mỗi pháp môn có sự khác nhau.

Một hành giả quyết thực hiện cho kỳ được tâm nguyện vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thì phải thực hiện đúng tông chỉ của Pháp Niệm-Phật. Hiểu cho thấu, hành cho đúng Pháp Hộ-Niệm của Tịnh-Độ Tông giúp cho từng người ở bất cứ căn cơ nào cũng có thể thực hiện chính xác tông chỉ này mà vãng sanh thành đạo. Đây là sự thực, đã có chứng minh cụ thể. Mong chư vị thấy rõ sự thù thắng này

để tinh thần vững vàng thẳng tiến, đừng phân vân, nhập nhằng, chao đảo.

Hộ niệm là phương pháp hướng dẫn cho chính người đó thực hiện đầy đủ Tín-Nguyện-Hạnh kịp thời để họ vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Người nào làm đúng chánh pháp, đúng tông chỉ của Tịnh-Độ Tông thì được vãng sanh, chứ không phải nhờ đến năng lực của người hộ niệm mà người bệnh được vãng sanh. Một người nào đó mà bảo rằng, tôi có năng lực tiếp dẫn chúng sanh, tôi có đạo pháp đưa người vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, thì lời nói này hoàn toàn không đúng với chánh pháp. Chính vì thế, rất nhiều lần chúng ta nhắc nhở nhau rằng, phải nghiên cứu cho đúng chánh pháp của Tịnh-Độ Tông để hộ niệm như lý như pháp, chứ không thể nghiên cứu đủ thứ rồi áp dụng mà tốt đâu. Áp dụng sai pháp đã tệ hại rồi, mà còn làm cho chúng sanh mơ hồ, lầm lạc, đáng trách lắm vậy.

Câu 2(c): Khai thị thường dành cho trưởng, phó ban hộ niệm hoặc chư vị Tăng-Ni biết Pháp Hộ-Niệm.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Đáp án này nói: “*chư Tăng-Ni biết Pháp Hộ-Niệm*”. Xin chú ý điều này. Nếu một vị Tăng-Ni chưa biết Pháp Hộ-Niệm mà mời các Ngài khai thị trong ca hộ niệm thì không chính xác. Cho nên, khai thị hộ niệm cần hợp với tông chỉ Pháp Niệm-Phật, hợp với đường vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc mới được. Chính vì thế, nắm vững quy tắc Pháp Hộ-Niệm vô cùng quan

trọng. Nếu trong buổi hộ niệm có một vị Tăng-Ni biết Pháp Hộ-Niệm là điều rất quý, chúng ta hãy mời quý Ngài khai thị. Nhờ đức độ và hình tướng của một vị xuất gia mà lời khai thị có thể ảnh hưởng mạnh hơn cư sĩ đồng tu.

Hòa Thượng Tịnh-Không nói rằng, cư sĩ đồng tu có thể hộ niệm khi một vị Pháp Sư tịch, nhắc nhở các Ngài niệm Phật là đúng. Nhưng với thân phận Phật tử chúng ta cũng cần nên giữ hạnh khiêm cung, kính lễ mới tốt. Nghĩa là, khi các Ngài cho phép, hoặc có di chúc rõ ràng nhờ đến chúng ta hộ niệm thì ban hộ niệm mới mạnh dạn đảm trách, còn không thì chúng ta cứ giữ đúng tâm chân thành niệm Phật cầu nguyện cho các Ngài được vãng sanh viên mãn là được.

Thực ra, bất cứ một người nào, dù có tu hành, nhưng chưa thực chứng thì đến lúc lâm chung vẫn có thể bị nhiều chướng nạn, rất cần sự hộ niệm hướng dẫn để được an toàn hơn vậy.

Cho nên, trong một buổi hộ niệm thông thường phần khai thị hướng dẫn chỉ dành cho các trưởng-phó ban hộ niệm, tại vì một khi đã nhận lãnh làm trưởng-phó ban hộ niệm thì những vị này phải lo nghiên cứu tường tận về Pháp Hộ-Niệm, phải nắm vững quy tắc hộ niệm, phải học hỏi cách khai thị hướng dẫn. Người trưởng-phó ban hộ niệm phải chú ý từng lời nói, từng cử chỉ, nghiên cứu nhiều vấn đề và chuẩn bị cái vốn khai thị trước, chứ không thể gặp

đâu nói đó, khai thị theo kiểu tùy hứng mà được. Nói cụ thể hơn: À!... Bà Sáu này đang thương nhớ đứa con út, bác Chín kia đang bị vướng về tiền bạc, Cô Mười nọ đang sợ chết, v.v... Người hộ niệm cần phải tìm hiểu trước để khai giải chính xác cho từng người một, chứ không phải khai thị một cách chung chung mà tốt đâu.

Một người chưa hiểu biết về hộ niệm, nếu tự động xen vào khai thị thì thường chỉ là những lời nói chung chung, nói suông suông, dù có hay ho gì đi nữa cũng khó có tác dụng tích cực. Khai thị tùy hứng thường dẫn dắt người ta đi lạc đường, khó được vắng sanh, mà còn dễ bị đọa lạc nữa đó.

Hôm trước có gia đình kia mời chúng ta cùng tham dự hộ niệm cho người thân của họ. Nhưng ở đó nhiều người khai thị quá! Người nào thích thì cứ tự nhiên vào hướng dẫn, người này hướng dẫn theo đường này, người kia hướng dẫn theo đường kia. Nhìn thấy vậy, nhưng mình không nói được, vì mình không phải người điều hành, nên cũng đành làm thỉnh chứ biết làm gì hơn! Rõ ràng, quy tắc hộ niệm không vững, làm cho người bệnh phiền não trùng trùng. Thấy điều khó khăn trước mắt, mình muốn đóng góp ý kiến, nhưng đóng góp không được. Thật tội nghiệp cho người bệnh quá vậy!

Để tránh tình trạng này, chỉ có những người đã theo dõi từ đầu, thường xuyên liên lạc với gia đình, điện thoại thăm

hỏi tình hình, người bệnh sợ cái gì, còn quyền luyện cái gì, còn vướng mắc điều gì... người hộ niệm đã chuẩn bị phương cách để hóa gỡ. Người bệnh này thích nói chậm một chút, người kia thích nói vui một chút, ông cụ nọ lằng tai cần nói lớn mới được, v.v... người đã chuẩn bị sẵn tinh thần, đã nắm vững tâm lý mới lên khai thị hướng dẫn tốt được. Còn người nghiên cứu lung tung, tự động muốn nói gì thì nói, khai thị đủ thứ lý đạo, thường làm cho người bệnh mộng lung, rối loạn, phiền não. Mong chư vị chú ý cho.

Cho nên, vấn đề khai thị không khó, mà chỉ khó là tâm mình có chân thật hay không. Hãy thành tâm hộ niệm một thời gian đi, thì tự nhiên có đủ tư cách khai thị hướng dẫn, nhất định mình sẽ được đề cử khai thị giúp người. Chí thành chí kính quý hóa vô cùng của người làm đạo vậy.

Câu 2(d): Tuyệt đối chỉ có trưởng-phó ban hộ niệm và chư Tăng-Ni mới được quyền khai thị trong một ca hộ niệm.

Đúng hai sai? - [Sai]. Xin nhớ cho, không có gì là tuyệt đối cả. Một người bình thường, một thành viên ban hộ niệm cũng có thể khai thị được. Nhưng một quy tắc cần nhớ là không phải người nào cũng được quyền tự động đứng lên khai thị hướng dẫn bệnh nhân, mà người khai thị phải được phân công hoặc chỉ định trước để họ theo dõi, chuẩn bị những gì cần nói cho chính xác.

- *À!... Hôm nay xin Chị điều khiển dùm buổi hộ niệm này nhé. Xin chú ý cho, bác Tám này còn nhớ thương đứa cháu rất nặng đấy.*

Nghĩa là, với bác Tám này sự luyện ái đứa cháu ngoại là sự vương mắc lớn nhất, cần cố gắng hóa giải trước. Một người được đề cử khai thị hướng dẫn luôn luôn phải nắm vững một số vấn đề cụ thể trước để khai thị thẳng vào trọng tâm của từng người. Với bác Tám thì đứa cháu ngoại, với bác Chín thì tiền bạc, với bác Mười thì sợ chết, v.v... Mỗi người có mỗi vương mắc riêng.

Người khai thị hướng dẫn lúc nào cũng phải chuẩn bị trước những gì cần phải nói, chứ không thể dùng dùng đứng lên muốn nói gì thì nói mà được đâu. Người hộ niệm có tính bất cẩn không thể khai thị được. Một người lười nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm mà tự động đứng lên khai thị dễ nói lời sai lệch khiến cho người bệnh lạc đường, bị trở ngại. Đây chính là lý do tại sao phải cẩn thận chọn người khai thị vậy.

Vậy thì, không phải tuyệt đối chỉ có trưởng-phó ban hộ niệm và chư Tăng-Ni mới được khai thị. Nghĩa là người nào cũng có thể khai thị, nhưng luôn luôn phải được giao phó trước, phải có sự chuẩn bị trước hầu hoàn thành trách nhiệm khai thị hướng dẫn mới đúng pháp.

Câu 2(e): Mọi người đều được quyền khai thị không cần hỏi qua trưởng-phó ban hộ niệm.

Đúng hay sai? - [Sai]. Lại sai. Không phải thấy mình giỏi là được quyền đứng lên khai thị đâu. Có lẽ mình giỏi về lãnh vực nào khác chứ về quy tắc hộ niệm mình yếu lắm đấy!

Có nhiều gia đình muốn hộ niệm cho người thân lại mời một lúc đến 2-3 ban hộ niệm cho chắc ăn. Không ngờ ban A đến nói chuyện A, ban B đến nói chuyện B, ban C đến nói chuyện C. Nhiều ban quá không ai dám làm chủ.

Vậy thì, tốt nhất gia đình phải chọn hẳn một ban hộ niệm chính để họ sắp xếp chương trình, theo dõi tình hình hộ niệm thì vững vàng hơn. Nếu ban hộ niệm đó thiếu người, họ có thể liên lạc với các ban hộ niệm khác trợ giúp. Những sự liên lạc giữa các ban hộ niệm chắc chắn có sự thống nhất với nhau trong pháp khai thị, hướng dẫn. Hộ niệm không thể quá lỏng lẻo, ai cũng được quyền tự động xen vào khai thị là điều không cho phép.

Tóm lại, một người không có sự ủy thác trước không nên tự động xen vào việc khai thị. Tất cả đều nên để cho các vị trưởng-phó ban hộ niệm sắp xếp hầu tránh nhiều khó khăn trong việc điều hành, tránh sơ suất khi hộ niệm, tránh gây hoang mang làm lệch tâm người bệnh.

Mong chư vị nên nhớ cho, gìn giữ quy luật hộ niệm tốt

chúng ta sẽ tạo công đức viên mãn. Công đức dành cho người thành tâm nhất, chí thành nhất chứ không phải chỉ dành cho người khai thị đâu. Khai thị đúng, giúp người vãng sanh thì công đức vô lượng. Nhưng khai thị lệch lạc, bất cẩn làm mất cơ duyên vãng sanh của một người thì chính ta bị hao tổn công đức, chứ không phải cứ khai thị là tốt đâu.

Nam Mô A Di Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 236)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A Di Đà Phật.

Chúng ta tiếp tục nói về người trưởng và phó ban hộ niệm cần biết, cần làm những gì? Xin mở trang 94.

Câu 2(f): Nếu cần trưởng-phó ban hộ niệm có thể chọn người thay thế mình khai thị trong các ca hộ niệm.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Đúng đây, câu này bổ túc cho câu ngày hôm qua, là trong một ca hộ niệm không nên có quá nhiều người cùng tranh nhau khai thị. Xin chư vị thành viên ban hộ niệm cẩn thận, không được tự ý xen vào việc khai thị. Hôm qua chúng ta có nhắc nhở nhau, khi hộ niệm xong ca rồi, chư vị thành viên không còn nhiệm vụ hãy nên ra về sớm, đừng nên lưu lại ở nhà người bệnh để hàn huyên tâm sự. Có nhiều người mới tham gia hộ niệm,

chưa vững lắm quy tắc hộ niệm, khi thấy người trưởng ban khai thị hướng dẫn chưa được chính xác, ví dụ như bà cụ này sợ ma mà người khai thị cứ nhắc về sợ bệnh, nên đợi cho người trưởng ban ra về rồi thì mình đến nhắc nhở cụ đừng sợ ma. Làm như vậy tưởng là hay nhưng đã phạm phải điều cấm kỵ trong quy định dành cho thành viên ban hộ niệm. Ta có ngờ đâu, chỉ vì bà cụ có nhiều sự vướng mắc, người khai thị từng bước hóa gỡ mà ta không hay. Nếu thành viên hành động bất cẩn, rất dễ bị sơ suất, đôi khi gây chướng ngại rất lớn đó.

Chính vì vậy mà trong quy luật của hộ niệm có nói rằng, người nào có trách nhiệm hướng dẫn thì mới được hướng dẫn, còn những người không có trách nhiệm này thì hãy cố gắng thành tâm niệm Phật cầu nguyện Phật gia trì là tốt, đừng nên tự ý xen vào những việc không thuộc trách nhiệm của mình. Tự động khai thị mà chưa có sự chuẩn bị trước thường gây tác hại rất đáng tiếc.

Ví dụ, có lần một người bệnh kia từng tu trong một đạo tràng niệm Phật, đến lúc bị bệnh phải chết và đang được hộ niệm. Một cuộc hộ niệm mà người nào cũng vào hướng dẫn cả, khai thị riết làm cho người bệnh bị phiền não trùng trùng. Nhìn thấy hoàn cảnh đó mình cũng đành lắc đầu ngao ngán! Người ta nói có sai không? Xin thưa thực, nếu nói về “**Lý**” thì có vẻ đúng đấy, nhưng nói về “**Sự**” thì nhiều lời sai lầm nặng! Ví dụ, như điều giải oán thân trái chủ mà lại nói như thế này:

- *Chị đã có tội mấy lần phá thai. Đêm hôm qua tôi thấy 2-3 cái vong thai của chị đã tới nhà tôi than khóc thảm thiết, và bây giờ họ đang tới đây để trả thù đấy.*

Rồi một người khác lại tiếp lời:

- *Hèn chi nhìn vào ánh mắt của cô tôi thấy không còn thần sắc nữa, hình như có vong đang nhập vậy.*

Hộ niệm kiểu gì mà nói với người bệnh những lời kinh hoàng như vậy! Rõ ràng, đây là cách nói của những người hoàn toàn chưa biết gì về hộ niệm, vậy mà cũng tự động đứng lên khuyên giải.

Xin thưa chư vị, chỉ một lời nói bất cẩn có thể làm cho người bệnh rơi vào tình trạng khủng hoảng, thì làm họ được an tịnh đây? Những lời này đại kỵ trong Pháp Hộ-Niệm mà mình không hay, thì dù có lý luận hay ho hoặc nói đúng với sự thật đi nữa cũng ảnh hưởng tai hại vô cùng lớn cho người bệnh. Những lời nói vô cùng sơ ý, làm cho người bệnh, dẫu cho tu hành có tốt cho mấy, đến lúc đó cũng khó tránh khỏi bị kinh hoàng, sợ hãi, rối loạn.

Cho nên xin thưa với chư vị, hướng dẫn người bệnh không thể nói một cách vô tư được. Có một lần nhân dịp đến một quốc gia kia, Diệu Âm được mời tới khai thị cho một người bệnh. Khi tới mình cầm tay bà cụ nói vài lời và có dám hỏi: “*Cụ mệt mỏi có lẽ nằm thường chiêm bao, hoặc mộng寐 thấy ông bà gì đó, hoặc thường thấy ác mộng lắm phải không?*”. Nghĩa là mình thăm dò để tìm

cách an ủi, hóa giải cho bà cụ an tâm. Bà cụ trả lời: “*Có! Tôi thường thấy ông nội bà nội cùng về thăm hỏi, an ủi tôi...*”. Diệu Âm chưa kịp nói gì, thì người mời Diệu Âm đến đã vội nói liền: “*Cụ ơi! Đó không phải là ông nội bà nội của cụ đâu, mà chính là oán thân trái chủ, ma quái tới dụ hoặc, tìm cách cách hãm hại cụ đó...*”.

Chư vị ơi! Lời nói thì đúng “**Lý**” lắm, nhưng “**Sự**” thì không xong rồi! Tác động của lời nói sơ ý tai hại vô cùng! Cho nên, xin thưa chư vị, không phải biết được lý đạo rồi thì đụng đâu nói đó mà hay đâu nhé. Về việc hộ niệm, chỉ có những người thật sự đã nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm cẩn thận, họ chuẩn bị những lời nói thích ứng trong từng trường hợp một thì mới tốt, chứ không phải nói thẳng sự thật là có thể cứu người đâu. Mong chư vị chú ý cho.

Xin hiểu cho vấn đề khai thị hướng dẫn trong Pháp Hộ-Niệm có quy luật rõ ràng, phải theo đúng quy luật đó mới được. Hãy để cho các vị trưởng-phó ban hộ niệm, những người có trách nhiệm theo dõi, sắp xếp chương trình làm việc này. Thành viên ban hộ niệm nên giữ tâm chân thành, tâm kính cẩn để hộ niệm là tốt. Khi tham gia với lòng thành kính tự nhiên mọi người sẽ thấy rõ: “*À!... Tâm người này tốt quá, siêng năng hộ niệm, nói năng cẩn trọng...*”. Người chân thật nhất định sẽ có duyên khai thị tiễn người vãng sanh, không nên vội vã.

- *Anh ơi!... Cuộc hộ niệm này xin mời anh hướng dẫn nhé. Cố gắng lên, tâm thành khẩn của anh nhất định sẽ làm cho bà cụ hoan hỷ niệm Phật đấy.*

Lòng thành tất cảm hoa. Tâm thành kính mới hành được chánh pháp. Chí thành chí kính thì bồ-đề tâm mới viên mãn. Làm đạo chớ nên vội vã, không được sơ ý, đừng nên y lại một vài kiến thức thu được đó đây mà cho là đủ. Rất nhiều người đã sơ ý điều này lắm vậy.

Nên nhớ cho, nhiều khi chỉ cần một câu nói sơ suất cũng có thể làm cho một cuộc hộ niệm bị thất bại toàn cuộc. Ví dụ trước đây có cuộc hộ niệm đang tiến triển rất thuận lợi, nhưng đến giờ phút cuối có một người tự cho là thành viên ở lại nói chuyện với gia đình. Cô ta hỏi gia đình:

- *Nhà Chị có bàn thờ Phật không?*

- *Không có!...*

- *Chị đã quy y Tam Bảo chưa?*

- *Chưa!...*

- *Vậy thì làm sao chị được vãng sanh? Vãng sanh đâu dễ dàng vậy?!...*

Chỉ cần một lời nói này thôi đã làm cho cả gia đình hoàn toàn mất hết tin tưởng. Ngay ngày hôm đó người nhà đưa người bệnh vô trong bệnh viện và ngay đêm đó chết luôn trong bệnh viện... Chết trong bệnh viện làm sao có thể hộ niệm được? Chỉ cần một lời nói sai lầm mà tạo ra hậu quả vô cùng tệ hại!

Cho nên mong chư vị khi đi hộ niệm phải hết sức cẩn thận, không được tự động khai thị hay phát ngôn bừa bãi. Người hộ niệm khai thị cho người bệnh thường khi cười đùa, vỗ tay, vui vẻ... nhưng đây không phải sự đùa giỡn, mà chính là phương tiện thiện xảo thường được ứng dụng trong Pháp Hộ-Niệm để giúp cho tinh thần người bệnh cởi mở ra, thoải mái hơn, giúp cho tâm lực của người bệnh mạnh mẽ lên để thắng vượt nghiệp lực, vượt qua mọi ách nạn. Khai thị chủ yếu là nâng đỡ tinh thần người bệnh lên, coi nhẹ sự xả bỏ thân xác khổ nạn này để vui vẻ đi vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, chứ không phải gặp đâu nói đó, không phải nói những lời tiêu cực làm cho người bệnh và gia đình tan nát mọi hy vọng vãng sanh.

Câu 2(g): Trưởng-Phó ban hộ niệm liên lạc với gia đình, phân chia nhân lực cho các ca hộ niệm.

Đúng hay không? - **[Đúng]**. Đúng đó. Trưởng ban hộ niệm liên lạc với gia đình, còn thành viên ban hộ niệm, nếu không cần thiết, không nên tự ý liên lạc với gia đình, vì trong gia đình người bệnh chưa chắc gì mọi người đã có đủ tín tâm, lý đạo chưa chắc gì đã vững, thậm chí nhiều khi còn có người chống đối nữa đó. Nếu thành viên tự ý liên lạc, họ hỏi này hỏi nọ, mình trả lời thiếu chính xác dễ gây nên mối lộn xộn, phân tâm, có thể bị hiểu lầm không tốt. Ví dụ cụ thể, năm ngoái người ta mời Diệu Âm khai thị cho một cuộc hộ niệm kia, nhưng tình thật rất khó hóa giải được vấn đề. Vì sao vậy? Vì quá nhiều người khai thị

rồi. Người này thì nói: “Trời ơi!... Nhìn ánh mắt của Cô tôi thấy có âm hồn hiện ra...”. Người kia thì nói: “Các vong nhi mà Cô phá thai đang về đây đòi mạng...”, v.v... Họ nói ngay trước mặt người bệnh. Một người khác lại nói: “Tại sao đến lúc gần chết rồi mà Cô còn đòi ăn, đòi uống nữa? Còn đòi ăn là còn muốn sống, muốn sống là không chịu buông xả. Cô còn chấp thì làm sao được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc?”.

Ồi! Nhiều người đi hộ niệm, không biết đã học hỏi từ đâu mà lại nói quá sai lầm! Với tình huống như vậy, mình biết làm sao đây? Còn cách nào có thể hóa giải được đây?

Rút kinh nghiệm này, gia đình người bệnh nên nhớ, chỉ mời một ban hộ niệm làm chính để họ giữ trách nhiệm khai thị hướng dẫn là tốt nhất. Nếu cần, ban hộ niệm đó có thể liên hệ những ban hộ niệm khác, họ họp bàn với nhau để cùng hướng dẫn thì thuận lợi vô cùng. Còn gia đình mời gọi nhiều ban hộ niệm mà không có ban hộ niệm nào chủ động, chưa có sự bàn bạc thống nhất với nhau, thường dễ bị lâm vào tình trạng khó khăn, dễ bị trở ngại lắm vậy.

Nêu ra vấn đề này để chư vị hiểu rõ hơn về quy tắc hộ niệm, thông hiểu tại sao thành viên ban hộ niệm không được tự ý chen vào việc khai thị hướng dẫn người bệnh, và sự phân chia nhiệm vụ chỉ dành cho trưởng-phó ban hộ niệm quyết định mới tốt. Ví dụ:

- *À, hôm nay cuộc hộ niệm này dành cho chị Sáu lo chu toàn nhé. Chú ý khai thị nhắc nhở người bệnh về chuyện duyên ái con cháu... An tâm đi, chúng tôi thấy chị Sáu có duyên tốt đấy...*

Rõ ràng có sự phân công trước. Người chân thật hộ niệm tự nhiên sẽ có cơ duyên nhận trách nhiệm, nhất định không thể hành động thô tháo được vậy.

Cho nên, thường thường những ban hộ niệm có đông thành viên, có thể chia ra thành nhiều ban hộ niệm nhỏ, mỗi ban hộ niệm nhỏ chọn ra những trưởng-phó ban, những vị này sẽ đảm trách phần khai thị hướng dẫn người bệnh. Những người được chọn đã có một số căn bản nhất định, ví dụ: tinh thần trách nhiệm, lòng chân thật, tâm chí thành, học hỏi hộ niệm, nắm vững quy tắc khai thị hướng dẫn, v.v... chứ không phải ai cũng được quyền tự ý muốn nói gì thì nói, nghĩ sao làm vậy mà tốt đâu.

Mong chư vị nghiên cứu cẩn thận để hiểu rõ vấn đề, làm đúng chánh pháp, đừng nghĩ quá đơn giản mà phạm phải sai lầm nhé.

Câu 2(h): Trưởng-phó ban hộ niệm phải tôn trọng luật pháp quốc gia, phải thuận theo những quy định của chính quyền địa phương.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Diệu Âm luôn luôn khuyên các ban hộ niệm tuyệt đối phải thuận theo quy định của quốc gia mình đang cư ngụ. Ở Việt Nam thì phải làm

theo pháp luật của nhà nước Việt Nam, ở Hoa Kỳ phải làm theo pháp luật của nước Mỹ, ở Canada phải làm đúng theo pháp luật của Canada. Tại mỗi quốc gia đều có pháp luật riêng. Thậm chí tại mỗi địa phương còn có những quy định riêng của địa phương. Tất cả đều phải được tôn trọng. Làm đạo chúng ta phải chấp nhận thuận theo những quy định này mới có thể hoàn thành đạo tâm. Ví dụ, vì một lý do nào đó, chính quyền không cho phép tụ tập trên 10 người, thì chúng ta chỉ được quyền tụ họp tối đa 9 người thôi để hộ niệm. Luật lệ quy định, muốn vào nhà một người nào cần phải có sự đồng ý của gia chủ, thì ban hộ niệm cần phải có sự thỉnh mời của gia đình mới được đến hộ niệm cho người thân của họ. Nhất định phải tôn trọng những quy định của địa phương, chứ không thể nghịch trái được.

Xin chư vị nhớ cho, làm đạo thuận hợp với quy định của quốc gia thì sẽ thuận duyên, tạo nhiều công đức. Không thuận hợp với quy định của quốc gia thì đạo sự bị nghịch duyên, tạo nhiều phiền toái. Ví dụ, giả như tại một nơi nào đó không cho phép hộ niệm, thì trước hết chúng ta phải tuân theo quy định đó trước, không cần phải phản nản, không nên khiếu nại. Chỉ buồn chăng là tại địa phương đó không có duyên để được hộ niệm vậy thôi! Tùy duyên mới bền vững, đạo tâm mới được an.

Thực sự, Pháp Hộ-Niệm là chánh pháp của Phật, đã cứu rất nhiều người vãng sanh lưu lại tướng lành ở khắp nơi, thì xin chư vị cứ chân thành phát tâm hộ niệm giúp

người vãng sanh đi. Nếu sự thật lợi lạc của Pháp Hộ-Niệm được chứng minh cụ thể, thì dần dần sẽ cảm hóa được lòng người, những khó khăn sẽ từ từ được hóa giải vậy.

Chí thành sẽ cảm thông, mong chư vị đừng đánh mất cái tâm thành tâm kính. Chính nhờ sự phát tâm chân thật này mà nhiều ban hộ niệm được mọi người tán thán, nhiều địa phương ủng hộ mạnh mẽ. Cũng là ứng dụng Pháp Hộ-Niệm này, nhưng có nhiều ban hộ niệm lại sơ ý, đánh mất cái tâm thành kính, nên bị nhiều phiền não. Hay nói rõ hơn, trong việc tiếp xử thiếu tính khiêm cung, thiếu phần tế nhị nên việc công đức biến thành phiền não đó thôi.

Thành ngữ thế gian có câu: Thiên-Thời, Địa-Lợi Nhân-Hòa. Làm đạo mà không hợp với lòng người thì thiếu “Nhân-Hòa”; Không tôn trọng luật lệ quốc gia, không theo quy định của địa phương là không có “Địa-Lợi”; Không tôn trọng chùa chiền, không tôn kính chư Tăng-Ni thì thiếu “Thiên-Thời”. Thiếu 3 yếu tố này sự việc ắt khó thành tựu.

Tóm lại, đi hộ niệm đầu là thiện nguyện giúp người, nhưng cũng cần chú ý uyển chuyển cho vừa hợp với đạo, vừa không nghịch chống với đời. Nói rõ hơn, phải tùy duyên, chớ nên phan duyên. Thành tâm làm đạo có chư Phật gia trì, Bồ-Tát yểm trợ, chư Long-Thần Hộ-Pháp bảo vệ giúp cho mình hoàn thành tâm đạo. Công đức vô lượng.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 237)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin tiếp tục nói về trưởng-phó ban hộ niệm cần phải chú ý những gì. Xin chư vị mở trang 94.

Câu 2(i): Trưởng phó ban hộ niệm cần phải theo dõi mọi chuyển biến trong các ca hộ niệm.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Rõ ràng nhiệm vụ thường xuyên của người trưởng-phó ban hộ niệm là theo dõi nắm vững mọi chuyển biến của người bệnh để tìm cách hóa giải những khó khăn giúp người bệnh được vãng sanh. Nếu không hóa gỡ những vướng mắc thì đối với hàng phàm phu dù có hộ niệm cũng chỉ gieo chút duyên về Phật pháp, chứ còn vãng sanh không đơn giản đâu.

Câu 2(j): Trưởng-phó ban hộ niệm cần linh động giải quyết các vấn đề trong lúc đang hộ niệm.

Đúng hay không các chư vị? - **[Đúng]**. Những vấn đề gì cần phải linh động đây? Đủ thứ hả? Đúng là đủ thứ đấy. Đủ thứ là nhiều thứ lắm. Thực ra, có rất nhiều vấn đề cần linh động giải quyết trong khi đi hộ niệm. Chư vị cố gắng đi hộ niệm nhé. Nếu có dịp về Việt Nam, chư vị nên tham gia đi hộ niệm với các ban hộ niệm để học hỏi thêm kinh nghiệm mới tốt.

Linh động giải quyết vấn đề gì đây? Ví dụ, mình đang niệm Phật hộ niệm mà thấy người bệnh có phần khó chịu thì mình tự hỏi tại sao vậy? Có điều gì trở ngại không? Người hộ niệm cần uyển chuyển tìm cách giải quyết liền. Hãy khéo léo theo dõi những cảm giác của người bệnh, đừng để họ phải rơi vào những trạng thái khó khăn, phiền não... sẽ rất khó có được sự cảm ứng tốt.

Tại sao người bệnh lại phiền não vậy? Có thể nhiều khi mình niệm lớn tiếng quá người ta chịu không nổi chẳng? Hay mình niệm nhanh quá người ta niệm theo không kịp? Nhiều lúc có người niệm nhanh, có người niệm chậm làm cho người bệnh bị rối? Hay là, coi chừng kiến lên cắn dưới lưng họ? Hoặc là nóng nực quá mà không mở máy lạnh? Hoặc là lạnh quá mà không giúp họ đắp mền chẳng? V.v... và v.v... Xin thưa với chư vị, có nhiều điều mà người hộ niệm cần phải tế nhị uyển chuyển giải quyết, nếu lơ là thì rất khó cho người bệnh nhiếp tâm niệm Phật được.

Nhắc tới quạt máy, xin thưa chư vị, khi một người đã tắt hơi rồi thì đừng mở quạt máy thổi thẳng vào thân xác người đã chết. Mở máy lạnh để điều hòa không khí trong phòng có thể được, nhưng cũng tránh thổi thẳng vào thân xác họ. Thổi hơi gió, hơi lạnh thẳng vào thân xác người vừa mới tắt hơi không tốt.

Cẩn thận hơn nữa, khi còn sống, mở máy lạnh hay máy quạt thẳng vào người bệnh mình cũng nên hỏi xem họ có đồng ý hay không, có thoải mái hay không? Đúng là có nhiều điều cần linh động.

Có nhiều trường hợp có những người niệm Phật âm thanh đục quá, khàn quá cũng dễ làm cho người bệnh khó chịu. Ngược lại, có người âm giọng lại quá sắc, quá cao, tiếng niệm the the như hét cũng không tốt. Đây là do âm giọng như vậy, rất khó điều chỉnh. Gặp trường hợp này xin những vị đó nên niệm nhỏ tiếng, ngồi xa bệnh nhân một chút. Giải thích cho họ hiểu rằng đây không phải là cái tội, mà do cái bệnh về âm thanh tạo ra sự khó chịu cho người bệnh. Nếu không uyển chuyển giải quyết sẽ gây trở ngại cho sự vãng sanh của người bệnh. Gặp những trường hợp này, chư vị trưởng-phó ban hộ niệm nhạy bén linh động giải quyết vấn đề. Xin chư vị có các bệnh về thanh quản này cần phải thông cảm. Vì cứu huệ mệnh của người là quan trọng, xin chớ nên phiền não.

Có người đi hộ niệm mà cứ khoe nào là thấy quang minh này quang minh nọ, khoe rằng được Bồ-Tát này đến khải thị, thấy Bồ-Tát kia đến chỉ điểm, v.v... Sự thật không phải đơn giản được như vậy đâu, mà đó hầu hết chỉ vì quá vọng tưởng mà gặp toàn vọng cảnh huyền hoặc. Người trưởng-phó ban hộ niệm cần lên tiếng cảnh cáo: “*Xin Anh-Chị giữ phận khiêm cung, lấy lòng thành kính nghiêm chỉnh để niệm Phật hộ niệm cho người bệnh mới tốt. Xin đừng nói những lời bất cần gây hoang mang đại chúng...*”. Xin thưa với chư vị, vì cứu huệ mạng của một người vô cùng quý báu, người tổ trưởng phải vững vàng lên tiếng nhắc nhở, nếu người đó không sửa đổi, thì mạnh dạn họp ban hộ niệm mời người đó không được tham gia ban hộ niệm mình nữa. Đừng quá vị nể mà gây xáo trộn đại chúng, làm sai Pháp Hộ-Niệm, không tốt.

Câu 2(k): Trưởng-phó ban hộ niệm cần có mặt trong lần đầu tiên nhận một ca hộ niệm.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Chắc chắn những lần đầu tiên nhận ca hộ niệm, những người chịu trách nhiệm với ban hộ niệm phải đến, đến để nhận ca hộ niệm, để giới thiệu cho gia đình biết người điều hành cuộc hộ niệm, đảm trách việc hướng dẫn người bệnh. Trong lần đầu đó, trưởng-phó ban hộ niệm cố gắng xem xét tình hình hộ niệm càng rõ càng tốt. Ví dụ: gia đình có thành tâm hay không? Người nhà có thực sự muốn hộ niệm cho người thân vắng sanh không?

Tâm ý của người bệnh như thế nào? V.v... Xin thưa chư vị, gia đình đóng một vai trò rất lớn trong việc hộ niệm cho người thân. Nhiều gia đình mà con cái, vợ chồng, người thân không tin tưởng, không đồng ý hộ niệm thì đành chịu thua. Ban hộ niệm không thể miễn cưỡng, tự ý vào nhà người ta hộ niệm được.

Nắm rõ tình hình này là trách nhiệm của những người trưởng-phó ban hộ niệm. Luật lệ, quy tắc có được gìn giữ phân minh thì cuộc hộ niệm mới dễ thành tựu. Nếu lơ là quy tắc này thì xác suất thành tựu sẽ giảm xuống, làm ảnh hưởng tinh thần người hộ niệm, làm giảm niềm tin của đại chúng, gây ảnh hưởng tệ hại cho Pháp Hộ-Niệm về sau.

Xin thưa chư vị, nguyên tắc này nên gìn giữ để lưu tồn Pháp Hộ-Niệm dài lâu, chớ quá phan duyên, chớ quá miễn cưỡng hộ niệm mà làm cho tinh thần người hộ niệm bị xoi mòn, Pháp Hộ-Niệm dễ bị chống phá, gây thêm hoang mang cho đại chúng vốn đã quá yếu về lý sự hộ niệm. Tâm từ bi người hộ niệm có, nhưng thiếu quy tắc thì phiền não chấp chùng, gặp nhiều phê phán đắng cay, khiến cho Pháp Hộ-Niệm lưu trụ không bền, tâm bồ-đề dễ bị thoái chuyển, không tốt về lâu về dài đâu.

Cho nên, nếu gặp các ca hộ niệm quá nhiều chương duyên, nếu không chuyển xoay được, thì chúng ta nên ghi tên hồi hướng công đức cho họ thì hay hơn là phan duyên miễn cưỡng hộ niệm vậy.

Xin chư vị nên nhớ, phan duyên hộ niệm có thể dễ tạo cái duyên cho những người không tin tưởng phát biểu những lời phỉ báng Phật pháp, tạo nên nghiệp tội rất nặng. Những lời nói sai lầm, phỉ báng Phật pháp, đánh mất niềm tin của đại chúng, tội này lớn lắm đấy, không đơn giản đâu.

Có người hộ niệm chủ trương đọc kinh Địa-Tạng Bồ Nguyện Vương để cầu giải nạn cho bệnh nhân. Đọc kinh Phật thì tốt, nhưng đối với đường vãng sanh thì yếu chứ không phải mạnh đâu. Vị Thánh Nữ Bà-La-Môn giáo, tiền thân của Địa-Tạng Bồ-Tát cứu mẹ chính yếu cũng bằng Pháp Niệm-Phật đấy. Thánh Nữ niệm danh hiệu Đức Giác-Hoa Định-Tự-Tại-Vương Như-Lai để cứu mẹ. Tại sao Thánh Nữ Bà-La-Môn không niệm A-Di-Đà Phật? Xin thưa rằng, vì cách đây vô lượng kiếp về trước, vị Phật đang độ sanh trong thời đó là Đức Giác-Hoa Định-Tự-Tại-Vương Như Lai, chứ không phải Đức A-Di-Đà Như Lai.

Thời nào chúng sanh niệm Đức Phật thời đó. Đức A-Di-Đà Như Lai chỉ mới thành Phật cách đây 10 kiếp mà thôi, là vị Phật đang cứu độ chúng sanh trong 10 phương pháp giới ở thời này, thế giới Tây-Phương Cực-Lạc còn mới tinh và Ngài đang thuyết Pháp ở đó. Pháp vận của Đức A-Di-Đà Như Lai còn đến vô lượng a-tăng-kỳ kiếp về sau, nên chúng sanh vẫn còn niệm danh hiệu A-Di-Đà Phật đến vô lượng a-tăng-kỳ kiếp nữa để được Ngài tiếp độ vãng sanh thành Phật. Vậy thì chúng sanh thời này hãy chí thành niệm A-Di-Đà Phật để vãng sanh là đúng rồi vậy.

Có người lại hỏi, tại sao chúng ta không niệm Đức Bồ N Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật, mà phải niệm A-Di-Đà Phật? Xin trả lời rằng, vì Đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật dẫn dò chúng ta hãy niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, nên chúng ta niệm A-Di-Đà Phật. Còn Đức Bồ N Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật là vị Phật thứ tư trong 1.000 vị Phật thị hiện tại cõi Ta-Bà trong Hiền Kiếp này để cứu chúng sanh. “Hiền Kiếp” là đại kiếp mà chúng ta đang sống đây. Đại kiếp này có nhiều Phật thị hiện cứu độ nên gọi là “Hiền-Kiếp”. Tất cả 1.000 vị Phật trong “Hiền Kiếp” này đều khuyên chúng sanh hãy rời khỏi cõi Ta-Bà trở về Tây-Phương Cực-Lạc để hưởng đời vô lượng thọ. Pháp vận của Đức Bồ N Sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật tại cõi Ta-Bà này chỉ có 12 ngàn năm thôi, sau đó rơi vào thời diệt pháp đến khoảng 600 triệu năm nữa mới tới Đức Di-Lặc Tôn Phật hạ sanh, xây lại Phật pháp cứu độ chúng sanh. Tất cả 1.000 vị Phật trong “Hiền Kiếp” này đều dạy chúng sanh nương theo đại nguyện của Đức A-Di-Đà Phật trở về Tây-Phương Cực-Lạc, một thế giới không còn sanh tử, chỉ có một đời bất thoái thành tựu đạo quả.

Chắc chư vị đã hiểu rõ tại sao chúng ta phải niệm A-Di-Đà Phật rồi chứ gì? Niệm A-Di-Đà Phật, cầu sanh Tây-Phương Cực-Lạc để được sanh về thế giới đó, một thế giới mà tất cả chúng sanh đều có thọ mạng vô lượng, một sanh không còn tử nữa, một đời tiến thẳng đến ngôi vị Phật. Còn ở tại cõi Ta-Bà này, chúng sanh còn chịu sanh tử luân hồi,

thọ mạng ngắn ngủi, nhiều lắm cũng chỉ 8-9 chục năm là cao lắm rồi, thậm chí có nhiều người yếu mạng, sống vài ba năm rồi chết. Trong sáu đường luân hồi có địa ngục, nga quỷ, súc sanh vô cùng khốn khổ, cảnh khổ này quá lớn, trong khi cõi Tây-Phương Cực-Lạc không có sáu đường luân hồi này, tất cả đều là Bồ-Tát bất thoái, sống đời an vui cực lạc.

Cho nên, tất cả các pháp môn đều vi diệu, nhưng muốn độ tận chúng sanh chư Phật đều khuyên phải nương vào Pháp Niệm-Phật. Nghiên cứu thật sâu sắc, chúng ta mới phát hiện ra rằng, trong kinh Địa-Tạng Bồn Nguyên Vương Phật cũng dạy dùng Pháp Niệm-Phật. Những tiền thân của Đức Địa-Tạng-Vương Bồ-Tát cứu mẹ đều dùng Pháp Niệm-Phật. Ví dụ, Thánh Nữ Bà-La-Môn niệm Đức Giác-Hoa Định-Tự-Tại Vương Như-Lai, Quang-Mục Nữ niệm Đức Thanh-Tịnh Liên-Hoa-Mục Như-Lai. Tất cả đều niệm Đức Phật độ sanh ở thời đó. Địa-Tạng Vương Bồ-Tát phát thệ độ tận chúng sanh trong địa ngục, thì đến thời này Bồ-Tát cũng phải khuyên chúng sanh niệm A-Di-Đà Phật mà thôi. Niệm A-Di-Đà Phật thì được tất cả mười phương ba đời chư Phật hộ niệm. Vậy chúng ta niệm A-Di-Đà Phật là niệm tất cả chư Phật rồi vậy. Hiểu được lý đạo này thì chư vị sẽ an tâm niệm A-Di-Đà Phật vậy.

Câu 2(l): Phó trưởng ban hộ niệm không được vận động bất cứ một hình thức nào về tiền bạc.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Xin nhắc nhở rằng, chư vị đã phát tâm đi hộ niệm rồi thì không được vận động tịnh tài. Vận động về tiền bạc bị chư Tổ nghiêm cấm. Mọi sự hỗ trợ để phát triển Pháp Hộ-Niệm không bị cấm, nhưng đó là sự phát tâm riêng của đại chúng. Người hộ niệm không nên liên quan đến vấn đề tiền bạc thì bồ-đề tâm mới bền vững được.

Diệu Âm y giáo phụng hành lời Tổ dạy, nên từ trước tới nay chưa bao giờ dám mở lời vận động về tiền tài để làm bất cứ điều gì, ngay cả bộ “Khuyên Người Niệm Phật” và những bộ tọa đàm hộ niệm cũng hoàn toàn không bao giờ tự mình vận động ấn tống. Sẵn dịp nói đến vấn đề này, chúng ta xin thành tâm tri ân tán thán tâm đạo ba-la-mật cao quý của tất cả chư vị âm thầm phát tâm. Cầu nguyện tất cả chư vị vững Tín-Nguyện-Hạnh để đời này vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, thành tựu đạo quả.

Toàn bộ những bộ sách của Diệu Âm không có lời hồi hướng công đức cá nhân, không có mục “*Phương Danh Ấn Tống*”. Hãy làm đạo với tinh thần vô-kỷ, vô-công, vô-danh, đây chính là tinh thần ba-la-mật của Phật dạy. Âm thầm phát tâm mới hưởng được phước báu vô-lậu, hay nói rõ hơn là biến phước báu hữu lậu của thế gian thành công đức để vãng sanh thành tựu đạo quả. Nhiều người sơ ý, cúng dường tịnh tài để ấn tống kinh sách Phật lại muốn được hồi hướng công đức cho riêng mình, không ngờ vì

muốn cho riêng mình mà phước báu hình như đã hết sạch vì vài dòng chữ đơn sơ! Đáng tiếc thay!

Vậy thì, mong rằng chư vị phát tâm hộ niệm đừng nên chủ ý vận động tịnh tài, không nên nhúng tay vào việc quyên góp tiền bạc, đừng lấy việc làm đạo là cái cớ để mời gọi đại chúng đóng góp thì mới mong giữ được sự thanh cao, tâm đạo mới bất thoái, Pháp Hộ-Niệm mới được lưu trụ lâu bền. Đi hộ niệm đôi lúc gặp khó khăn, vẫn mong mỗi chư vị giữ vững lòng nhiệt thành, hãy tùy duyên làm đạo theo khả năng của mình, chớ nên phan duyên là được. Hãy tin tưởng vững chắc rằng, làm chánh đạo có chư Phật Bồ-Tát gia trì, có Thiện Thần Hộ-Pháp bảo vệ. Ân Tổ dạy, hãy thực hiện một đạo tràng không hóa duyên, nghĩa là tuyệt đối không kêu gọi đóng góp tịnh tài.

*Tùy duyên tiêu túc nghiệp,
Thiết mặc tạo tân ương.*

Tùy duyên chúng ta làm đạo, duyên tới đâu chúng ta làm tới đó để nghiệp chướng tự tiêu mòn, có chi phải tìm cách hoá duyên để chịu thêm nợ mới. Phật dạy, “*Một hạt gạo của thí chủ nặng như núi Tu-Di, đời này không liễu đạo, đời sau mang lông đội sừng mà trả*”. Xin tự hỏi rằng, có sướng ích gì với cảnh mang lông đội sừng đây? Hai vai chúng ta có mấy cái xương mong manh mà mang cũng quá mệt mỏi rồi, lại còn muốn phủ thêm lông, đội thêm sừng để mang cả núi Tu-Di mà thích thú sao?

Vậy thì, chúng ta phải quyết lòng đi cho đúng đường, đúng chánh pháp. Cố gắng chịu khổ một chút, hãy âm thầm lặng lẽ một chút nhé để đời này về cho tới Tây-Phương Cực-Lạc vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 238)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Xin chư vị mở trang 95.

Chúng ta tiếp tục nói về những điều người trưởng, phó ban hộ niệm cần biết.

Câu 2(m): Trưởng phó ban hộ niệm có thể làm lễ tiếp độ vãng sanh cho người chết.

Đúng hay sai? - [Sai]. Có nhiều người đi hộ niệm đã làm cái lễ tiếp độ vãng sanh. Không biết quy tắc này phát xuất từ đâu? Trong nhà chùa các vị Sư làm lễ cầu siêu độ cho người chết thì có, còn làm lễ tiếp độ thì chưa nghe qua. Còn người hộ niệm lại đứng ra lập đàn cầu an, cầu siêu thì chưa có lệ này. Chúng ta không nên tự ý lập thành cái lệ không đúng pháp.

Xin thưa thực với chư vị, Phật pháp là sự giáo dục của

chư Phật chỉ dẫn cho chúng ta biết phương cách tu hành, để khi xả bỏ báo thân được phần vượt qua sáu đường luân hồi là chính yếu, còn làm lễ cầu siêu độ cho vong nhân, thì theo như Hòa Thượng Tịnh-Không giảng, chỉ là việc mới xuất hiện sau này, bắt nguồn từ cái loạn An-Lộc-Sơn tạo phản trong thời nhà Đường, tạo ra cảnh tượng xương chất thành núi, máu chảy thành sông. Vì quá thương tâm cho ách nạn của dân tộc, nhà vua mới cho lập một tự viện gọi là Bạch-Mã Tự để làm lễ siêu độ cho chiến sĩ trận vong, đồng bào tử nạn. Từ đó mới có lễ cầu siêu, chứ thực ra là pháp Phật là phương pháp giáo dục cho chín pháp giới chúng sanh biết đường thực hành một đời vượt qua sanh tử, vãng sanh Tịnh-Độ, một đời bất thoái thành Phật.

Vậy thì tự mình phải lo tu hành đúng chánh pháp, hợp căn cơ để thành tựu đạo quả, chứ không phải nằm đó chờ chết rồi nhờ một buổi lễ siêu độ mà được siêu sanh. Không phải quá dễ dàng như vậy đâu nhé chư vị.

Chư vị hãy nghĩ thử, Thánh Nữ Bà-La-Môn giáo, Ngài Quang-Mục nữ đều là tiền thân của Đức Địa-Tạng-Vương Bồ-Tát có từ trong vô lượng kiếp về trước, Ngài đã phát đại nguyện: “*Địa-Ngục vị không, thệ bất thành Phật*”. Ngài thề đời đời kiếp kiếp cứu người trong địa ngục, nhứt đến vô tận kiếp tương lai nếu địa ngục còn người bị đọa vào đó thì Ngài thề không thành Phật. Lời thề vĩ đại của một vị Đẳng Giác Bồ-Tát như vậy, mà có cứu hết được chúng sanh trong địa ngục không?

Chư vị ơi! Tất cả đều do tâm tạo. Phật Bồ-Tát muốn cứu độ chúng sanh cũng chỉ khuyên giải chỉ đường, chúng sanh phải tự mình giác ngộ mà giải thoát, chứ các Ngài đâu thể phá vỡ định luật nhân quả được.

Nhiều người có lòng từ bi, tâm đạo mạnh mẽ, nghe thấy Bồ-Tát phát thệ xuống địa ngục cứu độ chúng sanh, thì ta cũng phát tâm xuống địa ngục cứu độ chúng sanh. Ôi! Bồ-Tát tới đó thì cứu vớt chúng sanh, còn ta tới đó thì chịu đọa lạc vô lượng kiếp không thoát khỏi!

Phật tâm làm đạo phải tùy duyên, hợp căn, không thể bừa bãi được. Vấn đề này chúng ta sẽ bàn sau, bây giờ chính mỗi người chúng ta phải tu cho chánh, đi cho đúng, để cứu chính mình vượt thoát sanh tử luân hồi, vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc là chính yếu vậy.

Câu 2(l): Trưởng, Phó ban hộ niệm phải có năng lực tiếp độ thần thức người chết vãng sanh.

Đúng hay sai? - [Sai]. Người hộ niệm có cái năng lực gì mà tiếp độ thần thức người chết vãng sanh? Không có năng lực đó, thì tại sao lại có thể lập ra một lễ đàn để tiếp độ người vãng sanh?

Chính vì thế, xin thưa với chư vị, làm đạo cần phải theo đúng chánh pháp, hiểu rõ lý sự. Người thế gian ưa lập ra những đạo pháp lạ lùng, không có căn bản. Chúng ta hộ niệm không nên bắt cần làm những điều mà chư Phật không dạy, chư Tổ không khuyên. Bảo rằng người hộ niệm

có năng lực tiếp độ thần thức người chết vãng sanh thì chúng ta khỏi cần phải niệm A-Di-Đà Phật nữa rồi. Đức A-Di-Đà Phật phát nguyện tiếp dẫn chúng sanh vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc, nhưng không phải Phật muốn tiếp dẫn người nào thì Ngài tiếp dẫn đâu. Nếu đơn giản như vậy, thì chúng ta cũng khỏi cần phải tu hành, không cần niệm Phật nữa làm chi, và cũng không cần phải đi hộ niệm nữa.

Trên thực tế, có những cuộc hộ niệm thành công, cũng có những cuộc hộ niệm thất bại. Nguyên do chính yếu là gì? Chính người ra đi không thực hiện đúng tiêu chuẩn vãng sanh. Có nhiều người bệnh được khuyên lên khuyên xuống, được hộ niệm rất tốt, người hộ niệm thức trọn đêm niệm Phật bên cạnh từ ngày này qua ngày khác, mà chính người bệnh lại bị quá nhiều vướng chấp, không làm theo được, không thực hiện đúng quy luật vãng sanh, nên đành phải chấp nhận thất bại vậy thôi.

Như vậy, tựu trung lại, chính mỗi người phải thực hiện đúng tông chỉ của Pháp Niệm-Phật mới được vãng sanh. Phật dạy, tất cả đều do tâm tạo, chứ Phật đâu có dạy tất cả do Phật tạo. Tất cả do tâm định chứ đâu phải do Phật định. Xin nhớ kỹ đạo lý này.

Cho nên, xin đừng bao giờ nghĩ rằng được hộ niệm thì được vãng sanh. Đây là ý niệm bất cần, không chính xác. Vậy thì tự chúng ta phải học hỏi, phải nghiên cứu cặn kẽ để

hiểu cho thấu, hành cho đúng Pháp Hộ-Niệm, phải làm cho được những điều ban hộ niệm hướng dẫn mới được vãng sanh. Anh không biết đường đi, người hộ niệm hướng dẫn cho anh đi. Lời Phật dạy như vậy anh phải làm đúng như vậy. Làm được thì anh được cảm ứng đạo giao, anh đủ tiêu chuẩn để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Còn Anh làm không đúng thì chư Phật cũng chịu thua. Tất cả đều do nhân quả của chính anh. Như vậy, A-Di-Đà Phật muốn tiếp dẫn chúng sanh cũng phải có tiêu chuẩn, chứ đâu phải muốn tiếp dẫn ai tùy ý. Mong chư vị hiểu rõ đạo lý này mà lo tu hành cho đúng chánh pháp.

Pháp Hộ-Niệm chính là một pháp tu, vừa đơn giản mà dễ tu hành, vừa thực tế mà vi diệu, vừa hợp căn cơ của đại chúng mà đưa đến thành tựu rất cao. Đây đúng là một đại cứu tinh cho hàng phàm phu một đời thành Phật, chứ không phải bình thường đâu. Nhiều người tu tập cả một cuộc đời, nhưng đến lúc lâm chung thì bị nghiệp chướng phá hoại, mê man bất tỉnh, hoặc quên hết tất cả, không thực hành được pháp tu, thành ra đành phải buông tay theo nghiệp thọ nạn. Chính Pháp Hộ-Niệm hướng dẫn chúng ta chỉnh sửa, vực chúng ta dậy để tự chủ đi vãng sanh.

Cho nên, xin đừng bao giờ để đến lúc mê man bất tỉnh, sắp chết rồi mới lo hộ niệm. Ban hộ niệm không có năng lực gì phù phép cho người lâm chung tỉnh lại đâu, mà hộ niệm chính là hướng dẫn từng chút, từng chút cho chúng ta tu sửa ngay từ lúc còn đang tỉnh táo để tránh sập vào cạm

bẫy của nghiệp chướng, của ách nạn, mà tự chủ đi vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc. Rõ ràng đây chính là một pháp đại tu cụ thể, thiết thực, đơn giản.

Trong kinh Địa-Tạng Bồ-Đề-Piêu-Dụ Vương, Thánh Nữ Bà-La-Môn Giáo muốn tới địa ngục để cứu mẹ, Vô-Độc Quỷ Vương thưa rằng, muốn thấy địa ngục chỉ có hai trường hợp: một là do Nguyên-Lực, hai là do Nghiệp-Lực.

Chúng ta thường nói về Tâm-Lực và Nghiệp-Lực, hai lực này là của chúng ta, luôn luôn chi phối chúng ta. Thánh Nữ Bà-La-Môn giáo, tiền thân của Địa-Tạng Vương Bồ-Tát, nhờ Nguyên-Lực mà xuống địa ngục để cứu độ chúng sanh. Còn ta không phải là Bồ-Tát, không có năng lực gì cả mà tự cho mình có năng lực cứu độ chúng sanh, thì chỉ còn có cách theo Nghiệp-Lực xuống đó để chịu đọa lạc khổ nạn vô lượng kiếp vậy.

Vậy thì, chúng ta hãy chọn cách nào đây? Một là, theo Nghiệp-Lực xuống tam ác đạo để chịu nạn. Hai là, theo Nguyên-Lực cầu vãng sanh để được Phật tiếp dẫn về Tây-Phương Cực-Lạc bất thoái thành Phật. Đạo lý này vô cùng quan trọng đấy. Đọa lạc hay Cực lạc do chính ta chọn lấy. Phải chọn lựa thật cẩn thận, đi cho thật đúng thì mới có cơ duyên giải thoát, mới được thành đạo.

Rõ ràng, Nguyên-Lực cầu vãng sanh hợp với Đại-Nguyên độ sanh của Đức Phật A-Di-Đà mà chúng ta vượt qua Nghiệp-Lực, đi thẳng về Tây-Phương Cực-Lạc thành

đạo. Đây là con đường duy nhất cho hàng phàm phu tội chướng sâu nặng như chúng ta thoát nạn vậy.

Hiểu được đạo lý này chư vị mới thấy rằng, lời chư Tổ chư Phật về ngữ pháp thì khác nhau, nhưng lý đạo thì hoàn toàn giống nhau. Chúng ta đây cũng dựa theo lời Tổ, lời Phật mà khuyến tấn nhau cố gắng giữ tâm lực vững vàng. Nhất là lúc xả bỏ báo thân phải kiên định lập trường, nhất định phải buông tất đồ xuống để niệm Phật cầu về Tây-Phương Cực-Lạc. Đạo lý này có nghĩa là Nguyên-Lực phải mạnh để theo Nguyên-Lực đi vãng sanh. Nếu Nguyên-Lực yếu thì Nghiệp-Lực tràn lên kéo ta xuống tam ác đạo.

Nếu chúng ta nghĩ rằng bây giờ mình có nghiệp nặng quá thì phải lo trả nghiệp trước. Phàm phu nghiệp quá nặng mà lo trả nghiệp, thì đành phải theo nghiệp đó mà đi vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh chịu nạn. Còn nếu thấy đi vào tam ác đạo chịu nạn đời đời kiếp kiếp đau khổ quá, thì hãy quyết long nguyện vãng sanh để theo nguyện lực này vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Hãy nhớ lời Phật dạy, dẫn cho một chúng sanh nghiệp chướng sâu nặng đến đâu, nhưng khi nghe được danh hiệu của Ngài, quyết lòng tin tưởng, hân hoan niệm danh hiệu Ngài cầu sanh về nước Ngài, dẫn niệm được 10 niệm mà không được vãng sanh Ngài sẽ không giữ ngôi Chánh-Giác.

Lời kệ này căn cứ trên đạo lý: “*Vạn pháp duy tâm tạo*”. Chính cái Nguyên-Lực này giúp cho chư vị vãng

sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Một là, Nguyên-Lực mạnh chư vị sẽ vãng sanh hưởng an vui cực lạc, một đời thành đạo và có năng lực cứu độ chúng sanh. Hai là, Nguyên-Lực yếu tức là Tâm-Lực yếu, thì Nghiệp-Lực sẽ làm chủ, nó lôi ta vào tam đồ ác đạo thọ nạn. Pháp Hộ-Niệm hướng dẫn chúng ta tự chủ theo Nguyên-Lực mà vãng sanh, chứ không phải người hộ niệm có năng lực tiếp độ thần thức người chết vãng sanh.

Hiểu được như vậy, chúng ta mới thấy Pháp Hộ-Niệm thật sự hàm chứa lý đạo tuyệt vời, ứng dụng đỉnh cao tột của pháp Phật một cách cụ thể, mà nhiều người không hay biết. Thực sự đây là một pháp đại cứu tinh đối với người phàm phu tội nặng, chứ không phải là bình thường. Rõ ràng, vì là một pháp đại cứu tinh nên cứu được vô lượng vô biên chúng sanh. Vì quá vi diệu mà những người phàm phu tội nặng, chuẩn bị đọa vào tam ác đạo thọ nạn mà được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, ra đi lưu lại tướng lành bất khả tư nghĩ. Lời kệ niệm Phật mười niệm tắt sanh đã được chứng minh cụ thể. Mong chư vị phải vững tin, phải vững tâm, không được chao đảo. Nếu chao đảo thì chịu thua, nhất định phải theo nghiệp chịu nạn,

Câu 2(o): Trưởng, Phó ban hộ niệm có thể làm lễ truyền thọ tam quy y ngũ giới cho người bệnh.

Đúng hay sai? - [Sai]. Có ban hộ niệm làm lễ truyền thọ tam quy y ngũ giới cho người bệnh. Có người hỏi đến,

Diệu Âm xin trả lời rằng, việc này không đúng với quy luật của Phật môn. Chư vị có thể làm một lễ gọi là “*Tự Tam Quy-Y*” thì được. Ví dụ, cuối mỗi buổi cộng tu chúng ta có làm lễ tự quy y Phật, tự quy y Pháp, tự quy y Tăng. Làm lễ “*Tự Tam Quy-Y*” thì đúng pháp, bất cứ ai cũng có thể làm được, còn truyền thọ tam quy ngũ giới, thì theo giới luật của Phật, chỉ dành cho những vị đã xuất gia thọ cụ túc giới rồi mới đúng.

Cho nên, gặp trường hợp người bệnh muốn được thọ tam quy để có pháp danh mà chưa có cơ hội, thì chúng ta hãy khuyên họ thành ý phát tâm “*Tự Tam Quy-Y*” sẽ tốt hơn, rồi chờ dịp có vị Sư tới chứng minh cho lễ tam quy, nhận pháp danh là an ổn. Còn người cư sĩ tại gia hãy lo thành tâm niệm Phật, phát tâm hộ niệm cho người vãng sanh thì công đức vô lượng vậy.

Tóm lại, một người phàm phu lại sinh ra trong thời mạt pháp này, thì chúng ta nên nhớ rằng nghiệp chướng của chính ta lớn lắm, dễ sợ vô cùng, không phải đơn giản đâu. Nếu sơ ý tưởng rằng bấy nhiêu công sức tu hành vậy là đủ, thì đến cuối đời sẽ ân hận đấy.

Hãy chân thật khiêm cung thành kính niệm Phật, thì trong một dịp này chúng ta có thể về Tây-Phương Cực-Lạc. Nếu bất cẩn, cũng trong một dịp này ta đành nhận lấy thất bại chua cay, cơ hội giải thoát phải chờ đợi đến vô lượng kiếp sau. Xin suy nghĩ thật kỹ, đừng để bị rơi vào

tam ác đạo rồi thì đến khi nào mới ra khỏi đây? Chỉ còn 9 ngàn năm nữa thì hết pháp vận của Thích-Ca Mâu-Ni Phật rồi, còn đâu có cơ hội cho một chúng sanh mê muội gặp lại chánh pháp. Chẳng lẽ phải thọ nạn đốn đau và chờ hơn nửa tỷ năm nữa để Đức Di-Lặc Tôn Phật hạ sanh cứu độ sao? Mà liệu lúc đó ta có được làm người để thọ nhận giáo pháp của Ngài không? Mong chư vị hiểu vấn nạn này mới thấy rõ ràng hộ niệm quá quan trọng, tôi cần thiết.

Xin đừng để mất cơ hội thành đạo trong vô lượng kiếp khó gặp này. Xin hãy nghiên cứu tường tận Pháp Hộ-Niệm. Có hiểu thấu Pháp Hộ-Niệm thì mới phát hiện ra mình sơ suất chỗ nào, mình phải tu sửa như thế nào. Nếu lơ lơ là là đến lúc bất ngờ nằm xuống rồi, thôi chịu thua, không còn cách nào cứu vãn được nữa.

Nói chung, phàm phu mà gặp được Pháp Hộ-Niệm này thì quá may mắn, hy hữu trong vô lượng kiếp. Một pháp tối thắng vi diệu, có sự thành tựu rõ ràng cụ thể. Mong chư vị đừng nên sơ ý mà bị mất phần giải thoát, oan uổng lắm đấy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 239)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Trong mấy ngày hôm nay chúng ta nghe có nhiều tin người tu hành khi xả bỏ báo thân không có một hiện tượng tốt lành. Tức là tu tập vẫn khó đạt được sự thành tựu theo như ý muốn, khó vượt qua khỏi nghiệp chướng. Thế mới biết, tiêu trừ nghiệp chướng không phải dễ dàng như mình tưởng đâu!

Tại sao nghiệp chướng báo hại chúng ta dữ dần quá vậy? Xin thưa với chư vị, vì nghiệp chướng của chúng ta quá lớn rồi, không đơn giản như một vài căn bệnh là đủ đâu. Một khi nghiệp chướng bùng lên rồi thì vô cùng khó khăn để khắc chế đó.

Một điểm cần chú ý nữa, là thường thường người tu

hành ngày nay không có một ý niệm giải thoát rõ rệt. Phổ thông nhất là nhiều người cứ nghĩ rằng, tu hành là làm thiện lành, làm người hiền lương là được, trong khi đó không xác định tiêu chuẩn chính xác thế nào là thiện lành, thế nào là hiền lương? Nhiều người định nghĩa tu để tìm chút phước, tu để có một điều tốt đẹp gì đó là đủ. Mơ hồ quá! Đường giải thoát mờ mịt quá! Vì đường tu hành quá mờ mịt, quá mông lung nên vướng phải ách nạn. Nạn tai đôi khi chưa chắc gì sẽ nhẹ hơn người không tu.

Thật ra, giáo pháp của Phật nhằm cứu độ chúng sanh thoát khổ được vui. Phật để lại nhiều pháp môn phương tiện rất thiện xảo, cứu chúng sanh thoát khỏi sanh tử luân hồi. Lịch sử Phật giáo đã chứng minh sự thành tựu đã có vô lượng vô biên. Điều quan trọng là chúng ta có tin hay không? Tin rồi, có quyết lòng tu tập hay không? Và, khi tu tập rồi, có sáng suốt theo đúng chánh pháp hay không?

Ví dụ, khi biết nghiệp chướng của mình quá lớn, rất nhiều người phát tâm phá trừ nghiệp chướng. Điều này tốt đấy, nhưng chỉ tốt hơn người tiếp tục tạo nghiệp, chứ không thể tốt bằng người quyết tu đường vượt qua sanh tử luân hồi. Tại sao vậy? Xin hỏi rằng, liệu mình có thể phá trừ nổi nghiệp chướng hay không? Phật dạy, nghiệp tội của chúng ta lớn như núi Tu-Di, trong khi phạm phu sức lực thì quá yếu đuối, tâm ý thì quá mê mờ mà tìm cách địch lại với nghiệp chướng thì quả thực sơ suất, vì có cố gắng đi nữa thì sau cùng cũng đành chịu thất bại chua cay.

Phật dạy: “*Thời mạt pháp này có ức triệu người tu hành khó tìm ra được một người thành tựu* (vì thực hiện những pháp tu tập không hợp với căn cơ), *chỉ có người nào nương theo pháp niệm Phật mới liễu thoát sanh tử luân hồi*”. Như vậy, rõ ràng có một pháp môn giúp cho chúng ta có thể vượt qua được ách nạn của nghiệp chướng, tiến tới cảnh giới vô sanh vô tử. Đó là gì? Chính là Pháp Niệm-Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc mà chúng ta đang tu tập đây.

Chư vị nên nhớ cho, niệm Phật cầu vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, chứ không phải niệm Phật cầu tiêu trừ nghiệp chướng. Niệm Phật cầu hết nghiệp một là lệch với tông chỉ Pháp Niệm-Phật, hai là sức chúng ta không địch nổi với nghiệp chướng. Chính vì vậy, Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm hướng dẫn chúng ta từng bước cụ thể để thực hiện chính xác Pháp Niệm-Phật, vượt qua nghiệp chướng vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thành đạo, chứ không phải chú ý diệt nghiệp để chúng chơn thường.

Có nhiều người đánh giá quá thấp Pháp Hộ-Niệm, cho đây chỉ là sự phụ trợ thêm lúc lâm chung mà thôi. Ôi! Thật quá sai lầm, đáng tiếc thay!... Chỉ vì đánh giá sai lầm Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh mà chính mình không hưởng được lợi lạc gì từ pháp tu đơn giản, thực tiễn và vi diệu này mà sau cùng đành chịu thất bại đớn đau. Nhưng không ngờ rằng, Pháp Hộ-Niệm này là một pháp đại tu, chứ không phải tiểu tu. Vì là pháp đại tu vi diệu nên đã

cứu, đang cứu và sẽ cứu vô số người vãng sanh thành tựu đạo quả vậy.

Chỉ có nhận định thật đúng đắn mới ứng dụng Pháp Hộ-Niệm rốt ráo. Là người phàm phu mà cứ cho rằng thỉnh thoảng tới chùa lạy Phật vài lạy, tụng vài bộ kinh, làm chút công quả... gọi là tu hành, thì vô tình suốt đời chỉ nhấm vào đường luân hồi mà đi, bỏ rơi mất con đường giải thoát. Phật dạy, ức triệu người tu hành theo cách này, khó tìm ra một người thoát nạn. Phải chăng thời nay người tu hành theo lục đạo luân hồi thì nhiều quá, còn tu theo đường giải thoát thì hiếm hoi quá. Đáng thương thay!

Chính vì thế, khi biết được đường vãng sanh thành đạo rồi, người ngộ đạo thường lặng lẽ tu hành, nếu không thuận duyên thì họ không xuất hiện ra ngoài đâu. Vì sao vậy? Vì ra ngoài nói chuyện vãng sanh ít người nghe theo quá, nhiều người chống phá quá. Ngược lại còn khuyên nhau tu theo đường sanh tử luân hồi mới là tốt, mới là chính, còn việc hộ niệm giúp nhau vượt khỏi sáu đường, vãng sanh thành đạo thì cho là phụ trợ.

Ôi!... Chỉ vì hiểu lầm hoặc chưa thấy ra cơ duyên giải thoát, khiến cho sự tu hành bị sơ suất quá lớn, trong khi chính Pháp Hộ-Niệm giúp tránh khỏi những sơ suất đó, thực hiện đúng chánh đạo, giúp chúng sanh tiến thẳng theo con đường vãng sanh thành đạo. Rõ ràng, Hộ-Niệm là một pháp tu vi diệu, rất đơn giản, rất cụ thể, rất thiết thực

đã giúp cho người vãng sanh nhiều vô số, ngay như hàng phàm phu mê muội, nghiệp chướng sâu nặng vẫn có cơ duyên thành tựu. Hiện tượng vãng sanh đã quá hiển nhiên mà nhiều người chưa nhận thức ra sự thật này.

Xin thưa với chư vị, thành tựu là mục tiêu cuối cùng của một pháp tu. Như vậy bất cứ pháp môn nào mà đưa đến thành tựu tức là pháp đại tu. Pháp môn nào tu hành mà bị kẹt mãi trong sanh tử luân hồi, thì dù có hay ho gì đi nữa vẫn là sơ suất, cũng chỉ là tiểu tu, tu chút chút, tu theo bất liễu giáo, một giáo pháp không vẹn toàn. Ví dụ như người sợ chết. Sợ chết mà không biết cách nào ngăn được cảnh chết nên càng sợ! Càng sợ thì càng khổ! Càng khổ thì khổ đến chết luôn! Còn Pháp Hộ-Niệm giúp mình phá tan ý niệm sợ chết, chỉ thẳng đường vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc hưởng đời an vui cực lạc. Muốn được vãng sanh thì phải tin tưởng, thành tâm niệm Phật cầu vãng sanh chứ không phải cầu chết. Thành tâm niệm Phật cầu vãng sanh thì được Phật rước về Tây-Phương Cực-Lạc. Về Tây-Phương Cực-Lạc thì nhất định không còn sanh tử nữa.

Một ví dụ khác, người phàm phu niệm Phật mà đòi hỏi rằng, người nào muốn hộ niệm cho mình phải có đức hạnh cao, tu hành tốt, phải chứng đạo mới được, còn người kém cỏi, tu hành dở thì xin miễn... Đây là một sơ suất rất lớn. Phật và chư tổ sư đều răn nhắc phải giữ hạnh khiêm cung, không được cho mình là hay, không được chê người khác

yếu. Vậy mà mình lại có tâm ý thượng mạn, thì tự mình đưa chân vào bẫy để chịu nạn vậy.

Bình thường người biết tu hành, chỉ nên lo tu sửa chính mình. Nhưng riêng Pháp Hộ-Niệm, người hộ niệm lại luôn luôn nhắc nhở người bệnh phải bỏ ngay những điều sơ suất. “*Nè bác ơi!... Muốn được vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc thì không được thượng mạn nhé. Dẫu một người đáng tuổi con cháu đến hộ niệm cho mình, bác cũng phải kính cẩn, cảm ơn nhé...*”. Chư vị có thấy khác không? Họ vì mình mà nhắc nhở đó, họ muốn mình được vãng sanh nên nhắc nhở mãi đó.

Có người dặn bảo con cháu rằng, phải chọn người có đức cao đạo trọng mới được tới giúp cho ta. Hỏi rằng, đức cao đạo trọng dựa theo tiêu chuẩn nào đây? Ai dám tự xưng là đức cao đạo trọng đây? Chính mình chưa chắc gì đã có đức cao đạo trọng, thì tại sao lại đòi hỏi cao quá vậy? Cho nên, phiền não do chính tại mình, chứ không phải bên ngoài. Thượng mạn là một thứ phiền não rất lớn, là một thứ cạm bẫy tự mình bẫy mình gặp đại nạn vậy. Người hộ niệm thường chú ý đến sơ suất của người bệnh lắm đó.

Nhiều người tưởng mình tu hành đúng, nhưng thực tế sơ ý cứ đi lòng vòng mãi trong lục đạo khổ nạn, không thoát được. Trong khi người hộ niệm luôn luôn nhắc nhở mình đừng phân biệt chấp trước. Người thực hành Pháp Hộ-Niệm, họ trăn mình ra chịu sự trách móc mà kiên trì

nhắc nhở, chịu khổ hướng dẫn căn kẽ để mong cho mình được vãng sanh thành đạo, thoát tất cả mọi ách nạn. Đáng trân quý, đáng kính trọng phải không chư vị?

Vì thế, muốn hiểu thấu hành đúng Pháp Hộ-Niệm thì mọi người cần sớm nghiên cứu Pháp Hộ-Niệm. Muốn được vãng sanh thì chính mỗi người phải hoan hỷ tiếp nhận sự hướng dẫn của người hộ niệm. Nghĩa là cần mở rộng tâm lượng ra. “*Tâm bao thái hư, lượng châu sa giới*”, tất cả cảnh giới đều từ tâm này ứng hiện ra, chứ đâu phải ở bên ngoài.

Pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm có Lý-Sự viên dung, vì nhiều người đánh giá sai lệch nên không hưởng được lợi lạc từ chánh pháp này. Nhiều người cho rằng hộ niệm chỉ là sự hỗ trợ, nên cứ chờ khi gần chết mới mời ban hộ niệm đến hỗ trợ. Quá sai lầm! Mê man bất tỉnh, ai cần tỉnh táo? Bệnh khổ hành hạ, ai bị đau nhức? Nghiệp chướng hiện hành, ai phải chịu đựng? Oán thân trái chủ báo hại, ai chịu nạn đây?... Phật dạy tất cả do chính mình thực hiện, chứ có ban hộ niệm nào thay đổi được định luật nhân-quả đâu? Pháp Hộ-Niệm cũng dựa theo nhân-quả mà hướng dẫn mình lo tu sửa trước, nhưng chỉ khác là phải tu sửa thiết thực, cụ thể đổi thay kịp thời những sai lầm của chính mình để được thành tựu, chứ không nên tu hành theo kiểu chung chung mông lung nữa, thế thôi. Tất cả đều do tâm tạo. Pháp Hộ-Niệm không ngoài đạo lý duy tâm đâu.

Hôm nay chúng ta tiếp tục nói đến vấn đề của trưởng-phó ban hộ niệm. Xin mở trang 95.

Câu 2(p): Trưởng, phó ban hộ niệm có thể thay mặt ban hộ niệm vận động tịnh tài để làm Phật sự.

Đúng hay sai? - [Sai]. Điều này chúng mình đã nói nhiều quá rồi, khỏi cần phải khai thác thêm. Ban hộ niệm của mình không vận động tịnh tài gì cả, nhất định như vậy nhé. Ví dụ tại Niệm Phật Đường này không bao giờ vận động tịnh tài, cương quyết như vậy. Hễ có tiền mình làm cho đẹp một chút cũng được, không tiền lo niệm Phật. Tất cả đều tùy duyên là tốt vậy.

Câu 2(q): Trưởng-phó ban hộ niệm có thể lập đàn siêu độ cho người chết.

Đúng hay sai? - [Sai]. Ban hộ niệm không có khả năng để siêu độ vong nhân đâu. Chúng ta từng nghe qua, mục đích chính của đạo Phật là cứu chúng sanh vượt qua sanh tử luân hồi, chứ không phải chờ chết rồi mới lập đàn siêu độ. Lập đàn siêu độ tốt không? Tốt! Nhưng chờ vương nạn rồi mới gỡ nạn không phải là điều vẹn toàn. Chúng ta có phương cách vượt qua ách nạn sanh tử để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc bằng Tín-Nguyện-Hạnh, một pháp đơn giản, dễ hành, tối thắng, có thể đi trên sanh tử luân hồi tiến thẳng về cảnh giới Phật để thành Phật. Vậy mà nhiều người không hay biết, cứ đợi chết xuống năm mô, rồi 3 ngày sau mời “Thầy Cúng” tới làm lễ “Mở Mả”. Trong

kinh điển của Phật, có kinh nào Phật dạy “Mở Mả” đâu? Vậy thì người học Phật chúng ta không nên làm như vậy. Hãy thành tâm niệm Phật đi, tha thiết nguyện vãng sanh đi, chớ vì có thể mở đến hư không pháp giới, đi về tới Tây-Phương Cực-Lạc thành Phật. Còn nắm mồ như cụ Nguyễn Du nói, chỉ là: “*Sè sè nắm đất bên đàng. Rầu rầu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh!*”, có cửa đâu mà mở? Có người bắt một con gà, cột tại nắm mồ để mở mả. Dị đoan mê tín! Bày trò lừa gạt! Người học Phật chúng ta phải tu cho chánh, đi cho thẳng, đừng chạy theo các nẻo tà mà chịu đọa lạc. Khổ nạn lắm đấy.

Câu 2(r): Trưởng, phó ban hộ niệm hãy đảm trách luôn việc hậu sự, mai táng cho người được hộ niệm.

Đúng hay sai? - [Sai]. Nếu có duyên chúng ta cũng có thể tham dự đám tang, niệm Phật tiễn đưa người quá cố, hồi hướng công đức cho Hương-Linh thì đúng. Còn việc hậu sự, mai táng không phải là nhiệm vụ của ban hộ niệm. Nhiệm vụ chính của ban hộ niệm là giúp cho người xả bỏ báo thân không lạc vào các cảnh đọa lạc.

Người có duyên gặp pháp Niệm-Phật Hộ-Niệm Vãng-Sanh rồi, xin đừng nhắm mắt chạy theo các đường đọa lạc. Cực-lạc hay đọa lạc do chính mình quyết định. Tự mình đi lấy chứ không ai thay thế cho mình được. Một người dẫn cho có nghiệp chương sâu nặng, thì nghiệp chương cũng không thể bắt buộc mình phải xuống địa ngục, nga-

quỷ, súc sanh. Điều quan trọng chính là ý niệm của mình. Nếu muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì phải nghe lời Phật dạy, lo chí thành niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ, 10 niệm tắt sanh. Nếu không có một chủ định nào, thì nghiệp chương sẽ kéo ta vào tam ác đạo chịu nạn thôi. Phật dạy, tất cả đều do tâm mình quyết định, chứ không phải nghiệp lực quyết định. Rõ ràng tâm lực thắng nghiệp lực. Pháp Hộ-Niệm ứng dụng đạo lý duy tâm thật chính xác vậy.

Tất cả mọi kinh điển của Phật dạy đều nói chung một đạo lý mà chúng ta không hiểu thấu. Nguyên-Lực, Tâm-Lực, Nghiệp-Lực, Nhân-Quả đều chi phối đến ta, sức mạnh của chúng đều bất khả tư nghì. Chúng ta theo sức mạnh nào đây? Nếu theo Nghiệp-Lực thì Nghiệp-Lực làm chủ. Theo Nguyên-Lực thì Nguyên-Lực làm chủ. Tất cả đều do tâm của chúng ta chọn lựa lấy. Chính vì vậy mà chư Phật luôn luôn khuyên chúng ta chủ động thực hiện đường giải thoát. Nếu chúng ta không nỗ lực thực hiện thì chư Phật đành chịu thua. Hiểu được đạo lý này mới thấy Pháp Hộ-Niệm lý sự viên dung, thật vi diệu vậy.

Mong chư vị cố gắng củng cố Tâm-Lực vững vàng, dùng sự bất khả tư nghì của Tâm-Lực này mà vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Cụ thể, muốn vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc thì phải tập buông thế gian xuống, đừng đấu tranh, đừng cố chấp, đừng lo lắng, đừng bám víu quá nhiều chuyện đời nữa. Đạm

bạc chúng đi, thì trong Pháp Niệm-Phật gọi là “Yêm”, tức là chán chê chuyện đời, rồi tha thiết muốn vãng sanh gọi là “Hân”, tức là hân ngưỡng cõi Tịnh-Độ. Được vậy, dầu cho nghiệp chướng có ứng hiện cũng không thể ngăn cản đường vãng sanh thành đạo của ta vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

ĐỂ HIỂU THẤU HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ-NIỆM (TỌA ĐÀM 240)

*Lão Cư Sĩ Diệu Âm Minh-Trị giảng lần thứ 2
Tại Niệm Phật Đường A-Di-Đà Brisbane Úc Châu (2017-2018)*

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Xin chư vị mở trang 95. *Câu 2(s): Trưởng-phó ban hộ niệm phải cúng tuần thất cho người được hộ niệm.*

Đúng hay sai? - [Sai]. Nhiệm vụ của ban hộ niệm là hộ niệm cho người ta vãng sanh, thành công hay thất bại thì đến tuần thất gia đình cũng nên làm. Nhân dịp này gia đình nên mời chư Tăng Ni và Phật tử đến tụng kinh niệm Phật hồi hướng công đức là điều rất tốt. Còn ban hộ niệm không nên bao các việc như: hậu sự, cúng tuần thất, cầu siêu, v.v... vì như vậy thì quá nhiều việc. Làm nhiều việc thì không chuyên, không chuyên thì không việc gì được mạnh, không được mạnh thì khó có việc gì được hoàn hảo. Tục ngữ có câu: “*Một việc thì sống, đống việc thì chết*”.

Như vậy chuyên tâm một việc mới tốt. Chuyên lo niệm Phật hộ niệm, hướng dẫn người đi vãng sanh là tốt nhất. Công đức vô lượng

Câu 2(t): Thành viên ban hộ niệm có thể tham dự tất cả các lễ như: Cầu siêu, cầu an, tuần thất, hộ quốc tức tai, tam thời hộ niệm, hậu sự, mai táng, hỏa thiêu, v.v...

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Ban hộ niệm có thể tham dự tất cả các lễ đó để góp phần hồi hướng công đức cho hương linh. Pháp Hộ-Niệm cũng không cấm việc này. Nghĩa là, người hộ niệm có thể tham dự bất cứ một nghi lễ nào khác trong nhà Phật với lòng thành góp sức cầu nguyện. Các lễ như: Cầu an, cầu siêu, tuần thất, pháp hội hộ quốc tức tai, pháp hội tam thời hộ niệm, v.v... rất tốt, không có gì e ngại. Nhưng ban hộ niệm không nên chủ động làm các lễ này, thứ nhất vì không có năng lực, thứ hai nếu chen chân làm quá nhiều việc dễ gây xáo trộn quy luật của Phật môn. Tuy nhiên, gặp những trường hợp quá đặc biệt, ví dụ như hoàn cảnh gia đình người bệnh quá eo hẹp, người thuộc tôn giáo khác được hộ niệm vãng sanh nên bị giáo hội từ chối làm lễ, hoặc theo di huấn của người ra đi yêu cầu... Gặp những hoàn cảnh đặc biệt này, ban hộ niệm cũng có thể tùy duyên phụ giúp để hóa giải cảnh khó khăn vậy thôi.

Câu 2(u): Phải có một năng lực đặc biệt mới làm trưởng-phó ban hộ niệm được.

Đúng hay sai? - **[Sai]**. Có rất nhiều người đang làm lẫn

rằng, người đi hộ niệm phải có một cái năng lực gì đặc biệt mới hộ niệm được, chứ một người phàm phu làm sao có thể giúp cho người khác vãng sanh? Đây là một nhận thức vô cùng sai lầm! Vì nhận thức sai lầm nên hoài nghi đại pháp này. Ngược lại, cũng có người định nghĩa Pháp Hộ-Niệm rất thấp, cho rằng hộ niệm chỉ là sự phụ giúp nào đó cho người sắp chết, nên không cần nghiên cứu, học tập.

Tất cả đều là những nhận thức bất cần, sai lầm! Vì nhận thức sai lầm mà tự mình đánh mất một cơ duyên thành tựu đạo quả hy hữu trong vô lượng kiếp khó tìm gặp, không hưởng được một chút lợi lạc gì từ đại pháp này. Trong khi đó, rõ ràng những người biết trân quý Pháp Hộ-Niệm, họ nghiên cứu cẩn thận, từ phương pháp đơn giản này mà cứu được vô số người vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, và rồi cũng chính Pháp Hộ-Niệm này sẽ đưa họ từ hàng phàm phu sớm thành bậc Bất-Thoái Bô-Tát.

Hãy nghiên cứu cẩn thận Pháp Hộ-Niệm, chư vị sẽ thấy rõ ràng Pháp Hộ-Niệm không bao giờ dạy mình đợi chết rồi mới tới trợ giúp đâu. Hộ niệm là một pháp tu cụ thể, thiết thực, hướng dẫn cách thực hành từ lúc khởi đầu cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Hướng dẫn từng chút từng chút đấy. Hướng dẫn từng người từng người đấy. Hợp căn hợp cơ và chính xác lắm đấy. Có thể nói, đây là pháp đại tu chứ không phải tiểu tu, là một pháp đại tổng trì, chứ không phải bình thường. Xin hỏi, có pháp nào vi diệu đến nỗi cứu được cả

đến người phạm phu tội chướng sâu nặng mà một đời này thành tựu đạo quả như Pháp Hộ-Niệm này không? Trong thời gian dài lâu qua, nhiều người quá lơ là vấn đề hộ niệm, cứ tưởng tu hành như vậy thì có thể thành tựu. Không ngờ, cuối cùng khi buông hơi thở ra đi bị vướng mắc đủ điều, hóa gỗ không được mà cam đành chịu thất bại. Phải chăng một đời tu hành chỉ vì sơ ý mà công phu biến thành mây khói, khổ nạn vẫn hoàn khổ nạn.

Cho nên, Pháp Hộ-Niệm Vãng Sanh chỉ dẫn mình phương cách thực hiện cho được tông chỉ của Pháp Niệm-Phật ngay lúc xả bỏ báo thân để vãng sanh về Tây-Phương Cực-Lạc. Nếu không thực hành chính xác lúc đó, thì những gì tu tập cả một đời sẽ biến thành mây khói. Kết cuộc mình vẫn là kẻ nô lệ của nghiệp chướng, bị nghiệp chướng lôi vào chốn khổ nạn!

Chính vì thế, xin thưa với chư vị, đừng bao giờ đánh giá Pháp Hộ-Niệm thấp thỏm mà coi chừng chính mình sau cùng không được sự trợ giúp thích đáng mà đành chịu nạn. Và cũng xin nhắc nhở rằng, Pháp Hộ-Niệm không phải chỉ dựa vào năng lực của người hộ niệm mà người bệnh được vãng sanh đâu. Người hộ niệm chỉ hướng dẫn, dìu dắt người bệnh để chính người bệnh thực hiện đúng tông chỉ Pháp Môn Niệm-Phật, nhất là trong lúc xả bỏ báo thân, để niệm được 10 niệm mà được vãng sanh. Không được hộ niệm, hàng phạm phu sau cùng bị vướng mắc rất nhiều khó tự hóa giải được nên khó vãng sanh.

Như vậy người hộ niệm đừng nên nghĩ rằng mình có một năng lực gì đó để cứu người vãng sanh, mà muốn nói chính xác thì chỉ nên nói rằng, tôi có cách hướng dẫn về quy tắc hộ niệm, nhắc nhở tránh những sơ suất, chỉ vẽ cho người đó tự thực hiện con đường vãng sanh. Xin nhớ cho, những sự hướng dẫn này không phải là năng lực đặc biệt gì cả. Nếu người hộ niệm cho rằng mình có năng lực đưa người vãng sanh, thì sai rồi. Một vị đức Thánh quả A-La-Hán có năng lực này không? Không có, trong kinh Phật chưa từng nói qua. Một vị Sư chân chánh tu hành có năng lực này không? Không có. Một vị Phật cũng không phải muốn đưa ai về Tây-Phương Cực-Lạc thì đưa. Trong kinh không nói đến đạo lý này.

Chư Phật Bồ-Tát muốn cứu chúng sanh cũng chỉ hướng dẫn, chỉ điểm cho chúng sanh tự tu hành đúng pháp mới được thành tựu. Như vậy chính mỗi người phải tự làm cho đúng chánh pháp để được vãng sanh, chứ không thể thấy có ban hộ niệm thì ỷ lại mà được. Chư vị hãy nghĩ thử coi, nếu có một năng lực đặc biệt đưa người vãng sanh, thì đức A-Di-Đà Phật có vạn đức vạn năng, Ngài tự tiếp dẫn chúng sanh là đủ rồi, đâu cần gì đến người hộ niệm?

Mong chư vị phải thấu suốt đạo lý này, không được thô tháo khởi vọng tưởng. Xin hãy định nghĩa thật đúng Pháp Hộ-Niệm, đừng nên nói lời sai lầm nữa.

Câu 2(v): Người tu luyện một năng lực đặc dị nào đó

để lạc vào tà đạo, không thể làm một trưởng-phó ban hộ niệm chân chánh được.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Sự thực là như vậy. Chính vì thế, khi gặp một người nào tự xưng có năng lực này năng lực nọ, thì Diệu Âm chấp tay niệm: A-Di-Đà Phật, rồi kính nhi viển chỉ chứ không dám liên hệ tới. Xin nhớ cho, đây chỉ là quyết định riêng cá nhân, còn người nào muốn theo thì cứ theo, chứ không ai có quyền cấm mình đâu. Chư Phật, chư Tổ, chư Hiền Thánh Tăng luôn luôn khuyến cáo người đệ tử Phật đừng bao giờ hiếu kỳ chạy theo những chuyện sôi nổi của thế gian, không nên ham thích những danh vọng hão huyền mà rước lấy ách nạn vào thân. Hãy để ý mà xem, những người không nghe lời Phật dạy, tự xưng này nọ, cuối cùng có kết quả gì đây? Họ đi về đâu? Quá khứ đã cho chúng ta rất nhiều kinh nghiệm quý báu liên quan đến vấn đề này rồi vậy.

Nói về pháp giới chư Phật trên mười phương, khi Đức Thích-Ca Mâu-Ni Phật thị hiện thành Phật cứu độ chúng sanh trong cõi Ta-Bà ở thời này, thì có hàng ngàn những vị Phật khác, chư Bồ-Tát âm thầm hỗ trợ cho Đức Thế-Tôn hành đạo, nhưng chưa bao giờ các Ngài để lộ danh phận đâu. Trong thời nhà Đường, ở tại chùa Quốc-Thanh có Ngài Hòa Thượng Phong-Can, là A-Di-Đà Phật tái lai, nhưng suốt đời Ngài không bao giờ tự lộ danh tánh mình. Hàn-Son là Bồ-Tát Văn Thù, Thập-Đức là Bồ-Tát Phổ-Hiền cùng xuống trần, các Ngài chịu khổ cực đủ bề, nhưng

không bao giờ thổ lộ tông tích. Khi lộ ra danh phận thì các Ngài đi mất ngay. Đây là nguyên tắc của chư Phật Bồ-Tát. Còn chúng sanh trong thời này, không chịu nhận mình thực là phàm phu, lại tự xưng này xưng nọ lung tung mà không chịu đi... Lạ thật!...

Vậy thì, nếu người hộ niệm mà tự xưng này, xưng nọ, thì coi chừng bị lạc vào tà đạo đó. Nếu không kịp thời sám hối, thì tự rước lấy đại nạn vậy. Khi rước lấy nạn rồi, xin đừng thắc mắc tại sao một đời tôi hộ niệm mà sau cùng lại bị nạn nhé.

Tâm thượng mạn là tâm tà. Tà hay chánh nằm ngay trong tâm này, chứ không phải mở miệng niệm Phật là cho rằng chánh pháp đâu nhé. Miệng niệm Di-Đà mà tâm tà vậy vẫn là tu tà đạo. Xin chư vị nhớ cho kỹ điều này.

Cho nên, muốn được vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, người phàm phu phải biết lấy cái công năng thực tế của người phàm phu mới được. Nói cho hay ho hơn, người phàm phu tội chương sâu nặng, tâm trí mê mờ hãy lấy sự hiền lành, thành thực, khiêm cung, chí thành, chí kính làm sở trường để tu hành thì tốt lắm đấy. Còn nếu thượng mạn, tự xưng này xưng nọ thì khó tránh nạn tai. Bị nạn tai rồi, thì khó cứu nổi đấy.

Xin nhắc lại rõ ràng rằng, những lời này chúng ta đang nói đến người phàm phu, chứ không dám nói đến người cao thượng đâu.

Câu 2(w): Người tự xưng có năng lực đặc biệt thường khó tránh khỏi ách nạn của ma chướng.

Đúng không chư vị? - **[Đúng]**. Thật sự đây. Đây là lời của Ngài Tịnh-Không dạy. Đây là lời của Ấn Tổ dạy. Đây là lời của chư Tổ dạy. Và, đây cũng là lời Phật dạy.

Người tự xưng có năng lực này, năng lực nọ, nếu không chịu hồi đầu sám hối, nhất định không trước thì sau, không sau thì trước cũng bị ma chướng báo hại. Chư vị tổ sư, chư Cao Tăng đều khuyến cáo vấn đề này. Trong kinh Lăng-Nghiêm Phật đã dạy: “*Nhược tác Thánh Giải, tức thọ quần tà*”. Một người tự xưng mình là chứng đắc, có năng lực này nọ, chứng đắc nọ kia, v.v... thì không thể nào thoát khỏi bàn tay của ngũ âm ma. Biết được điều này, thì ai làm sao làm, ai xưng gì xưng, còn mình hãy tự nhận là hàng phàm phu phải tập tính khiêm hạ một chút, đừng bao giờ tự nghĩ mình ngon lành là được. Nếu vụng dại, tự cho mình là hàng cao thượng, thì đường trở về Tây-Phương Cực-Lạc đã bị bít lối rồi. Oan uổng lắm đây!

Mong chư vị nhớ rõ đạo lý này để đường tu học an toàn, vững vàng hơn vậy.

Câu 2(x): Kinh Lăng-Nghiêm Phật dạy: “Nếu người nào tự cho mình là chứng đắc thì chắc chắn vướng nạn ngũ âm ma”. Xin hết sức cẩn thận.

Đúng hay sai? - **[Đúng]**. Trong kinh Lăng-Nghiêm, Phật dạy vậy đây. Rõ ràng, lời chư Tổ dạy và lời Phật dạy

đúng hệt như nhau, không khác gì cả. Trong kinh Lăng-Nghiêm, Phật dạy: “*Bất tác Thánh Tâm, danh thiện cảnh giới. Nhược tác Thánh Giải, tức thọ quần tà*”. Lời dạy này thấm thía vô cùng.

“*Bất tác thánh tâm, danh thiện cảnh giới*”: Xin đừng dịch theo từng chữ mà sai ý Phật. Đọc kinh Phật cần “*Y ý bất y ngữ*” thì ý nghĩa sẽ rõ ràng, minh xác.

“*Bất tác thánh tâm*” là đừng cho rằng mình đã thành Thánh rồi, đừng nghĩ rằng tâm mình đã khai ngộ, đừng nghĩ mình đã chứng đắc, đừng nghĩ mình là Bồ-Tát, là Phật...

“*Danh thiện cảnh giới*”, thì đây chính là những điều thiện lành, an toàn để tu hành, không bị vướng nạn.

“*Nhược tác thánh giải*”, nếu nghĩ rằng mình ngon lành rồi, mình đã đại khai viên giải rồi, mình thành Bồ-Tát rồi...

“*Tức thọ quần tà*”, thì liền bị chúng tà ma bao vây, không thể nào vượt khỏi bàn tay của ngũ âm ma. Đây là lời Phật dạy. Phật nghiêm khắc cảnh cáo chúng ta đây.

Ngũ âm ma có năm loại, gồm có: Sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức. Sắc ma thuộc về hữu hình. Thọ, Tưởng, Hành, Thức, bốn loại này thuộc về tâm. Tâm chiếm tới 4 phần, bao gồm gần hết 5 ấm. Khởi lên một niệm thương mạn, bị nạn ma ám liền. Khởi lên một niệm cầu chứng đắc, bị nạn ma ám liền. Khởi lên một niệm cầu thần thông, bị nạn ma

âm liên. Khởi lên một niệm cầu có năng lực gì đó, bị nạn ma âm liên... Ngũ âm ma quá nguy hiểm! Một âm ma có 10 thứ loại, 5 phần âm ma có 50 thứ loại. Chúng ta đang sống bằng cái thân ngũ âm, nên khởi tâm động niệm khó trốn thoát khỏi bàn tay của 50 thứ loại âm ma này.

Hiểu được mối nguy hại này, nên Ấn Tổ mới dạy: “*Chỉ thành, chỉ kính là cái đạo nhiệm màu, giúp chúng ta thành tựu đạo quả*”. Chúng ta phải dùng tâm thành, tâm kính niệm Phật cầu vãng sanh để vượt qua ách nạn, vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc.

Mong chư vị vững vàng, yên chí, lấy lòng chân thành niệm Phật, có vậy mới được chư Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ, chư Phật, Bồ-Tát gia trì chúng ta an toàn vãng sanh thành đạo vậy.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

MỤC LỤC

(TỌA ĐÀM 193)..... 5
(TỌA ĐÀM 194)..... 16
(TỌA ĐÀM 195)..... 24
(TỌA ĐÀM 196)..... 34
(TỌA ĐÀM 197)..... 45
(TỌA ĐÀM 198)..... 55
(TỌA ĐÀM 199)..... 66
(TỌA ĐÀM 200)..... 76
(TỌA ĐÀM 201)..... 85
(TỌA ĐÀM 202)..... 95
(TỌA ĐÀM 203)..... 105
(TỌA ĐÀM 204)..... 113
(TỌA ĐÀM 205)..... 123
(TỌA ĐÀM 206)..... 133
(TỌA ĐÀM 207)..... 143
(TỌA ĐÀM 208)..... 153
(TỌA ĐÀM 209)..... 164
(TỌA ĐÀM 210)..... 174
(TỌA ĐÀM 211)..... 184
(TỌA ĐÀM 212)..... 194
(TỌA ĐÀM 213)..... 204
(TỌA ĐÀM 214)..... 214

(TỌA ĐÀM 215).....	225
(TỌA ĐÀM 216).....	236
(TỌA ĐÀM 217).....	246
(TỌA ĐÀM 218).....	255
(TỌA ĐÀM 219).....	264
(TỌA ĐÀM 220).....	274
(TỌA ĐÀM 221).....	283
(TỌA ĐÀM 222).....	292
(TỌA ĐÀM 223).....	302
(TỌA ĐÀM 224).....	312
(TỌA ĐÀM 225).....	322
(TỌA ĐÀM 226).....	332
(TỌA ĐÀM 227).....	342
(TỌA ĐÀM 228).....	352
(TỌA ĐÀM 229).....	362
(TỌA ĐÀM 230).....	372
(TỌA ĐÀM 231).....	381
(TỌA ĐÀM 232).....	392
(TỌA ĐÀM 233).....	403
(TỌA ĐÀM 234).....	414
(TỌA ĐÀM 235).....	424
(TỌA ĐÀM 236).....	435
(TỌA ĐÀM 237).....	445
(TỌA ĐÀM 238).....	456
(TỌA ĐÀM 239).....	466
(TỌA ĐÀM 240).....	477
HỒI HƯỚNG CÔNG ĐỨC	489

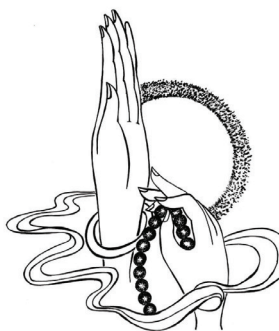
HỒI HƯỚNG CÔNG ĐỨC

Nguyện đem công đức này:

- Hồi hướng cho thập phương pháp giới chúng sanh, trên đền bốn ơn nặng, dưới cứu khổ tam đồ, cầu nguyện thế
- Hồi hướng cho lịch đại kiếp số oán thân trái chủ, tất cả chúng sanh đã bị con não loạn, hoặc giết hại vì bất cứ lý do gì. Hôm nay con xin thành tâm sám hối. Nguyện cầu chư vị xóa bỏ hận thù, hộ pháp cho nhau, đồng lòng niệm Phật, đồng nguyện vãng sanh, đồng sanh Cực-Lạc.
- Hồi hướng cho tất cả thân bằng quyến thuộc trong vô lượng kiếp, dù đang ở trong bất cứ cảnh giới nào, đều được cảm ứng, phát lòng Tín-Nguyện-Hạnh niệm Phật siêu sanh Tịnh-Độ.
- Hồi hướng cho tất cả thân bằng quyến thuộc đang hiện tiền, nghiệp chướng tiêu trừ, phước lành tăng trưởng, phát khởi tín tâm, niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ, và đều được thành tựu.

- Hồi hướng cho tất cả chúng sanh có duyên hay không có duyên với con, sau cùng đều được vãng sanh Cực-Lạc Quốc.
- Hồi hướng về Tây-Phương trang nghiêm Tịnh-Độ. Nguyên khi con lâm chung, không còn chướng ngại, biết trước ngày giờ, tâm hồn tỉnh táo, thấy A-Di-Đà Phật, Quán-Âm Thế-Chí, Thanh-Tịnh Đại-Hải Chúng, tướng hảo quang minh, hiện thân tiếp dẫn vãng sanh Cực-Lạc.
- Nguyên hoa nở thấy Phật ngộ Vô-Sanh.
- Nguyên chứng đắc Vô-Thượng Bồ-Đề.
- Nguyên độ vô biên chúng sanh trong mười phương pháp giới vãng sanh Tây-Phương Cực-Lạc, viên thành Phật đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật

MƯỜI CÔNG ĐỨC ẤN TỔNG KINH TƯỢNG PHẬT

Một là, những tội lỗi đã tạo từ trước, nhẹ thì được tiêu trừ, nặng thì chuyển thành nhẹ.

Hai là, thường được các thiện thần ủng hộ, tránh được tất cả tai ương hoạn nạn, ôn dịch, nước, lửa, trộm cướp, đao binh ngục tù.

Ba là, vĩnh viễn tránh khỏi những quả báo phiền khổ, oán cừu oan trái của đời trước cũng như đời này.

Bốn là, các vị hộ pháp thiện thần thường gia hộ nên những loài dạ xoa ác quỷ, rắn độc hùm beo tránh xa không dám hãm hại.

Năm là, tâm được an vui, ngày không gặp việc nguy khốn, đêm ngủ không thấy ác mộng. Diện mạo hiền sáng, mạnh khỏe an lành, việc làm thuận lợi, được kết quả tốt.

Sáu là, chí thành hộ pháp, tâm không cầu lợi, tự nhiên y phục đầy đủ, gia đình hòa thuận, phước lộc đời đời.

Bảy là, lời nói việc làm trời người hoan hỷ, đến đâu cũng được mọi người kính mến ngợi khen.

Tám là, ngu chuyển thành trí, bệnh lành mạnh khỏe, khốn nghèo chuyển thành thịnh đạt. Nhàm chán nữ thân, mệnh chung liền được nam thân.

Chín là, vĩnh viễn xa lìa đường ác, sanh vào cõi thiện, tướng mạo đoan nghiêm, tâm trí siêu việt, phước lộc tròn đầy.

Mười là, hay vì tất cả chúng sinh trồng các căn lành. Lấy tâm cầu của chúng sinh làm ruộng phước điền cho mình. Nhờ công đức ấy đạt được vô lượng phước quả thù thắng. Sanh ra nơi nào cũng thường được thấy Phật, nghe Pháp phước huệ rộng lớn, chứng đạt lục thông, sớm thành Phật quả.

ẤN QUANG TỔ SƯ DẠY

Ấn tống kinh, tượng Phật được công đức thù thắng như vậy, nên gặp khi chúc thọ, thành hôn, cầu phước, thoát nạn, sám hối, cầu tiêu trừ tật bệnh, cầu siêu độ hương linh, hãy tinh tấn phát tâm Bồ đề ấn tống, để trồng cội phước đức cho chính mình và thân bằng quyến thuộc.

Quý vị nào muốn phát tâm ấn tống kinh sách, tượng Phật, xin liên hệ:

TUỆ CHÂU TỰ

144/9 Đường Song Hành QL 22, Tân Thới 2,
Tân Hiệp, Hóc Môn, TP. Hồ Chí Minh.

ĐT: 0909156171

Email: chuathuechau@gmail.com

ĐỀ HIỂU THÁU, HÀNH ĐÚNG PHÁP HỘ NIỆM GIẢNG KÝ

----- (Quyển 5) -----

Điều Âm (Minh Trị)

HỘI LUẬT GIA VIỆT NAM
NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

65 Tràng Thi, Quận Hoàn Kiếm, Hà Nội
Email: nhaxuatbanhongduc65@gmail.com
ĐT: 024.39260024 * Fax: 024.39260031

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc Phạm Thị Mai

Chịu trách nhiệm nội dung:

Tổng biên tập Lý Bá Toàn

Biên tập: Phan Thị Ngọc Minh

Trình bày, bìa: Thích Chí Giác Châu

*

Đơn vị liên kết: CHÙA TUỆ CHÂU

144/9, Đường Song Hành Quốc Lộ 22, Tân Thới 2,
Tân Hiệp, Hóc Môn, Thành phố Hồ Chí Minh

In 5.000 bản, khổ 14,5 x 20,5cm.

Tại Xí nghiệp in, văn phòng phẩm, bao bì FAHASA

Địa chỉ: Lô B26/II-B27/II Đường số 5 Khu công nghiệp Vĩnh Lộc,
P. Bình Hưng Hòa B, Q. Bình Tân, TP. HCM.

Số XNĐKXB: 706-2025/CXBIPH/34-30/HĐ, ngày 28/02/2025.

Số QĐXB: 628/QĐ-NXBHĐ ký ngày 21/03/2025.

Mã số ISBN: 978-604-613-428-2.

In xong và nộp lưu chiểu năm 2025.